

MIC. # 8189

MIDRASH RABBAH. NUMBERS.

MIDRASH BA-MIDBAR.

מדרש במדבר.

YEMEN: [15--]

YEMENITE SCRIPT

הוצתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

אל יגינע מנער מאמר אורח קשורה בלב נער
 כיתב: בשבת לא ימות שבת מוס ירחיקנה מינו
 חכם בניו שמחלבי ואשיו חנוך לנער על פירתו גם כי
 חודפו דבר שמע בני זקן לא יסור
 מוקר אביך ואל ממונה
 תפש תורה אני שלום בן נושה
 אמר לחכמה אחותי את ומזודע לבינה תקרא להקש

לחכמה אזניך תפיה לכך לתבונה סלקליה ותר ותר
 ובין נגידים תושיבך תבבדך כי תחבקנה תהקרא אשר לוי
 חן עטרת תפארת תבוגנד
 כי אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד דרכיה דרכי
 נועם וכל נתבוהיה שלום שלום רב לאוהבי תו תיד ואין
 למזו מניסור בני אם פגע בך מעור זה משכיה לבידת

המדש אסאבן הוא נמוח ואם ב זול
 הוא מהפוצץ בכתום הלא
 והדגדי כאש נאם
 וכפטייש יפוצץ סלינפי מוצאי
 סמא חייט
 עיפק
 עבד ישי מ עבד ישי איש רואל

בשם ייזא עולם נעשה וצליח

במוצרי סוני

אורשות א ישראל שוכן גבולות הגובה שמיים ומוחזקם לשבת כבוד
המדין כופפים במשמדותם על גבולות היוצא ארץ כחממה ומצוב גבולות
הבוחד בעמו להיותם לשמו סגונים ויבדילם מהמעיס ומעפדי א לט
המוליקם במוצרי ארבעה דגלים המוציאם תמצרים בשפלים גבולות
המוליך שרועתמארתו לבקע לטס מצולות לשמש נפשות חסידיו ולגער מעשי
התולכים השמה מעמקי ים דרך גבולות

יעדריכו הצור אשר יחובו רוממה יברכינו בשלום ניתן לנו עוז

ועצמה יכוח עלינו רוח עצה ודעת וחכמה ישלח דברו למא יוסף דוחה

נפ עמיה מיהר וחשה לעשות בארצות נקמה ומקרב חיקו יפלי יוד יהיר
האמה ווחחן קדקד שער אהרן בא שמה ושיב גמולו בדאטוויטבור גדועו הרועה
שרשו מארץ חוים ויבשהו בחימה ויטע בהיכלי עונג כפורה בתחילת פנימה
ישוב לרחמה כמזה ניהיה לה לחמה כבהוב וזרעיה לי בארץ ויחמה

את לא רוחמה

גלה וזרעיה לי בארץ ורוחמה חמ לא יחמה ואחרת ללא עמי עמי וכווא יחמה
בארץ הסיסוף הזה בנגד שנה עושי רצונו שלמקום ולפיכך יש להזרעה וזרעיה לי בארץ
ויש להם שורש דלם הבאים ישראל ועקוב יש להם נטועה דלת ונפליהם על אדמתם דכל
אומות העולם שאינן עושי רצונו שלמקום וזין מהם הנאה דלת כל האומים כמין גמול
אין להם נטועה ולא ארועה ולא שורש שטומר חמ כל נטעו ארבעה דלת ארץ כל שורש
בארץ גזעם וכן את מוצא שכתשלו ישראל לחפוס ואומות העולם נמשל בהש מה חפוס
מכשם אומות לאוצר לא במדה ובמעץ ואין מוצא איתו לא במדה ובמעץ כד
שרא לא יצא ממצרים לא במעץ שנ נוסע בני ישראל מרעמסא סכנה כש שמו
לא נכנסו אחרת כנפי השכינה לא במעץ שנ שמו את ראשי אכל אומות העולם שה

שולח

אמר בצר
הוא עש פתח טערה חבל חמון אמרה תורה חמ
היתי כל אומות סלה צר מכל למח הדבר דומה
לעיד טערה כל אומות טרה מביט בו ומעיד בורח
כל מה טערה כד הצידי הר מוטבל בענה טרה
הכמה נבוח חר העולם טר בזכמה יסד ארץ ופתח
וארהאנו אמר טר צ אמר יוצא מענו כבאותיות העות
אמר אמר מוטבל על באותיות הקף כפלא
כדוצאק טר לא נא נפוח טר לא רחוק לא אף קוק

קוק
אמר בצר
הוא עש פתח טערה חבל חמון אמרה תורה חמ
היתי כל אומות סלה צר מכל למח הדבר דומה
לעיד טערה כל אומות טרה מביט בו ומעיד בורח
כל מה טערה כד הצידי הר מוטבל בענה טרה
הכמה נבוח חר העולם טר בזכמה יסד ארץ ופתח
וארהאנו אמר טר צ אמר יוצא מענו כבאותיות העות
אמר אמר מוטבל על באותיות הקף כפלא
כדוצאק טר לא נא נפוח טר לא רחוק לא אף קוק

ביום הזה יבא מלך המשיח ויגאל את ישראל ויהיה שם שלום ושלום על כל הארץ

ביום הזה יבא מלך המשיח ויגאל את ישראל ויהיה שם שלום ושלום על כל הארץ
מוכני לבינה משל למה הדבר דומה למלך שבשק אישה ולא היתה הבונה מלך
עשה גרשה ולא נתן לה בתובה וכן שעת וכן ששית אחר כך גדל המלך שלא ישא
אשה עול ללאחר ימים היה מהלך הוא ושנשבינו דאח עביה אחת תומה בת טובים
ומעשיה נאום ודברה צענים אמר המלך לשושבינו קח לי את זו לא תנהג בזה
כדאי שונות שזו צנועה היא ופתוכ לה בתובה והודיע באיזה מקום באיזה חייבה
ובאיזה חוש ובכמה בחוש באיזה שנה ובאיזה פרק וועוד עדים וחונם על
בתובה כך אין מלך לא חזב שכן מלך על כל הארץ להים ואין אמת לא נסת
שדה של וארשתך ללעולם נהו בדא הקצה את עתלמו לא ליחל שמן ולהודיע
בבולתו ולסער תהלתו שנכל הטקרא בשמי ולפצודי בראתיו וכן שבבא דור
המבול והעיסן לפניו מ בים נק העולם ולא פתג אימתי בראס לא אימתי
איבדים וכן דור המלכה וכן דור הקדומים אבל ישראל כיש עמדו לפני ה' כי
נקיבלו את התורה אמר הקצה איני נוהג בהם ככל שוכים הנאיל וקיצול את תעתי
קדיני מקדשם לתחת כנפי שפינת טקוד אנתם והודיע באיזה מקום באיזה חייבה
באיזה חוש ובכמה בחוש באיזה שנה באיזה פרק ובכמה חייבה כפי השפיר בזה
חייבה ממה שקיינו בעבך ודבר ש לא ימנה במעדי איני באיזה מקום באיזה
קייט באיזו חפיה באיזו מועד בכמה בחוש באיזה לחוש באיזה חוש לחוש
הסני באיזו שנה בשנה השנות באיזה פרק לזאתם מודין מזלים ומשגרת
הק העיס יד והודיע טקוד הדור אתה דאנו דבר ש המדברי הייתי לישלל את
מאמליה טקוד המיחוק הזה ככמי דור שנידמיה שהודיעו להן עבדות הכ
והלאת אוח ואמ' להן דאנו במה היו אבותיכם מתעדיש במעבר כשהיו ימים
עושי דצוט שלמקום המדבר הייתי לישלל שמה היה הקצה כמנצל הדור
כנוהג שבעולם נילך בשד וזס כישחוח מפתק להודיע היילומטן ולביונה
למלחמה הוא מקדים וכותק להן סימון במדינה עד שלא ידעו אבת עילי
אייט כוונת להן לא קמחה קמחה פדי שלא ימותו כהעב מטב שאן הקסי
במדבר כמדונה אבל הקצה לא עשה לאבותיכם בן אס סן נר חב

גודרין שדוניהן בקויעים נבדדדים בסידין ובאידין ומהו קוגה בשושנים
או מענת ברצה בשושנים כיעד היה מתענה לרמות עצמו בתוך חופתו לפי
שאין לו יום בעולם חציב מוחו שהוא שמניח עם אמתו מה עשה הוציא הוזאת
והיע חופתו בצ' לבזקק ענה אמרה לו שאנשי אב דם טיה חרומה רמית
פרש מענה זה הוסך בען לפי ודיא הנקמת פנה לכוח מי הפרישו ממנה
איזה טוש עקצו איזה עקרב הזיקו איזה קוד ביכנך לו דברי תורה שנ' בה
ואל אשה בכדת טומתה לא תקרב לכך טוב טובה בשושנים שאמל כסובה
שלשונשנים לא יפרצו בנו פירות סא לכ שזון הודין סק העריות זכר
להתחוס לחשמוותם לבעת אבותם שהן עקוב סחבותיהן אברהם יעקב ויעקב
ולפיכך נמכו בכעסות למערים ובכעסות מגרמים טשזון להפנס תחת
בבפי השפינה מטיף ממה עקרבן בעקב ופיכר ין אמטכ שאן את ראש
כל עדות בעי' לומעמותם לביאטוס' במטכר סיב עשר מדבחות
הן סיקוקיב' נרפדי' וצאל שבע' ופלק' ושור ודין ותקוע ומעק ועין קדי ומטל
לא בור לאן בסיב הדיא היא דכא עמל וימודי ארץ מודי כל הודותיה לאן
לא דור התודבר ומודי כל פהדים ולא טרין לאו הר סיב ומודי הארעות ולא
מיצא לא ארץ כנען ופי' סודי ודגים ולא מצא שטרה כפיס לא ברי
המוריה ומודי העירוח ולא מרעא עיר לצנוע בבית המקדש לא ירושלים
ראה יתרי גוים פין שלמה שיהן חממות עולם מקבלן את התורה דגם והריר
ממונה לישל' דכס לא תחיה כל שטרה ואחיר ממונס ואכלת את כל העגס'
לא שהתיר להם שיקים ורשעים' צאל מועד אמ' לצא
בר כחל בשלשה מקומות נתנה פתחה בארץ מערים בהר סיב בארץ מוע'
בארץ מערים פרשת פסחים ומי שפסח מודג ופרשת תולין בהר סיב ניתנו
עשרת הדיברות והדינים ומעשה משפ' צאל מועד ניתנו קרבנות ושאר
מענות ולמה בשלשה מקומות ללוחך שהיא משולה בשלשה דברים במים
בין ובתל' במים הר כל מודי לאו תמים בין ושזון בין מקטת' הביאכ' לבין
היין צאל לכי שזון ואכלת' ין חל' מה חל' מוחיה לתינוק כך דברי תורה
ש' החכמה תחיה בעניה מה היין משמח את הלב כך דברי תורה פקלי

במדבר ארבעים שנה שנ ובמדבר אשר רחוקה שמא חסרן כלום לכך נחמ
המדבר הייתי לישלתי אם ארץ מאפליה אמר להן שמא חסרן בחשך בלילות
אך שמא הכס שרב ושמשביוס כדרך הולש מדברות לא עמוז האש מאיר
להן בלילות ושוקף מלפניהם הקוצים והכחשים והעקרבים ועמוז הענן מיסך
עניהן בימים מק השמש ומן השרב מדוע אמרו עמי סדכו אמר להן שמא
עמדו עליהם אנויבוס במדבר וקיסחוס והלא הארון היה עובר למצרים וחלם
יהרים מטען כדי שלא יצטערו ולמה אתם אומרים לא נבוא עוף לויף הלא המדבר
מעוז בכם שבו עשה לכם הקדש כמה נעים וכן ייחם אתכם על ידי משה מנח
ממה שקרינו בענן וידבר ש למשה במד סיני דא זה היה שרדך הק
הקהל אל יחסר המצא אמר אחז בר חננה שרדך זו קנהדין ולמה קראת
שרד שהיא יושבת בבבורה שלארץ כנה השרד הזה כנה באמצעיתו שלארס
פך קנהדין יושבין בלשכת הקדש שהיא יושבת באמצע הבית מה השרד
הזה כל זמן שהתנוון פתח במעי אמו כיון שתוס ומן השרד הוא אצל כך יפול
אין אופלן לא מן הקנהדין אהן שמכנה על כל העולם כולו הסה שהיא
דומה לקהל דא אהן מה אהן עבולאם קנהדין היתה כחצי גוף עקוב
סיד שהיא דומה לקוחר מה הסוחר כל דבר שאהיה עריך אהב מוסיח עמו
כך הקנהדין מטמאין ומטמאין טמאין ומכשירין אוקדין ומסדין אל
יחסר המצא שאם הוערך אחד מהן לצאת רוחין חס יש שם עשלים ושלשה
יוצא ואם לאו אינו יוצא בטמא ערמות חסום מה ערימה זו חפל נהיב
ממנה אן קנהדין הכל מדת מוטעמה י יוחא אומ בכוך ערמות חס
זו תורת חסום שכולה כצדה חסות היא אשם הוא והוא כנה באמצעיתו
שלפורה כמן ערמות חסום י שמאל אומ למה טעמה בחסום מה
חסום אן עולוג במדה כך הן עולין במנהן הקנים והתלמידים והחכמים והחזק
דא ערמת חסום אמר ל ידי והדי ערמת אצטנוביבן יפה מושלטיא
שהוא אומ ערמת חסום אמרו לו אן העולם יכל לעמוזי על אצטנוביבין
בלח חסום סודו בשושעם וכ יז אדם קה שדיה בשושעם ודך העולם

אחרון מזכיר לך ומה שאהרן שוכח אתה מדפינו ועליהם נחם טובים השם
מן האהרן ואתם אל בני אהרן מהאדם מעוף וענשין אף הק מצניק עושי
מה אהרן טפלה לגדול מבם אף הק יחיו טפלה לפס יהיו יעשו ערבב
טפלה לפס איש איש לפטוה שאם יחטאו יהיו עונשן תלוי בו בזמן
שלא מרחק לפי שכל שאפשר בידו למחות ואינו ממחה הוא נתפש ב
באותו עון וכן הוא אור והפדית מונק צדיק ורשע צדיק על שלא מידה
ברשע איש ראש לצות אב לומר שיהיו נוהגין בצדק בזה שנתמנה
עליהם הוא שקול כנגד פנק דא הוא שלא יאה ציי שבטי איב
ממחה אף עליה ומנן שיראה עצמו כאו הוא ראש על כל השבטים שאם
יארע דבר עשירה בשבט אחוץ שעדיין למחות תל הוא הוא מטינו שנים
עשר כנגד שנים עשר שבטים אה קדוהי העדה שאחרים קראו אותן
והן לא קראו עצמן לא כענין שכל לבן קדוהי שקראו עצמם ולא אחרים
קראו אותן ויקח משה ואהרן את האנש מלמד שהסביעו אותם שלא
יטריחו על הציבור שכן מצונו לקוחה לשון שבועה שז נלקח בעליו ולא
שלה לקבלתם מה גלגלתו יש צד דברים הרבה חשובין
עינים למחות מזנים לשמוע מה לטעום וחוטם להדיח והן כולם הנחה
לבן כן הזכרים הנחה לעולם שאין העולם מתקיים לא בשבילך ועוד יגבה
תלויה בזכר שזוזכרתי את בריית לבני שמעון סקודין מפע מנה
הוסיף בשמעון סקודין כדי להזכירו חסדו במה דאת אהל פוקד עון אבוד
כל השבטים נאמר בהן לבני חוק מנסתל שז בובב שהיה רוב שבטן זכרים
וידבר אף את מטה לוי לא תפקד לא תמנה אותם בכלל ישראל
לפי שאיבן וצחין לצבא ולא עורבין מלחמה ככל השבטים מפע שנתקדו
לעבודת השם וכשנמנו במקום אחר לא נמנו כמנן ישראל מבן עשרים
ועוד לא נמנו לא שדי לפדות בהן בכנרי ישראל לכך נחם ואת ראשם לא
תשא בת בניש ואתה הפקד את הלנים עשה מהן ממונן על כל דבר
ודבר המה ישאו את המנש זו מצוה היתה במדבר לפי שציו נודדין

ש ישרים משמחי לב מה המעס מקודין לכה חס כך דברי תורה של מבי
שרצה ללבוני יבוא וילמוז לפרך ניתנה במדבר שהיה הפך לכל שנה
וידבר ש יאמרה במדבר סיב דא מה המדבר הזה אין אדם יכול
להלך עד קצו סך דברי תורה אין כח באדם שיגיע עד סוף דא אין
התורה מתקיימת לא במי שמסקיר עצמו פגועי לעולם מאריך
מעשים לאג מושל ומשל למה הדבר דומה למוך שפנס על פג קדר
והוציא ונהיחן בבית האקורים ביק ששלמו הימים שקזר עליך בתמורה
עלין לחמים ביק להוציא ולא הניחו גזבר בית האקורים לצאת מה עשה
הגזבר הציץ עליו עשר סגור שלטוני מלחמה והכו אותו ושיבד אותו וז
יחול כך בין המלך והוציא את בנו ונשבע לו שאינו מחזיר לבית האקורים
הזה לעולם אג המלך מה אשמה לבט שלא יחמה הריב בעונה לו ליערות
מבית האקורים כדי שיזכור בית האקורים ולא יחמה סך יסודל בעצוקת
הקצה להוציאם ממערים ולא הכנס פניה לצאת מה עשה הקצה הביא
עליו עשר מכור והוציאם ונשבע להן שאינן למקום זה לעולם שנלך
אמר לבע יסודל וזך לק לא שבעה עת זמן נשבע לבית עם אחר כך
אג הקצה היו מונים ליעי אקום סגור ערים סגור ערים יעבדו על דיכונ
יהיו עבדים לחורים כמון שמי עשרים בגמרים לכך נזמ לצאתם מארץ
מצרים שאו אתראם אמר הקצה למושה משה עשה להן תלוי
דמש כבד כל האומות על ידי שתי מדבני אחיה במעשה העגל ואומדין
שאין להן חזקה לעולם לכך עשה להן תלוי דמש כדי שידעו כל האומות
שנחלק להן כל עדת בביש כל זכר ממ עשרים שנה פגט אין
בכל לא מה שבמרט למשפחה לידע פגיה יש משפחה בכל שנת
לבית אבות כדי ליחוק עד שהגיע אהל המשפחות להודיע שפנתן
נקים וצדיים במקרי שמות שלא היו שנים שמוותיהן שוין ויתחפרו
זה בזה כל זכר להוציא את הנשים מבין עשרים שנה להוציא כב
שתוא פחות סגור עשרים כל יצא עבד להוציא הזקנים והקובצין
(והחדין שאין ראויין למלחמה תפקידו אחס לעבאן מה שאגה עובדי

מחריץ

השמימה הראהו עקלה באמצע ושנים עשר מזלות כובצים לה
טלה אחיה קשת אש במסדה שלעלה שור בתולב קדי עפר בצמון
שלעלה תאומים מאזעם ודלי דוח במטרפה שלעלה סרסן
עקרב ודגים מים בדרכיה שלעלה אמרי לו זה סימן לבטח שר
שעתידין להיות ארבעה דגלים שלשה מפל ימי והאדון באמצע
ואף יעקב אביהם המזה להם בשעה שציוס ליסחת ארון שלן לארץ
ישראל אמר לה אל תנחן עמל לסבל מוטת לא יהודה יששכר וזבול
יטעו מן הגזרח האובן שמעון ובד יהיו כוועטן מק הגדום אפרים
ואבשה ובעטן מן המערב דן אשר ונפתלי מן הצפון יוסף א. יטען
מפני שהוא מלך צדיקן אפס לחלוק לו כבוד וכך לא יטען מפני
שעתיד לשאת ארון שלשכניה אם עשיתם לי כן עתידים אתם ליע
ליעשות ארבעה דגלים והקבלה משרה שפינתו ציפכם וכן עשו
שז ויעשו בניו לו כן כמע צום לכך נאמ באותה לבית אבות
דא מהו באותה מלמד שכל ראש דגל ודגל עשה לו
אות על דגלו כיצד היה דגל יהודה תוקע אהלו במזרח מצב
שהוא מלך שז והחנים קדמנה מזרחה דגל מחנה יהודי וככבודו מח
משה שהוא מלך שז ויהו ציפון מלך ונקמק ליהודה מחנה ישש
זבולק והיו יושבין ממונל משה לפ שהיו חפמנים והיה כתוב ער
דגלו שליהודה קלסטר אריה על שם בור אריה יהודה ודגל האוץ
היה שרף בדדום שז דגל מחנה ראובן תימנה ולמה בדדום
כדי שיעמוז ככבד עשו הרשע שזה בכור והשליך בכורתו
וזה בכור וניטלה בכורתו בעל כרחו וקמק לו שמעון ובד
והן ככבד בע קהת שז מעפחת בצ קהת יחכו על ירך העשפ תימ
והיה מתוב על דגלו שלראובן קלסטר שלדודאים על שם וילת
דודאים ודגל אפרים היה שרף צמערב שז דגל מחנה אפרים
לעב ימה כדי שיהא ככבד מחנה יהודה שבמזרח שהוא מלך

ממסע למסע ואיכה נוקמת לדורות והם ישרתוהו שיהיו מהן משוררין
ושוערים וקביץ למשפך יחט שיהיו מהן שומרי תמוז' והזר הקרב
יוג מיתה 20 בידי טמנים היא מיכ' אהר' למד שזר ששימש במקדש הרי הוא
במיתה' וחנן בפי י' איש על מחנהו שיהיה לכל אחי ואחוז מחנה בסב
עצמו' וידבר איש על דגלן באחת זה שיה' מי זאת הנשקפה ככבו
שחר צדק כלבנה הפת מודד בכתב ישרא' ולמה נמשלה כנסת ישר
בלבנה ללמדך פנים שלבנה. הן שולמ' ביום ובלילה כך ישאל שולמ' ין
בעולם הזה ולעולם י' כול שיהן חסירין כלבנה שהיא חוקמת ומתעמרת
הל' ברה פחמה ללמדך מה החמה אינה חכמה כך ישרא' איך חסירין ומ
העולם מה הלבנה הזו בזמן שהיא מחו' וצפת מוספת מעט מעט כך
כאמת שלשטל מוספת מעט מעט מה החמה הזו שלמה כך כנסת עטל
שלמך בכל המצות' היונה פנד' בלתי בעצמי מעדים שהן עומדין דגלים
דגלים דגל מחנה יהודה ודחנן ואצ"ס ע' שנ' איש על דגלן אמ' ישרא' לונ
הקצה רבוק שלעולם לשעבר חז' לט דגלים ואחרי כך היה ארץ מכיר
אר' משפחות ובית אב של' אכל עכשן שאין לנו דגלים ועשם להיט טול
אר' להן הקצה ימלא להים כל משפחתך באותה שעה ישרא' כונסין
לאומות העולם דעב' בריה ענה ידעתי פי הו' ש' משיוחן ה' אה' בלכפ
טלה בסופים הושיעה אה' עמיק' איש על דגלן אמ' ל' שמשל מצנן
שנמשלו ישרא' במלאכים מה המלאכים אומדין שיה' כך ישרא' אומדין
עירא' מה המלאכים עשין' מאמת פאכות שנ' שרעם עומדים ממעל
לן כך ישרא' דגלים ומחלת שנ' איש על דגלן אמ' ל' תחומה פייעד היו
ישרא' שדוין היה המוסך מוסח באמצע העולם מקיפ' אתו קביץ בכ
כדשן מ' המושב' ובכחוקא פ' הדום ובכ' מודי מ' העפון ומשה ואהרן
ובטן היו חופים במסדה ומה שהיו שומרי' ממ' אהל מועד וישאל היו
חוכן מנגד ללנים שנ' חננד קביץ לאה' קבע יחנן' באותה לצות
אבתם מסורת האבדים מאבותם כשאמ' הקצה לאברהם הבט נא

הענינה

והוקעו בחצונות ונוסע דגל יהודה תחלה וכמען קול היה יוצא
מסוף הענן שמהלך לפניו כפי שידעו לחיזו רוח הן מהלכין וענן
השפיעה של על קבץ המשפך היה מהלך על קבץ מחנה הלויים באמצע
עד שיביעו למקום שהקבץ רועה שיחכו ואותו הענן שהיה יוצא פנה
קול פונם עצמו ועומד באותו מקום ובאותה שעה ידעו שהן
חונן עם וכיון שהיה הענן עומד היו הלויים מעמידים המשפך
שם והשפכים באין וחונן כל אחד ואחד במקומו וענן כבוד
שדוין על גבהן ולא היה ענן השפיעה יורד על קבץ המשפך עד שיאמ
משה שובה פי' ואלה תולדות אהרן ומשה והלא לא פרט הכת
לא את בני אהרן בלבד ולמה נקראו על שמע שלמשה שהוא לימד
נדמה לו שמואל בן נחמני אמר לו יונתן כל המלכוד בן חבירו תורה
מעלה עליו הכת כאן ילדו שנ' ואלה תולדות אהרן ומשה וכת' אה' שבע
עב אהרן הצבד טיב ופי' משה ילד והלא אהרן ילד לא אהרן ילד ומשה
לימד לפיכך נקראו על שמע וכל המלמד את בן שם הארץ תורה אמרו
הקבץ בוזר גזירה מבטלה לו שנ' ואם תוציא יקר מדולל פני תורה
כגזירת תורה' ל' יפודה אומ' למד ולא לימד אן לך הבר
גדול מזה' וימת נדב ואביהוא לפי ש אמר' יונתן ופי' לפי ש
מתו לא מלמד שהוא קשה לפי המקום שבעת שלמדו יקים מסתלק
בחייה' ל' נחמן דינו בעת קומני' פתח בל חמא בשם' סימון
הפא אתממדי לפי ש לפי ש שני פעמים ולהן אתממדי על פני
אהרן אציהם פעם אחת לא מלמד שהיו קשה לפי המקום
כפלים באציהם' במדבר סיני אמר' מאיר ופי' מדבר סיני
מתו לא מלמד שמהר סיני טעמו אנפיפונס טלה למיתה משל
למלך שהוא משיח את בתו ונמצא בשושבינו דבר שלזושימיה
אג המלך אם אב הורג עפשו הריב מערבב שמחת בית' למחר
שמחת באה מעט בשמחת ולא בשמחת בית' שמחת באה

לפי ש

לפי ש
לפי ש

כמעט שהן נזדוהו יחדו במערים וכן עתידין להזרח זה לזה והיו סמוך
לו מכשה וצבנת והן כנגד בני גרשון שנמשחת הגדשע אחרי המש
יחכו ימנה והיה כותב על דגלון קלסטר שלרגים על שם וידם לרבוש
אומ' קלסטר שלראש היה עליו על שם נקדע ראם קרענ' ודגל דן
היה שריו בצפון שכ דגל מחנה דן צפ' לעצ' כפי שיחא סבבז מנחה
ראובן שבדרום נסמוכין לו אשר וכפתלי' והן כנגד בני מרדי' שנ משמח
בני מרדי' על ידי המג' יחכו צבנה וכתוב על דגלון קלסטר נחש על
שם יהודין נחש עליו דרך ולמה היו עריהם הוצ' מרחצבים שהן
כנגד ארבע כמות העולם כן חכו לדגליהם וכן נקעו מקיש חניית
לקעיות מה כסיעת דגל יהודה תחלה כך חכתה דגל יהודה תחלה
פיני פשהיו דויעין לנסוע היה הענק שעל מחנה יהודה נכספ' ומיני
הן עומדין ותוקעין ומריעין ושומעין מחנה הקהלים באותה שעה
כבעין אהרן ובנו ומפדיקין את המשכן ומספין כל הכלים שבענין
כסוי ומנסדין הכל ללנים כל אחז מנצדין לן רבג הראז' לן למשין שנ
ושמו אותם איש איש על עבודתו וכום דגל יהודי תחלה ונקעין אחיין
בני גרשון ובני מרדי' שנ ניסע דגל מחנה יהודה בראש' ואחר כך
ונסעו בני גרשון ובני מרדי' נש' המג' ותחדין עומדין מחנה ראובן
ותוקעין ונקעין אחייהן מחנה הקהלים שנ נסע אהל מוש' מה הל' בא
הל' ואומ' ונסע דגל מחנה בני ראובן ואחר כך ונקעו הקהלים נשי
המקדש' ולא היו בע קהת מנצדין ללנים חניית לא וספר הקיבונו
בני גרשון ובני מרדי' אהל מוש' כספ' ועוד היו מבטין אהל
הכלים לתוכו שנ והקימו את המטעם עד צום' ואחריהם תוקעין דגל
אפרים ונקעין ואחריהם תוקעין מחנה דן ונקעין אחר כולן שכנגד
מאסף לפל הסנכות' ה' נודדי אומ' קימק היה לו למסרה
לפ' בענן המטעם כשהיה העט דועת להקתילק היה משה אומר
קומה ש ואחר כך היה מטעם וכל ישראל מתקין עצמם לנסיעה

בדן עדין עם הצדיקים וכלא קרח היו לו בנים צדיקים ומפע כנה
לא נעל בזכות אה משה רבינו ביקש מלפני הקב"ה שלא יכרוג
עם קרח במדת רחמים כדרך שהוא נוהג עם כל אדם אה במדת הדין שנ
אם כמות כל האדם ימלא לו חינו היא פקדת כל האדם אע"פ שהיו
לו בנים צדיקים לא נעל בזכות ומנן שהיו לו בנים צדיקים שנ
ובע קרח לא מתו וכן שמואל אומר לישאל ואם לא תשמעו בקולי — ש
ומליתם את פני ויהי יד עי בכם ובאבותיכם הזהירו שלא תבעו
ותקבלו פדענות ואם אבותיכם שהיו עונותיהם תלויין ומצפין לכם
אם הן נדונן במעשיהם וכן הוא אומר פעם לאביו בן כסילי אה הצלת
הבנים הגדולים גדולה מהצלת הקטנים שהצלת הגדולים מצלת עז
שלשה ועד ארבעה דורות אבל הצלת הקטנים אינה מצלת אה
לאציה הקדוש בלבד מפני שנתקור בהן ומנן שהן מצפין עליו
שנ נזה כל פרי הקור הטאותו מיו מפני הטאותו פדיון אה ופדותו
וכן את מוצא שלא מכו את אחז עם אחז עם שלשה מלכים וארבע
הדיוטות שאין להן חלק לעולם הבא מפני שנתקור בצבון הצבור
שנ ויהרוג זכרי בצור אפרים את מעשיהו בן המלך הא למדת
שמיות הבנים מצפרת ויכפן לעשר אחי על פני אה אבי ר
יעחק אה בחייו ול חונן צד אה אה במותו על דעתיה דה יעחק
דאמ בחייו נאמ כח פט ולאמ להלן פט וימתיה על פני תרח
אביו מה פט האמ להלן בחייו אה כח בחייו ועל דעתיה דה
חייא דאמ במותו נאמ כח פט ולאמ להלן פט ויקס אברהם מעל
פט מתו מה פט האמ להלן במותו אה כח במותו ועל דעתיה
דה יעחק דהוא אה בחייו אירעה טומאה באהרן שימש לעדר
אירעה טומאה בלעמד שימש איתגבר וידבר
הקרב את מטה לך זה שה לא תגדל לך ויהא זה שב שר
שללוי שהן ולין מפני שהן רואין את חסדיה ונושאת את הארון

כך אמר הקדוש אס את הורג נרצח ואביהו עמשו הדין מערוב שמת
תורה למחר שמתני בזה מוטב בשמתו ולא בשמתו וכן הוא
אומ' ביום חתופתו זה סיני ופיו שמת לזה זה אבל מועד
ובעם לא היו להם י' עקב בר איבן בעם ל' אחא שלו היה להק בעם
היו קורבנין ללעזר ולאיתמר שכל הקורס במזלה קורס בכבוד
ובלבד שיהא כוהן מזהב אבותיו דא' ובעם לא היו להם
אם אבא חק משום ה' לעזר כל שאינו עסק בפריה ורביה חייב
מיתה ש' וימת נרצח ומציהו ובעם לא היו להם לא היו להם בעם לא
מת' אחרים אומרי' גורם לשכינה שתתקלק מושרא' ש' להנות לך
לעלים ולזועק אחריו בזמן שזרעך אחריו שכינה שונה חין
זרעך אחריו שכינה על מל' שדה על העלים ועל הדגים
דא' ובעם לא היו להם שאלו היו להם בעם עריקים דין
מכנין עליהם ולא היו ראויין להישחט מבע שמתו בעם מתו
את האבות מדינה שלגיהם בין גדולים בין קטנים הם פיעו הגזלה
מעליהם אות' במעשיהם והובצים וקטנים באהבת פניה קטנים
גדולה העלת הקטנים מהעלת הגדולים שהעלת גדולים בערבים
שהיא משתיה עז ארבעה דורות אבל העלת הקטנים מפריה
מיד' ומנך שהעלת הגדולים תלויה עז ארבעה דורות ש' פוקד
עון אבות על בעם על שלש' ועל רבע' חין את יסע' למג' שאם היה
האב רשע והבעם צדיקים שמתו פקודי' את רשעו עליהם שאין
זו מדת הדין ואין את יכול למנר שהוד' תנפש כל אחד ברחוב
שאין ב' מדת רחמים' ואיזו היא מדרת רחמים שהיא תגלה
לאב עז ארבעה דורות שאם היה אחד מן הדורות צדיק הדין
האב כיעל לא נמצא אחד מן הדורות צדיק כל אחד ואחד
כמש' על מעשיו וכן שלמה אומ' יקר צדק ויחזק ויתן מעצנים
לנפשך יקר במק' ויחזק מדינה שלגיהם ויתן מעצנים לנפשך נג'

וכן היו עד ימי שמואל הרעה ובימי שמואל חילקן הוא ודודו המלך
 לארבעה ועשרים משמר משמר לכל שבת ומשנה לשבת
 מתחלפין משמר יוצא ומשמר אחר נכנס תחתיו ושמואל
 את בהג' שיעשו פלסון לעצמן ולא יזלזלו בכהונה והזר
 הקרב יומי תגן זר ששימש ~~בכהונה~~ ל עקיבה אומ' בחנק וחכמה
 אומ' בידי שמים תבא ל ישמעאל אומ' נאור פאן והזר הקרב יומות
 ונאמ' להלן כל הקרב הקל אל מעשכן ע' יומות מנה להלן בידי
 שמים אף פאן בידי שמים ל עקיבה אומ' נאור והזר הקרב יומ' ונאמ'
 להלן ונבא' ההוא או חלם הל' הל' יומ' מה להלן באקלה אף כ' אף
 באקילה ל יוחק בן נורי אומ' מה להלן בחנק אף פאן כ' אף
 בחנק במאי קא מפלג' ל ישמעאל נל עקיבה ל ~~אומ' נאור~~ סבר
 דנש יומות מיומנת ואף דנן יומות מיומנות ורבי ישמעאל סבר דנן
 הדיוט מהדיוט ואין דנן מדיוט מנביא נל עקיבה פון שהדיח
 אין לך הדיוט גדול משה במאי קא מפלג' ל עקיבה נל יוחק בן נורי
 בכלובתא דל שמעון ורשב' דתנא נביא שהדיח באקלה נל שמעון
 אומ' בחנק והא אף ל עקיבה אומ' בחנק תגן תרי תנאיי ואליבא
 דל עקיבה מתניתין ל שמעון ואליבא דל עקיבה בריתא רבנן
 ואליבא דל עקיבה נבזר הקרב יומות עונש שמעון אזהרה
 לא שמענו תל' וזר לא הקרב אומ' ואנ' הכה לקחתי את
 הלויים כל מקום ש' ואנ' קרי זה עסק שמחה תחת כל בכור
 כדי לכבוד בכורי ישאל במדבר מחמש סלעים פטר
 רחם הפל תלה ברחם פטר פלויה שילדה שבנה פטור מחמש
 סלעים דאמרינן אמ' רב אבה בר אבה לוייה שילדה בנה פטור
 מחמש סלעים דאנ' עבד מומחה אי תומא מכף ולוי מאי איתא
 לוייה אפילו ברי ישאל נמי וחילא דאנ' עבד מישראל למשפחה
 לבית אבתם בת אמ' רב פפא דאנ' עבד מהני ולא תומא אליבא

מהו חילוק
 בין המשמר
 למשנה לשבת
 מהו חילוק
 בין המשמר
 למשנה לשבת
 מהו חילוק
 בין המשמר
 למשנה לשבת

מהו חילוק
 בין המשמר
 למשנה לשבת
 מהו חילוק
 בין המשמר
 למשנה לשבת

מהו חילוק בין המשמר למשנה לשבת
 מהו חילוק בין המשמר למשנה לשבת

וקי עזרח אומ ואבינה בעם ובפיהם ומבע לני לא מעצתי שהי
מועטין ועוד נקראו רבים שהן דלם מן המתכות ל יהודה אומ
כשאת הקנה למושה מנה לי כן גדול אמ משה מאיזה שבט ש
שמו משבטן שלדאום אמ לו קנה לא אשת לעיני דברי בליעל
שנ וילך לאותו וישכב התבלהה משמעת אמ לו הוא עשה משבו
שוטים בשטים מדין אמ לו לבב עקש יסור ממני משבט יוסף
אמ לו לפון הדע דבר שנ ויולא יוסף את רצתם רעה משבט
יהודה אמ לו הוא גבה עינים נרחב ליבב שנ ויראה יהודה נחטבה
לזוסה אמ לו הקנה מנה לי משבטך שהוא נאמן ועומד בבריג
שנ הקרב את מטה לוי וכן הוא אומ עיני בנאמן ארץ לשבת
עמדי הדרך בדרך תענים הוא ושרתני בשען שנ בכל בירתי
נאמן הוא ל שמען בן לקיטל אומ מי שרתני בעולם הזה
לא ישב בקרב ביתי עשה רמיה לטות אמ לו יהושע בן לוי עדין
אדם להיות עלוב בעני ביתו ואין עליך לומר בבית חצרון
והעמדות אתו של אלהים ושל אתו שימנה מהן נחמתי לל
מה שירידי מעבודות המוסק שיעל מעשה החצנים ועל מעשה
לחם הפנים ועל הסולת ועל הקמח הלשכות ועל האוצרות
ופיועא ביה פתו שמינה ואתה הדין ישראל ושמרו
את משמרתנו שיהיו מהן שנעלים כמעולם על השערים שפתח
ומגיפין ושמרו אתם כל אלה מעל בעני שנ ומפס על
פלי בעבודה כי במקדש יבאום ושמעתי יוציאום ושמרו
את הלויס לאהרן ולבניו נתנם נתנם אמ לו שיהי עובדין אפרן
בעל מדין בין לועין בין שאיך לועין מכאן אמרו בן לוי שקנל
עליו כל מצוות לוויה חוק מדיבר אחו איך מקבלין אותו עת
שיקבל את לל ואת אהרן ואת בני תפקי מלמד ששני
משה לבינו והללן לשמונה משמדות ארבעה מאעזר וירעה

אמות דתעא מזבח העלה ארבו חמש אמות וחבון חמש אמות
 וגבהו שלש אמות שנ' נעשית את מזבח העלה ק' דברי ל' מאיר
 אג' לו ל' יומי ממשמע שנ' חמש אמות ארך וחמש אמות רחב
 איכ' יודע שהוא רבוע ומה תל' רבוע יהיה לא מופנה להקיש
 לדון ממנו גזרה שיה נאמ' לא רבוע ונאמ' להל' רבוע מה רבוע
 האמור להל' גבהו שנים כרחבן אף כהן גבהו שנים כרחבן אמ'
 לו ל' מאיר אס' כדצריך נמצא מזבח גבוה מן הקלעים חמש
 אמות אמ' לו ל' יומי והלח' ככל נאמ' וקלעי החצר אשר על המשכ'
 ועל המזבח כצב מה משכ' עשר אמות אף מזבח עשר
 אמות ומשמרתם הארץ והמסק' זו תרבות המבד' לה
 בין הקדש ובין קדש הקדשים שכל היח' נקראת מסך שנ' והורידו
 את פרכת המסק' ונשיא נשיאי הלוי לעזר מלמד
 שהעמידו על הדופן' דתנו רבנן משה רבינו אחי מארבעה
 שהתחיל בארבעה דברים נח התחיל צט' יעה ויטע כרם ובארז
 אדור כנען' ובעצמות עבד עבדים יהיה לחייו' ובש' כרות
 וישתמן היין וישכר' אברהם התחיל בזקנה ואברהם זקן וביסורין
 שאמ' לפע' הקבל' לולי שלנה שהיו צה דור המבול לא מרדו
 אמ' לו מומך אמ' מתחיל לפי כך נתיסר בצנו שנ' ויגדל הילך
 ויבמל' ל' הושעיה ול' הבון חד אמ' שכגמל מן היקורין וחד אמ'
 שכגמל מיצר רע ליצר טוב' ובכונדק ויטע אשל' ובלונטה
 ולכנ' הפילגשים אמ' לא צט' אב מתנה' משה התחיל בכהונה
 ובדומ' שהעמיד אלעזר על הדופן שנ' ונשיא נשיאי הלוי לעזר
 ובקרבנות ובתורה' בלעם התחיל בקורבא ובבלורית ובנבלות
 הטה ובקסמים' והחנים לפי נאמ' כהן קדש' ל' אה' מונס' מל'
 למדנו שטח ההיכל היה במזרח מימין אמ' אין כותחין טחי' בית

פסוקים
 שהתקראו
 לויים

דשאן דאמ אין מזהמיך את הולך לא אפ לוק דאמ מזהמיך את הולך לך פאנל מיני
מר בדיה דרב יוסף משנת דרבא אמ' לעולם דאיעבי מיני ודינך מיני אלק למש
לבות אפ פטר רחם בת בדחם תלך רחמינן וכוין לי הלל מגיד סקדושת
קיימת לעולם וזה אחד מיג דבר שנפך לי והן קיימת לעו" פילי כלבכר
בין הל מיכ אתה אומ שביוס מתו בבוריה שלמען הא כיצד לקו מכת
מיתה מצערב והן מפרכר כל הלנה ומתים כל היום כלנו מתק אין כתב
לא פולנו מתים מייחך הדליג הכא אתאמר ביום הכתי ולהלן אתאמר ווי
במצי הלנה וע' הכה כל בכר אמור מעתה ביוס שמתו בבוריהן שלמען
בו ביוס הקדשת לי כל בכור בישראל אמר' אבן בתה בת פרעה בשורה
היתה ובזכות משה ניצלה דכרעמא כי טוב סחרה לא יבדה בלינה אין
כת פן לא בלול כמה דאתאמ' ליל שמורים' בזס הכתי כלבב אפלו בבור
השפחות המבגדות לריחוס לקו' אמר' יודה בר נזי מקורת אגדה מפני מה נמש
בבור השפחה אמרו אמינו שדה בשעה שידה למען כערה לריחוס' וקד יצתי
לי כל בכור להגיד מה מרה' לי יהיו דני ע' מגיד שניושת בכורות קיימת לעולם
פקד אתבב פני זה הוא שאמרך לא נמנו הלנים לא פדי למדות בך בכורי
ישר ולפיכך נמנו מנח חדש שנ מבין חדש ומען תפן שהיא עופת החיוב בפדיון
שנ' ודינון ביה חדש תפדה' ויפקד את מנח מלך וחילקן למשפחות ומשמ
בע כדפון באהל מנש' המשכן אין ידעוהו תפלה' והאהל זה ידיעות עזים מפכהו
זה מפכה עזות לים מוצ' ומל' ער'תה דתבא היה מביא פלי אחז קדון שלעור
ארכו שלשים אמה ורחבו עשר אמות שסלכשין לאהל מן המזרח למערב בל
ועשית מפכה לזה סמך כפיסוף עשוי למעלה דברי' ל' יוק' ל' יהודה אומ' כמגן שע
כלים היו נחנות שלעזרות לים מאל' והעליון שלעזרות תל של מפכה ומכסה
המש א' עליו מלכ' וקלעי החצר כל קלע וקלע היה ארכו חמש אמות רחבו
חמש אמות והיה יושב מן העמוד שהוא נתן עליו שתי אמות ומחצה מצד זה ומ
אמות ומחצה מן השמן קלע שלמכסה' אש על המנ' ועל המנ' סב מה תל על
המשפך ועל המנ' לומ' לך מה משה גבהו עשר אמות אף המדבח גבהו עשר

מטאן כדי לפדותן בלנים מבין חדש ומעלה מפה אמרו מת הבן בדרך שלשים
יום אעפ שנתן לכהן יחזיר לו חמש סלעים לאחר שלשים אעפ שלא עתה ותן מת
ביום שלשים ביום שלפניו ל עקיבה חומ' אם כתיב לא יטוב ואם לאו לא יתן מה
עמיהו דרבנן ולפי חדש חדש ממדבר מה להלן ומעלה חף כחן ומעלה ור
עקיבה מספקא ליה מדכתב רחמנא גבי ערבים דלא קא ילפי ממדבר הוה להו
שני כתובין הבאין כאחד ושני כתובין הבאין כאחד אין מלמדיון או דלמא כו
אין מלמדיון לעלמא אבל לגופיהו מלמדיון משום הפי מספקא ליה
ואת בהמת הלנים לן כבשים ועזים תחת כל בכור בבה בני יל או נמי
חמודים בלבד שבכור בהמה טהורה אין לן פדיון דאמר ר חנינה שה אחד שלם
לני כטר כמס ככרי חמורים מישלח אה' אבוי תדע שהדי מנה הכת עוד כי
בחדם ולא מנה עוד פס בבהמה ואת פדיוני השל והשב והג ולקחת חמ
חמשת שקלים חמ משה פאיזה יד אעשה מי שאני אומ' לו תן כדיוך אומ'
לי ככר מדאני בן לני מה עשה הביא עשרים ושנים לפי פטוקין וכתב עליה
בן לני ועל מאתים ושבעים וששית כתב עליה חמשה שקלים ושלם ונתן
בקילפי ואמ' להן בזמן וטובו פטוקים מי שעלה בודו בן לני אומ' לו ככר
פדן בן לני ומי שעלה בודו חמשת שקלים אומ' לו תן כדיוך וצא
בצקל הק תקח עשרים גרה יה' ה' מפה אמ' חמש סלעים שלבך
במענה ענדי כחמי מנה צודי אמ' ל' ישי אנה שלענול ל' חמי אמר
דינא טרביטא ל' חנינה אמ' חמיתרי סנדי יאוצא דמזדבני תאני
בדינא חמישו מעיהו לפדיון הבן ל' יוחא אמ' דינא דדריא חמ' ערבי
שיכא דמזדבן בעשרין וחמשה זנאי דל שתותא ואינד לפדיון הבן הכ
עסין וחזי ככה דינקא הו' לא דל מעיהו שתותא וזודא ואינד לפדיון הבן
איפתי עסין כבי דינקא הו' לא דל מעיהו דוזא ושתותא ואינד לפדיון הבן
אם רבא סלעא דאודיתא תלתא ותולתא הוי דבת עשרים גרה השקל ומיתרג
עסין מעין הוי סילעא דהו' להו שבסר כבי תולתא וה' טח שש מעה כספ
דינר מותיבי וחלא סלע שלקונדש ארבעים ושמונה מעיוני ובעהורא

עדין תורה
מקובל כפי
קדרי בורק מר
מקובל אי כפי
קרא דרבי
מקובל אי כפי
קדרי דרבי
דמקובל אי כפי
היית
התנה
היה

הבנות לא למזרח שכן מצונו כהיכל שפתוח למזרח על והחכים לפע
המסכן קדמה שמרים משמורת המסך למשמ'בכ יש מיכן אמרו
בשלשה מקומות הכתובים שומרים במקדש בצית אבטינים ובצית היצוץ
ובצית המוקד בית אבטינים ובית היצוץ היו עליות והרובין שומרים
עם בית המוקד כיפה ובית גדול היה ומוקף רחבין שלאבן וזקק בית
אב ישנים שם ומפתחות העזרה צודים שם ופרחי פהוטה איש כקות בארץ
ולא היו ישנים בבגדי קדש לא כשטין ומק פלין ומנחין אותן תחת ראשון
ומתכסין בכסות עצמן והלויים בעשרים ואחד מקום חמשה על שער
הר הבית ארבעה על ארבע מנתיו בתוכו חמשה על חמשה שער העזרה
ארבעה על ארבע נגותה שמוץ אחד לששת הקרובן ואחד ללשכר
הקרובת ואחד לאחורי בית הכפית הכתובים שמרים בשלשה מקומות מע
ק דאמקרא שמרים משמורת הקוק למשמורת סמך ציטוק זה לשון שמייה
שלש פעמים כבוד שלש מקומות הלויים שמרים באחד ועשרים מקום
במצוץ הבית ארבעה ועשרים משמורת המצוץ שיהו ארבע ועשרים דאמר
קרא למזרח הלויים ששם ללויים ארבעה ללויים ארבעה ללויים ארבעה
ולאסנים שנים שנים למזבח למזבח ארבעה למזבח שנים למזבח אר
או ארבעה ועשרים וארבע דקרי לן בולטו לויים שלשה מנה יכיו טהים
כד אמריק מסע שמצונו שמקרא הלויים במקומות הרצה וכן הוא אומר
והכתובים הלויים בכ ערוך קראו חמשה לויים והכתובים יחיו שומרים מנעם
והלויים מבחגין דבית לפיכך כנסת דאמ' שלטי בל' כל מקווי הל
אשר סך משם אהרן סקוד על אהרן מלמד שאינו מכלל המכוננין
שנים ועשרים אף של המזון אהרן את רבן יוחס בן זכאי בל
בכרין כלל לויים את מוציא שם ועשרים אף ושלש מאות עבכללן
שנים ועשרים אף בלבד אותן שלש מאות היכן חלכו אמ' לן אותן שלש
מאות בכורות היו ואין בבור מנחין ע בכר' מאי פועמן דאמ' אביי
דין לבור שיפקיע קדושת עצמו' כמד כל בכור זכר לפע יש

2
אשכנזי
הוא חסד דל
דכסוף
דמיא אמר
הגולה

הכתובים

פירוש
ל
פסוק

בני שלשים וזה היה במדבר לפי שעה ומען שהוא לתלמוד שנ בעבודת
 אהל מועד ולא נאמר לעבודת חמושות מן עשרים חנושים שנה שנ ומבין
 חנושים שם י' מעל הע' וגם זה היה במדבר ששיות מן שלשים שנה לענין
 משני המדבר כמו שנאמר מן שלשים שנים ומע' ופא אהרן ובניו נסעו
 המחסה א' זה מה מי הוא זה מלך הסבוב ע' צב הוא מלך הכלה הכבוד זה הארץ
 מלך הכבוד זה הקצה הוא מלך הכבוד הוא שהוא חולק כבוד לעושי רצונו אמר
 ל' חייא כל הפלים עור תחש מלמעלה ותכלת מלמטה אבל הארון עור תחש
 מלמטה ותכלת מלמעלה ולמה שכן דרכם של מלכים מלמטה שלח תכלת
 (וארון) הוא מלך על כל העולם אמ' ל' ירח העליונים והתחתונים איך מתקיימין
 לא בזכות התורה הטהורה בארון ולמה תכלת משום ל' מאיר אמרו תכלת דומה
 לים והים לרקיע והרקיע לקשת והקשת לענן והענן לפסא ונבאם לכבוד שכן
 כמדמה הקשת אשר יהיה מענן א' ולכבודו חלק לעושי רצונו זו מעונת תכלת
 לכך נאמר הוא מלך הכבוד סל' ולקחו את כל בני ישראל בם כל בשיות
 בלבד א' מתקדשין לדורות לא בשירות לא במעשהו שנ אשר י' בם בקד'
 בשירות בלבד הן מתקדשין וזשכו את המזבח מיכן אמ' שמעו
 אף בשעת פגעות היו מושעין את המעריפה שנושבו את המז' ל' יהודה
 אומ' היו כופין עליה את הפקחתי לקיים מה שנ' אשתמיד תוקד על המז' לא
 תבזה אף במשעות' ופרשו עליו בגד ארומן למה ארומן שהוא
 דומה לאש' ופקדות אעזר ב' אה הכה מלמו שנתמה גזבר על הקמות
 נעל שמן הגשחה ועל הקלות ועל השמן וכן לדורות מעטין ממונין על פ'
 דבר ודבר וידבר אל תכריתו את שבט סל' הקה א' תגרמו להם מנייה
 שאם לא תקדירו להם כבוד הזה מעלה אני עליכם כאלו אתם הרבתם אותם
 ושמו אותם איש איש מפתן לבן לוי שאינו כפנס לעבודה עז שוגדית
 ויהיה איש שנ איש איש על ע' על עבודתו ועל משאו מלמו שהלכו
 מוזהרין שלא יעשה אחד מהן במלאכת חצרו לא יסויע המעורר לשוער
 ולא העושר למשורר שנ איש איש על עבד' וא' מע' ולא יבאו לראות

נוהג סלע ומניין לפל שנה הדי תשע וארבעים ככדיון ככדיון זה מה טיבו
קולבן למרובוט" הטא בתר דאוקיפו עליה כדתבא עשרים הרה חשק למודנו
לשקל שהוז עשרים הרה ומנין שאם רצה להוקיף מוקיף תל יהיה יכול אם
רצה למחאת פחות תל הוא רב אשי עדי ליה לרב אחא בריה דרבא שבי קר
זנזי ושלח ליה לישורי לי מר תלתא יתירא דאיכא עליהו שלח ליה לישור
לי מר תלתא מנאיי אוחריב דקימא לך לבתר דאוקיפו עליה ונתתה
הבסק לאוה עלב מוכן למודנו שכדיון הבן איכו נותק לא לזכרי כהונה שז לאו
ולכנן לחוציא את הנקיבות וידבר נשא את ראש בב קהת גשיאור
ראש הוא להם שכמו תחלה לפ שהן מקודשין יחד שהן נשאין את הארון
וכן את מונעא כשהגדיש יהושע עדי הלנים הקדים בכ קהת תחלה שז כי
להם יצא הגורל לכא שזכה מבין שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים
שנה אז המנן היה לט שנה במדבר שלח היה בן לני כשר למנשני עד שיוון
בן שלשים שנה וזכ אחו משה דרביש שכמו הלנים בבלק ראשונה כמון
מבן חדש ומעלה שז סקד את בכ לוי למנשן מבן חדש ומנע לענין כדיון במלכות
שניה בימי השקיה מנך יהודה מבן שלש שנים שז מלבד התחשם לזכרים
מבן שלש שנים לענין חילוק המטונות שלקדשי הגזול שז פתת מכוונת
לכל זכר שנישית מבן עשרים לענין שיהיו כשרים לעבודה בשם שכמו
בימי דוד שז אלה בני לוי חצונתם ראשי האבות לכקודיהם במקמי
שמות למלמלש עשה המלמכה לעבודת בית יצ מבן עשרים שנה ומעלה
אנפ שהוא כשר לעבודה משיעשה איש לא היו מנחין אותו לעבוד עד
שיהיה בן עשרים שנה וכן בימי חזקיהו קוז אונ ואת התחש הכהנים
לבית אבותם וחלנים מבן עשרים שנה ולמעלה במשמחתיהם במחלקיהם
בן כשכמו בימי עזרא לא נמנו לא מבן עשרים שנה שז ניעמרוז את
הלנים מבן עשרים שנה ומעלה לנעח על מלכות בית ע" רביעית מבן חמש
ועשרים שנה שז זאת אשר לונים מבן חמש ועשרים שז ומעלה לזכר
בע אה מנע זה המנן לתלמוד כדי שיתלמודו חמש שנים ויכנסו לעבודה

מכונותי עדי עד כה אשע ב' אויתיה ואומ' ובנותים ולא אהרום ונטעתי
ולא אמתש' כן יאמר בעלה דחמים

נשא

מכונותי עדי עד כה אשע ב' אויתיה ואומ' ובנותים ולא אהרום ונטעתי	מכונותי עדי עד כה אשע ב' אויתיה ואומ' ובנותים ולא אהרום ונטעתי
ולא אמתש' כן יאמר בעלה דחמים	ולא אמתש' כן יאמר בעלה דחמים
מכונותי עדי עד כה אשע ב' אויתיה ואומ' ובנותים ולא אהרום ונטעתי	מכונותי עדי עד כה אשע ב' אויתיה ואומ' ובנותים ולא אהרום ונטעתי
ולא אמתש' כן יאמר בעלה דחמים	ולא אמתש' כן יאמר בעלה דחמים
מכונותי עדי עד כה אשע ב' אויתיה ואומ' ובנותים ולא אהרום ונטעתי	מכונותי עדי עד כה אשע ב' אויתיה ואומ' ובנותים ולא אהרום ונטעתי
ולא אמתש' כן יאמר בעלה דחמים	ולא אמתש' כן יאמר בעלה דחמים
מכונותי עדי עד כה אשע ב' אויתיה ואומ' ובנותים ולא אהרום ונטעתי	מכונותי עדי עד כה אשע ב' אויתיה ואומ' ובנותים ולא אהרום ונטעתי
ולא אמתש' כן יאמר בעלה דחמים	ולא אמתש' כן יאמר בעלה דחמים

אריעה קריאתהם עמי באמריכם לך אתנו והגנו

אריים לדחמים ואחבה לחננים בקראים חנינו חקיר דארה מלב אשר תחת שיד בני יקוננו	אריים לדחמים ואחבה לחננים בקראים חנינו חקיר דארה מלב אשר תחת שיד בני יקוננו
אמחה דמעה מעינים אשר בצב עכנו	אמחה דמעה מעינים אשר בצב עכנו
אגדע קרנס באמס נח חזק דמה קרנינו	אגדע קרנס באמס נח חזק דמה קרנינו
הנ יבנו חזרותי וריכל על חכוננו יבוננו	הנ יבנו חזרותי וריכל על חכוננו יבוננו
ואשיב לניה לדונם ועליו שיר ישכרו	ואשיב לניה לדונם ועליו שיר ישכרו

זה שיה ופהטה אביש ישע וחסידיה רבן ידניכן

הכת מדבר בשכטן שללוי שהובדלו לעבודת המקום ונתקדשו
יותר מכל ישראל לפי שהיו עניים וחסידים ועומדין בצדית אבות
שהרי מקדאן ישראל קדש והם נקראו קדש קדשים בישראל כתיב
קדש ישראל לנו ואומ' כי עם קדוש אתה וצדיקים פת ויבדל אהרן
להקדשו קדש קדשים לפי שהן הוגן בתורה ומתפללין בטונגא
וטורה ובסדרי הקרבנות ולפיכך כרת להם הקפדה ברית שלא
יפקדו דברי תורה מפניהם לעולם וכן הוא אומ' ולפניהם הלויים
לא יכרת אש מלפני מעלה עולה ומקטיר מנחה ועושה זבח
כל הימים והגא כבד חרב המקדש ופקדו קרבנות לא שיה
יפקדו מהם תלמידי חכמים מולך הוריה והובין בסדרי קרבנות

כבלע את-הק ומתו זו שעת הפסח כלם לכתתם שלח שלח יזכנו עניהן מהק
ולפיכך כשהיו בע קהת טוענין את הארוך היו שפ פהים נושאין להק את הפרט
בקובוקי כפי הארוך ואחר כך נוהגין עליו כפי עור תוש שלח יהא בארוך
כלום של ולא יבאו לדאות כבלע אמר לך אם תחזק בארוך כבלע הזה שהיא
כנפל בעין מייד היו מתוס תדע לך שפועה שמוצו פלשהם את הארוך וצלו
להחזירו הביאו את הכרות וקשרו אותם כמנהג בעולם אחריהם לארוך ידעו
הכרות מה היה כהק עליהן ועיקרם פסק כלפי הארוך והיו מנביגין אותו לפי
של נישוריה הפחות ופתחו פהם ואמרו שירה ומע שירה אמר יש אומי הודו לך
קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותי הזכירו כי נשרב שמו ויש אומי מוזמו
שירו לך שיר חדש כי נבלאות עשה לך דש אומרו ודי בסק הארוך ל כיון שפוע
לפוח שמש היו רואין את העסקי את הצדק נישמחו לדאות כהק שמשבה
הרוח ועתה הארוך הנה שם שירך ק' בעם אמר רב קמיה בשעה שהיו ישי
עלין לדגל היו מבללין להק את הכרות ומדויק להק את הפרטים שנין מעין
זה בזה ואומדין להק דא חיצוים למטה המקום פועלת דבר עם כחה מותב
רב חקדיא ולא יבאו לדאות אמר רב יהודה בשעת הפסח כלם לכתתם שלח
אמר רב תומי משל לכלה כל זמן שהיא פועלת בבית אביה היתה עגובה
מבעלה כיון שבאת לבית אביה היתה עגובה מבעלה מותב רב חונא בר
רב קטינא מעשה בפה אחז שהיה מתעסק ודעה רעה משונה מסבירותו
ובא להודיע את חבירו ולא הספיק להמיר את הדיבר עד שיענה נשמרתו
וידעו ביחוד ששם הארוך גבוה אמר ליה תרגישה קח אמרת נבגשה וחזרו
לחיבתם הדאשעו' דא ולא יבאו לדאות מתיק אמרו גבוה את הקוה
קנאי' פוגעין בו מאי קאיה אמר רב יהודה כל שדך ספח ואת קשות הנסך
היבא רמיזא דפול ולא יבאו לדאות כבלע את הק' ומעו' ומעוה זו שהיא שלח
יכנסו הלמים לדאות בשעת פירוק הגשם וכמו הלמים היתה במדבר לפי
שעה לפי שהיו מתנוודין מופקע למען אצל לדורגאין טענה זו כנהגות
לפי שאין שם טלילת לא מנודה לעולם ולעולמי עולמים וכן הוא אומי זאת

תנחומי

ונשאל את הדיין
 המה מביא וי
 הדין את הדין
 מקיש עליו לדין
 מה ההקדש שהיה
 ומה קרה אצל
 יומא אורבס
 עליו יקרא זלמיר
 קדי יארל ומעלה
 לומצה אורבס

שהיא צריכה עבודה חני אומג זו שירה ולמשא כמשמעו
 ומשמרתם ביד איתמער לפי שהמלתחלה על פה אהרן ובניו תהיה
 מהסל בכלל פירטו כחן שהוא איתמער בלבי
 את כלכל משמ ומע הבת מודר בקדשים שיעיפין לקרוא להן שם
 יותר על הכל ומה חיו עושין אמר ל יהודה חיר כותבין עליהן אף בית
 כדי לידע איזה הוא בן זמן שלקדש לעצו עבדת עבדה זו שירה
 ועבדת משא כמשמעה אמר רב יהודה אמר שמואל מנין לעיקר שירה
 מן התורה שז ושח בשם ע אהין ואימא נשיאת כפים מוסל לשרתו
 ולברך בשמן מכלל וברכה ולאן שירות הוא רב מתנה אמ מהכח
 תחת אשר לא עבדת את ע אהין בשל ופלו ליבב איזו היא עבודה
 שהיא בשמחה נפשו ליבב הוי אומג זו שירה ואימא דברי תורה
 דבת בהו משמחי לב איקרו מטיב לב לא איקרו ואימא בכורים
 דבא ושמחת בכל הטוב טוב איקרו טוב ליבב לא איקרו חזקיה
 אמ מהכח במשא ישור לתהי קורא ישור לא ישיר ל יוחנ
 אמ מהכח לעצו עבדת עבדה איזו היא עבודה שהיא צריכה
 עבודה הוי אומג זו שירה ל יצחק אמ מהכח שאו זמורה
 ותכו תק רב סומק בר יצחק אמ מהכח המה ישאו קולם ירונו
 כבאוק שם ע צה מים ותחנה מית לה מהכח כי עבדת הקדש
 על בכתק ישאו ממשמע של עבדה איב ינדע שישא תל ישאו
 איז ישאו לא לטון שירה וכן הוא אומג שאו זמורה חנניה ב אחי
 ל יהושע אמ מהכח משה ידבר והלויים יעבט בקול על עקקי קול
 רב אסי אמ מהכח ויהי כחודי למח צרים ולמשרדים להשמיע
 קול אחי ל יוחנ אמ מהכח ולא ימותו גס גס אתם מה
 אתם בעבודת מזבח אף הם בעבודת מזבח ומת אומרי
 שירה על כל עולת העבד האובה ועל שלמי עצרה בעת ניסוק
 היין וכל העומדין בעדה היו משתחווין על פקי השיר שנ וכל

ומעלה עליהם הפתע כאלו מזבח בכוי ומקריבין עליו כל הקרבנות וכן
הוא אומ' ואת עמי יורו בין קדש לחול ל' ולכפר מן עתידין להתיחש
תחנה ליונות המשיח שז' נשכ' מצדק' ומשנה' צדק' ומכר את בני לוי'
מהו בצדקה בשכר שצדקו את ישראל בעולם הזה שזון מנורין להק'
תלכה יזכו להיות משמטין בצדקה לט' הקבל' לעמיו לבוא שז' והצדק
הלוי' שז' צדק' וכן את מוצא בדוד מלך ישראל בשדאה צדוק הקדש
שבת המקדש עתיד ליחבר וקרבנות עתידין ליבטל כתנשא עליהן
שהן עתידין לחזור לשימוש ליונות המשיח ושעתיד הקבל' להושיעם
על שעמדו בצדיתם וכן הוא אומ' וכהנה יביש ישע או קרבנות
שבצכות הישעה מומחית לבוא וחסידיה או הלוי' שנקראו חסידים
שז' וללני אמר תמין ואורין לאיש חסידך דת' ירכיב שהן עתידין
לומר שידה חדשה בענין שז' שז' לט' שיר חדש הא לפי שיש צדק
כל המדות הללו הא שז' זכו להתיחש ונתנה להן נשאות ראש
מנ' ממה שקריבן בענין נשא את ראש בני גדסון' נשא את
ראש בני גד' גם הם מהתלב גם הם שאני' שנמנ' בני קהת תחלה
שז' נשא את ראש בני קהת מתוך בני לוי לפי שקדושת' גדולה
מבול' מופ' שבושאין את הארון לא עשה בני גדסון טפילה להן
בכל דבר לא נתן להם אף הם נשאות ראש ממדת' וחלק להן כבוד
לכך נזמ' גם הם וכן את מניין בדי' בשחיל' את המנש' מרוד
פתח תחלה בבני גדסון שז' ויחלקם דוד מחלקות לבני לוי לגדסון
קהת ומרדי' לגדסוני לעדן נשמעו' וכן כשסידר המשוררים
העמיד בני גדסון מן הימין שז' קהת שז' מצד הקהת הימין
המשורר ל' ואחיו אסף העומד על ימין לב' שאסף מברשון
שז' בסוף ייחוסן בק' גדשם בג' לוי' ופ' מרדי' אחיהם על השמ
איתן בני קישו' זאת עבדת מנ' הגדש' לעצ' ולמנ'
לעבד זו שורה וכן הוא אומ' לעבד עבדת עבדה חזו היא עבדה

לא מאי טעמא שברא את היס ואת היבשה ונתבלית הארץ ועשה
מקום ארץ ישראל לעדות בכבושי היו אומ' לא נקמותו מאי טעמא
שברא את הלבנה ואת החמה ואת המזלות שהן מאידין את העולם
ועתידין להיכרע מעוצדיהן בחמישי היו אומ' הדרכו לאהי' עזיג
מאי טעמא שברא את הדגים ואת העופות ואת התנינים שעתידין
לשבח בשמו' בששי היו אומדין מלך גאות לבש מאי טעמא
שברא את מעשיו ונתעלה וישב במדמו' שלעולם בשבת היו אומ'
מזמור שיר ליום השבת מזמור שיר לעתיד לבוא נכפה לעולם
שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים וכשחרב בית המקדש
בעוונותינו פסקה רוח הקדש וכיטל טעם השיר שכן את מוציא
בשהגלו בשדים את ישראל אמרו להן נבנו לנו בשיר שלכס שנ' כי
שם שאננו שופיני דברי שיר אמרו להן אין אנ' יפול לשיר
בארץ כומאה ולא עוד לא שבר שחזנו השיר ונתקל שיריכו
לקינה אמרו להן אנ' בן אין אנו מעמי' אתפס' מתוך פה חזק
מתחן פיהם לומר שירה ולא בא על פיהם לא חפה ישבה בדר'
בה תפפה בלילה אמרו להן אין זה טעם שיר אמרו אין נשיר
את שיר ע' על אדמת כפר ועתיד הקפה להחזיר את יונשלב
לקדמותה ומשמיע בה שיר חדש שנ' וגלתי בירושלב וששוע
בעמי ולא ישמע פה עוד קול צפ' וקול זעקה ואומ' צהלי ורע
יושבת ציון כי גדול בקרבך קדוש ישראל' בן יאמר רחום
קידבר' עו את בני ישראל וישלחו מן המה למה שנ'
בכל קדש לא תבע אין משמע לא היולות בשא' וידבר ע' אמש'
לאמר דיבה אבל אומ' מה היולות שהיא מכומאה במגע' וישא'
אח' אע' מרבה כל המטמא במגע ובמשא' כמנוח בשא' עו
את בני יש' לרבות את הטמאים במגע אבל לא במשא' אין
במשמע לא שטמא בחוק' יכנס טעם אבל המיטמא בפנים

הקהל משתחוים והשיר משורר והחיצונית מוחזרים המל עד
לפלות העולם וכך שכיב שמו לנגד הגוף מקום באומרו והקיש בין
הדוא בצל על ודברו הלויים בשיר המעו לפנים תיקו והשתחוו העם
על כל צדק תקיעה ועל כל תקיעה השתחוה ועקר השירה שהיא
עבודת הלויים המיוחדת להם בפה ואין מוחתין משנים עשר לניס
דתגן ארץ מוחתין משנים עשר לניס העומדות על הדוכן ומן ספיין
עד לעולם אין קטן נכנס לעזרה לעבודה לא בשעב שהלויים
עומדין ואומדין בשיר ולא היו אומדין בפסל וכבוד לא בפה בדי
ליתן תביל בנעימה קדי שנים עשר ככבד מי אמר לב סמא פכבד
תשעה כפוחות ושתי חיצונית ועל צד דתגן ארץ מוחתין משתי
חיצונית ומנוספין עד לעולם משענה כפוחות ומנוספין עד
לעולם זה צד צד לצד אין ואסוף ככבד לעבודה לא בשעב שהלויים
עומדין ואומדין בשיר מעט הע מים אמר ל יחזק דאמ קרא ושמך
ישע בענו ואחיו בקרמט בענו נבט תפלה שארף לכיח עני
מלאכה עשה בזה עני חכד בניהם ואחיהם הלויים ואחדים
היו עומדין שם מלכתי בבני שיר מהז לניס ומנהן ושרהים מוחתין
המשפיעין לכהונה ואין לו המשרדים על פי הפלים עונק למכר
השנים עשר דתגן ל אישור בן עקב אמר אין עונקין המכר
ולא עומדין על הדוכן לא בארץ כי עומדין ודאשיהן בבני
רגלי הלויים וצונודי הלויים היו קדיין תאצו וצונודי הלויים היו
נקדין ותנא דידן כיון דקטנט קולין דק ודולנט קולין עברה
משום הכי קאדי להו צונודי הלויים השיר שהיו הלויים
אומדין בבית המקדש ביום הראשון היו אומדין לע הארץ ונעמו
מאי טעמא הוא קנה ופוא יקנה ופוא ידיו את העולם בשב היו
אומדין גדול ע ומהלל מאד מאי טעמא שחלק את מעשיו
ונעשה מלך על כל עולמן בשלישי היו אומרים כעב צונו

נשים ואין נכנסין לעזרת ישראל עזרת כהנים מקודשת מעזרת
 ישראל שישראל מעורב שמש נכנסין לעזרת ישראל בבל עת שירצו
 ואין נכנסין לעזרת כהנים לא בשעת צרכיהן לסמיכה ולשחיטה
 ולתנופה ברבד בין האולם ולמזבח מקודש מעזרת כהנים שבע
 מומין ופרועי ראש ופרועי בגדים ושתייין נכנסין לעזרת כהנים
 ואין נכנסין מבין האולם ולמזבח ההיכל מקודש מבין האולם ולמזבח
 ששלח רחוק ידים ורגלים נכנס מבין האולם ולמזבח ואין נכנס להיכל
 בית קודש הקדשים מקודש מק היכל שכה גדול נכנס לשם בבל עת
 שירצה ואין נכנס לקודש הקדשים לא ביום הכפורים בלבד ארבעה
 פעמים ביום אבא שאול אומ' העלייה היתה מקודשת מכולן שלא
 היו עולין לשם לא פעם אחת בשבוע לידע מהיו צריכה ליהודה אומ'
 הרב היה מקודש מק העלייה שלא היו עולין לשם לא אחת לשש פעם
 לתקן כולה עורב צדוע זה מוחלט כל צדוע זה מוסגר זה זה זב
 כמור כל צב לרבות זב שראה שתי ראיות וכל זב לרבות זב שהיו
 דאיה אחת וכל טומא לנפש יכול שאין לה שהוא משתלח לא חדש
 שהו יכול להשתלח כשאמ' טומא לרבות פליס הנורעים במת כל
 טומא לרבות כלים הנורעין בשרץ וכל טומא לרבות שאר פול
 המטמאין למשאין חייב ממת על ביאת המקדש לא מי שנטמא
 בטמאות שהן עצמן שלמות והן טמאות שהן זיר מגלח עליהן
 דא כל צדוע וכל זב וכל טומא לנפש בזמן שטמא
 מת חייב מצדוע וזב חייבין אין טומא מת חייב אין מצדוע
 זב חייבין מיכן אמרו בשעה שהן עושין את הפסח בפומתה זב
 וזבות נדות נולדות לא היו אוכלין ממנו ואם אכלו הרי או פטור
 ובן אם דחקו טומאי מת ונכנסו להיכל פטורין אעפ' שלא הותרו
 לא לעזרה הנאיל ואין אפי' קורא בהן א מחוץ למחנה משלום הר
 או פטורין אבל זבים וזבות ופיוצא בהן אם נכנסו לעזרה חייבין

כל שבתקנת רבנן
 שיהיה קדוש בכל
 הקלואיה דמיסכה
 שיהיה פולחן ליה
 ציבור כוהנים ליה
 אכלו ממנו וכו'
 שיהיה קדוש
 על פניו וכו'
 שיהיה קדוש
 צדוהו וכו'
 שיהיה קדוש
 מנגידו וכו'
 שיהיה קדוש
 מנגידו וכו'
 שיהיה קדוש
 מנגידו וכו'
 שיהיה קדוש
 מנגידו וכו'
 שיהיה קדוש
 מנגידו וכו'

פליס יסודי טמא
 על פניו וכו'
 יסודי טמא וכו'
 יסודי טמא וכו'
 יסודי טמא וכו'
 יסודי טמא וכו'
 יסודי טמא וכו'

אל יצא לחוץ אב"ט את בני ישראל וישלחו מן המצוק וישלחו הרי
 זה בעשר ומניין בלח תעשה אב"ט ונח יבואו את מצוקה מן המה
 זה מצוקה שבינה וישלחו כמנהג ישראל שישלחו מן מצוקה כמנהגם כמנהגם
 ולמקום מחזורי כפרה וישלחו זה ישתלח זה ממקום שישלחו מן
 וישלחו צדוק וישלחו מצדוק ממקום הצב יכול כולם וישלחו חוץ
 למחנה אחת ואמרו את בני ישראל וישלחו מן המה ריבה כח מחנה אחת
 אל מחוץ למחנה תע' ריבה כח שתי מחנות ולא יבואו את מחנהם
 ריבה כח שלש מחנות יכול כולם וישלחו חוץ לשלש מחנות אפשר
 שהן מלקין זה למקום זה וזה למקום זה הא מה הדבר החמור לצדוק
 חוץ לשלש מחנות זה מצדוק והצב חוץ לשתי מחנות ושמונה מנת
 חוץ למחנה אחת אכלו המה עצמו מותר להיבנס להר הבית שנת
 ויקח משה את עצמות יוסף עמו עמו במחנה לניהו הא למדת שכל
 שמונתו חמורה חמור שלוחו משלוח חבירו מים נתנו חכמים
 מדיעות ואמרו עשר קדושות חן ארץ ישראל מקודשות מכל
 הארצות ומהיא קדושתה שמביאין ממנה העומר ושתי הלחם
 והצבויים מה שאין מצויין בן מכל הארצות ארץ כנען מקודש
 מעבר הירדן מארץ כנען כשהם לבית שכינה אין עבר הירדן
 כשר לבית שכינה עדי חומה מקודשות מעדי חומה מן מארץ
 שמצדוקי מהלפין בכל הארץ ואינן מהלפין בעדי חומה
 ירושלים מקודשות מעדי חומה שקדשים קלים ומעשר שני נאכל
 בירושלים ואינן נאכלין בעדי חומה הר הבית מקודש מירושלים
 שצבים וצבות נדות ונולדות נבעתן לירושלים ואינן נכנסין להר
 הבית החיל מקודש מהר הבית שארמים ופומאי מן ופועל
 נדה נכנסין להר הבית ואין נכנסין לחיל עזרת הנשים מקודשת
 מן החיל שצבול יום נכנס לחיל ואינו נכנס לעזרת הנשים עזרת
 שנה מקודשות מעזרת הנשים שמחוסי כפרה נכנסין לעזרת

תט
 יח
 טו

וישלחו מן המצוק וישלחו הרי זה בעשר ומניין בלח תעשה אב"ט ונח יבואו את מצוקה מן המה זה מצוקה שבינה וישלחו כמנהג ישראל שישלחו מן מצוקה כמנהגם כמנהגם ולמקום מחזורי כפרה וישלחו זה ישתלח זה ממקום שישלחו מן וישלחו צדוק וישלחו מצדוק ממקום הצב יכול כולם וישלחו חוץ למחנה אחת ואמרו את בני ישראל וישלחו מן המה ריבה כח מחנה אחת אל מחוץ למחנה תע' ריבה כח שתי מחנות ולא יבואו את מחנהם ריבה כח שלש מחנות יכול כולם וישלחו חוץ לשלש מחנות אפשר שהן מלקין זה למקום זה וזה למקום זה הא מה הדבר החמור לצדוק חוץ לשלש מחנות זה מצדוק והצב חוץ לשתי מחנות ושמונה מנת חוץ למחנה אחת אכלו המה עצמו מותר להיבנס להר הבית שנת ויקח משה את עצמות יוסף עמו עמו במחנה לניהו הא למדת שכל שמונתו חמורה חמור שלוחו משלוח חבירו מים נתנו חכמים מדיעות ואמרו עשר קדושות חן ארץ ישראל מקודשות מכל הארצות ומהיא קדושתה שמביאין ממנה העומר ושתי הלחם והצבויים מה שאין מצויין בן מכל הארצות ארץ כנען מקודש מעבר הירדן מארץ כנען כשהם לבית שכינה אין עבר הירדן כשר לבית שכינה עדי חומה מקודשות מעדי חומה מן מארץ שמצדוקי מהלפין בכל הארץ ואינן מהלפין בעדי חומה ירושלים מקודשות מעדי חומה שקדשים קלים ומעשר שני נאכל בירושלים ואינן נאכלין בעדי חומה הר הבית מקודש מירושלים שצבים וצבות נדות ונולדות נבעתן לירושלים ואינן נכנסין להר הבית החיל מקודש מהר הבית שארמים ופומאי מן ופועל נדה נכנסין להר הבית ואין נכנסין לחיל עזרת הנשים מקודשת מן החיל שצבול יום נכנס לחיל ואינו נכנס לעזרת הנשים עזרת שנה מקודשות מעזרת הנשים שמחוסי כפרה נכנסין לעזרת

ש"ח

אשמות מתודין יכול בזמן שהן מביאין מתודין ומנבזמן שאין מביאין
תל למעלה יכול אשם שהודיע של טעון חטאת ומנאף אשם שאין הודיע
שלו טעון חטאת תל למעלה מעל לרבות הנשבע בשם לשקר והר
המקלל ואשם ואשמה לרבות כל חייבי מיתות שיתודין יכול אף
ההרגן על פי זוממין אמר לא אחיד לא ואשמה הנפש היא
והתודין את חטאתם זה ודוי דברים והיא מצות עשה והשיב את
אשמו ברא כשהוא בראשו מביאין עליו חומש ואשם אין מביאין על
תשלומי כפל ועל תשלומי ארבעה וחמשה חומש ואשם ממעט
אני ברב שאינו משלם לאחר שבועה לא אמעט בגזלן שהוא מסלם
לאחר שבועה תל והשיב את אשמו בראשו כשהוא בראשו מביאין
עליו חומש ואשם אין מביאין על תשלומי כפל ועל תשלומי ארבע
וחמשה חומש ואשם וחמישיתו יסף עליו על החומש חומשו
לא בר ממנו כדי שיהא הוא וחומשו חמשה ונתק לאשר אשם
לו למי שבזל ממנו דא ונתק לאשר אשם לו נתק לו נתק אומר
מני לכושף בחבירו מנה וחבירו בחבירו מנין שמזיזין מזה ונותנין
לזה תל ונתק לאשר אשם לו ואם לאיש גול לאיש מחזקין אין
מחזקין לקטן אין לי לא איש מנ את מרבה אשה נירשי קטן תל
ואם לאיש גול ואיזה הוא האיש שאין לו גול זה הגר שמת ואין לו
נירשי למי הוא גזילו הוי אומ לכהן להשיב האשם לע האשם
האמור כאן הוא בוא הגזל או דמי הגזל להשיב האשם אין
מיפ אמרו הרי כהן שבגל את הגר ומת הגר מנין שמזיזין מידו
ונותנין לכהן אחר תל האשם המושב לע לכהן האשם זה הקרן המושב
זה החומש לע לאסרו לזדים או יכול יהא מוקדש לע תל לכהן
דא המושב לע לכהן מיפ אמרו כל גדל גד שאין בו שונה
פרובה לכל כהן וכהן מאנשי משמר לא יקח המזדירו ידי השבה
שנ המושב לע לכהן ער שתדיה בו השבה לכל כהן מנבז אינא

משכיל עקיבה עד שלא בא מזמין משבא מצדיק אממה לי בין יהויריב
נבול את הכסף ובין ידעיה נוסל את הכסף הרי מי שמתן כסף ליהויריב
לא הספיק להביא את החיל עד שנכנסה ידעיה יפול יפול הכסף מיהויריב
ויחזיר לידעיה אמאיש אש יתן לכהן לו יהיה והלפתה יחזור הכסף מעל
האשם איש אשר יתן מתנת איש מתנה אין מתנת קטן מתנה
אין לי לא מתנת איש ומטן את מרבה מתנת אשה ויושי קטן אמאיש
אשר יתן לכהן לו יהיה דא ואיש את קדשיו לו יה אמחזיקה ביו
די כרכך אמר ל כרכך אמר ל יוחנן כל שיש לו תרומה ומעשר ואין כותבין
לכהן לקטן בא לדי כהן שכל ודיביא האיש את אשתו אל הכהן ולא עוד לא
שנצרך לו שכל ואיש את קדשיו לו יהי אמר בא ואם כותבין לכהן זוכה
לממון הרבה שכל איש אשר יתן לכהן לו יהיה לו יהיה ממון הדבה
וידבר דבר אבני ישר ואמ' לה איש בית שטה אשתו זה
שה הנה שנה ע' ושבע תושבת כפשו' שש הנה שנה ע' מדות הללו
מצוין בנחף עם אשה וגורם לה לבוא לדי קנוי ונשטה' ושבע תופ כפשו
בשופה' החכיר עינים רמות שהיא יושבת תחת בעלה ותולה עיניה
באחר' לשון שקר שהיא נואפת ואומרת לבעלה ממך אי מעוברת
ומשקרת בו וידים שפכות דם טף' שסוף שניה ליהרב שכל מות ומות
העוף והטמא' לב חורש מחשבות חון שהן מהרהרין בדבר עבירה
תמיד ואומדין באיזו שעה נלך לנאוף' רגלים ממהרות להניח לרעה
כמשמעה שהרצף לדבר עבירה' יפוח כזבים שאם יתכשו הן אומרים
היינו משוחין זה עס זה בלעד' עד שקר שאם העמיד עליהן עדים
הן אומדין אנו נשבעים שלא עברנו' ומשלח מדנים בין אחים עכנ'
ישראל נקראין אחים והנאף עם חשת חבירו ושמע בובעלה הוא שונאו
לכך אשה מזהיר את ישראל איש איש כי תשטה אשתו ועליה הוא מזהיר
בעשרת הדיבור לא תשא את שם ע' אהיך לשוא יהיה למקדח לומר לא
תשבע ומהולא לא תשא אמ' לה הקלה חלת במאי לעצמך לטעון

אשר יכפר בו עליו מיין אמרו משמרה שזכר בכסף תזכר באיל
אשר יכפר כדכר שיקדוהו איל לכסף בו פרט לאיל שמנת עליו לרבו
האיל שמנת וכדכר חצני אתה אומ עליו מנפץ אצמו עליו וכל תרוג
לכל קדשי בניו ריבה קדשים אחרים סתומין שאינן מפורשין בענין
הזה ואת מה אנן מדבר החלה והחרימם והעוררת והכבודות ופדיון
הבן ופדיון סטר חמוד ומנן אתה אומ רשאי הוא אדם לית את קדשין
לפניו אחר אמ אשר יקדישן לכהן לן יהיה קל וחוג אמרבן גמליאל
לפניו עקיפה ומה אם דבר שאין לי בו חלק אם תתנהו לי הרי הוא
שני דבר שיש לי בו חלק אם תתנהו לי לא יהיה שלי אמ לו ל עקיני
לא אם אמרת בדבר שאין לך בו חלק אם אתננו לך יהיה שלך שכן
אין לאחד עמוך בו חלק תאמר בדבר שיש לך בו חלק אם אתנהו
לך יהיה שלך שכן יש לאחד עמוך בו חלק אמרבן גמליאל ומה אם
אשה שאין לי בה חלק אם אקדשה לי הרי היא שלי זכאי בתפר
כדדיה ואין אחר אומר על ידי אמ לו ל עקיפה לא אם אמרת בישע
שאינ לך בה חלק אם אקדשה לך תהא שלך זכאי בהפר כדדיה
ואין אחר אומר על ידי שכן אין לאחד עמוך בה חלק תאמר בדבר
שיש לך בו חלק אם אתננו לך יהיה שלך שכן לאחד עמוך בו חלק
אמ' איש אשר יתן לכסף לן יהיה ראיט את קדשין לן יהיו
קדשיו ישראל לוישראל מעשר כסף ומעשר בהמות ושלמין קדשי
כהן לכסף חטאתו ואשמין ומעשרו ובכוריו לא ואיש אה
קדשין לן יהיו מלמד שקדשי אדם ותבאונתו מסורין לן ליתגן לכל
כהן שידעה לפיכך לא יכול אדם הבהן אחר שהורמן לא מדעת
הבעלים איש אשר יתן לכהן לן יהיה לפה שאמרת משמרה
שזכר בכסף תזכר באינה דימי שנתן כסף לפה לא הקטנת לבני
את האיל על שמד סודש יכול יכול הכסף מכהן ויחזיר ליוקשי
האיש אמ' איש אשר יתן לכל לן יהיה אמ' לעזר ביה שמען זו היתה

אחת מפל האסורות לו תאסר אשתו ולא תהא מותרת לו תל' אשתו אשתו
 אסורה עליו אין קרובותיה אסורות אונתה" ממעט אע בקרובותיה ולא אמעט
 באמה ואחותה תל' אשתו אשתו אסורה עליו אין קרובותיה אסורות אונתה"
 ומעלה בן שיבת בן אין לו לא בן ומנין את מרבה שאר כל בע אדם
 תל' ומעלה בן מעל דא' ומעלם בן מעל בשם שמעלת באישה שלמע
 זה קצת כד' היא מאדית באישה שלמע זה בעלה' ושכב איש על ידי'
 איש הוא מקנה אינו מקנה על ידי קט' ולא על ידי בהמה' אותה זו חתרו
 על' שכבת דרע כרט לשקיעה לה דרך איברים' אמ' חביי כרט לשקיעה
 לה בשקיעה' ונעלם מאישה אין לו לא מאישה ומנין את מרבה שאר
 כל בע אדם תל' ונעלם מעיני' דא' ונעלם מעיני אישה פרס' לקומה'
 ונקמרה והיא נפומא איני יודע פומא אמ' שכבת דרע' כדי שכבת דרע הוי
 אומ' פגמה היא פתירה כדי פוגמה כמה היא פוגמה כדי ביאה כמה היא פ
 ביאה כדי העייה כמה היא העייה כדי חלת דקל דביי לישמעאל' ל' איעזר
 אומ' כדי מדינת כוס' ל' יהושע אומ' כדי לשתותו' בן עזאי אומ' כדי לצלות
 ביצה' ל' עקיבה אומ' כדי לפמעה' ל' יהודה בן בתירה אומ' כדי לבמורת
 שלש ביצים מהולבלות זו אחר זנ' ל' איעזר בן פינחס אומ' כדי שיקשר
 בדדי את הנימה' כלומן אומ' כדי שתושית ידה ותטול ככר מן הכל' אע"פ
 שאין לחיה לדבר זכר לדבר כי בעד חשה זונה עד כפר לחס' אמ' ל'
 ונפי כל אין שיעוריהם לאחר התרת סיכ' אמ' ל' יוחנן כל אחד ואחד לעצמו
 שיעור' (בן עזאי נשא אשה מימיו' אית דבעי מיומר נתחמס נאית דבעי
 מימר מ' בעל ופריש ואי בעי מיומר סוד ע' לירחיו' והלכתא כדי לצלות
 ביצה ולבמעה' נעך שהוא כשר להעיד ומנין אף עד שאינו כשר להעיד
 תל' עד נעך מיין אמרו אמר עד אחד אע' ראיתיה שכבומית לא היתה
 שותה ולא עור לא אפלו עבד אפלו שפחה חדי' לו נאמנ' לכסלה מפתובתה
 ואינה שותה ותאקד על בעלה לעולם' והיא לא נתמשה כרט' לאכנסה
 הא אם נתמשה כד' אינה שותה ואם פוגמה היא אינה שותה ואם בן פג'

כד'
 להבין
 דל'

את השם שאין ביד כח לטענו שער שלא נכנס לתוך מעיה היתה מתקלקלת
שנצטתה בצנה אמרקה למשה הואיל והדבר בא לידי כך הזהיר את ישראל
על פרישת שאף שיש איש בית אשתו דא זה עשה ופס כי תחטא
ושמעה קול אלה לי ינסי ביל חנינה פני קדיה בעוטה ופס כי תחטא שחטאת
על בעלה זה דן ומכרניס והיא הולכת ומקלקלת עם אחר ושמעה
קול אלה והשביע הפח את האש בעצעת האלה והוא ער ועד איך בה או לאו
ונעלה מעיני אשה או ידע ונקתיה והיא כלמאה אם לא יהי וכשא
עונו ואם לא תבד לכה ועבתה בטנה וכפיל לכי כך משה מזהיר לוישראל
על פרישת שאף שכל המזנה על אשתו פאל עובד עז שז חס נקתה לבד
על אשה ואין פתוי לא עז שז השמדו לכס ט יפלצב וכל המזנה ער
בעלה בעובדת עז שז הענבת אף בעגריה ואת בדיה אלה שכתה פ
כך הוא כופל עליה איש איש דבז אל פכ ישראל על ידי ישראל
מקטן אין מקטן לא על ידי גנים ולא על ידי תושבים און בני ישראל פרי
לברים אמ איש לרבות את הברים איש איש למת נאמ איש איש יצי
פעמים לומר לך אשה שהיא מועלת באישה שלמעלה כך היא מורדת
באישה שלמטה כי תשטה אשתו אף במשמע לא אשתו הנשואה
לו מנין את מרבה ארוסתג ויבמתו וכל שהיא לו משום אישות אמ' לאו
ואמרת להם לפה שז והביא האיש את אש' אל הפח האיש משקה ודין בית
דין משקין או האיש מקנא ואין בית דין מקנן אמ' ישבא וקנא לרבות
בית דין שיקבו מוכן אמרו לו שצית דין מקנא לה מי שנתחדש בעלה
או נשתפה או שהיה במדינת אחרת או שהיה חבול בבית האסורים לא
לה שקותה אמרו לא לכפלה מפתובתה האיש וקנא לרבות שכינן
שיקנא לן כי תשטה אשתו אשתו אסורה אין קרובותיה אסורות
אותה והלכ תאמר נפי דין הוא הואיל והוא אסור עליה והיא אסורת עליו
מה לימד באיסורי שהגא אסור עליה אם בא עליה אחר מכל האסורים
לה טאסרה עליו מיד יכול אף באיסור שהיא אסורת עליו אם בא על

ביר יקח שלח בגל אתה אמר יקחן צימה תלתן תלמודין שאם יפנה אחוץ
 מהן לערכו תתחד עם שכים ובה תבא ומוסרין לו שבת תלמודי חכמה אמר ל
 אבן ובעלה הדי שלשה אף הוא שובה לב בית והיה מעלה לה מזכות ונח
 היה מתחד עימה לא בצני בבה וקודא על עצמו הפקוק הזה יבערתי
 באנחה ומנחה לא מיתחל' הין מעלן אותה לבית דין הגדול שביקש
 ומאייגין עליה כדרך שמאיימין על עידי כפשות וחומכין לה בתי הרב
 וין עושה הרבה שחוק עושה הרבה ילדות עושה הרבה שפגם הרעים
 עשין עשי לשמו הגדול שנכבד בקדושה שלא ימחה על המים וחזו
 לפנה דברים שאינה בראי לשמען הוא וכל משפחת בית אביה כגוף
 מעשה רחוק בצלה ובעשה יהודה בתמר ומעשה אמוני באחיותו
 שנ אשר חפנים יגידו ולא כחוד מאבותם מה שבר כטלו עלכך להם
 לבדם ניתנה הארץ אם אמרה טומאה אי שוברה כתופתה ויועזה ואם
 אמרה כהורה אע מעלן אותה לשערי המזרח ולשער ניקנור שעם
 משקין את השופות' והביא את קרבנו עליה כל קרבעת שהאשה
 חייבת בעלה כותם על ידיה ואם היא עע מביא עלידיה קרבן עע ואם
 היה עשיר מביא על ידיה קרבן עשיר' היה מביא את מנחתה בקפיפה
 מעבית כדי לכוולה ונותנה על ידיה כדי ליהנה' כל המנחות תחלתן ואם
 בפני שבת וזו תחלתה בקפיפה מערבית וסופה בכלי שרת' עשרית
 האיפה קמח שערים לא סלת שלשעורים ולא קמח שלחטים דתק כד
 המכחות בחות מן האטים וזו אינה באה לא מן השעורים מנחת העומר
 אעפ שהיא באה מן השעורים היא היתה באה ברש וזו היתה באה מצ
 הקמח רבן שמעון בן קטילה אומר בשם שמועשיה מעשה בהמה כך
 קרבנה מאכל בגולה' לא יעק עליו שמן צק הוא על שייקין ולא
 יתן עליו לבנה מרוד שהיא בשנת אזהרות משום כל יתן עליו שמן
 ומשום כל יתן עליו לבונה ולמה לא יעק עליו שמן שהשמן כירב
 לאורה והיא חממה האורה והלכה לה באסלה לפי כך במוע מאנה השמן

מביא

עדים שהיא טמאה אינה שותה תשא והיא לא נתבשה מקורה היא נתבשה מותה
ויש לה אחרת שתנפ שלם נתבשה מותרת והיו זהו שתחלה באונס וסופה
ברצון דאמר כל שתחלה באונס ואפלו סופה אונסיה כח לי שאלות לא
נדקק לה היא שזכרת מותרת מאי פועמא ידא לבשה תשא אידך והיא
לא נתבשה מקורה היא נתבשה מותרת ויש לה אחרת שאנפ שנתבשה מקורה
ואיזו זהו אשת כהן אמר רב יהודה אמר שמואל משום לי שמתאיל והיא לא
נתבשה מקורה היא נתבשה מותרת ויש לה אחרת שאנפ שלם נתבשה מותרת
ואיזו זהו שקידושיה קידושי טעות שאפלו בנה מורכב על כתיבה ממאנת
והתלפת דא והיא לא נתבשה היא נתבשה מותרת ויש לה נתבשה ביש
והיא מקורה ואיזו זהו כל שתחלה ברצון וסופה באונס אפלו תחלתה
באונס לא בהדא חדא איתא אתת לגבי רב אמר רב ליה נזכרתי אמר לה
ולא ערב לך בקנה אמרה לך ואם יטביל אדם אצבגן צביט ביום הכניסה
ויתבנה לחוך כיו שמוא אינו דע לן ולבסוף ערב לן ועבד ערין
דוח קנאה אין אדם מקנה לאשתו היא אם כן נבשה בג דוח נזדה
נקנה את אשתו חובה מיכן אמרו מצות חפז על בני ישראל לך כבוד
לבשתיה והיא פסומה ל עקשה אג מה מל נטומה שלשה פעמים
אם נטומה לבשל נטומה לבועל נטומה לתרומה וקנה את אש כיו
מקנה לה דא לה בטע שנים חל תצדי עם איש כלוב ודיצרה עמו עדיין
היא מותרת לביתה ומותרת לאכול בתרומה ולא עני לא אפלו נקמה
עמו בעדים אין זה קני נכאס אמר לה לתצדי עם כלוב וכאנה מדבר
עמו אין זה שנידה אמר לה לתצדי עם כלוב בטע עדים ונבשה עמו
לבית הפסד בטע עדים נשתיבדי נטומה מקורה לביתה ומקורה
מלאכול בתרומה עי שתשהה וזה הוא הקינוי האמור בתורה
והביא האיש את אש זה שאמר האיש משקה ואין בית דין משקי
והביא האיש את אש ל הבין כיצד עושה לה מונחה לבית דין
מקום ומנדין לו שני תלמידי חפז שמוז יבא עליה בדרך ה

דם עמוד מצורע כדי שיראה ולמה מים ועפר וכתב מים ממקום שבאר
 עפר למקום שהיא הולכת כתב לפי מים שהיא עתידה ליתן דין וחשבון
 תמן תנינן עקביה בן מהלל אומי הסתכל בעלשה דברים ואין אתה בא לידי
 עבירה דעמאין באתה ולאין אתה הולך ולפע מי אתה עתיד ליתן דין
 וחשבון מאין באתה מלמה סרוחה ולאין אתה הולך למקום רב
 ותולעה נלפע מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפע מלך מלכי העלבים
 ב" ל אבא בריה דל פפא ל יהושע דספני בשם ר' לני שלשון דרש
 עקביה מפסוק אחד ושכור את בוראך בורך בוראך בורך
 ממקום שבאתה בורך למקום שאתה הולך בוראך לפע מי שאתה
 עתיד ליתן דין וחשבון דא למה עפר אמר מאחד לפי שבוטח
 ממנו מים הראשון לפיכך הוא משקה אותה ממנו שאם כשרה היא
 מתעברת ויולדת בן בעונתו ואם טמאה היא נעשה לה סס המות
 והורג אותה ולמה בותגו בפלי חדש מה פלי חדש אם כטמא איקלו
 תקנה לא שבירה כל שוכה שנפגמה אין לה רפואה דא
 למה פלי חדש לאה היאך חס הקב"ה על כבודן שלבנות ישראל ואפלו
 דשעים שבהן שאו היה הכל שלכחשת או שלשאר מוצות היה
 הפלי מתקיים ובנותה נזכרת אבל פלי חדש הפלי בשבר והמעשה
 משתבח דא למה מים ועפר מים מן השמים ועפר מן הארץ
 כענן שנ' העדתי בכס היום את השמים ואת הארץ אם היא טמאה
 זה לוקח שלו והיא הכפש וזה לוקח שלו והוא הגוף דא בשם
 שהעפר כזרע והמים מהדלין צמחים כך אם נמצאת טהורה סנה
 לילך בן זכר שנ' ונקמה ונדעה זרע והעמיד הכהן את האש
 לפעט וכי יושבת היתה לא מעמידה הראשונה היה פורע את האש
 והעמיד הכל את האש פרי לחמת ופרע את ראש האשה
 בהן אחז בבבדיה אם נקרעו נקרעו ואם נפרמו נפרמו ער
 שהוא מגלה את ליבה נסותר את שעה היתה מתכסה בלבנים

פ' שריף
 למה עפר מים
 וכו' משום ר' אבהו
 עקביה אמר
 הולך בריה דל
 ספני בשם ר' לני
 שלשון דרש
 עקביה מפסוק
 אחד ושכור את
 בוראך בורך
 בוראך בורך
 ממקום שבאתה
 בורך למקום
 שאתה הולך
 בוראך לפע מי
 שאתה עתיד
 ליתן דין וחשבון
 דא למה עפר
 אמר מאחד לפי
 שבוטח ממנו
 מים הראשון
 לפיכך הוא
 משקה אותה
 ממנו שאם
 כשרה היא
 מתעברת
 ויולדת בן
 בעונתו ואם
 טמאה היא
 נעשה לה
 סס המות
 והורג אותה
 ולמה בותגו
 בפלי חדש
 מה פלי חדש
 אם כטמא
 איקלו תקנה
 לא שבירה
 כל שוכה
 שנפגמה אין
 לה רפואה
 דא למה פלי
 חדש לאה
 היאך חס
 הקב"ה על
 כבודן של
 בנות ישראל
 ואפלו דשעים
 שבהן שאו
 היה הכל
 שלכחשת או
 שלשאר מוצות
 היה הפלי
 מתקיים
 ובנותה
 נזכרת אבל
 פלי חדש
 הפלי בשבר
 והמעשה
 משתבח
 דא למה מים
 ועפר מים
 מן השמים
 ועפר מן
 הארץ כענן
 שנ' העדתי
 בכס היום
 את השמים
 ואת הארץ
 אם היא
 טמאה זה
 לוקח שלו
 והיא הכפש
 וזה לוקח
 שלו והוא
 הגוף דא
 בשם שהעפר
 כזרע והמים
 מהדלין
 צמחים כך
 אם נמצאת
 טהורה סנה
 לילך בן זכר
 שנ' ונקמה
 ונדעה זרע
 והעמיד
 הכהן את
 האש לפעט
 וכי יושבת
 היתה לא
 מעמידה
 הראשונה
 היה פורע
 את האש
 והעמיד
 הכל את
 האש פרי
 לחמת
 ופרע את
 ראש האשה
 בהן אחז
 בבבדיה אם
 נקרעו
 נקרעו ואם
 נפרמו
 נפרמו ער
 שהוא מגלה
 את ליבה
 נסותר את
 שעה היתה
 מתכסה
 בלבנים

ולמה לא יתק עליו לבנה שהלכנה ליהא פגום נחיה עשניה לבעביר רוחות
לענת איהא הכחה ליהא טאוב שהיה הצניעות והלנה עצמה וכבא ישה ריה
בעצמה לבעביר נמנעה לבונה ממעמדה כמנחת קטרת הוא לשם
שהוא מסות קטרת כל העם עובדין בו יתל וכוונותין במסלול תל זכרון
נחמ כח זכרון נחמ למטה זכרון מה זכרון אמר למטה הושעה והטפה
הח זכרון האמור כח הושעה והטפה יבול מעל שלא חטאה תל מזכרת
עין תנן מנחת זכרון כלל מזכרת עין כדל אף בכלל לא מה שבפיר
אם אומרתה כן לא בעצמת מידת הדין מקופחת מה אם מידת הפריענות
שהיא מעולה הרי היא מזכרת מידת הטוב שהיא מדונה על אחת העו
ופמל לא מסות זכרון יש לה זכות מזכרת עין אף לה זכות תנן ל
כדל אומר כל הזכונות שנמלכו בתורה לטובה חזן מה שהיא ש
שלפני ענות אמר ל עברה יו אמר מזכרת עין ושתי היוע אומר כדבך
אינו אומר מנחת זכרון לא לטובה דא מזכרת עין שכל חלמה
אותה מזכיר עונה וען אצורה שמד לו אותה והקריב אותה
הכה מינה באה בתוך הרגל והעמידה לפני על יפה עלה את
העולה הלקח הכה מים קדשים מקודשין מן הכיור ושעון
חצי לוג בכלי חרש הוא מנה החרב בקצה של חרש חדש נא
כאן כלי חרש ונאמ במעורע אלפי חרש על מים חיים מנה מים שלא
נעשה בהן מנחה אף כל שלא נעשה בו מנחה ומתקע פר אש
יהיה בת הוצא יהא לו מקום מקום שם פירי נבט לחיכיל ונה
לומיכו ומקום היה שם אמר על אמה וככלה שליש וטבעת היה
קבוצה בה כשהוא מגביהה נופל עפר מוחותיה מנ אתה אומר אם
אין שם עפר התקין שם תל יקח הכה דוסתו בן יאודה אומר יקח הכה
ולא זל דא אשר יהיה בין המזל שלא יחפור בקודים צריכה
וינעיא עפר ואם חפר והוציא כשר ונתן המים כדוי שיראה עפר
שונה כדוי שיראה אפר כרה כדוי שיראה רוק יבמה כדוי שיראה

מעשיה לשם קטחה עיין עליה הפת" וציר הכהן יהוה מוי המרים
המאכל יראה אותה את המים מוי המרים שצריך ליתן לתנח רבד מר כבון
לענה וכיוצא בה דאמ' קרא מוי המרים שמרים כפר" והשביע אותה הפת
חין משביעין שתי שופות כאחת ולא שורפין שתי כרות כאחת ולא עורפין
שתי עבלות כאחת ולא הורגין שנים סאחז ולא מסבדין ששם באחד
ולא מחליטין שנים כאחד" ואמר אל האשה כלשונה" וא הגב
וא הקזל כלשונה" ואם לא שכב איש אותך לרבות המערה אותה
מכל צד" ואם לא שפית טה' תחת אישך את שהיא תחת אישה
שיתה נטט לשזינת קורס האירוסין ולאחל שבידשה אם קורשה החזיתה
וכרט לשומרת יבם שזינתה כשחיה שומרת יבם" הנקי ממי המרים
תניא ל חוג' אם לא שכב איש אותך הנקי" מיין שפנתחין לזכות בדיכ
בשעות תחלה" ואת מזינה היית" כי שפית תחת איש נבי נגה לרבות
בן תשע שנים ויום אחד שיקנו לה וישקן אותה מתחת ידו" תחת איש
תני ל יעקב בד אידי קומי ל יוחנן" ואת כי שפית תחת איש נרט לאוהדי
מה את שמע מינה אמ' ליה מה תחת אישך לרצון חפ כאן לרצון"
וימת איש בק את שכבתו מבלי אישך לא עלזו אנו משביעין
אותך בלבד לא על כל מה שקטית ילע אישך" דא ויתן איש
בק את שכב מבלי איש" שתקדנס שביבת בעל לשביבת בעל כרט
לאנשה לכשוואה שקינא לה בעלה נסתרה קודם שויבעול אותה בעלה
שאינה שונה אבל יוצאה היא בלא כתובה ואסורה עליו לעלה"
והשביע הכהן את האל משביעה בלשון שהיא מפרת" בשבעת
העלה מיין למדינו לאלה שהיו שבועה לתעא חין אה לא שבועה שז
והשביע הפתן את התנ' בשבעת האה" דהא שבעת האה כת" רבי קחמ
חין לא אה שבעת האה כן הוא אומ' ומשביע הפתן את האה בשבעת האה
ל אבהו אמ' מכן לאלה שהיו שבועה דכת ויצא אתו באלה וכת וגם נמנע
בבוכה נצר מרר אשר השביעו באלהים" ואמר הכהן לאשה בכל

קח המים
לאלה שבו
באשר שקי
הערה

מפכה בשחורים ואם היו השחורים נאים לה מפכה בצבאים שאין לה נדק
כחץ קין עליה כלי זהב קטנות ונזמים ופנעית מעבירן מאנה כרם
לנולח וזחר כך מביא חבל מערי וקושרו למפלה מרדיה פרי להדכיו
מעשה מערים וכל הרונה מק האנשים לראות באורואה חזן מעבדיה
ושפתותה מפרע שלבה גם בהן וכל הנשים חייבות לראותה שנאמ'
ונסכרו כל הנשים ולא תעשינה כדמדתה" וכדע את ראש האי'
תנך דבי ל ישמעעל מיכ אזהרה לבנות ישראל שלא לעזות בדנוע
ראש ומדאוריותה אם יש עליה קלתה שפיר דמי ומדת יחווית ה'
אפלו קלתה נמי אחר" למה היה פורע את ראשה לפי שהלכה
כצנות גנים פרועות אם הקבלה היא פדעה ראשה לאחזי בסתר
אב פדעה לכל בגלוי דתנך בארץ שאדם מורד ביה מורדין לו היו
קשטה את עצמתו לעבירה והמקום כולם היו בלתי עצומה
לעבירה והמקום גילה עליה יתע בשם ל מאיר במורה שחכם מורד
מנה מורדין לו מאי פלגית בפסחה בשלחה תריפיה חיו לי לא
סאה מן לרבות תלמידי וחצי תלמידי קב חוצי קב ורובע ותומבן
וחצי תומבן ועוברא לל כל סחוק סחוק כדעש ריבבה כאן סחוק קרוב
אין לי לא דבר שלמדה ממן לפנוטאות קטנות שהן מעט לפנות
לחשבון מדובה ול אחת לחמת למעוץ חשבון בנאהג שבעולם
אדם שכתשכ בעבירה שחייבין עליה פנחתי ביוי שמים ברת
שזרו אצלה תרכבלתו נשכדה עריותה כפשל באעבען מקנת
נסש כפולה חשבון חמאעה כמה הוא מיצוי חשבון עד אחר
ונתק על כפה היה כותק מנחתה על ידיה פרי ליגשה דא
על כפיה פדט נמו שאין לה כף אן שהיתה עקומה או תפוחה
ואפלו כפה אחר שכל כפה את מנחת הזכרון כאמ' כאן זכרון
ונאמ' למעלן זכרון מה זכרון אמור למעלן הנשעה והפכה אף
זכרון אמור כאן הנשעה והפכה מנחת קנאת הוא שיהו כל

מפכה בשחורים ואם היו השחורים נאים לה מפכה בצבאים שאין לה נדק
כחץ קין עליה כלי זהב קטנות ונזמים ופנעית מעבירן מאנה כרם
לנולח וזחר כך מביא חבל מערי וקושרו למפלה מרדיה פרי להדכיו
מעשה מערים וכל הרונה מק האנשים לראות באורואה חזן מעבדיה
ושפתותה מפרע שלבה גם בהן וכל הנשים חייבות לראותה שנאמ'
ונסכרו כל הנשים ולא תעשינה כדמדתה" וכדע את ראש האי'
תנך דבי ל ישמעעל מיכ אזהרה לבנות ישראל שלא לעזות בדנוע
ראש ומדאוריותה אם יש עליה קלתה שפיר דמי ומדת יחווית ה'
אפלו קלתה נמי אחר" למה היה פורע את ראשה לפי שהלכה
כצנות גנים פרועות אם הקבלה היא פדעה ראשה לאחזי בסתר
אב פדעה לכל בגלוי דתנך בארץ שאדם מורד ביה מורדין לו היו
קשטה את עצמתו לעבירה והמקום כולם היו בלתי עצומה
לעבירה והמקום גילה עליה יתע בשם ל מאיר במורה שחכם מורד
מנה מורדין לו מאי פלגית בפסחה בשלחה תריפיה חיו לי לא
סאה מן לרבות תלמידי וחצי תלמידי קב חוצי קב ורובע ותומבן
וחצי תומבן ועוברא לל כל סחוק סחוק כדעש ריבבה כאן סחוק קרוב
אין לי לא דבר שלמדה ממן לפנוטאות קטנות שהן מעט לפנות
לחשבון מדובה ול אחת לחמת למעוץ חשבון בנאהג שבעולם
אדם שכתשכ בעבירה שחייבין עליה פנחתי ביוי שמים ברת
שזרו אצלה תרכבלתו נשכדה עריותה כפשל באעבען מקנת
נסש כפולה חשבון חמאעה כמה הוא מיצוי חשבון עד אחר
ונתק על כפה היה כותק מנחתה על ידיה פרי ליגשה דא
על כפיה פדט נמו שאין לה כף אן שהיתה עקומה או תפוחה
ואפלו כפה אחר שכל כפה את מנחת הזכרון כאמ' כאן זכרון
ונאמ' למעלן זכרון מה זכרון אמור למעלן הנשעה והפכה אף
זכרון אמור כאן הנשעה והפכה מנחת קנאת הוא שיהו כל

מפני אהבתי לך את כל ימי חייך ואת כל ימי חייך ואת כל ימי חייך
ונפלין אנו ביד דוד הוסיף מוחם עלינו ואם נופי דוד ביזנו אין אנו מתרחצין ע
הדא היא דמת כרה בשלוס נפשי מתרבי ליה לטפס נתקעו בו שלשה שבבי
שנ ויקח שלשה שבבים בפסו ויתקעם בלב אבשלום עוררו חי בלב האר
ובאו המים המולחו במ און לילה באעד ומוטין אף בכל אבד ואמר וכת
שעה ושעה תל ופאן ופאן אף בכל אבד ופאן ופאן שעה ושעה
לעצות בטן ולנפלי ירך רב קמנלס אומ ומען בדרך שהמים בודקין את הא
כך היו בודקין את האיש תל לעצות בטן ולנפלי ירך כל אחי אומ לעצות בטן
ירך וסת אחי אומ ועצתה במונה ונפלה ירכה וכת אחי אומ בית ע את יד ע ומת
בכנך צבה מקרא אחי מפריע שני סגראות אמר רב מעט כח למעשה פאן
לתגאים לעצות בטן ולנפלי ירך לבועל ועצתה בטנה ונפ יד לאשה לפי
יודיעה שבשעת המעשה הבטן תלקה תחלה ואחרי סך הירך בסוף כדי שלא תהיה
יעז על המים ה אבא בליה דל כפא מה אם ומת פני עצת המעטה אב
אחר לוקח ושאר כל האיברים מדרושין מדרת חטופ המרובה על אחת במד
וכמה ואמרה האשה אמון אמון אמר יוסי בר חנינה אמר בו שבעה ב
קבלת דברים בו אמרת דברים בו שבעה דבת נאמרה אמר אמון בוק ברה
דברים דבת ואמר כל העם אמר בו אמנת דברים דבת ויאמר ירמיה אמר כי
יעשה ע יקס ע את דברו אמר אמר אמר על הלה אמר על השבועה אמר מ
זה אמר מאיש אחר אמר לשעבר אמר לשעתו לבוא אמר שלא נאמרו כבי
האידוסין ואמר שלא נאמרו מן הנישואין אמר עולם מן לגלגול שבועה שהיא
מן התורה שנאמרה האש אמר אמר שלא שטיח ארנסה ונשואה אש כרחק
חיסומא דאורייתא ממונה מעת כן תסח דבי רי ישמש ומה שנסה שלא קתרה
ליתבע בעד אחי מבלבלין ממון שנתן ליתבע בעד אחי אינו דין שמקבלין
אשטין בודאי שמא מנח לן תנא שמעון בן יוחאי אומ נאמ שבעה בגי
ונאמ שבעה בחוץ מה שבעה האמורה בפגש עשה בה ספק כודאי אף
שבעה האמורה בחוץ עשה בה ספק כודאי וכתב את האלות

לשון שהוא אומ' דא ואמ' הנה לאש' פדכו לחרשת' יתן ל' איתק
לאלה ולשבונה יפול עצמה שלאשה ללה ולשבנה אמ' ללה ולשבנה
בתק עמך ומה תל' ללה ולשבנה בתוק עמך לא יהו כל' תעשים מושבעות
בך ולפנותו אתו ואומרותאם עשית חכך זה יחי קופל' כסופה שלבלונת'
בתת ל' את ידכך כג' ואתבט' צפה ממקום שהתחילה העבירה
משם תתחיל כג' ענות הירך התחילה בעבירה תחלה ואחר כך הפט'
לפיכך תליקה הירך תחלה ואחר כך הפט' ושאר הגוף לא פלט' וכך
הוא אומ' וימח את כל היקום מאדם עד בהמ' מי שהתחיל בעבירה
תחלה ממנו התחילה פג' ענות וכך הוא אומ' ואכשי העור אכשי סדום
נשבנו על הבית וכת' ואת האנשים אשר פתח הבית הכו בסנודים
מי שהתחיל בעבירה תחלה ממנו התחילה הפורענות וכך הוא אומ'
ומת כל צבור בארץ מי' מי שהתחיל בעבירה תחלה ממנו התחילה
הפורענות שמשון הולך אחר עיניו ולפיכך ניקדו כלשתים ארת
עיניו תסול אומ' לפי שתחלת קלקלתו בעזה לפיכך ענשו בעזה
והא כה' וידך שמשון תמונתה אמ' רשע' כחמ' דרך נישואין
הו' אכשלים התערה בשערו לפיכך נתלה בשערו ולפי שבא ער'
עשר פולגשי אביו לפיכך נתנו בו עשר לונכיות שני וקצו עשרה
אגרים נסחי כל יאצ' ויכו את אבשלום וימיתוהו' ולפי שהגב שלש
לצבות לב אביו ולב בית דין ולב אנשי ישראל שני הגב אבשלום
את לב אנשי ישראל כשאמ' לאביו פיכוד כד' עבדך אמ' ליה מא
את בעי כד' אמ' ליה כתוב ל' ט' ח' דתיון כד' דאנקיבנו עמ'
אמ' ליה אמוד ל' למן את בעי ואמ' כתב לך אמ' ליה כתוב ל' סתם
ולמן דאמ' בעי אמ' נקב כתב ליה סתם אצל ואמ' ליה תד' רד' יך
עד דצמת ליה מאתך נבדין הו' הו' ואת אבשלום הלכנו מאתים
איש קלואיס מדול והולכים לתומם מאבשלום לא ידעו כל דבר מעזת
אחיתפל' ל' חונא בשם ל' אחא כולן ראשי סנהדריות היו' וכיון דחמון

על השן כמחקה המגלה ואמרה אינן שותה מערערין אותה ומשקיף
 אותה על כרחה ומאמינין עליה שתשתה ואומרין לה בתי הוי יודע
 שאין המים המאדריס דומין לפס יבש על בשר חי שאם יש שם מכה
 כמחלחל ויורד ואם לאו עומד במקומו" ובאן בה המים המז
 כשם שהמים בודקין אותה כך היו בודקין אותן שנן ובאן ובאן ששעג
 באותה שעה שתמות היא ימותהוא בכל מקום שהוא" מה היא מתה -
 בצפיית בטן ובכפלת ירך אף הוא כ"ך וכשם שהיא אסורה לצעל כך היא
 אסורה לצועל" אמר לעזר אף אשה נאסרת על בעלה לא על עבדי
 קנני ומתירה וכמעשה שהיה פירוש זה מעשה דוד בבת שבע ולא
 ותסברה מעשה שהיה בקנני וסתירה הוה ותו מי אסרה" פ"ל היה
 דאין לאסרה על דוד שכל שעבדו בשם שמואה לצעל כך נמניה לדוד
 לא לאו הכי קאמר אין אשה נאסרת על בעלה בעד אחי לא בשני עדים
 קנני ומתירה אטל בעד אחי" ואפתאמי מעשה שהיה מסע מה לא אסרה
 התם אונק הוה" ואי בעית אימא קדל שמואל בר נחמנע לאמל שמנול בר
 נחמנע אמר יכתב כל היצא למלחמת בית דוד בט כריתות כותב לאשתו
 שנן ואת אחיך תפקד לשלום ואת ערבתם תקח מאי עדובתם דבריים
 המעורבין בינו לבינה" בוא וראה שהשופה נתנה עינה במי שאיכר
 שנה מה שביקשה לא ניתן לה ומה שבידה ניטול הימנה נאסרה לצעל
 ולא הותרה לזה שנבעלה לו" וכך את מועד בנה שהקדמונכ וכן את מוצא
 בקין וקרח ובלעם ודואק ואחיותה רביחזי ואבשלום ואדמיהן ועזיהר
 והמן כולן מה שביקשו לא ניתן להן ומה שהיה בידם ניטול מהן למנה
 הן דומעין לעוף הפורח באויר וכפר בכנו וראה ש' דלנו בים גדול ממונו
 השניק ליה שצפון ליטול הגדול לא ניטול כלום" ובאן בדי
 המים המאדריס למרים מה תל לא יהיו עושי" בה מינע פולענות
 משוננס היתה מואבנת עושי" אותה שחולה מאננות עושי" אותה
 ירוקה יתרע פיה יתפח צוארה יהא בשדה כצל תהא זבה בבית

ל' אשתו
 המעורבין בינו לבינה
 המים המאדריס למרים

היה עוסק בתורה יש זכות תורה שלש שנים מאחזב דבת וישבו עליו
 שנים אין מלאכה בין ארס ובין ישראל מופך את כן עזאי חייב אדם
 ללמוד את בתו תורה שאם תשתה ודע שהזכות תולה לה ר' איעזר און
 המלמד בתו תורה מלמדה תפלות ר' יהושע און מוטה אשה נקב
 ותפלות מתשעת קצין ומיישות הוא היה און חסיד שוטה רשע
 ערוס אשה פרושה מצות פרושים הרי אן מפלי עולם היכי דאמרי
 חסיד שוטה כגון דטבעא אתתא בנהרא ואמר לאן אורח ארעא
 לאסתבולי בה ואעולה דא כגון שראה תינוק שטבע בנה
 אמ מחלוך תפלי ואעילכו עד שחולך תמלין מת התינוק מייפך אמון
 חכמים טלמי שהוא סבור מוצד ועושהו נקרא הדיןט ואיזה הוא
 רשע ערוס זה המשיא עצה למכור בכספים דתטא נכסי לך ואחריו
 לפלו אין לשע אא מה ששייר ראשון ואסור לראשון למכור ולדעק
 גופי אא אוכל הפירות עד שימות וישנה השט ואס עבר ומצר הרי
 הן מכורים ואין לשע כלום וכל המשיא עצה לראשון למכור זה הוא
 רשע ערוס מצות פרושים אן שבעה פרושים שמונן חכמים ואן הן
 פרוש שכמו פרוש נכפי פרוש קיזאי פרוש מנכיתא פרוש מה חובה
 פרוש יראה פרוש אהבה און כל העושה כמעשיה כולק מפלי עולם הן
 ואס לא בטובא האשה לשעבר וטהורה היא לעמיר לבוא ויש
 אומדין וטהורה היא טהור הוא הולד ובקדשה ובקדעה זרע
 בראויה לילי הכת מוצד שאס נמצאת טהורה היא נפקדת ויולדת
 בן זכר ראוי להיות קדוש כנדד לפיכך סמכת פרושה כדיר לנדש
 שוטה תנא ר' אדא משום ל' געזר בך מתיה הרי הוא און ואס לא
 נטא האש וטהורה היא וכי אין יודעין שאס לא נטמאה האשה
 שהיא טהורה מהתל וטהורה היא אא קוף שהמקום פורע לה תחת
 נוטה שאס היתה עקרה היתה נפקדת היתה יולדת בצפער ויולדת
 בדיוח היתה יולדת כעורים יולדת נמי שחורים יולדת לבנים

וישנה השט ואס עבר ומצר הרי
 הן מכורים ואין לשע כלום
 וכל המשיא עצה לראשון למכור זה הוא
 רשע ערוס מצות פרושים אן שבעה פרושים שמונן חכמים ואן הן
 פרוש שכמו פרוש נכפי פרוש קיזאי פרוש מנכיתא פרוש מה חובה
 פרוש יראה פרוש אהבה און כל העושה כמעשיה כולק מפלי עולם הן
 ואס לא בטובא האשה לשעבר וטהורה היא לעמיר לבוא ויש
 אומדין וטהורה היא טהור הוא הולד ובקדשה ובקדעה זרע
 בראויה לילי הכת מוצד שאס נמצאת טהורה היא נפקדת ויולדת
 בן זכר ראוי להיות קדוש כנדד לפיכך סמכת פרושה כדיר לנדש
 שוטה תנא ר' אדא משום ל' געזר בך מתיה הרי הוא און ואס לא
 נטא האש וטהורה היא וכי אין יודעין שאס לא נטמאה האשה
 שהיא טהורה מהתל וטהורה היא אא קוף שהמקום פורע לה תחת
 נוטה שאס היתה עקרה היתה נפקדת היתה יולדת בצפער ויולדת
 בדיוח היתה יולדת כעורים יולדת נמי שחורים יולדת לבנים

השלמים תלוא מפיקת תלוא מעטות תלוא ממפיקת איברים איברים
ולקח הכהן מיד האשה נאמ טאן מיד ונאמ להלן ידיו
תביאנה מה יד של להלן תנופה אף מיד שלטאן תנופה הא פיעד
מעט הפל על ידיה וכך מעט ידו תחת ידיה ומעט במזרח מעוליק
ומביא מעלה ומוריד אמרת כהן מעט ידו ותולה ומעטה ואין הוד
כשל מביא מפה ואינו חוצץ מביא כהן זקן ואפילו תימא ילד אין יצו
לע מצוי לששה את נוסחת הקבאות מהו שהיא מביאה
מסכה אחת לשם שתי קנאות והבין את המנחה לפע ע והין
אתה להמז מלמד שהיא טעונה תגולה והגשה זקמץ הכהן
מן המנחה המוחתבת שלא יסא מוסחת בתוך שני מלים וקומץ
והקטיר המדב מקטיר הקומץ והשאר נאכל לכהנים ואחר
ישקה את האש אחר כל המעשים הללו ומכין אף למעשה
יחיי תל ואחר ל שמעון אונג נאמדה השקיה קודם למנחה ולמנה
ששקיה לאחר המנחה ומהתל ואחר לא קום קדמה מנחה פשרה אם
קדמה השקיה פשרה והשקה את האזים זו היא שאמר
משכמתקה המגלה מסתין אלה בעל כרחו והיתה אם
כטמ ותג מעל באיפ כדס לסתבת ובאו בה האזים המואררים
מנין המל כנגד רמח איברים שפנים ושפאשה וצבתה בו
וכך ל פשיקטיר הקומץ אם כמאה היא מיד פכה מוריקות ועינה
בולטות והיא מתמלחה בידים גידים והן חומרי הוציאנה הוציאנה
שלא תפדוס נדה ותכמא את העדה ובטנה עבה תולה ואחר כך
תפול ידה ותמא אם יש לה זכות תורה היתה תולה לה יש זכות
תולה לה שנה אחת יש זכות תלה שתי שנים יש זכות תולה
שלוש שנים יש זכות תולה שנה אחת מק כבוטר נצר לבעת ירחץ
חדי עסר כל אותן שנים עשר חדש היה עומק במעור יש זכות
תולה שתי שנים מאמון ויהי לשנתיים ימים כל אותן שתי שנים

את עונה ל יהודה אומה הרי ששתת ונמצאת טומאה איך בעלה חושש
 שמא נסתרה מעם אחרת ונכמאה ולא היה יודע בה שז' ונקת האיש
 מעט ל' חלץ אומה הרי אשה ששתת מים והיו בדיה מצות ותלו
 לה לשעה ומעין סקופן לבדקה לאחר זמן חמ' והאשה ההיא תשא
 את עונה ל' שמעון אומה חלץ השם הוא הדבר שאולץ היו המים בודקין
 אותה על אחר כיון שהיתה יודעת מן המקדש היתה אומה לחברותיה
 אל תמנעו מלחטוא כבוד שתיתי ולא פגעו בי המים דומה שאין בהן
 צורך לכך נאמ' והאשה ההיא תשא את עונה ל' אומה הזכרת תולה
 במים המאחרים היתה יולדת ואינה משבחת לא מתכוונה וכוונת
 וסופה שהיא מתה באותה מיתה בצביית בטל' וצנפלת ירך' ^{מנונה}
 דא' ונקת האיש מעט והאש' ה' ת' את עונ' בזמנ' שהאיש ^{מנונה}
 מעט אשה נושא את עונה איך האיש מנוקב מעט איך המים
 בודקין את אשתו מיכן אמרו כל איש שבא ביה אסורה משהגדיל
 אכלו במ על אדמתו בבית חמיו איך המים בודקין את אשתו ואם עבר
 והשקה את אשתו הרי זה מוקף על חטאתו פשע שבגס לשם
 המפגש שימחה במים לבטל' ומוציא לעז על המים לפיכך משבחו
 המנצחים בגלוי ביטל' סנהדרין חורגים דתנן משדבן המנצחים
 פסקו המים המאחרים רבן יוחנן בן זכאי הפליקן שכלא אפקד על
 פנותכם כי תזכנה ועל פחותיכם כי תנאפכה' הדול הוא השלם
 שבין איש לאשתו שלא ניתנה תעובה כרשת שנטה לא להטייל
 שלום בין איש לאשתו ולהסיר קטובה מצוניה דתע' ל' ישמעאל קח
 הוא השלם ששמו של הקדשה שכתב בקדושה או הקדשה ימחה על
 המים כדי להטיל שלום בין איש לאשתו ל' מאיר הדי יליף ואיש
 בכנשתה דהמתא בכל לילי שבא והיה תמן חודא איתא יתבא שמוע
 קניה דריש חד' זמנ' ענ' דיש אתת בעיא מיעל לביתיה ואשכחיה
 בוצינה מוטפ' אמ' לה בעל' אן הוית אמרו ליה שמעי קניה דדורא

ל' חלץ

המנצחים בגלוי

קצרים יולדת ארוכה נקיבות יולדת זכרים היתה יולדת אחת לשתי
שנים והיא יולדת בכל שנה היתה יולדת אחת אחת תלד שנים שנים אמ
לו ה' שמעון אם כן ילדו כל הנשים ויקלקלן בשביל שיפקודן לא לפי
שהיתה אסורה לזרע לשעבר יכולתה כן לעמוד לבוא תל וקצתה
ונזרעה זרע מותרת היא לזרע מעתה זאת תורה הקבוצת
תורה זו תכהוב בשילע ובית העולמים יכול אף בצמה תל זאת
אשר תשכח אש תחת אש עד שיהיו שניה שווי נמצאת אומר
שכל דבר שמעבב אותה מלשנות מעבב בעלה מלהשקותה וכל
שמעבב בעלה מלהשקותה מעבב מלשנות אשה תחת
אישה מהתל אשה אשה בכל הפרשה לרבות אמנה לכהן גדול
גרונה וחלוצה לכהן הדיוט ממזרת וטענה לוישראל בגישראל למג
לממזר ולגתיק לעמוק ולמואבי לאדומי ולמצרי לפיכך דכא ולבנות
שפה לבנותי ולחלל ולרבות כל הפסולות שישתו לזעזר ביל שמע
אומי חין משקין את הפסולות וכן הלכה אא איש אשר תעבד
עליו לרבות כהן והקדים שיקנו והיה צדין שלא יקנה כהן והלא אג
וכי דין הוא ומהאם שבניה שאינה אסורה איסור שעה לישאל הרי
היא אסורה איסור עולם לכהן הדיוט שוטח שהיא אסורה איסור
שעה לישאל איכו דין שתהא אסורה איסור עולם לכהן תל איש
אשר יולדת כהן והקדים ועשה לה הכהן יכול כל האמור
בענין ומעין אע"פ שלא עשה לה לא השביעה והקה והקטיר קומץ
מנחתה דין תל ועשה לה הפה את כל התורה הל' זאת כד
התורה הזאת מלמד שאין משקין את השוטה אם בבית
דין הרבול נאמ' טח את כל התורה הז' וכאמ' להלך על פי התורה אי
יורק מה להלך בבית דין הרבול אף באן בבית דין הרבול
ונקה האיש בועז מלמד שהיא בנשיאת עמ' שלא תשתה
האשה ומל' אף האשה תהא בנשיאת עמ' והאשה ההיא ישא

בני ישראל נודדו לנזירות אין עבדים נודדו לנזירות מפני שרצו ש
כופו ואומ' לן לשתות יין והוא שותה לבסוף והוא מקבל לטמא והוא
מיטמא ואם לא כפרו דוהג נזירות או בני ישראל פרטו לבגדים איש
לדבוק את הרגלים איש או אשה מביד שהנשים כוהנות נזירות
ו יוסי הגלילי אומ' יכול בשידורכה בעלה מבע שהיה לו בדין מה
אם במקום שאינו מפר נדדי עצמו הרי הוא אוקר עליו נדדי מקום
שהוא מפר נדדי אשתו אינו דין שיאסור עליה נדרים אמ' אשה
כי תדל לא כשידורכה בעלה ה עקיבה אומ' יכול אף הנזירה
לא תהא מיטמא לעתים והלא אומ' וכי דין הוא ומה אם במקום שעל
קטנים כבדונים בבהמה לא עשה בהן נשים שאנשים מקום של
עשה קטנים כבדונים בנדרים אינו דין של עשה בהן נשים באנשים
אמ' אשה על כש מת לא תבא איש כי יפלא להביא את
המומלה הסמוך לאים אעפ' שעדיין לא הביא שתי שערות שהיא
נודד בנזיר כי יפליא לנודד כשיכרוש לנודד מרט למנהרה
בלב ומען את מרבה את הגומר בלב אעפ' שלא הוציח בשפתו
לא ענינות לחוקות שאין במשמע לשון נשאת תלמיד
בדר כאמ' כן נודד ועומ' להלך כדר מה נודד אמור כן כי
יפליא אף נודד אמור להלך כי יפליא מה נודד אמור להלך לתאחר
לשלמו אף נדר אמור כא' תחזי לשלמו נדר להזיר
נודד הוא נזירות בתוך נזירותו (היה בדין שלא יזיר והלא אומ' כי
וכי דין הוא הואיל והנעשים גורמין להבאת קרבן והנזירות
גורמת להבאת קרבן מה מצינו בנבעים שאם נולד לו נבע בתוך
נבעו אינו גורם לו להבאת קרבן שבע עד שיעצ ידו ראשון וכך
הנזירות שאם נולדה לו נזירות בתוך נזירותו אינה גורמת
לו שיביא קרבן שבע עד שיעצ ידו ראשון ובצע השב אתה
אומ' נזיר להזיר מזיר הוא בנן הקטן כשירצו הקרובים לש

אמ לה כד מוכך לית את עינא להפא עד זמן דאת אשכא ורקקד
באפיה דדרושא צפה ל מאיר ברזח הקדש עבד גדמיה חשש עיניה
אמר כל אימא דחכמה למלחוש לעינא תינת תלחוש לעינא אמר לה
מכירתה הא ענינך דתענין לביתך הואי חזא ואת רקקא בו עיניה
את לבביה אמ לה את חכמה מלחוש לעינא וק אימניה עלה אמר לה
לאן אמ לה לחושי שבע זמנך וטב כד רקקת אמ לה אישני אימורי בעמך
חד זמן אחת והא רקקת שבעה זמנך אמרו לו תלמודין רבינך כך
מצינן רבך יתורה או אמרת לך לא הוי משלחין מיתני ליה ומלכך
ליה סיפסלא ומרעיי ליה לאתתאן אמ להון דין לפבד שיהא בדבן
דתנ ל ישמעאל גדול הוא השלוש ששמו שלהקצה שנכתב בקדושה
אמ הקצה ימחה על המים כדי להטיל שלום בין איש לאשתו אנו על
אחת כמה וכמה וידבר דבר אבני יב איש או אשה כי יכל
תנאל מאיר למה נקמכה מדשת מזיד לכישת שופה לומר לך
שכל הדואה שוטה בקלקולה יזיק עצמו מן היין לפה שז קדוש
היה גדל פרע שער ראשן יגדל בקדושה אל יעביר בתער ובג
ובמספרים אל יתקש ואל ימרוט ואל יחוק באדמה ואל יתק סמנע
בעשה גמנע בלח תעשה אמר תער לא יעבד על ראשן ואין במוסע
לא התער בלח תעשה כשאמ נידע ע גאמשה ריבה הכל אבל
אומאני מה התער שהלח בה עברת שיטר וכלי אף אפי אדם
את המספרים שהק בה עברת שיטר וכלי מה בין תער למספרים
שהתער מכלה והמספרים משיירות דבר אבני ישראל
ריבה התנושא והמולט ואמרת אלהם ריבה המספר
באור הא מה שייקתי במצות עשה החופף באדמה והכורח
סמנע דבר אבני יב בע ישראל נודדן נזירות אן הגנים
נודדן נזירות וכן הוא אומאני יקריב קרבנך לכל נזריהם
ולכל נדבן אנ יק לע לעלה לעלה הן נודדן אין נודדן לנזירות

אמ לה כד מוכך לית את עינא להפא עד זמן דאת אשכא ורקקד
באפיה דדרושא צפה ל מאיר ברזח הקדש עבד גדמיה חשש עיניה
אמר כל אימא דחכמה למלחוש לעינא תינת תלחוש לעינא אמר לה
מכירתה הא ענינך דתענין לביתך הואי חזא ואת רקקא בו עיניה
את לבביה אמ לה את חכמה מלחוש לעינא וק אימניה עלה אמר לה
לאן אמ לה לחושי שבע זמנך וטב כד רקקת אמ לה אישני אימורי בעמך
חד זמן אחת והא רקקת שבעה זמנך אמרו לו תלמודין רבינך כך
מצינן רבך יתורה או אמרת לך לא הוי משלחין מיתני ליה ומלכך
ליה סיפסלא ומרעיי ליה לאתתאן אמ להון דין לפבד שיהא בדבן
דתנ ל ישמעאל גדול הוא השלוש ששמו שלהקצה שנכתב בקדושה
אמ הקצה ימחה על המים כדי להטיל שלום בין איש לאשתו אנו על
אחת כמה וכמה וידבר דבר אבני יב איש או אשה כי יכל
תנאל מאיר למה נקמכה מדשת מזיד לכישת שופה לומר לך
שכל הדואה שוטה בקלקולה יזיק עצמו מן היין לפה שז קדוש
היה גדל פרע שער ראשן יגדל בקדושה אל יעביר בתער ובג
ובמספרים אל יתקש ואל ימרוט ואל יחוק באדמה ואל יתק סמנע
בעשה גמנע בלח תעשה אמר תער לא יעבד על ראשן ואין במוסע
לא התער בלח תעשה כשאמ נידע ע גאמשה ריבה הכל אבל
אומאני מה התער שהלח בה עברת שיטר וכלי אף אפי אדם
את המספרים שהק בה עברת שיטר וכלי מה בין תער למספרים
שהתער מכלה והמספרים משיירות דבר אבני ישראל
ריבה התנושא והמולט ואמרת אלהם ריבה המספר
באור הא מה שייקתי במצות עשה החופף באדמה והכורח
סמנע דבר אבני יב בע ישראל נודדן נזירות אן הגנים
נודדן נזירות וכן הוא אומאני יקריב קרבנך לכל נזריהם
ולכל נדבן אנ יק לע לעלה לעלה הן נודדן אין נודדן לנזירות

תל מחרצנים ועד זה יסאו לו שאינן פרי ולא פסולת פרי לא כשיהי' הן
 חשופין מחרצנים ועד זה לא הן חרצנים ולא הן הזובין חרצנים
 או החילונים והזובין או המנימוס דבדי ל יהודה ל ינסי אומ' שלם
 תטעה בזוק שלבמה החייבין זוק והפעמי ענבונ' כמצאו חרצנים
 הן הפעמים שזודעין אותן והזובין הן הקליפה החיצונה
 מחרצנים אמרת מיעוץ חרצנים שנים ועד זה גם אחד
 ל עקיבה היה מרצה בזוק כזית שנ' אבל אשר יעשה מן היין
 החזירו לפלל שהיה צו' דא' וכל משרתענבים תנו רבנן
 משרת לחסור טעם כעיקר שאם שדה ענבון במים יש בה טעם
 יין אסור מיפך חתה דין לכל איסורין שבתורה ומה נזיר שאין איסורו
 איסור עולם ואין איסורו איסור הטלה ויש חתה לחסורו עשה בר
 הכת טעם כעיקר' עולה נפלאי הכרס שאיסורין איסור עולם
 ואיסורין איסור העדה ואין חתה לאיסורין אינו דין שנעשה בהן
 טעם כעיקר אמר אבהו אמר יוחנן כל שטעמן ומגשו אסור
 ולוקין עליו וזה הוא בזית בכדי אפילת טעם טעמן ולא מגשו
 אסור ואין לוקין עליו וכו' טעם למגש מותר כל ימי נזון אין
 נזירות לשעות שנ' ימי נזרו לפיכך מי שאמר חרוב נזיר שלשים
 יום ושעה אחת הרי זה נזיר אחו' שלשים יום כל ימי נזיר
 נזרו תע' לא יע' על ראשו כל שהוא כעין תער אסור בין בתער
 בין בזוק בין שתלשה בידו ואחר המגלה ואחר המתגלה שנ' לא
 יעבר מכל מקום העח מן השערה כדי ליכנס ראשה לעיניך
 אינו לוקה שאין זה כעין תער זה נזיר חוספ' בידו ומקפץ אבל
 לא שורף ל' שמעט אומ' לא יחוף באימה מפע שהיא
 משרת חתה שיער כל ימי נזיר נזון ימי נזון לא ימח' ימי
 נזון לא ישתה יין ימי נזון לא יטמא למעט' מי שאמר הריב
 נזיר לשתות יין בשבתו לבלח בשבתו ליטמא למעט' בשבת

מגיד שהנשירות לשם פשהיא דרך קדושה מייין ושכר יציר
טמור הנזיר פשש מצוות מלשנות יין ומלמלה ומלשנותא למעטס והוור
בשתיים פהן במקום מצוה לבלח תקחת מצוה ולהיטמא למת מצוה
יכול ימא מותר ביי מצוה והלא הדין הוא ומה אם האונן שהוא
מוותר בייין הרשות הרי הוא אסור ביי מצוה נזיר שהוא אסור ביי
הרשות אינו דין שיהא אסור ביי מצוה לא אם אמרת באונן שהוא
אסור באוכל מצוה תאמר בנזיר שהוא מותר באוכל מצוה הרי פה
יובח שהוא מותר באוכל מצוה ואסור ביי מצוה וכך אתה איתמה
על הנזיר שאעפ שהוא מותר באוכל מצוה הדי הוא אסור ביי מצוה
לא אם אמרת באונן שהוא במיתה תאמר בנזיר שהוא במיתה
הואיל ואינו במיתה יהא מותר ביי מצוה אם מייין לרבות יין
מצוה מייין ושכר ר' לעזר הקסר אומר מייין זה יין מצוה
ושכר זה חי' או אינו אלא יין זה חי' ושכר זה מצוה תל' ונספן יין רב
ההי' חי' אתה מנסך ואיך אתה מנסך מצוה הא איך עליך לומר פשוט
האחרון לא כלשון הדאשון יין זה מצוה שכר זה חי' דא מייין
ושכר שכר זה האלמור פאן שכר שנתעורפת היין יכול שאין לי לא
יין מנין אפלו חומץ תל' חומץ או חומץ יכול אף חומץ שלתמר
תל' וחומץ יין התיר במעורב שאינו בכעס טעם איך לא חומץ
יין ומנין אף המטיל מים לתוך ענבים והבאשן תל' משנת ענבים
ומנין אף משנת בוסר תל' וכל משנת יכול לא יתק על מוחו ועל
מבטחו ולא ירד בתוך הקת תל' לא ישותה משום שתיה הוא עובר
אינו עובר משום כל' אלה יכול שאינו עובר לא בשתייה ומנין אף
באכילה תל' וענבים לא יאכל לפה שאמרת בס' יין בעונש חי'
טר וקטני בעונש ומנין את מרבה טר וקטני בחזרה תל' וענבים
לפיכך אכל' אין לי לא ענבים מנ' אפלו בוסר תל' לחיס' ומנין אף יבש
תל' ויבשים יכול אף החוטאים והעלסים והלכיס ומנין בסעם והסמדר

...

ויטמא על מות מצוה מקום שלא עשה קטנים בקדושים בניזיר
 אינו דין שלא יטמא מיטמא הוא על מות מצוה יכול לא יטמא על
 מות מצוה בדבר תל לאט לא יטמא מיטמא הוא על מות מצוה
 בדבר יכול לא יטמא על מות מצוה בדחוקים תל לאט לא יטמא
 מיטמא הוא על מות מצוה בדחוקים יכול יטמא על מות מצוה בדחוקים
 בדבר ולא יטמא על מות מצוה בדחוקים בדבר תל ולאחותו לא יטמא
 מיטמא הוא על מות מצוה בדחוקים בדבר והלכתו יכולהו צריכא
 לעינע לאצו ולא הו לאחיו חוץ מאחותו דאמרין מה תל בניזיר
 לאחיו ולאחותו לאחיו אינו מיטמא לאחותו לא כל שכן לא לאחותו
 מוכנה ולדון ממנו לאחותו אינו מיטמא מיטמא הוא לגבי מצוה
 לאצו ולאחיו לאחיו ולאחותו לא יטמא להם לא יטמא בהם
 מרט לכובע בשמור במותם ריבה ודבר אחר שיטמא במרת
 שלם את מה אינו מדבב השזרה והקבלת וחצי לוב דם וחצי קב
 נצמות אצו את המת ואבר מן החי שיש עליו בשם פראו
 כי כזר יהיו על ראשו מגיד שהכזירות ב
 ימי כזרו קדש הנזיל מנע שנזר דרך פרישות וטוהרה נקרא
 קדוש ולא עוד אלא ששקלו הכת בכביא שז ואקים מצעכס לנב
 ומצואיפס לכזירים וכי ימות מנת טלבו נפש לא נאמ אלא
 מת אינו מקלק עד שיטמא בטמאות שהן מעצמן שלמת
 מת עליו לדבות שכל הבית עליו ועל המת בפרט
 כהמם לדבות שמת עמו בסונדקי בפרט זה שובג מתחם
 זה מציד וכן הוא אומך פתיים עצה ונענשו וטמא ראש
 כזרו אינו לוקה עד שיטמא עצמו מדעתו מיפך אמרו המטמא
 את הכזיר אם היה הכזיר מציד הנזיר לוקה ומטמאו עובר
 משום ולפע עוד לא תת מכשול אם היה הנזיר שוקב ומטמאו
 מציד איך אחד מהן לוקה וטמא ראש יכול שאין לו שטמא

בשבת זו אין זה לא כבוד בנדד ממש אע בנודד קתם שאם גלח יוס
שלשים שיעלה לו יכול אף במשך כף תל ימי כדו לא יגלח מי שאמר
הריני נזיר על מנת שאבלח בין שירת לצדירות הואיל והישות צידן
לבגל יכול תהא דשות צידו לשותת יין תל ימי כדו לא ישתה יין
עד מלאות הימים מי שאמר הריני מוסיק על נזירות עוד שלשים
יום אע מלאות הימים אשר יזיר לו מי שזר בארץ טמאה ובא לו
לארץ טהורה יכול יגלה וישלח פדע שבע תל קדוש יהיה גדל פדע גדל
פדע הוא מעשה בהיכל המלכה שדלק בנה למלחמה ואמרה
אם יבא בכי מן המלחמה בשלום הריב נזירה שבע שנים ובא בנה מן
המלחמה בשלום והיתה נזירה שבע שנים ולפוק שבע שנים עתה לארץ
ישלח והודוה בית הלל שהיה נזירה עוד שבע שנים אחרות ולפוק
שבע שנים כמעות ונמצאת נזירה עשרים ואחת שנה קדוש
יהיה מיכא אמרו קתם נזירות שלשים יום מנכ יהיה גדל סרע
מצות עשה גדל פדע אין לי לא מי שיש לו סרע מי שאין לו
פדע מען תל קדוש יהיה כגה שהיא אין לי לא מי שיש לו שער
מי שאין לו שער מען תל קדוש שער ראשו מה שהוא כל
ימי הזיר לו על כפף מת יחז מת מה תל נפש להביא את הדם
לא יבא מקרא מלא דיבד הבתוב לא יטמא כשהוא אומר
לא יבא להזייר על הביאה ולהזייר על הטומאה כיצד נכנס
לבית ושהק שם עד שמת המת או שכנס לאהל המת בשיו
תיבה ומגדל ובא חבירו וכדע מה התובה מעליו מדעתו לוקה
שנים כשנס בל יבא ומשגם בל יטמא שהרי ביאה וטומאה בזן
כאחת לאביו לא יטמא על מת מצוה והלא הוא וכי דין
הוא הואיל והכהנים בלא תעשה מליטמא למתים אם מיטמא
הסן על מת מצוה אף הנזיר יטמא על מת מצוה קל וחומר
ומה אם במקום שעשה קטנם כבדונים בכהנים הריהו מטמא

מאשר חטא על הנפש באהו כפש חטא על שיעור עצמו מן היום
והידידים קל וחומר ומה שה שלח עיניו עצמו אה מן היום נקרא
חוטא המצטרף עצמו מכל דבר על אחת הצדקה וכמה חזקיה
פה בשם רב עתיד אדם ליות דין וחשבון על כל מה שראת עיניו ומה
אכל ל לעזר חשב להדא שמועתא ומצמיות ליה פריטין ואפי"ן
כהו חדא מכל מילא בשתא וקדש את ראשו יחזור
ויבדל בקדושה ביום ההוא ביום שטור" והזיר לך את ימי
כל ימים ימי נזירותו שהזיר והצא כבש לא אי"ן בן שנת
בן שנה לעצמו לא בן שנה לשנים לאשם הרי זה קנס
והימים הראש ימלא מגביל הוא לאחד ביום הביעית לאחד בדובע
עצמות על מנע שפוד ועל ימי חליפותו של מצודע יכול שהוא
סותר בכלל מל פי טמא נטרו טומאה סותרת אין כללן סותרים
אמ"ל עקיבה דטע לפי"ל לעזר מה אם עצם כשעורה שאין
מטמא את האדם כזהל הנזיר מבלח על מקעו ועל משאו
דביעות דם שהיא מטומאה את האדם באהל אינו י"ן שיהיה
הנזיר מבלח על מקעה ועל משאה כזן ב"ן וא"ל ד"ן ד"ן ד"ן
מקל וחומר וכשצאת אצל ל יהנשע אמ"ל לו את הדבר אמ"ל ל דוא
א"ל לקל וחומר שאמרת אכל מה אעשה וגדרו חכמי חצי לוב
והימים הראש ימלא ל ליעזר אור בזמן שיש לו אחדונים
הוא סותר את הראשונים לא בזמן שאין לו והלכתו אם נטמא
ביום מבלח סותר שלשים יום בצד ואינו סותר הכל כדא"ל לענין
הימים הראשונים ימלא מה שקדרו הראשונים לנזירות שלשים
יום והימים הראש ימלא עד שיהיו שם ימים ראשונים לפי
כך אם נטמא ביום שנדר או צשכ אי"ן סותר לא מביא קרבנו
ומשלים עליו אינו סותר עד שיטמא משלשי ואי"ן
וזאת תורת הנזיר תורה אחת לכל הנזירות שיביא קרבן טומאה

מגלה לא בזמנו שנגע במת שש ובשזרה ובמלכות בחי' לוח
דש ובחי' קב עצמות ואבר מן החי ואבר מן המת שיש עליהן
בשר פראו' כשאמ' וטמא ריבה כזית מן המת ופזית נצל ומלא
חפס דקב ורוב לא בטנו ורוב מנינו' נזדו ריבה עצם פש'
כשעורה שיסמא במגע ובמשא' על כל' מבל' ומביא קרב'
טומאה זקוק את הקודמ' ובלח יכול יגלה את כל שערו או'
לא אמרתי לא ראשו' אמעטו את כל שערו ולא אמעטו בזקכו
שהוא בגלל ראשו' וגלה ראשו פרו' לזקנו' ובלח בכל' מ'
מקום בין פתח אהל מועד בין במדינה ואחז זה ואחז זה טעון קב'
קפירה ואסור בהנייה' והמגלה פתח אהל מועד אם השליכו תחת
דוד האשם יצא' ובלח יכול עז שלח טהר אמלא אמרתי
לא ביום טהרתו' יכול בין ביום בין בלילה אמ' ביום השביעי ביום
ולא בלילה' וביום השביעי יביא שתי תרים היה ל' שמעון
בין נחום אומ' משום לשמעון הואיל ונאמרה הבאת קרבן
ביחיד ונאמ' הבאת קרבן בצבור יכול מה הבאת קרבן בצבור
אם עז יומן עז קרבנו כך הבאת קרבן ביחיד אם עז יומן
עז קרבנו תל' ביום השביעי' ביום השמיני ריבה תשיעי' נש'
ועשירי' יביא תרים יכול ריבה אמ' לא אמרתי לא שתי
תרים יכול יביא תרים ובע' יוסה אמ' שתי תרים או' שבע' יוסה
יכול יביא פרידה אחת מלו' ופרידה אחת מלזו אמ' שתי תרים
או' שבע' יוסה' לא מצא תרים ומנין שיביא בע' יוסה אמ' שתי
תרים או' שבע' יוסה' ועשה הכחן אחד לחטאת ואחד
לעלה חטאת פרה אף בעולה פרה' יכול שאין בעולה שוירי
כפרה תל' עשה ועשה' וכפר עליך מאש חטא על הנפ' משום
טומאת המות' ל' שעעוק אומ' מאשר חטא על הנפ' משום
שחטא על נפשו תפא' ל' איעזר הקמ' ביה אומ' מה תל' וכפר עליו

ודבר זה הלכה למשה מסיני חלות בלולות ורקיקים משוחים יכול
 לתקן לחלות משיחה ולרקיקים בלילה תל מצות למצות שנו לא שרץ
 לבלילה ולמשיחה ורקיקי מצות אש יכול בדרך המשוחים או
 בשמן כדי קיום שמן מצד הוא עושה טובל מצדו ונותן אחת על
 זו ואחת על זו פ"ו זכרונותם ונסכיהם אבל אומ' את מצה
 המין שהוא בא בנדר ונדבה שהוא כוען נפכים אף את ארבה את
 העולה שהיא באה בנדר ונדבה ולמה מיעפותי את החטאת שא'
 שאינה באה לא לכפרה והקריב הכהן לנע ועשה ארבע
 חטאתן שחט החטאת תולה ואחר כך העולה ואחר כך השלמים
 כדי שיגלה עליהן ואם קלט אחר החטאת ואחר העולה יצא
 ואת האיל יעש' זבח שלמ' לנע שיקדו הקדושן לשביחתו ובלח
 הכזיב פתח את האו' יכול אף במדינה אף ובלח יגלה אף במדינה
 ואחר המגלה במדינה ואחר המגלה כרת אנה מנע שולחין את אשר
 תחת הדוד ובלח הכז' שמעון השיזורי אומ' לא הנזירה לאשר
 ביר שמעון אומ' גלה ובלח אף הנזירה ל' יוחנן הסבילר אומ' נזיר
 כרת את האצער אין הנזירה כרת את המועד אמרו לו למה אף להך
 שלח תגיל כרחי כהו' לעבירה אמרו לו והלא שוטה תוכיח אמר'
 להן לא דומה שוטה לנזירה ששוטה לא בודלת ולא כוחלת ולא מוסרת
 והנזירה מותרת בכל אן פתח את המועד אינו מגלה עד שיהא
 פתח העזרה כתוח של פתח את המועד לא שיגלה פתח את המועד והיי
 היה מגלה בעזרת הנשים בלשכת הנזירים שהיתה שם בקרב מזרחית
 דרומית ושם הנזירים מבשלין את שלמיותן ומשליפין שערן לאש'
 ובלח פתח את המועד את ראש נז' יכול בזמן שלח נטמא ומנע
 אף בזמן שנטמא תל שער ראש נזרו' וטמ' על האש אש תחת
 יפה השלח לוקח מן הדוטב שלזבח השלמי ונותן על השיער ואחר
 כך משליכן תחת דוד השלמים ולקח חטת את הזרע בששתהן

יכול אף בבמה תל זאת ומען את מדבה הגזיר נזירות עולם תל
 תורת יבול שאר מרבה הנזיר נזירות שמעון תל שצפ זאת
 ביום מלכות ביום יבוא אות לא בלילה ביום מלכות ימי נזרו
 ראוי לבטל תמלחת טהרה ביום אחד נשלשים ומען שאם ביל ביום
 שלשים יבא תל ביום מלכות ימי נזרו יבא יבוא יבוא בעלכפרון
 מיכ היו בית שמאי אומרים נודרין לנזירות בית הלל אומרים נודרין
 שמה יגזר להיות אופל משלכדיות אמרו להן בית שמאי מנע מה
 אתם אומרים שלא ילמדו להיות אופל משלכדיות אם אינו נזיר
 והוא אומ' נזיר קט נמצא מונע עצמו מלשתות יין ומליטמא
 למתים בשביל לאכול סעודה אחת והביא את קרבנו לק' ממד
 שהבדלה מוקדשת לשם' כבש אחד לא שנים אמרת אחד
 שיהא הקדש לשם' בן שנתו בן שנה לעצמו ולא בן שנה לשנים
 להבדלה שיהא הקדש לשם חטאת לעלה שיהא הקדש לשם
 עולה וכבשה יכול שנים אמרת לא אחת אין מקלח
 שתי נזירות באחת' בת שנתה בת שנה לעצמה לא בת שנה
 לשנים' להבדלה שיהא הקדש לשם חטאת ואילו יכול שנים
 אמ' לא אמרת לא אחד אמרת אחד מקלח והוא על המזבח' בן
 שנתו בן שנה לעצמו ולא בן שנה לשנים' לשלמים שיהא הקדש
 לשם שלמים' וכל מצות שיביאם בכל אחד אין לו לא כל מען
 את מדבה שאר כל הכלים תל כל וס' חלות בלולות בשמן וכל
 מצות צעחים בש' מביא ששה עשר ונות ושני שלשי עשרה
 ועושהו עשרים חלות עשר חלות בולל הסלת שלהן בשמן וליש
 בפושדיון ואופה בתנור שז' בלולות בשמן ועשר חלות דתיקין
 לש' אותן בפושדיון בלבד ואופה אותן בתנור ואחר כך מושחך
 בשמן שז' ותיקין מצות מ' בש' ואעפ' שריבה בשמן בשמן
 אין להן שמן לא לביעית בלבד שמינת לחלות ושמינת לירקין

בשלה ואחר שנתה הנשיה יין אחד כל המעשים הללו ואנכי אף לא אומר
מעשה יחיד תל אחד ואחר מאשי זרק עליו אחז מן הדמים הותר לעפ
שלא נתן על כפיו ולא הנפך ולא אלה זאת תודת הנזיר תודה אחת
לבבל הנזירות שיביא קרבן טהרה ותנהג בשילה ובית העונות יכול
אף במה תל זאת אשר יודד קרבן זה האום הדי עלי נזירות
שיביא שלש בהמות ויקום קרבנו על נזרו הדי נזרו בקרבן לומר
כדרך שמועלין בקרבן כך מועלין בשיעור אעזר ביר סמעתן אובי
אין מועלין בשיעור מלבד אשר תשיג ידו כפי נדרו שלא יפחות
או כפי נדרו שלא יוסיף אם מלבד אשר תשיג ידו כפי נדרו כפי נדרו שלא
יפחות ולא כפי מידו שלא יוסיף כן יעשה על תעדת כל זה הנזור
הקרידי חולתים שהוא מבגד כל שלשים יכול אף האום הדי עלי נזירות
אם לא אמרת אם כן יעשה על תודת נזרו
דבר אהדן לא בלאמר מה תבדכו זה שיה דומה דודי לעצב און
לעומר האילים הנה זה עומד אחר פתלננו משבית מן החלונות
מציק מן החרכים דומה דודי לעצב אמר יצחק את אבך לנו דאון
דאי את רגבן איתת את רגבן קומתי חר ל יצחק מה עצי הזה מועל
ומקפץ מאילן לאילן ומסוכה לסוכה ומגדר לגדר כך הקטנה מועל
ממצודים לים ומן הים לסיני במצודים ראו אותן ועברתי בארץ עץ
ביום ראו אותן וירא ישראל את היד הגדלה בסיע ראו אותן פנים
במש דבר ע עמנו אן לעפר האילים ל יוסי ביר חכמה אומ
לעזניהו דאילתו הנה זה עומד אחר כתלננו כי ביום השנישי יוד
ע משבח מן החלונות וירד ע על הר סיני מציק מן החרכים בשם
שאר לנו אנכי ע אהיק ענה דודי ואת לי מה אמ אנכי ע אהיק
דא דומה דודי לעצב אמר יצחק מה עצי הזה מועל
ומקפץ מאילן לאילן ומסוכה לסוכה ומגדר לגדר כך הקטנה מועל
מבית כנרת לו לבית כנרת זו מבית מדרש זה לבית מדרש זה

שתי הסיפורים

למה

שלוקה מן האיל לרבות האיל שישלך כולו תנא בשלה אין
 בשלה לא שלמה ל' שמעון בן יוחאי אמר אין בשלה לא שנתבצר
 עם האיל וכולו עלמא בהדי איל מבשיל והרד חתך ליה דבעת שלמה
 אי בעיתא מא דכולו עלמא חתך ליה והרד מבשיל ליה ול שמעון
 בן יוחאי סבר בהדי איל מבשיל ליה ותנא קמא סבר בקדדה אחת
 מבשיל ליה אמר חייא בר אבא אמר ל' הושנע ב' לוי משום בר
 קבורא כל איסורין שבתורה משעריין אותם בששים שהרי הזרוע
 בהדי איל מבשיל ליה וכד משעריין בשער ועצם דזרוע בהדי בשר
 ועצם דאיל הוה ליה הזרוע חלק אחד מששים חלקים באיל ולא קאקיר
 ליה הולכך כשיתערב דבר אסור עם דבר מותר אם היה האסור אחד
 מששים במוותי חיכו אוקר' וחבת מצה אחת מן הסל' היה
 כותף את האימורין על ידי הבעלים וזהו ושוק למעלה מהן וזרוע עומק
 ושתי הפלות ויותרת הבצד למעלה מהן וחלה אחת ורקיק אחד למעלה
 מן הכל והטה מנח ידו תחת יד הנזיר או הנזירה וטנף הכל שתי הנזיר
 אותם הכהן • ד' יעקב היה אומר המקריב יניף אי אפשר לומר המקריב
 יניף יכול שרא היה מניף תל' לך ולבצק או לך ולבצק אחד ובכחו היה
 מניף תל' המקריב יניף אי אפשר לומר המקריב יניף שכבר טמא
 לך ולבצק ואי אפשר לומר לך ולבצק שכבר טמא המקריב יניף הא
 מה הדבר מה שלימוד בגדיר ומה לימוד בנזיר אמ' ונתן על כפי הנזיר
 והניף הפה אף במקום שז המקריב יניף כהן מנח ידו תחת ידי ישרא
 ומנף' והטף אות דב תגומה אחת ולא שנים הא כיצד מורליך
 ומביא ומעלה ומוריד' לכפ' ע' שתהא תנוטה לפעם מן המנף
 היכן היה מניף במזבח' על חזה התנופה ועל שוק התנוף אף
 איל הנזיר היה בכלל שלמים יצא מפלל שלמים לפענו דרו ע' ע
 בשלה יכול שצא לפלל בחזה ושוק אמ' על חזה התנופה וע' ע
 הא ידעת שלא צא לפלל מן החזה ושוק ולא צא לפענו מן אצבע

ליה ד' שמעון בן
 יוחאי סבר חתך
 ליה והרד מבשיל
 ליה והטף קמא
 מבשיל ליה והרד

כה תברכו בלשון הקודש אתה אומ' בלשון הקודש או אינו אלא בלשון
 לשון תל כה תברכו ולהלן הוא אומ' אה יעמדו לברך מה להלן בלשון
 הקודש אף כה בלשון הקודש ה' יהודה אומ' אינו עדיך הרי
 הוא אומ' כה עד שיהא בלשון הזה של יהודה אומ' כלמקום שנאמר
 כה וככה הרי זה בלשון הקודש כה תברכו בעמידה אתה
 אומ' בעמידה הן אינן לא בישיבה נאמר כה תברכו ונאמר להלן
 אה יעמדו לברך מה להלן בעמידה אף כה בעמידה ה' נתן
 אומד אינו עדיך הרי הוא אומ' לשדתו ולברך בשמו ואיתקוש
 ברכה לשירות מה שירות בעמידה אף ברכה בעמידה שידור
 בוטה מעל דמתו לעמוד לשדת בשם ע' כה תברכו בנשיאת
 כפיס נאמר כה תברכו ונאמר להלן וישא אהרן את ידו העם ויבנו
 מה להלן בנשיאת כפיס אף כה בנשיאת כפיס כה תברכו בשם
 המפורש יסוף אף בהבולין נאמר כה ושמו את שמי שמי המיוחזר
 ל' ונאמר להלן לשום שמו שם מה להלן צמקדש אף כה צמקדש
 כה תברכו פעם פכד פעם או אינו לא פעם פכד אורף תל אמו
 להם כאדם שהוא אומ' לחבירו כשיטח אליפי באפי גוצי לא מפסקין
 תיבה נמי לא מפסקין מחויעה נמי אמר יהושע בק לוי אפלו מ
 מחויעה שלברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהן שבשמים לנצח
 מאי תא שמע דתנא נטבין להזות לפעו והזה לאחריין לאחריין
 והזה לפעו הזאתו נטבין להזות לפעו והזה עלה צדדיי הזאתו
 כשרה תנא אבא בריה דרב מעמי בר חייא עס שאחולי הכהנים
 אינן בכלל הברכה כה תברכו בקול רם או אינו לא בלחש
 תל אמו להם כאדם שאומ' לחבר' כה תברכו את בני ישראל
 מען זכו הבהש שיהו מצדכין את ישראל לעד בך עשריה
 אומ' משבת נלכה עד כה ונאמר כה תברכו ודבן אמרין ממרתך
 הודה שנכה תאמ' לבית יעקב כה תברכו אמר יהושע בק

בשבילמה בשבול לברך את ישראל בזכות מי בזכות מי שהיה יושב
באע ממרחא דבת וירא אין לבאע ממרחא ל ברבך בשם ל לני והוא ל
בדגסי יושב עת אמלו הקצה כל זמן שבנך נכנסין לבתי כנסיות ולבתי
מדרשות יהיו יושבין ופגודי עמוד עליהן ומה טעמיה אהים נצב
בעדת ל ל חג בשם ל יצחק אהים עומד אין פתחן אהים נצב
אינומוס ל שמואל ביל חיוא ל יהודה בשם ל חענה כל קילקס וקילוס
שישאל מקלמן להקצה כבגודי יושב ביניה ומה טעמיה ואתה קדוש
יושב תהלות ישראל או לעפר האילנים ל יוסי ביל חענה אומ' לעזניה
דאילתא הנה זה עומד אחר פתח אחר פתח בתי כנסיות ובתי מדר
מדרשות משבח מן החלונות מוצין כתפיה שלכחיים מעינין מן
החרכים מן הצבעותיה שלכחיים ענה דודי ואמ' לי מה אמ' ל
לי יברכך ע' וישמך דבר אל אהרן הדיבור הזה
טא' לאהרן יכול ששמשנו מן הקודש לה החקים והמשפ' והתולדות
אשר נתן ע' ביה מגשה הא כל המצוות הקלות והחמורות הזונות
וחשבנות הכללים והפרטים הגופים והדקדוקים טאמרו למשה
מסיב ומה תל לאהרן לא כל דבר שהיה הובין לאהרן היה נתלה
באהרן וכל דבר שהיה הובין לישאל נתלה בישאל הוא לפי שהיה
הזה הבין לאהרן לפיכך הוא נתלה באהרן אעפ' שמעו את
הדיבר אמ' ל שמעון בר כמי אמ' ל יהושע ע' לני מעוס בר
קצא למה נסמכה פרשת כהן מברך לפד שנת נזיר לומ' לך
מה נזיר אסור בייך אפ' כהן מברך אסור בייך כה
תברכו תנן התם ברב' כהנים כיצד במדינה אומ' עי'
אתה שלש בדבור ובמקדש ברב' אחת במקדש אומ' את
השם ככתבו ובמדינה בפגודי במדינה היו הפהעם כושאין את
ידיהם כנגד כותנותיה ובמקדש על ביראסיה חוץ מכהן
גדול שאינו מקב' את ידו למעלה מן היצין תנו רבנן

על ורה בצדור החיים שומנוע אנכי בצד צדיקים ביק לשנים תל וזה
נפש איבך יקלענה בתוך פה תלע דא וישמרך ישמרך
בעולם הזה ופך הוא אומ' רבני חסידין ישמרה דא וישמרך
ישמרך לעתיד לבוא שז נקנין יחליפנו בח' יאר ט' פנ' ליה
יתן לך מאור פנים ור נתן אומ' זה מאור השכינה שז קומי תוהי כיבא
אורך ואומ' כי הנה החשך ישה אלה ועל לא ועל יאר ק' ואומ' אלהים
יחכנו ויברכנו ויחד פנו אתנו סג' דא זה מאור התורה ור
היא אומ' פני מנוחה ותורה אור' ד' יחכך יחכך במשאלות לבך
וכ' הוא אומ' וחסתי את אשר אח' דא ויחכך יתן ע' לך ח' בעיני
צדיקתיו וכ' הוא אומ' ניהי ק' אתיוספ ויב' איו חכד ויתן חנו בעי' שז
בית הקד' ואומ' ותהי אשתך בשאת ח' בעיני כל' דגיה ואומ' ויתן א' לים
את דניעל לחסד' ו' ואומ' ומצא ח' ושלבונו צביע' אלהים ואדם
דא ויחכך בדעת במחמה ומוסר ובינה והשכל' דא
ויחכך בתלמוד תורה שז תתן לראשך לנות ח' כי לנות ח' הם לתת
דא ויחכך יחכך במלכות שנהה בעיני עבדים איד' קדו' ו
עד שיוחכנו ואומ' ט' חניק' לך קויכו' דא ויחכך אם ישלך יתן
ואם אין לך ילוק לך' ישא ע' פנו איוך יוסק פנו כלפי אעלך לא
דומה אדם שו' שלמו שלחצירו בתוך פנו כשו' שלמו מן' חצו'
או ישא ט' פנ' איוך יתק' פנו כלפי אעלך' דא ישא ע' פנו איוך
בשעה שאתה עומד ומתפלל וכ' הוא אומ' ויחמר איו הנה בשאת
פניך והלא דברים קל וחומר אם ללוט בשאת פנים מפני אברהם אהב
לך לא אשא פנים מפניך ומפני אבותיך' ה' יוס' ב' דסי' אומ'
כל אחי אומ' ישא ט' פנו איוך וכת' אחי אומ' אשר לא ישא פנים
וכ' אימך אפשר לקיים שני פתובים הללו לא ישא ע' פנו איוך
בדברים שבינו לבינו אשר לא ישא פנים בדברים שבינו לבין
חברך' מי' היה ב' עש' אומ' ונקה לא יחכך המענה הו' וז' איכו

לני כל פה שאינו עונה לדוכן עובר בשלשה עשרה פה תברכנו אמור
להם ושמנו את שמך את בני ישראל אמן ללא ישאל גרים ועבדים
משוחזרים מנין תל אמור להם מפל מקום אמור להם יפול ידך
מברכין אותך עד שלא יהיה החזן אומר תל אמור להם החזן אומר תחיל
וקי מברכין אותך פן אמי אביי נקיטין לשנים אורג טהנים לאחד אינו
קורא טהנים מאי טעמא אמור להם לשנים ולא לאחד יברכך ע
זו ברטה האמורה בתורה ברוך תהיה מכל העמסם ברוך פרי בטן
ברוך אתה בבחיר וברך את בית ברוך אתה בעיר וברך את צב הרוח
מבורכין מן אף שמורין תל נישמרך ל יצחק אומר אם מבורכין
הן שמורין הן ואם שמורין הן מבורכין הן ומה תל נישמרך ל
וישמרך מיצר רע שלא יוציחק מן העולם דא וישמרך
וישמרך מן המצותין המקיטין אותך שני יכל מצדך אף הרי הן
מבורכין ושמורין וטעם אף שפינה תהא ביניה תל יא ע פניו ליד
אף שפינה תהא ביניה דא יאר ע פניו ליד יג עליך מאמר
השפינה הדין מבורכין ושמורין ושפינה ביניה ומנין אף חנוני
בדעת וצונה תל ויחנך אף חנוני בדעת וצונה דא ויחנך
יתן צום דעת שתהו חוננים זה את זה ומחמכים זה את זה פעם
שזכותך לך דחמנים ודחמך דא יברכך צנבקים וישמרך
צנבקים וז נתן אומר יברכך צנבקים וישמרך צנבך ל יצחק אומר
יברכך בקור וישמרך מיצר רע וכן הוא אומר פי ע יהיה כלס לך
ושמר רגלך מלכך דא וישמרך שלא ישלס עלך אחרים
וכן הוא אומר יוצם השמש לא יפכה ע וישמרך מפל רע דא
וישמרך ושמור לך ברית אבותיך שני ושמרך ע לדיך לך את רגל
דא וישמרך ושמור לך את הקץ שני משא דומיה אל קורא
משעיר שומר כמז מלינה אמר שומר אתה בקר דא
וישמרך ושמור את נביך בשעת סמיתה שני נהיתה עש ארוב

כפף ברכה שלישיה מאגש ועשרים אומיות דמז לעתיד יבוא שמוכי
על השקל חמשה שז והשקל עשרים גדה חמשה ועשרים שקלים עשרים
שקלים כנגד ברכה שניה עשרה וחמשה שקל כנגד ברכה דאשונ
המנה יהיה לכס המזק הזה יהיה לכס הדי עשרים שקל כנגד עשרים
אות שלפני כחנים ללמדך שזכות ברכת כהנים עומדת להם
לישראל בעולם הזה ולימות המשיח בוא וראה כמה חביבה
ברכת כהנים שלא חתם בה לא בשלום שכ וישם לה שלום אחר בל
האנשים הללו הוא מצביא שלום מברך שהשלום שקול כנגד הפל
וכן הוא אומ יוצר אור ובורא משך עושה שלום ובורא רע אב עו
עשה כללוא מברך שהשלום שקול כנגד הכל גדול הוא השלום
מן הברכה והשמירה והאורה והחניכה והנשיאה שז עברך ע' וישג
יאר ע' כ' יך וחכ' ישא ע' ס' אלך ואע"כ כן האחרון האחרון חביב כי צד
יברך זוברכת פרי האדמה וולדות האדם וולדות הבהמה וכך הוא
אומ השקיפה ממעון קדשך מן השמים וישמךך זר השמירה כנג
הביקות ומן המלבויות וכך הוא אומ אהב ע' שכא רע שומר נפשות
מקדין מיד דשעים יצו"ע יאר ע' פכו ע"ך אן טעמי תורה ודקו
ק"ה וכך הוא אומ כי כר מצוה ותורה אור ויחנך שימשוך ע"ך
חוט שלחם וכך הוא אומ ויחן כל עמי הארץ כי ע"ג י"ש
שם חיו עונותך כנגד זכיוותך ביום הדין וכדי ע"ך כפ שבות
וכך הוא אומ נושא עון ואע"כ כן השלום חביב מכולן היה ר' שמעון
אומ חביב הוא השלום שאן ברא הקצפה מזה יכה יתר מן השלום
נתנה לצדיקים שבשעה שהן כפודים מן העולם שלוש ברכים
שלמעבאבי שלום מקדמות אותם הראשונה אומרי י"ש שלום
והשניה אומרי ינוחו על משכבותם והשלישית אומרת הולך נסוח
ואולא דו"ך לצדיקים שמיתתן בידי כבוד שז כבוד ע' יאספק ולא
עוד לא שהן מקלסין לפניה ואומרי יבא שלום ינוח על משכבו

פ' ז' ברכות ויהי זכרה לנשות ישראל שיש בהן חסד וחסד
לכל ברכות או ג' ה' ה' ברכות כלומר כלומר שיש בהן חסד וחסד
לכל ברכות או ג' ה' ה' ברכות כלומר כלומר שיש בהן חסד וחסד

ל עקיבה אומ' פת אחד אומ' ונק' ופת אחד אומ' ר'א ינק' וכי היאך
אפשר לקיים שני פתוכים הללו לא ינק' בדברים שבינך לביןך
לא ינק' בדברים שבינך לבין חניך' מפ' היה ב' עזאי אומ' ונק'ה
לא ינק' מנק'ה הו'א מינו מעלה' מסקה הו'א לשבים ואינו מנק'ה
למחזיקים' ד'א כ'ת אחד אומ' ישא ע'כנו ל'ך ופת אחד אומ' אשו
לא ישא פ'נס היאך יתקיימו שני פתוכים הללו כשישאל עושי' ר'עונ'ו
ישא' ופ'סא'ן ישראל עושי' ר'עונ'ו לא ישא' ד'רש ר'ב עזר'א
ז'מע' ד'א'ר' ל'ה משמ'א ד'ל אמ'י וז'מ'נ' ד'א'ר' ל'ה משמ'א ד'ל א'ס'א'ר'
מל'אכ' אש'רת ל'פ'ע הק'לה ר'בונ' ש'עו'ש' פ'ת בת'ול'ת'ך א'ש'ר ל'א ישא'
פ'נס ואת'ה נושא פ'נס ל'ש'ר'א ד'כ'ת ישא' ע' פ'ב'ן ל'ך אמ' ל'ה'ס ו'ל'א א'ש'ר'
פ'נס ל'ה'ן ל'וש'ר'א כ'ת'ב'ת בת'ול'ת'ך ואת'לת' ושב'עת' א'ה'ר'ד' וצ'ר'כ'ת' ו'ה'ך
ד'ק'ד'ק'ן על ע'צ'מ'ך ש'א'כ'ל'ן א'ופ'ל'ך כ'ז'ית ופ'ב'יע'ה ומוצ'ד'כ'ן ע'ל'יו
ויש'פ' ל'ך ש'לו'ס ל'א ח'ת'ס ל'א ב'ש'לו'ס מל'מ'ד ש'ה'ו'א ש'ק'ול פ'נג'ד ה'כ'ל'י
ז'ו היא בר'כ'ת כ'ה'נס והיא ש'ל'ש בר'כ'ות' בר'כ'ה ר'א ש'ונה ש'ל'ש ת'יב'ת'
כ'נג'ד ש'ל'ש'ה א'ב'ו'ת ש'ח'כ'ה'נס א'ומ'ד'ין ל'יש'ר'א י'כ'פ'ור ל'פ'ס ה'ק'ב'ה ב'י'ת'
ש'ל'ש'ה א'ב'ו'ת' בר'כ'ה ש'כ'יה ח'מ'ש ת'יב'ו'ת כ'נג'ד ח'מ'ש'ה ח'ו'מ'ש'י ת'ול'ה
ש'ב'ז'כ'ו'ת א'ב'ו'ת כ'ת'נה ת'ורה ל'יש'ר'א ש'ז' ב'א'ר ח'פ'ל ש'ה ל'ה'ש'ה א'ומ'
ל'ה'ן ע'ש'ו מ'ה ש'כ'ת בת'ול'ה ש'ע'ת'פ'ה בר'כ'ו'ת א'ב'ו'ת' בר'כ'ה ש'ל'ש'ו'ת'
ש'ב'ע ת'יב'ו'ת כ'כ'ר' ש'ב'ע'ה ר'ק'יע'ים ש'ה'ן א'ומ'ר'ין ל'ה'ן ש'וכ'ב ש'ב'ע'ה
ר'ק'יע'ים י'ב'ר'ך א'ת'כ'ס' ופ'ש'את מ'ו'נה א'ות'ו'ת'ה ש'ל'ב'ר'כ' כ'ה'נס א'ת'
מו'ע'ז'ה ש'ש'ים א'ות'ו'ת' ופ'ן הו'א א'ומ' ה'נה מ'ט'ו'תו ש'ל'ש'ל'ע'ה ש'ש'ים ג'ז'ר'
ס'ב'יב ל'ה' מ'ה'ב'ו'ר'י יש'ר'א ופ' ש'ל'מ'ה היא ע'ר'יך ש'מ'ירה ל'א ז'ו בר'כ'ת'
כ'ה'נס ש'היא ש'ש'ים א'ו'ת' בר'כ'ה ר'א ש'ונה ח'מ'ש ע'ש'ר'ה א'ות'ו'ת' כ'נג'ד
ח'מ'ש'ה ע'ש'ר ע'ד'יק'ים ש'ה'ן מ'כ'פ'ר'ין על'י יש'ר'א ש'ז' ו'א'כ'ר'ה ל'י ב'ח'מ'ש'ה
ע'ש'ר כ'ס'ף' בר'כ'ה ש'ע'ה ע'ש'ר'ים א'ו'ת' כ'נג'ד ע'ש'ר'ים ק'רה ש'נו'ת'נ'ן
יש'ר'א כ'כ'ל ש'ע'ה כ'די ש'ית'כ'פ'ר ל'ה'ן על' מ'כ'פ'ר'ת' ו'ס'ף ש'נ'מ'כ'ר ב'ע'ש'ר'ה'

ל עקיבה אומ' פת אחד אומ' ונק' ופת אחד אומ' ר'א ינק' וכי היאך אפשר לקיים שני פתוכים הללו לא ינק' בדברים שבינך לביןך לא ינק' בדברים שבינך לבין חניך' מפ' היה ב' עזאי אומ' ונק'ה לא ינק' מנק'ה הו'א מינו מעלה' מסקה הו'א לשבים ואינו מנק'ה למחזיקים' ד'א כ'ת אחד אומ' ישא ע'כנו ל'ך ופת אחד אומ' אשו לא ישא פ'נס היאך יתקיימו שני פתוכים הללו כשישאל עושי' ר'עונ'ו ישא' ופ'סא'ן ישראל עושי' ר'עונ'ו לא ישא' ד'רש ר'ב עזר'א ז'מע' ד'א'ר' ל'ה משמ'א ד'ל אמ'י וז'מ'נ' ד'א'ר' ל'ה משמ'א ד'ל א'ס'א'ר' מל'אכ' אש'רת ל'פ'ע הק'לה ר'בונ' ש'עו'ש' פ'ת בת'ול'ת'ך א'ש'ר ל'א ישא' פ'נס ואת'ה נושא פ'נס ל'ש'ר'א ד'כ'ת ישא' ע' פ'ב'ן ל'ך אמ' ל'ה'ס ו'ל'א א'ש'ר' פ'נס ל'ה'ן ל'וש'ר'א כ'ת'ב'ת בת'ול'ת'ך ואת'לת' ושב'עת' א'ה'ר'ד' וצ'ר'כ'ת' ו'ה'ך ד'ק'ד'ק'ן על ע'צ'מ'ך ש'א'כ'ל'ן א'ופ'ל'ך כ'ז'ית ופ'ב'יע'ה ומוצ'ד'כ'ן ע'ל'יו ויש'פ' ל'ך ש'לו'ס ל'א ח'ת'ס ל'א ב'ש'לו'ס מל'מ'ד ש'ה'ו'א ש'ק'ול פ'נג'ד ה'כ'ל'י ז'ו היא בר'כ'ת כ'ה'נס והיא ש'ל'ש בר'כ'ות' בר'כ'ה ר'א ש'ונה ש'ל'ש ת'יב'ת' כ'נג'ד ש'ל'ש'ה א'ב'ו'ת ש'ח'כ'ה'נס א'ומ'ד'ין ל'יש'ר'א י'כ'פ'ור ל'פ'ס ה'ק'ב'ה ב'י'ת' ש'ל'ש'ה א'ב'ו'ת' בר'כ'ה ש'כ'יה ח'מ'ש ת'יב'ו'ת כ'נג'ד ח'מ'ש'ה ח'ו'מ'ש'י ת'ול'ה ש'ב'ז'כ'ו'ת א'ב'ו'ת כ'ת'נה ת'ורה ל'יש'ר'א ש'ז' ב'א'ר ח'פ'ל ש'ה ל'ה'ש'ה א'ומ' ל'ה'ן ע'ש'ו מ'ה ש'כ'ת בת'ול'ה ש'ע'ת'פ'ה בר'כ'ו'ת א'ב'ו'ת' בר'כ'ה ש'ל'ש'ו'ת' ש'ב'ע ת'יב'ו'ת כ'כ'ר' ש'ב'ע'ה ר'ק'יע'ים ש'ה'ן א'ומ'ר'ין ל'ה'ן ש'וכ'ב ש'ב'ע'ה ר'ק'יע'ים י'ב'ר'ך א'ת'כ'ס' ופ'ש'את מ'ו'נה א'ות'ו'ת'ה ש'ל'ב'ר'כ' כ'ה'נס א'ת' מו'ע'ז'ה ש'ש'ים א'ות'ו'ת' ופ'ן הו'א א'ומ' ה'נה מ'ט'ו'תו ש'ל'ש'ל'ע'ה ש'ש'ים ג'ז'ר' ס'ב'יב ל'ה' מ'ה'ב'ו'ר'י יש'ר'א ופ' ש'ל'מ'ה היא ע'ר'יך ש'מ'ירה ל'א ז'ו בר'כ'ת' כ'ה'נס ש'היא ש'ש'ים א'ו'ת' בר'כ'ה ר'א ש'ונה ח'מ'ש ע'ש'ר'ה א'ות'ו'ת' כ'נג'ד ח'מ'ש'ה ע'ש'ר ע'ד'יק'ים ש'ה'ן מ'כ'פ'ר'ין על'י יש'ר'א ש'ז' ו'א'כ'ר'ה ל'י ב'ח'מ'ש'ה ע'ש'ר כ'ס'ף' בר'כ'ה ש'ע'ה ע'ש'ר'ים א'ו'ת' כ'נג'ד ע'ש'ר'ים ק'רה ש'נו'ת'נ'ן יש'ר'א כ'כ'ל ש'ע'ה כ'די ש'ית'כ'פ'ר ל'ה'ן על' מ'כ'פ'ר'ת' ו'ס'ף ש'נ'מ'כ'ר ב'ע'ש'ר'ה'

שלום שכונתה תצוה לאבותיך בשלום וכן את מוצא באביו יעקב
 שלא ציקש מן המקום לא שלום שנ' ושבת בשלום וכן את מוצא
 באהרן שלא נשתבח לפני המקום לא בשלום בדיח' היתה אתו החיים
 ושלום וכן את מוצא שלא נתן לו המקום שפרן לא שלום שנ' הכני
 נתן לו את בדיח' שלום וכן את מוצא שלא נמשלה תורה לא בשלום
 שנ' דרכיה דרכי נעם וכל נתיב שלום וכן את מוצא שלא נתן המקום
 צו' שפר תלמוד תורה לא שלום שנ' שלום רב לאהבי תורת' וכן את
 מוצא שלא נתן המקום צו' שפר עושי צדקות לא שלום שנ' ויהי
 מעשה הצדקה שלום וכן את מוצא שלא נמשלה יונקים לא בשלום
 שנ' יהי שלום בחיליך וכן את מוצא שאין הקצף עתיד לנחם את יונקים
 לא בשלום שנ' וישב עמי בבנה שלום וכן את מוצא שלא בוכ הקצף
 מלכות בית דוד לא בשלום שנ' למרבה המשרה ולשלום אין קץ וכן
 את מוצא שלא נרע המקום צו' מעמונים ומואבים לא שמכב
 מהן שלום שנ' לא תרדש שלום' ו' מנח דשאב ו' יהושע דסכנין
 בשם' ל' כל הצדקות והתפלות חותמיהן שלום קדית שמע חותמיה
 שלום ופחוש עלינו סוכת שלומיך תבלה חותמה שלום מען הברוך
 ועושה השלום ברפת כהנים חותמה שלום וישם לך שלום אין לך
 טוב בעולם ודע מן השלום כי אחרית לאיש שלום ושמו את
 שמי שמי המיוחד לי כבוד שהן מצדכין בשם המיוחד יכול את
 בבבולין יהו מצדכין בשם המיוחד תל' ושמו את שמי ונאמ' לה' לך
 לשום את שמו שם מה שמו שנ' להלך במקדש אף שמי שנ' כ' אף
 במקדש אף משדבו הפך הפרועים חזר' ולהיות מוסר' אותו לצנע
 שבכהונה אמ' ל' טרפן מעשה שהייתי עומד עס אחי הפהנים
 והטיותי אצט כלפי כהן גדול' ושמעתיו סאמרן בתוך נעימתהגנים
 תנ' משמת שמעון הצדיק בטלן אחיו מלברך בשם המפורש
 במקדש והיו מצדכין בשם בן שתים עשרה חמנות בראשונה

הולך כפחו" דא אתה אומ' חביב הוא השלום שאוצרה הנק' מזה
יפה מן השלום מנחה מן הרשעים שבעצה שה' נכחדין מן העולם
שנש' בנות שלמה לבי חבליה מקדמות אותם הראשונה אומ' אין שלום
השפה אומ' אמר ע' לרשעים והשלישית אומ' למעצבה תשכבו ואם
לא דייק לרשעים שחיתת בידי מנחלים שז' ותקרבו לשחת לפשו
וחיתו למוותים יהדמהו מאור לחסד' יהיו כמנון לקט כורח
וגלגל ע' דוחה יהי פרנס חשף וחלק לקות וגלגל ע' רודפם ולא
עוד לא שה' מקטני' לפניה ואומרי' אין שלום אמ' עלי לרשע
למעצבה תשכבו דא היה שמעון אומ' חביב הוא השלום
שלא במדת בשר ודם מוחט שלמלך מלכי המלכים ב' מלך בשר
ודם כשהוא הולך למסגרה הולך באפיקים ובלגאות וכשהוא הולך
לשלום אינו הולך לא יחידו אודות שלמלך מלכי המלכים ב' כשהוא
הולך לשלום הוא הולך באפיקים ובלגאות שנ' אפי' אפי' ישמשוניה
ודבי רבן קדמונה יקמונה ונחמ' עשה שלום באדומין חיש מקפד
לכדודין ואומ' רכב עליהם רבותים אפי' שנת' וכשהוא הולך למלחמה אינו
הולך לא יחדי שנ' כורה דדכת לבדי' וכן את מועצ' כשפרע מדע
המבול לא כדע ממנו לא יחדי שנ' ואני הסב מציה את המצול'
וכן את מועצ' כשפרע מדוד הפלגה לא כדע ממנו לא יחדי שנ' ומעם
הפיעס ע' וכן את מועצ' כשפרע ממחגשת כרבי סדום לא כדע מה
לא יחדי שנ' וע' המטייר על סדום ועל עמורה ג' וכן את מועצ' א'
כשפרע מן המערים לא כדע מה' לא יחדי שנ' וע' הפה כל בכור
בארץ מערים וכן את מועצ' כשפרע מדוד האמרי לא כדע מה' ק'
לא יחדי שנ' הם באוקד בית חורן וע' הסליך עליהם אצנים גדולת'
וכן את מועצ' כשפרע מקסודיב לא כדע ממנו לא יחדי שנ' לא
מלך ע' ויב' במחנה אשור דא אתה אומ' חביב הוא השלום
שכל מעשים וזפיות שפעה אציון אציהם לא נתק' לו המקום שפרו לא

שלום

אע לה עמוד מבע בכך שצט שמעברך את ישראל וזמ לטעם סבובן
 שלעולם ומי חכך לאותו שבו אמ לו משקן מברכין את ישראל אב
 אבך אתך שג את אברכס אמ להן הקצה בעולם הזה שצט לני מבין
 תבס ולעתיד לבוא הקצה מבדך אתכס שג יברכך ע נוה צדק הר
 ויהי ביום כלות משה את המעש ל חייא בר
 וספ אומ לפי שנתן משה נגשו על המשפך לכיכך נקרא על שמו אמ
 ל חייא בר יוסף כל שבעת ימי המלוואים היה משה ממדקן בכל יום שט
 פעמים וקובעו ל חייא הגדול אומ שלש פעמים בכל יום שכ תקיס הוקס
 ויקס דחה כמה היה יגעבן ואס תחמי שצטו שללע היו מקייעין אותו
 לאו הכין דפת ויהי ביום כלות משה להקיס כלות ישראל לא נחמ אלא
 שגא קייע אחר מישל בן ובאחד בעטן הוקס המשפך לפי שאמר
 משה לישראל לעשות את המשפך בשעה שירד פעם שלישית ביום
 הכבודים ולכמה נבמרה מלאכת המשפך ל שמואל בר נחמכ אמ
 לשלשה חדשים תשרי מדחשון וכסלן והה מונח טבת שבט ואדר
 והעמידוהו באדר בעטן ל חכמה אומ באדר נבמרה מלאשתו למת
 שהמלאכה הנעשית בקיי יום אחד נעשית לשש ימים ביום ב
 החורף ופרבדי ל שמואל בר נחמכ מפני מה לא הוקס אחר שנגמר
 לא שרעה הקצה לערב שמחת המשפך בשמחת יצחק שיצחק
 אביו נולד באחד בניקן ויהי ביום כלות משה ביום שפולן ישראל
 את מלאכת המשפך הין הכל עומדין ולא שמתבו שפינה הלכו כל
 שרא אצל מל חכמי לב אמרו להן העמידו המשפך כדי שישרה
 הקצה שפינתו בינון כאשר הצט יחנן היו רועין להעמידו ולא
 היו יכולין הלכו אצל בעל לא אמרו לו הייכן אומדין שמא על ידו
 שלב עמסס ינוח הקצה שרפיס ואופעם ובלבלים וכל כבודו וישרה
 בתוכנו בוא אתה שמא יעמוד על ידך אף הוא צקש להעמידו
 ולא יכל התחיל הכל משיחן אחר משה ואומדין דאו מה עשה לנו

פין
 לט
 שרה
 שבתה
 כחוקן

שם בן שנים עשרה אותיות היו מוסריך אותן לכל אדם אשר בן המנונים
היו מוסריך אנתו לענושם שבפיהוה והצנעיים שבפיהוה היו מבניע
אותו בנעימת אחיהם הפרנס או יכול במקדש מברכיך ברכת כהנים
ואין מברכיך בגבולת אמ כל המזן אש אל את שמי אבוא לך וברכתך
אף בגבולת לא שבגבולת אומדיך אותם שלש ברכות ובמקדש ברכה
אחת במקדש ככתבו ובמדינה בפנויו ואת אברכס יכול
אם רצו הפרנס לצדך חתי שמה הריהן מברכיך ואם לאו אינך
מבוסכיך תל ואם אברכס בין חציך וצין אינך חציך אם אברכס
מן השמים הפרנס מברכיך את ישראל מי מברך את הכהנים
תל ואם אברכס הפרנס מברכיך את ישראל ואם אברך את אלו
ואת אלו תשא טה תברכו את בני ישראל וישמעל אומ' למדכו
ברכה לישראל מפי פהנים לכהנים עצמם לא למדכו כשהוא אומ' ואם
אברכס האוי כהנים מברכיך את ישראל והקב' מברך את הפרנס
ו עקיבה אומ' למדכו ברטה לשאל מפי פהנים מפי הגבנה לא למדכו
כשהוא אומ' ואם אברכס האוי כהנים מברכיך את ישראל והקב' מקפיה יל
ידך ול עקיבה ברכה לכהנים לית להו אמר רב כהן בר יצחק מן
ואברכה מברכך אמר יהושע בן לוי מנין שהקב' מתאוה לברכו
כהנים שנשמו את שמי על בני ישראל ואם אברכס ואמר יהושע בן
לוי כלכה שאינו עולה בעבודה שוב אינו עולה שנ' וישא אהרן את ידיו
אל העם ויברכס וידד מעט החט' איב והא' אמי ול אסי סלקי
התם מעקד עקרי ומי מוטא הוא דלא מאט ותנן אם הבטחתו
היא שנגשא את כפיו וחזור לתלמידי שאני והא לא עבר אלא
דבר פחדת הפך נמי דעקד מודתא אמר ר' יצחק לעולם תרא אימת
עבוד עניך שהרי כהנים פניהם כלפי העם ואחוריהם כלפי שכינה
ואמר יהושע בן לוי כל כהן שמברך מתברך וכל שאינו מברך
אין מתברך שנ' ואברכה מברכיך אמר לו הקב' לאברכהם עתיד

מחוקמו וישם לך שלום ר' יהושע בעלנו בשם ר' שמעון בן יוחאי להניס
המשפט חידושים דותת בת לא להקים את המשפט ומה הוקם עמו עד
שלא הוקם המשפט היה העוש דותת ומשקוקס המשפט נתבוסס העולם
לכך נחמ ויהי ביום כלות מש' להק' את המשפט ויהי ביום כלות מש'
וימשח את המשפט איז יודע ביום שהתחיל בו או ביום שבמדו כשהוא
אומ' ויהי ביום כלות אינו ביום שהתחיל בו לא ביום שבמדו וימשח
אתו ויקדש אתו משה תקדש בענין כל שבעה שני וישכ' כבודו על
הר סיני ששתימים ויקרא ל משה ביום השביעי מתוך הענין אהרן
ובניו תקדשו בשמ' ובצום שני ויקח משה מש' המש' ומן היום מש' על
המז' דיו על אהרן משיחת אהרן כיצד כל שבעת ימי המלוואים היה
משה מושח את אהרן היה מפשיטן ומרחיצו וסק' בין עיניו כמעט כי
חוזר ומלבישו ושמונה בקדים מעפצין זה את זה משיחת ב' ב' כיו
כיצד כל שבעת ימי המלוואים היה משה מושח את בנו היה מפשיטן
ומרחיצין וסק' בין עיניהם כמעט כי וחוזר ומלבישו ובט' אהרן מערב
זה את זה הלויים נתקדשו בהזיה ובתגלות בקרבן ובתנופה בהזיית
מנ' הזה עליהם מי חטאת בתגלות מנ' והעבדו תעד על כל בעשר
בקרבן מנ' ולקחו ש' בקר בתנופה מנ' והתק' אהרן את הלויים
תנופה לפ' ישרא' נתקדשו בפרת חטאת שני דבר ל' בט' ישראל
ויקחו ליה' חדמה תעמנה' המשפט נתקדש בעמידה ובפירוק
ובשם המשחה בעמידה מעץ ויהי בחודש חדש הוקם המשפט
בפירוק מעץ ולא יבאו לחאות כללע אתהק' בשמ' המשחה מניין
ויקח מש' המש' וימשח את המשפט משיחת המשפט כיצד
כל שבעת ימי המלוואים היה משה מושח את המשפט היה מושחו
ומעמידו ומפיקו ובשמיני היה מושחו ומעמידו ולא מפיקו ל'
שמעון אומ' אף בשמיני היה מושחו ומעמידו ומפיקו כשהיה
משה מושיח את המשפט היה מושחו מבחוק וכנח' כשהיה מפיקו

אם ה' שמש' הוקם יום ה' שכן כיוון ולא מפיקו ומפיקו
לאחר ביום שמש' ל' חובב שלמה ופירוק המשפט

יום ה' שמש' הוקם יום ה' שכן כיוון ולא מפיקו ומפיקו
לאחר ביום שמש' ל' חובב שלמה ופירוק המשפט

בן עמרם בן והטעה אותנו ואמ' עשו משכ' והקצ'ה ישרה שבינתו בינו
ועדיי' לא שרתה ואף משה היה מיער מפני שלא נשתתף במעשה
משכ' והיה הקצ'ה יודע מה בלבן לפיכך העלים הקצ'ה מה ולא דיו
יודע להקימו' צאו לך העל משה אמרו לו הרי כל מה שאמרתי
לנו לעשות כבר עשיתו דאף שמא חיסרנו כלום או שמת עשינו דבר
שלא אמרת והיו מדאי' לו כל דבר ודבר והוא היה אומר להן שלום אמ'
לו אם כן למה אמרנו לכל הדברים נלא יכלו להקימו' ופיו ששמע
משה בעטער אף הוא עמדם אמ' לו הקצ'ה אע' יודע מה בליבך אל
תירא שאין אחר רשתי להקימו' לא אתה תקים את משכ' אהל מועד
אמ' לבנו רבונן שלעולם ואע' יודע להקימו' אמ' לו הקצ'ה אע' אתך לך
קימה ופוגב בתורה ויקם משה את המשכ' ומנ' שהקצ'ה הקימו'
שנ' הוקם המשכ' ומנ' שמושה הקימו' שנ' ויקם משה את המשכ'
ופת' הוא אומ' יהי ביום כלות מש' להק' את המשכ' ביום כבוד
על כבוד אמ' ל' לני ביום צערת פלגא לבנות' ביום אמ' לעירא
מ' כן שהקמת הלילה פסולה שנ' ביום' כלות' לעשר אומ' ביום שכל'
הקמותו' שבבל יום ויום היה משה מעמיד את המשכ' ובכל בך
ובך היה מקריב קרבנותו' עליו ומפיק' ובשמי' העמידו ולא
פירקו דא' כלות אמ' ל' לעשר ביום שכלו המזיקין מן העולם
ומה טעמיה לא תאנה לך דעת רכב לא יקרב באה לך ואה לך
אמ' ל' יוחנ' מה לי ללמוד ממקום אחר כלמד ממקומו' יברכך ע'
וישמך ישמך מן המזיקין ל' יוחנ' ול' שמעון בן לקיש ל' יוחנ'
אומ' ביום כלות ביום שפלת איבה מן העולם שעל לא הוקם המשכ'
היתה איבה נקמה ושנאה ותחרות ומצות ומחלקות בעולם אמ'
משהוקם המשכ' ניתנה אהבה וחייבה וריעות וימך ושלוס בעולם
ומה טעמיה אשמעה מה ידבר הא' ע' כי ידבר שלום א' עמו ואמ'
חסידו אמ' ל' שמעון בן לקיש מה לי ללמוד ממקום אחר עמד

ממקומו

מלמד ששני נשיאים הביאו עגלה אחת וכל שבת ושבת הביא מי וימנע
מה לה הביאו חציון שוורים וחציון עגלות היה משה מתירא ואוג אור
לי שמא ימות שניה של אחד מהן ונמצא אותו השבת אין לו חלץ נגד
הזכר חתה אונג שבישרו המקנס שאין אחד מהן השוורים מת ולא
הקול מן העגלות בשבת תל והיו לעבד את עבד אה מונע
ויקריבו אותם לפני המזבח מלמד שעשאו דמים ומקדוש גזיבור
ויאמר לו לא גשה לאמר מהא לאמר תב ל אנשעה אמר לו
הקבל משה עא ואמור לכן דברי שבח ונחמות קח מאתם
היה משה מתירא וחומי דומה שעבדה מאע רוח הקדש ושררה
על הנשיאים אמר לו המקנס או אעמדתי להן להקריב להן לך הייתי
אומר שתאמר להן לא הן נתנדבן מעצמם שכן קח מאתם מאתם
היה הדבר היה משה מקרב לקחת מידם אמר לו המקנס קח מאתם
ומי נתן להם עצה שפטו שלישי שבר נתן להם את העצה דכת ומוע
יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה עשה ישראל אמר להן אהל
מוע שאתם עושין כורח הנה באויר לא עשו לו עגלות והר
טועני אותו ביה והיו לעבד את עבדת אה מונע נתן להם
הנייה שיהו קיימות לעולם ועד איכף הן קיימות ל יודן בשם ה
שמואל בר נחמך ל חונח בשם בר קפרא עד הגלגל שגבגלגל
שוורים זבחן ואיכף הקריבום ל אבא ברכה נח אמר בכוב הקריבום
אבהו אמר בבבועה הקריבום ל חמא בל חטנה אור בביר
העולמים הקריבום אמר לוי טעמיה דל חטנה בר חמא ויזבח
שלמה את זבח השלמים אשר זבח לט בקד עש ושנים דל
תב בשם ל מאיר עד עכשו הן קיימות ולא החימו ולא הטכילן
ולא הזקינו והלא דברים קל וחמא ומה אם העגלות שגדבקו לאמא
אהל מועד כית להם הויה שיהו קיימות לעולם ושהא שהן דביקין
בהקבל על אחת כמה וכמה הן דכת ואתם הדבנים בע להיכס

היה מפרקן מבטנים ויוצא וימשחם ויקדש אותם מכיון דכתיב ימסח
אתו ויקדש אתו לויזה דבר נזמ וימשחם ויקדש אותם ל איבן אמר ל
תחליפה קסדויה נל שמעון ב לקיש חד אמר משהיה מנשא כל אחרי אחר
היה מושח בן טמא וחולנא אמר וימשח וימשחם משיחה בעו הזה
ומשיחה בעולם הבא וימשחם ויקדש את תנא כל הכלים שעשה
משה משיחה מקדשת מיבן ואילך עבודות מוכנת ואימתי נמא
וכן תעשו כן תעשו לדורות שאם חתם דאמ קלא וימשחם ויקדש אותם
אותם במשיחה ולא לדורות במשיחה ואימתי אותם במשיחה ולדורות מ
במשיחה או בעבודה אמר דב פפא אמר קרא אשר יסדתו כס בקדש הפ
תלא בשירות ואילך אותם למא לי אילך כתב אותם הוה אמינא לדא
במשיחה ובעבודה דהא כול נמי וכן תעשו כתב דחמנא אותם אעס
במשיחה ולא לדורות במשיחה ויקריבן נשיאי הס נשיאי ה
המס במעריס הס העומדים על המקושים כן שהיו עומדין על המניח
ועל הדגלים ויביאו את קרב לפי שש עגלות כנגד ששת
ימי בראשית שש כנגד ששת ערבי משנה שש כנגד שש אימת
ואו הך שדה דבקה רחל ולאח בלהה זלפה אמר ל חולך כנגד שש
מצות שהמלך מעונה עליה ואו הך לא ירצה לן נשים לא ירצה לן
סוסים וכסף אזהב לא ירצה לן מאד לא תטה משש לא תפיר פנים
ולא ותקח שחר דא כנגד שש מעלות לכסף דא שש
כנגד ששה קיעים והלא שבעה קיעים הן אמר ל אבן הך דמבא
יתב טומאון צב אין צב אא קמולות שנ והביא את כל
אחיכס מפל המיט בעצב ל שמעון אומ אין צב לא עמודות
שנהביאו בנך בחיך ובכותך על כותף תנשאמה ל ושמעון
אומ אין צב לא מענידות ל טמיה אומ פעבען שהר קיע
דא צב דומות לקליונו צב מפוכסות תנבשם ל טמיה
כמין קמולסא היו עגלה על שפי הנשיאם ושור לאח

בב
בב
בב

אל הכהנים ואמר להם שאו את ארון הברית שלישית בשדה עליהו
 שלמה שכ וישאון הרהעם את הארון ואעפ שצמד בר היו בן שאין אותו
 כלום לפי שעה היה הרצף שהיו הפהעם מועטים אבל לדורות ארץ
 בן שאין אותו לא הפהעם וכן הוא אומר וישאון בנ הלעים את ארון הלהים
 כאשר צוה משה ברצול ע בכתבם במוטות עליהם ואנוג ואלה מקוחתם
 לעבודתם לצות ע כמשפטם ביד אהרן אביהם כאשר צוה ע להי יי
 עבודה האמונה כאן היא נשיות הארון על הכתף והיכן צוה ולבב
 קהת לא נתן כי עב הז עתה בפתח ישאון וכשבן שאין בן שאין
 אצלו על הכתף פנים כנגד פנים ואחריהן לחוץ ופניהם לפנים
 ונזהרין שלא ישמאון הצדיים ממנו ויקריבו הנשיאים את חכבת
 המז כשם שהקריבו הנשיאים במצדל לחכבת המז דברים שאין בחוק
 כוהגין לדורות וקריבו בשבת כך הקריבו בכ הגולה פשעלו מנע
 הגולה אף הז מלואים לחינוך בית שני וכן לימות המשיח מנה רר
 גלה עתידין לעשות מלואים לחינוך בית שלישי והן אותן הקריבו
 ושיעורי הנפכים האמורים בספר וחקל ויאמר ע אל מעט חמשה
 עשר פעם בדבר עם משה ביום אחד ואשה זה יום שהוקם המשכן
 ואן הז אדם כי יקריב מפס עו את אהרן קח לך עקל יין ושפר אל
 תשת חיש אים מצות שאל אשר ישחט כמעשה ארץ מעלים
 קדישים והיו אמרא הנהעם וישלחו מן המחנה כה תברכו קח
 נשיא אחד ליום צהעלתך קח הלעים ויקחו ליד מרה חדמה
 נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום חל ליה משה לכונבם נאמ כל
 שתקריבו אבל לא נאמ לי מה מפס מקריב ראשך נתנו עיניהם
 בנשון הוא קידש שמו של הקולל על הים והוא ראוי להוריד את
 השכינה והוא מפס יקריב ראשך לכך נאמ ויהי המקריב טוב
 הראשון נחשך בפולן בת קרבנו וכו פת וקרבנו כנגד שש מצות
 האמורות במלך וכן כלולך פת עתדים וכו פת עתדים לענין שאמרנו

חיים כלבם היום את שתי העבלות ומה היתה עבודתם באה' מוע' אמ' ונשא
את ידיעת המש' ואת חרבע העבלות ומה היתה עבודתם באה' מוע'
אמ' ופקדת משמרת בני מרדי קדשי המש' כיצד היו נושאים בעבלות
היו שתי עבלות מהלכות 20 אחר 20 בארץ כישות הרבים ומושיטין את הקדשין
מצו לצו נכל עקלה מהן היתה דשאת היחיד ולפניך המנושט מלשות היחיד
לכשות היחיד ורשות הרבים באמצע אמ'ן למעלה מעשרה ספחים חיצ
שכן היו הלנים מושיטין מעקלה לעקלה למעלה מעשרה
ולבני קהת לא נתק' בכתף ישאן 2 מעות עשה שישאן הכהנים
את הארון על הכתף בעת שרוצין להוליכו ממקום למקום ואין מוליכין
אותו לא על הבהמה ולא על העקלה ולפי ששפח דוד ונשאן ער
העבלות נמדין פרק בעזא שנ' ויצאן עד גרן פידון ולהל' הוא אומר
עד גרן נבון אמ' ל' יוחנן סתורה פידון ולפניך שפח למקומו נבון
ואומ' ויכהו שם הלהים על השל על עסקי שלי דמת ויחזו בו כישמטין
הבקר אמ' לו הקלה עודא נושאין נושא' עצמן לא כל שכן דא
על השל אמ' רבא שעשה ערכין בבנין תג בשלשה מקומות
נשאן הכהנים את הארון ואשונה כשעברין את הודין שנ' ורגלי
הכהנים נשאוי הארון נבדלו בצעה המים נהמים חינוניים מלמעלה
קמו נד אחד כמה היה רחבן של חרדי' מלמעלה שנים עשר מגיל
על שנים עשר מגיל כנגד מחנה ישראל דצד יד יהודה אמ' לו ליעזר
וכי מים קל' או אדם קל' אמר' מים קל' ופלא באין שוטפין אותן לא
מלמד שהיו המים כהדשי' ועולי' כיכים על גבי כיכים יותר מסלש
מאות מגיל עד שחאו אותן כל מלכ' מזרח ומערב שנ' יהי כדשמע
כל מלכ' האמרי' נים לבנם ולא היה כם עוד דוח וכן רחב אומ' פב
שמעטן את אשר הוביש' את מי יס סוף מפככס הא למדת שאות
היום שעברין ישראל את הירדן שקול כיוס קדימתי סוף שנ' בר
שמעו עמים ירגזו' שנה כשקצבו ירוחו שנ' ויקרא יהושע בק' טון

וכלמה שהיו מקריבו קטורת תחלה שם הוא אומר כף אחת ע"ש זה מלך
 ואחר כך אחר ולפיכך הפת משבח קרבן כל אחד מהם לבדו זה קרבן
 מלך זה קרבן מלך שהיה עובד לפני אמ"ל ארזי נתתה דויד לקרבן
 נשיאים דפת עולות מיוחדים אע"פ לך עם קטורת אים מעשה פקר
 עם עתודים קנה ואיזה זה שיש בו פרים ואילים וכפשים ועתודים
 ה"ל לך על קרבן שיש בו אין לא קרבנם של נשיאים דפת ולזבד
 חשבו פקר שנים ל יודה ול נחמיה ודכ"ל ל יודה אומר חביב
 קרבן של נשיאים לפי הקפדה בשורה שאמרו ישראל ביום בעיה
 שאמרו ישראל ביום כהן זה א ואנחנו ובקרבן של נשיאים כהן זה
 קרבן נחשון ול נחמיה אומר חביב קרבן של נשיאים לפי הקפדה
 בשבט לוחות הברית בשבט לוחות הברית כהן מזה ומה הם טענה
 ובקרבן של נשיאים כהן זה קרבן נחשון זה קרבן נתנאל וכן כולם וכן
 אמרו חביב קרבנו שלא הדין לפי הקפדה פקרבן של נשיאים בקרבן
 של נשיאים כהן זה קרבן נחשון ובקרבנו שלא הדין כהן זה קרבן אהרן
 זכנו אמ"ל בלכיה חביב קרבנו שלא הדין לפי הקפדה בשנים על
 שבטים שנזה זין שבעה הם חמשה הא שנים עשר זה
 קרבן נחשון מנן אותה אומר שכולם נתנדבו מעצמם והיה קרבן
 כולם שנה על זה קרבן נחשון זה קרבן נתנאל בן ענני זה קר ליהו
 זה קר לעזר (היום דאת לישבע בת עמינדב ארבע שנה
 שמחות ואכל אחד דאת יבמה מלך ואחיה נשיא ובעל כהן
 גדול ושני בניה שני פקני בהונה ואכל אחד על שני בניה על
 אותה היום הוא אור עולי צמון ובנתי תימן הפחי גב יזון צמון
 באות לבט אחותי כלל ביום השני הקל נתנאל בן ענני למה כהן
 בישבד הקריב לפי שחקריב שני למלך מפני שהוא בן תורה
 והוא שנת עצה לשבטים שיביאון עקלות לפי הוא אור ישיב
 צמרון וללא שמו יוב נשמרו ולמה כקרא שמו ישיב ששיב

קטרת כסף מה תל אחת כסף מה תל אחת לא מלמד שהן
מקדשין את הכסף לתוכן ובמחוקרי כנה
וכן הוא אומדן קדושתו וכמנו וקשורו ומנחתו אשר יסך בה וכי
בהן היו מעסקן והלח כבד מאד ואת קשות הנסך ומה אני מקיים
אשר יסך בהן לא מלמד שהן מקדשין את הכסף לתוכן ובמחוקרי
במחמאה ובלונה ובמחוקרי כנה קדמת כסף הקעלורית
והפנת והמזרקות ושאר כל כלי השרת כולם שלכם (שלזהב היו
ואם אין יד העבור מטבת עושיין אותן אף שלטא"ל מלתכות
שניהם מלמדים כל כלי השרת אין מקדשין לא מלמדים ואין
מקדשין לא שלמדים ואין מקדשין לא במקדש ואין מקדשין
לא מתוכן ואין מקדשין לא לדעת הכל המדות אין מקדשין חמדי
לא אם דעתו למולות (ואם אין דעתו למולות מקדשין להיפסל
אבל לא להיקרב" כן אחת עשרה זה כל הראוי להיטת כסף
ראוי להיפסל בטומאה ובלונה וכל הראוי להיטת במזרק ראוי
ליפסל בטומאה ובלונה כן אחת הבר עשה כל מה שבכף
אחת מיכה אמרו הכל מצדף מה שבתוכו לקודש אבל לא נא
לכל לתלומה כיצד כלי שהוא מלמא פירות פלודין כהן הודות
ועימוקין ונקעה טומאה באחד מהן נטמא כל שיש בכרה
אם היו אוכלי קודש אפילו כל שאין לו תוק מצדף מה שעל
לקודש מלמה קטרת זה שיה שג וקטרת שמח לב
שמך זה בהן גדול שנמשח בשמן המשי וקטרת לון ושחל שהן
כואין ענן הקטרת שהיה לתמוך ועולה ונעשה באשכול והן
שמחין ויודשין שבתבראם עונותיהם שז אשכול הכפר דושי
לי ואומ' נכמה ענן הקטרת את הכל אין נכמה לא לשון מחילה
שז כמית כל חטאתם סלה הני שמן וקטרת שמח לב חביבה
היא הקטרת שלא נשתבחו קרבנות מעולם כקרבן הנשיאים

ולמו

בהמה דקה מתוך אמ' איס ששים עתודים ששים פצע בנע שעה ששים
 זאת חכמת המא' אח' המ' אתן לה שאמרנו ביום המשה אתן למעני
 וצבא מל' אה' מנע' סב' אחד' חוה' וצבא מנע' אה' מנע' ופת' אחד'
 אומ' ולא יכול משה לצוא חל' מהל' מנע' ופי' היח' אפ' לקיים שנ'
 בתופים הללו' אם צמק' שהשכ' מהעת לחוק' מהו' אומ' ולא יכול
 מ' לצוא מנע' שניתנה' רשות למחצלים לחבל' וצמק' שהשכ' מה
 במתלקת' מן' החרץ' מהו' אומ' וצבא מל' אה' מנע' לדבר' אתן
 פיו' שהיה נכנס' היה מידבר' עמו' ו' שמעו' אומ' למדו' שמה'
 היה מידבר' עמו' בכל' שעה שירצה' ש' וצבא מל' אה' מנע' לצ'
 אתו' כ' שהיה רוצה' היה נכנס' והוא מידבר' עמו' ו' איעזר' ב' ב'
 של' יס' הר' ל' שומע' א' לא ירדה' שפינה' לחרץ' מעולם' שנ'
 השמים' השמעו' את' קלן' ל' חתם' ל' חתם' פי' מה' השג' צב' עמ'ם
 מה' א' מקיים' וצבא משה' חל' אה' מנע' לדבר' אתן' לא פ' ב' י'
 פלו' שלא' היה יודע' מ' השמי' השמים' לבין' שנ' הפרופים' יודבר'
 עמו' מ' שנ' מבין' שנ' הפרופים' וידבר' ל' וישמע' את'
 הקול' כל' הנביאים' בול' לא היו' שומעו' את' הקול' א' לפ' כוחו' שנ'
 קול' צב' אכל' משה' רבינו' היה שומעו' כתיקונו' שנ' וישמעו'
 את' הקול' הקול' כמות' שהיא' וכן' מצינו' בשעמו' אבות' כ'
 על' הד' סי' היו' אומ' אם יס' א' לא' את' קול' ע' ג' עוד' ומה'
 ומשה' רבי' שמעו' גדול' הוא' כוחו' של' משה' שמש' משה' של'
 יכלו' ששים' רצו' לקבלו' כל' הנביאים' בול' לא היו' מתנבאים'
 א' בחלום' בחזון' ל' א' בתרדמה' ביום' שנ' במראה' אין' א'
 בחלום' אצ' בו' אכל' משה' רבי' היה שומע' את' הקול' והוא' ע'
 ועומד' שנ' וצבא משה' וישמע' את' הקול' מידבר' ל' מבין'
 שנ' הפרופים' עליו' חפת' אומ' צלול' המור' דוד' ל' בין' שדי' יליק'
 זו' ש' ש' צב' שנ' הפרופים' שנ' ונע' ל' ל' ש' וכן'

עצה לשבטים שיעשו עבדות לכיכך נאמר בו הקריב כלו הוא לבדו
שקריב ואינו טיילה לאחריים זאת נכתב המז' ביום המז' אתו
אין ידוע אם ביום שבמרו או ביום שהחל להעמידו כשהוא אומר
ויהי ביום כלות משה להק את המז' הא כבר כילע אמור וכשהוא
אומ' אחרי המשה אתו אדיין הרבד חלוקה הא ידעת שאיכנו אנמר
כאן זאת חנה המז' ביום המז' אתו לא יוס שבמרו לא ביום שהחל להעמ'
ד' ביום המשה אתו יכול שהיא נמשה מעתה אמ' עני אינו
נמשה מעתה אדיין אני אמ' לא ימשה לרבות המשיח אבל ימשה
לעתיד לבוא אמ' עני אינו נמשה לעתיד לבוא וכך הוא אומר זאת
אחר ונמשה כיון יכול שהיא נמשה מעתה אמ' זאת אינו נמשה
מעתה אדיין אני אומר לא ימשה לרבות המשיח אבל ימשה
לעתיד לבוא אמ' זאת אינו נמשה לעתיד לבוא ומה אני מקיים
אך שני בני היצחק העומדים על ארון כל הארץ זה אהרן נדוד אהרן
מבקש כהונתו ואהרן מבקש מנבואת משה נש' יש מנחת נש'
יש לא מלמד שנתבדל מעצמן והיה קרבן כולם שווה כחכך
כך רחב כן משקלך שבעה חמ' מה מל מנחת נשיא י' לא
מלמד שנתבדל מעצמן והיה קרבן כולם שווה ולא אחד מהן
הקריב יתר על חבדו שאן הקריב אחד יתר על חבירו לא היה
קדבנו דוחה את השבת אמ' להן המקום חתם חלקתם כבוד זה לזה
ואני חולק לכם כבוד שני נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום
שלשים ומנה הקע האחת בשתף נבי אין ידוע שלמים וארבע
מאות בשקל הקודש יכול צלמך שהוא שוקל כולו באחת היו
ועתים נבזמן שהוא שוקל אחת אחת היו חקורין אמ' כל כסף
הכלים אפים נאדבע מא' כל' ג' אין לי לא מחד הכלים אחר
בהמה בטה מעין אם שחרות שחרות ואם לבנות לבנות אמר
כל הבקר לעלה שנים ע"י מים אין לי לא מחד בהמה בטה מחד

במה

במקדש שכ ואהי להם למקדש מעבד מה מקדש לא היה הנני כונן כן ישר
 חייבין להדליק בבתי כנסיות ובבתי מדרשות לכתוב הקב"ה מזכה למשה שיזהר
 את אהרן על פרשה כבוד שכתב דבר אהרן ואמרתי אין בהעליתך את הנני אמר
 משה ואהרן לפני הקב"ה צבוננו שלעולם חזקה אהרן ואעשהך אהרן ויהאור כבוד
 שלך ואתה ממנו כן להדליק לך נרות אמר להן הקב"ה לא שאני צריך לאור
 אהרן אלא להאיר לפני איך אנום לפני אהרן לעלותם ולהרים קרבנם לפני
 כל באי העולם ויאמרו פאן אן לפני הקב"ה משדיריין לפני מי שהוא מזיהר לכל
 אם עשותם כן אהרן עתה לחאיר לפני כפלים לעתיד לבטוח וכן הניח אהרן כי אהרן
 תזיר נד"ע משל למטה הצבר דומה לפקח וקומה שהיו מעורפין בדרך והיה
 הסומה מסתמך על פתיסן שלפקח כיון שבאו לתוך הבית אמר הפקח לסומה
 עמך נהדלק לנו את הנני אמר לו בדרך היית מקומקום עליך ועבשו אתה אהרן
 לי להדליק לך את הנני והלא יש לך עינים לראות אמר לו לא שאני צריך לך
 אלא כדי לעלמתיך ויאמרו הפלילי הפבנד הזה עשה הפקח לסומה כך אמרו
 הקב"ה לא שאני צריך לאור אהרן כדי להדליק לפני כבודו ולעלותם לפני כל
 באי העולם ויאמרו פאן אהרן או מאיריין לפני מי שהאור כולו שלו לפיכך הוא
 מזיהר על משה גדות מן משה שקיינו בענין דבר אהרן ואמר אין בהעליתך
 את הנרות לי אחא פיה גס חשך לא יחשיך ממך ולינה כיוס יאיר כחשיכה
 כאורה אמר ישראל לפני הקב"ה רבוננו שלעולם אתה אהרן ולבנשך אהרן ושמשין
 אהרן והעולם כולן מאיר מצבודך ואתה מצוה לנו להאיר לפניך וכימה נר
 שלעך מועיל קלא הוא חשך לפני אורה קלה שיש בעונלמך שנכחשיכה
 כאורה אמר להן הקב"ה אעפ"כ אהרן חפץ לא באורה שלפני משל למלך שאה
 לאוהבו מבקש אהרן לפני אהרן לך והתקין כל מה שחזקה יכול להתקין
 הלא והתקין כל צדפי קעודה והדליק כשה נחת לכבודו שלמלך ואעפ"כ
 שעשה כלכך מעשה הדיוט הוא כיון שבא המלך אצלו באו עמבן
 פמה אבונקות וכמה פניסין וכמה גדות וכל טכסיס מלכות וכל מיני
 מדעס כיון שראהו אהרן נדהל מלפניו ונתב"ש והלך והטמיע כלמה
 שתקן אמר לו המלך הלא אמרת לך שאני בא אצלך למה לא תיקבר

כשדיבר הקב"ה עם משה לא דיבר עמו לא מפי שני כבודים
 שנ' ובא משה לאה מנע וכשנפתיקה שפיכה לא נפתיקה לא על
 גבי פרנץ אחי שנ' וירכב על כדוב ויעף מנשטן משל לאלף למלך בעת
 ודס שבעה על אפס והועיזה והיו לו שני בנים מומנה ולפי שהיה
 בלבן שלמלך להחזירה ככל אחי מה התנוקות וזחד הנדון
 אצלה ועתידה שפיכה לחזור למקומה שנ' כהאמ' ע' ע"ב שבת אל
 ציון ושכנתי בתוך ירושלם כן יאמ' בעל הדחמים

בתעלתך

<p> אשר לו הנעם וההוד והגדולות והגדלות המצביע כחלם ויאורים בעורות מי יספר על אומתו והמה לא ספורות המנחילנו חקיס טובים ומשפטים ותורות ככפ' אמרות ע' אמרות טהורות </p>	<p> מרשות קובה שמנים ודער המאורות המסדר כופים בדקדוק משמרות הפועל ועשה מן מלאש הדורות המלחין להאש' ומדי' כן בעתות ימות מתוקים מדבש ומפניש יקריות </p>
<p>יעכנו משמני קדשו שובך מעונ' י"ג</p>	
<p> ויריס קרענו בצבונד בזכות איתע' ויריב את דיבי ניוטה את מונ' וישופב לעיר קדשו נחיה מונ' ותגן כבוד לשמן ושירו בירפי ע' </p>	<p> ויתן חלקינו בדתו הנעוטה מסיכ' זיהלוס רמיון וירדע קרן שוטכ' ויחריס אויבת ותראינה צה עיב' נלכן הללו את שם ע' פל קל לאוט </p>

כפול עלכ' באורים כצדן ע'
 זה ש' על כן באורים כצדן ע' מהוא באורים בחלפין פכסיא
 דיתלן צרוס עלמא כשהחמה זורחת חייב אדם לברך יוער אור
 וכשהכוכבים נראין חייב לברך מעריב ערבים וכשהלבנה
 מרחישה חייב לברך אשר במאמין פרא שחקים לכך נאמר
 עלכ' באורים כצדן ע' זא עלכ' באורים כצדן ע' מלמד
 שישלח חייבין להדליק ע' צבת כנסיות וצבת מדרשות שהן

שבעה הנרות משה עשה. מנורה אחת ובה שבעה נרות כגוי יצא ^{למנוחה}
 שביבש האמורי והכנעני והחתי והמדי והחזק והגרש ^{שלמה}
 עשה עשר מנורות של שבעים נחת לפי שהיה מושל על שבעים אומות
 שכן שלמה היה מושל בכל הממלכות אמר לב יגודת ^{לפי} אפי עשר
 מנורות עשה שלמה וכל אחת ואחת הביאה אלף ככר זהב והכניסו
 אלף כעמים לכוד והעמידוהו על ככר ^{וישכח} אהן עשה מה
 שנתקד ולא פחד ולא הוסיף אל מולפני המנורה יאמר שבעה העני
 שיהיו נרות מקבלין את המורה ומנורה אתה נרות הא כיצד שלש
 כלפי מזרח ושלש כלפי מערב ואחד בצמצע נמצאן כולן מקבילין
 את האמצעי מיכן היה ל נתן אור האמצעי מנובב וזה מעשה המ
 מקי זרע מני שהמנורה מן המשוק אמר מקשה תעשה המכ אין לי אמר
 מעשה המנורה (מטן לבד אקנים ומחוס תל תעשה יכולתן העבריים
 והמחנות כל היה אמר לומר היא שסבד נאג תעשה ואפשר לומר תעשה
 שסבד נאג היא מה הדבר אשר שריפה הכל מיעט הרי הן מוקשין
 למנורה מה מנורה משמשות ואיזה זה אף אני מריבה את כל הכלים
 שהן משמשין (אין זין) צאו הצדדים והמחנות שהן נכנסין ויוצאין
 חוצה במנורה מבחצותיה ובחצותיה מבמנורה שהמנורה אינה
 לא מן המשוק אם אין לו מן המשוק אליעשה משאכנו משוק אם אין לו
 עשה הוא מן הכסף או מן הנחשת חומר בחצותיה מבמנורה
 שהחצותיה איך לא מן המשוק אם אין לו מן המשוק עושה הוא
 משאכנו משוק אם אין לו שלכסף א יעשה מן הזהב ומן הנחשת
 עד פחה דיבה לה המכתבן פליח אשר סמוך לדיבה נמצאן
 הפרחים תשעה מקשה היא מלמוד שקישה משה במעשה המע
 והראה לו המקום כלא בחצב אמר לו תכלה לעשה טול ככר והשליכו
 לאור והיא נעשיג מליה שכן מעשה תעשה במנורה תעשה מליה ומן
 שבעה שלך הככר לאר יצאת המנורה עשניה ומתקנת שכן במראה
 אשר הראה ע את משה כן עכ את המנ הקבל הוא שעשה כמתי

דבר אמלו אלו חמק כפר התקנה לא שנתפיישתי כשראיתי כל חכמי
הזה ששמתי אמלו חייך אין רעוב לה שתעשה לא במה שחפנת כן אמרתי
למשה תאמר נשבע עבדך זהב וזה אהרן שחילק עליה בכניס ועשה כן
הוא ואהרן וכן ששנת פכיתו של הקצה במשק וסמלך מזין השכינה
נתעלה אהרן מלך לית את המנוחה לפי שנתפייש בשעה שדחה את המלך
מלך מזין השכינה באותה שעה ידע הקבלה מה בלבן של אהרן וזנה למשה
שיאמר לאהרן ויזהירו על המנוחה שנזכר לא אה ואין בהע אה העזר
דבר אל אהרן ואמ' אין בהע את העדות לגמ' נפסדה פדשה
כרות לשש שתקרבנות נשיאים את מנועא שנים עשר שבט' הקריבו
קרבנות לחכמת המדב' ושכחו שללני לא הקריב לחכמת המזבח כלום
והיו מצידין ואומדין שמתאין ציעט זכות להקריב לחכמת המזבח ואמ' קרי
בתמחור ואמ' אני לי שכרחה שכל לוי מן הקרבנות בשבט' אמרתי לטוב
לוי יראו את קדושים חין מחסור ליראיו ואמ' למשה כייק אהרן חין
שרעתו קטטה עליו ואמור לו חייך כל השבטים עשו חנוכה למזבח ביחוד
ואתה עשה לעמך דבר חל אה ברעל את הנר עו את אהרן אין כת
כן לא רבר אל אהרן לשוק פיוס כענין שנ' וינחם אותם וירבר על
לבם ואומר דברו על לב ירושלים ולמה דיבור ואחר כך אמירה
שתהא אזהרה עליו אה הקבה למשה אמור לאהרן שיהא זהיר
בברות בהעלתך את הנחות עליו והזולה הוא לך בהעלתך את הנר
אין ידוע אם בהעלותך להעלות או בהעלותך לסדרך כשהוא אונ' חין
שבשר הסזת להעלותך אכל לא לסדרך יכול שהיב מעלה מלך אהרן
אם להעלות נר אחד אחי יכול אהרן לא היה מעלה מלך כוחות אהרן
כען הן מעלין כולן באות תל יאיו שבעת הכירות יעד את המזבח ובען
אחד אחי ומנין שהיו חוזרין חלע' ענין עשה תל יאיו שבעת הכירות
ומנין שהיו כל הנרות מוכסדין סוף נר האמצעי תל ל מעל פט המנוחה
וקרא אהרן יושב ממולה אמר שמעון כשהלכת לדומי וראית
שם את המנוחה היו כל הנרות מוכסדין כנקד נר האמצעי

בשרם מיכן אמרו שטאה מגלחין ותגלחתך מצתה השיר והמצורע וכל
וכן שגילחו שלא בתער או ששיירו שנתם שערות לא עשון כלום הלוי
במדבר בלבד והגזיר והמצורע נזהרין לדחות בקרן מנין שכללן
קרין בקרן בתבונה מנין שהטעם אהרן את הלל תנו' וכבסן בגדי
והטורחן מלמד שהטעם כיבוס בגדים וטבילה ולקחו פרבץ בקר
קר יכול לקח תל בין אבן יכול לקח תל קר הוא כיצד בין שלש כדברי חכמי
המחיר אומ' אף בעמדה ובעמדה שאין מביאין את הזקנה
מפני הכבוד ומי ששב בקד תקח לחם ל' ימי הקליל אומ' מה תל קר
שכאם ללמד שהטעם והלא כבד נא ועשה את החחך חטא ואת החחך
עלה לט' ואם כן למה נא' ופי' שבין שתי שבעה אומ' מה תל ופי' שבין
תקח לחם ללמד שהטעם והלא כבד נא ועשה את החחך חטא והק' על
יכול תקדוים חטאת לעולה בכל מעשהיה תל ומי ששב בקר תקח או ומי
שב בקר תקח לחם יכול תקדוים עולה לחטאת בכל מעשהיה תל ועשה את
הא חטא מהא עולה הא כיצד דם חטאת קודם עולה מפני שהוא מרצה זיבוי
עולה קודמין לאימורי חטאת מפני שהן כליל לאשים ל' שמעך אומר
מה תל ומי ששב בקר תקח לחם ללמד שהטעם והלא כבד נא ועשה
את החחך חטא ופי' יכול נאכלה חטאת ללויים תל ופי' שבת עולה לא
נאכלה אף חטאת לא נאכלה כינעך בן אמי ל' ימי הבאים מדשבי בני
הגולה הקריבו עולות לאהי ישראל מיום שבע עשר על כל ישראלים
תשעים וששה כדשים שבעים ושבעה צפירי חטאת שנים עשר
הכל עולה לט' אטעך חטאת עולה לא מה עולה לא נאכלה אף חטאת
לא נאכלה ל' יהודה אומ' על עז הביאם והקדבת את הל' והק' את
כל עז בני ישראל עשה במעמד כל העדה כד' שיהיו נזהרין בצודקנות
והלויים יסמכו את ידיה על ראש הפרים מפני שהוא קרבן קמחו
עליו והבדלת את הל' מתוך בני ישראל שיהיו מוצדקין מכלל ישראל
לעבודת השם ולהורות לכל ישראל לא עורפך מלחמך כשאר העם ולא
עסיקין בצרכי הגוף לעצמך לפי שנתראו חילן שלמנו שנת בירקע חילן

והטורחן מלמד שהטעם כיבוס בגדים וטבילה ולקחו פרבץ בקר
קר יכול לקח תל בין אבן יכול לקח תל קר הוא כיצד בין שלש כדברי חכמי
המחיר אומ' אף בעמדה ובעמדה שאין מביאין את הזקנה
מפני הכבוד ומי ששב בקד תקח לחם ל' ימי הקליל אומ' מה תל קר
שכאם ללמד שהטעם והלא כבד נא ועשה את החחך חטא ואת החחך
עלה לט' ואם כן למה נא' ופי' שבין שתי שבעה אומ' מה תל ופי' שבין
תקח לחם ללמד שהטעם והלא כבד נא ועשה את החחך חטא והק' על
יכול תקדוים חטאת לעולה בכל מעשהיה תל ומי ששב בקר תקח או ומי
שב בקר תקח לחם יכול תקדוים עולה לחטאת בכל מעשהיה תל ועשה את
הא חטא מהא עולה הא כיצד דם חטאת קודם עולה מפני שהוא מרצה זיבוי
עולה קודמין לאימורי חטאת מפני שהן כליל לאשים ל' שמעך אומר
מה תל ומי ששב בקר תקח לחם ללמד שהטעם והלא כבד נא ועשה
את החחך חטא ופי' יכול נאכלה חטאת ללויים תל ופי' שבת עולה לא
נאכלה אף חטאת לא נאכלה כינעך בן אמי ל' ימי הבאים מדשבי בני
הגולה הקריבו עולות לאהי ישראל מיום שבע עשר על כל ישראלים
תשעים וששה כדשים שבעים ושבעה צפירי חטאת שנים עשר
הכל עולה לט' אטעך חטאת עולה לא מה עולה לא נאכלה אף חטאת
לא נאכלה ל' יהודה אומ' על עז הביאם והקדבת את הל' והק' את
כל עז בני ישראל עשה במעמד כל העדה כד' שיהיו נזהרין בצודקנות
והלויים יסמכו את ידיה על ראש הפרים מפני שהוא קרבן קמחו
עליו והבדלת את הל' מתוך בני ישראל שיהיו מוצדקין מכלל ישראל
לעבודת השם ולהורות לכל ישראל לא עורפך מלחמך כשאר העם ולא
עסיקין בצרכי הגוף לעצמך לפי שנתראו חילן שלמנו שנת בירקע חילן

אשר כר' תנא אמר יוסי ביר יהודה ארון שלום ושלום שלום ומנורה
שלום ירוון כן השמים וראו משה ועשה תצטתם שנ' אשר את מראה צה
לא מעתה זכות והקמות את המטק כמש' את' ה' צה הכי נמי הכן כמש' לא
כפ' התם כנ' כמש' אמר' חייא בר אבא אמר' יוחנן בצר' חגור ככסין
כפ' יקיא היה וקרא' לן למשה מעשה המנורה זכות וזה מעשה המנורה
תנא דביר' חייא וז' ישמעאל שלשה דברים היו קשין לן למשה עד שהקין
ל' הקצה בארבע ואלו הן מנורה וראש חיש ושורצים מנורה זכות וא' מעש'
המנורה ראש חיש זכות החיש הגה' שורצים זכות זה לכס הטמא בשרץ
ויש אומ' אף הלכות שחילה זכות וזה אשר תעשה על המזבח

כמראה אשר ה' מלמד שראה אותה ארבעה פעמים ראה אותה עם
שאר כל הכלים ושכחה וחזר וראה אותה שפה מיכל עומד וממשה כה
וראה אוסד' נעשית וחזר וראה אותה עשויה לכך נאמר כן עשה אדם
המכרה' וידבר יחזות הלויים למה זכו הלויים להיות מוסחר'
מכלל ישראל לפי שעמדו בצדק אבות שכל ישראל עבדו עז' במלכים
ובמעשה העבלי והם עמדו בצדק שנ' וצדקתך יצדק ולו עווי אלא
שמסרו עצמם על קיומם השם ועמדו עם משה כנגד ישראל במעשה
העבלי שנ' ועמדו משה בשער המחנה ויאמר' אין כל בני לוי וא' זכרם
שהוצחו הכהנים מכלל הלויים כולן שקולין כאחד שכן את מוציא
כל מה שנ' צבה שם כן נאמ' בלוי' הבהנים נקראו לשמון שלה קצה'
שנ' ומהכן לי' והלויים כמותם שנ' והיו לי' הלויים באהרן כח' ויצדל אהרן
ובלויים כח' והצדל את הלויים באהרן כח' והזית על אהרן ובלויים כח'
הזה עליהם מי חטאת' באהרן כח' קח לך עגל צב' צקר לח' ובלויים כח' ונקחו
מד' כן צקר באהרן כח' את אהרן אהרן כח' אהרן מונ' ובלויים כח' והלויים
יסמכו את יציה' כל כך למה לפי שהיו מעשיה' נאין ומזהירין את ישראל
ומורין להן בהלכה לכך זכו לכל הכבוד הזה' ומה תעש' להם לכותרים
בארבעה דברים נתקדשו הלויים בהזיה' ובתגלות ונקדשן ובתנופתה'
בהזיה' מטן הזה עליהם מי חטאת' בתגלות מנ' והעבירי את ער על כל

וחמש לתלמוד שלשים לעבודה מיכן לתלמיד חכם שלא ראה ביה
 במשנתו חמש שנים שוב אינו רואה ר' יוסי אומר שלש שנים ולהדלם שנים
 שלוש וללמודם קפ"ו ולשון כשרים ואידך שאב לשון כשרים דקלילי ואידך
 שאב הלכות עבודה דתקופת תכן רבנן כח משיבא שג' שעות
 ועד שיזקין כשר לעבודה ומומין כוסלך בן לוי מן שלשים ועד בן
 חמשים כשר לעבודה ושנים כוסלך בן ברא בראהל אשר שבמדבר אבל
 כשילבצית העולמים אין כפסלן לא בקול א"ר אפי מצי קדאק ויה
 כאחז למחצרים ולמשוררים להשמיע קול אחז ע"ד שיזקין עד כמה
 אמר איבעא אמר חכמה ע"ד שירמית תכן רבנן כחמלא זקנו
 ראוי ליעשורג שלוח צבוע ולירד לפני התורה וישא את כפיו ומימתר
 כשר לעבודה משיבא שתי שעות ר' און א"ר א"ר ע"ד שיה צ"ע
 אמר רב חסדא מאי טעמיה דל דכח ועמדו הלויים מן עשרים שנה
 ומעלה לנעח על מלאכת עבודת בית ע ואידך לנעח שאב והא קרא
 בלויי דל יהושע בן לוי דאמר ל יהושע בן לוי בעשרים ארבע
 מקומות נקראו כהנים לויים וזה אחז מן והכהנים הלויים בע צדק
 תכו רבנן איש מזרעך לדרתם מיכן אמר לעזר בן עזריה ק"ל
 כפול לעבודה ואכלו תם מימות כשר לעבודה משיבא שתי שעות
 אבל אחז הכהנים אין מנוח אונן לעבוד ע"ד שיהא בן עשרים
 ומבן חמץ שנה ישוב מע' העב' זו עבודת המשן זלמ יעבד עור
 און הנאיל ואמרה תורה יעבוד ואמרה תורה שלמ יעבוד אם למדת
 עובד שכת עשרים וחמש יכול יעבוד כל עשרים וחמש תל לא יעבוד
 עור ושרת את אחיו אעפ"ש כפול מן המשא חוזר הוא להיות עור
 ושומר ומשורר שכן לשמר משמרת נעב לא יעב זה משא שהיה
 במדבר ומשבאן לתרץ כשיתקלקל קולו כפול מלמד שיה
 כפה תעשה ללויים במשמרות השנים פוסלת בלויים ואיך כוסלורת
 בכהנים והלא און נפי דין הוא ומהאם במקום שלא כסלן המומין כסלן
 השנים מקום שפסלן מומין אינו דין שיפסלן שנים תל ככה תעשר

והיו ליהללים מהיך שקדושותך לעולם שכל מקום שכלי הרי הוא זיוס לעולם
ואתנה את הל כעז לעצמך עב בניי ולכפר על בניי זה השיר תר
השיר מעכב את הקרבן וצרי ל מאיר וחכמ' אומ' אינן מעבב' מתי טעמך
דל מאיר אמ' לעז דאמ' קרא ואתנה את הל לעבד ולבקר ל מה כפרה
מעכבת את השיר מעכב ורצנך לפאידך דל לעז דאמ' מה כפרה ביוס אף
שיר ביוס וקא כלה כדכדכ' כל עבדי ע העומדים בביה' בלי לולת אמ' יומן
מאי בלי לולת או תלמ' חכמ' שעוסקין בעצרה בלי לולת מעלה עליהן הכות כאל
עוסקין בעצורה אמ' יודך בוח ולאד כמה חיבב הקבלה אמ' שרל שהוק מזכיר
חזקא פעמים בבקנן חוץ שכ ואתנה את הלניס נתכלאה ולבכו

ויתחטאו הלניס זוהא מ' חטאת ויבכו בקדו' זו טבילה ויבכו אהין
אותם כמשמען ויכפר עליהם אהין זה הקרבן כח' ע' ו' אהמ' עלה
כך ע' לה' לרבות התבלחת ומיפריד' וידיד זאת' ללו השעם
פוסלות בלניס ואין המומין פוסלן בהן והלא חוה וכידך הוא ומת' במת' כמקום
שלא פסלו שנים פסלו מומין' בהן שפסלו שנים אינו דין שפסלו מומין
הל זאת אשר ללניס השעם פוסלן בלניס אין המום פסול בלניס' היקדית
הכשר בכהעם פסול בלניס והכשר בלניס פסול בכהעם' תכן רבכך
כהעם בשנים כשרים במומין פוסלן לניס במומין כשרים בשנים פסולן
במקום כשר בכהעם פסול בלניס והכשר בלניס פסול בכהעם' מנהיב
מיל' דתכן רבכך זאת אשר ללניס מהת' לה שכ ומבן חמשים שמי' שוב
מעצב העבודה למי' ללניס שהשנים פוסלות בהן יוכל יהו מומין פוסלן
בהן תל זאת אכל' ואין אחת ללניס אשר ללניס ולא אכל' לכהעם שיכולו
דין הוא ומה לניס שאין המומין פוסלן בהן שנים פוסלות בהן כהעם שמומין פוסלן
בהן אינו דין שיהו שנים פוסלות בהן תל אשר ללניס ולא אכל' לכהעם וכול' בשילן
ובבית העולמים סת' לעבד עבדת' ע' ועב' מי' כה' מוע לא אמרת' ג' כהעם
שעבודה בכתב' מן חמש ועשרים שע ומע' ל' נתן אה' פת אחרי' מן
חמש וע' שנומע ופת אחרי' אה' מן של' שנומ' אי אפשר לומר חמס וע' שכבר
כח' שלשים ותי אפשר לומר שלשים' שבי' חמס' חמס וע' הא כח' צד עשרים

אי עזר מה זה יושע אין דעם ~~הוא~~ מחובב ולא חובה מרשות אה חסד
 מרשות לגזירה שנה וחובה מחובה לגזירה שנה נסתלק ל יושע מקפץ ה
 עקיבה אמר לו הרי מי שהוצא הזיה ראשונה נחירע יום שביעי שלן ליוני
 בשבת ערב פסחים אומ' את'ן שיה' בשביל שיאכל את הפסח אמ' לו רב
 אי עזר הוא עיקר דיע' אם התורה שחיטה שהיא משום מלאכה לא נתיי
 הזיה שהיא משום שבות אמ' לו ל עקיבה איה כפר בי ואני כפר בק' אם א
 אסרת הזיה שהיא משום שבות לא נספ' שחיטה שהיא משום מלאכה חמ'
 לו ל אי עזר עקיבה אין את' יוכל לכפור בי בעולם מפני שהמרה התורה ביה
 במונעו דוחה את השבת במונעו דוחה את הטומאה אג' לו הצא לי מועד
 לאן במונעו לשחיטה כלל אמר עקיבה כל מלאכה שאפשר לה ליעשות
 מערב שבת אינה דוחה את השבת ושאי אפשר לה ליעשות מערב
 שבת דוחה את השבת בארבעה עש' יום לקראת הדב' הערבים
 יעשו אותו במו' בארבעה מקומות הוא אומ' בין הערבים בין הערבים
 יפול בערב שלערב ובערבון של שחר ובחצות היום כיון היא שחיטה
 הפכה תל' בין הערבים בא לחלוק בין הערבים ששם או בערב משחיתה
 אמ' בשליש בין הערבים או בין הערבים בין השמשות אמ' ערבי בין
 הערבים בא לחלוק בין חצות יום ובין לילה לכיון שמונה ומחצה כר'
 ימות השנה היה התמיד נשחט בשמונה ומחצה וקרב בשש ומחצה
 ערב פסחים היה נשחט בשבע ומחצה וקרב בשמונה ומחצה והפכה
 אחריו בזמן שחל פסחים להיות ערב השבת היה נשחט בשש ומחצה
 וקרב בשבע ומחצה בזמן שחל בשבת ישמעאל אומ' כקדוהו בערב
 שבת ל עקיבה אומ' כקדוהו בחול' ככל חקותיו וככל משפטיו
 כחוק' כחקות חקותיו וככל חקותיו כמשפטו כמשפטו משפטיו הכל
 משפטיו לית' בפסח דורות מה שלימד בפסח מצרים ומה לימד בפסח
 מצרים אמ' שה תמים זכר בק' שנה אף של דורות כן מה לימד בפסח
 מצרים אמ' בק' הפכשים ומק' העזים תקחו אף של דורות כן כללן של דורות
 כל שלימד בפסח מצרים לימד בפסח דורות וידבר מל' בני'

ללנים השנים פוסלות בלויס איך פוסלות בכהנים במשמרות
מבד שוק עשוין משמרות הרבה וכן עשרים וארבעה משמור משמר
לכל שבת ומוזקין חלינה וידבר ע'א משה בכמדבר סיני
מה סך במדבר סיני וצאסו במדבר סיני מה מדבר סיני אמור צאסו זיל
מועד אף מדבר סיני אמור סוף אהל מועד נאמרו כל המעוה האן מאהל
מועד מאהל מועד נאמרו לו למשוח את המשפך מאהל מועד נאמרו לו לשונף את
הפרה מאה שנים נאמרו לו להעמיד את האהל מאהל מועד נאמרו לו כל
הטהרות והטמאות בשעה השטת לעזתם מן מצ' צחיש הר' שון
תב' חזקיה זה היה ראוי להיות בתחלת הספר לא שאין מוקדם ומאוחר
בתורה ודבוריה ל' לני בשם ל' חוץ ביל חטנה כי תבאן לארץ פגע' ונת'
נבע על צ' אר' אה' זה היה ראוי להיות תחלת כבעים לא שאין מוקדם
ומאוחר בתורה ודבוריה אמ' ל' יוצ' ונת' בער ולא ארע צדמות הייתי
עמך זה היה ראוי להיות תחלת ספר שלשי שבתלים לא שאין מוקדם
ומאוחר בתורה ויעשו בני ישראל את הפסח במועד מה תל' בראשון
מלמד שלם קצתו אחר במועדו דוחה את השבת במועדו דוחה את
הטומאה וכול שאין לי שאיכו דוחה את הטומאה לא בחול ומכ' אר'
בשבת בל' במועדו יכול אף השלמים הבאים עמו יהו דוחין את השבת
ואת הטומאה תל' תעשן אתן אתן דוחה את השבת ואת הטומאה ל'
השלמים הבאים עמו דוחין את השבת ולא את הטומאה ויעשו
בני ישראל יכול שאין לי שאיכו דוחה את השבת לא בשחילתו כשאמר
ויעשו יעשו ר' עבה קצול דמע נזריקת דמו ומיחוי קרבין והקטר
חלבין ל' אישז מוסקף ארבעה דברים חפפת יבלתו וכוונ' משכונ'
נלוקח והרביצו מידו שלם להר' הצית והצאתו מחוץ לתחום שהיה
ל' יהושע אונג הצאתו מחוץ לתחום אינה דוחה את השבת ל' אישז
אונג דוחה היא מקל וחומר אם התרת שחיטה שהיא משום מלאכה
לא סעד הצאה שהיא משום שבות אמ' לו ל' יהושע והדי שחיטה שאין
הג' צול' תכיה שחיתר צח משום מלאכה ואמר צח משום שבות אמ' לו ל'

שעל לשם כחוקת הפסח וכמשפטו פן יעשו כל שלימוך באזרח לימך
 אגד חנה אחת יהיה לפס ולבד ולבא הארץ מה אזרח לא הנפשו לך
 לאכול את הפסח עד שיזרוק עליו דם הצדוק אף הגר לא הנפשו לך
 לאכול את הפסח עד שיזרוק עליו דם הצדוק מה אזרח אם הזיד ולא
 עשה את המצוה יעשה את השב אף הגר אם הזיד ולא עשה את המצוה
 יעשה את השב לפי כח ולבד ולבא הארץ ובינם הקיים
 את המצוה אימתי הוקם הוי אומצ בח"ש טק שז ניהו צדוק והאשון בצד
 הש באה לה הוקם המשכן יכול הוקם המשכן צדוק חודש נשרפה שפינה
 בשמיט בחודש תל ובינם הקיים את המצוה טפה הענף את המצוה מלמד

שבינם שהוקם המשכן בן בינם שרת שפינה ובינם ששרת שפינה בן ציום
 הוקם המשכן ובינם הקיים את המשכן אמ אבי מוז שאין בונק מקיש
 בליה שז ובינם הקיים את המשכן בינם מקימין בליה אין כמקומין
 ולפי השלוח הענף זה קימין היה להן בשויעתך ונחנייתך לשהבנך מהתלך
 מעל גבי המשכן ונדעך שהן מעומתין לנפילתה וכשהוא שונה על קצו
 יודעין שהן שרויין שם על פי ע' וקענ בצב י' ובהאריך הענף למה האריך
 הפת בלפך כדי להנצית מליצתן שלאומנות העולם שהיו אומצ ישראל תועין
 במצור ומצבה לצבנו הטעם נאנו יודע לאיכף הוא מולתם כענך שגמר
 פרעה נבכיסתם בארץ וכענך שז להלך תגנוצ מצר בי שימנך ויחך
 לפיכך פירש לך הכח שכל אומצ המסעות על פי שפינה היו לאעפ שחוטף
 במקום זה לילה אחת ובמקום אחר חודש או חסד או יתר הטל על פי שפינה
 היה כשהיה הענף מסתלק ממקום זה חזונה במקום אחר היו כוסעך לחתו
 מקום וקנעם שכל חזיתך וסעיבתך על פי משה היה ולא היה כוסתלק עד
 שגמשה אומצ קומה ק' ולא היה שדה עד שהא אומצ שובת ע' מנז שלא
 היה אומצ על פי שפינה תל צדוק הענף על פי ע' ביד משה ומנז שלא היו
 ישראל מהרהיך אומצ משה תל ושמוח צבי ישראל מנז ע' ולא יסעו
 ואומצ את משמרת ע' שמרו על פי ע' ביד משה וידצר עשה

תלוי

תומדין ועיסם לא ישבח יכול עיס שחזק עמו בשר אצל עיס שיש עמו
בשר שבו ואמר את המצור שיש בו תל ועיס לא משבח בן בן כרטי
למקומו בן כרטי למקומו ויש עשה חוק למקומו ושלם לשמון לפי שלא
היתה לו שעה הנשול ככל חקר הפסח יעשו אתו או אמר ככל חקר
הפסח ושחזק חייב או אמר שחייב בראשון חייב צמח ולב שחזר ופירש
בן מקצת מצוות למדנו שאינו שום לחוש אא בצדדים שנתגדשו
בו והן מצוות שבגדו והן חקות הפסח שכלל היו דתם מה בצדק
ראשון לשעבר הרחוק אסור בכל יראה וצדל ידעו והשב חסין וכנייה
עמו בצדק הראשון טעם הלל באפלתו והשב אינו טעם הלל באפלתו
וזה וזה טעם הלל בעשייתו וצדלן על על מנה ומחיים ויוחין את השם
ואמרין בבליה ומחיתו ומלוחים מהי קח מוצי על אש בצדקה מהי קח
מוטעט השבות שאר בבליה וכל ישחידן נמנו עד בקד מהי קח מוצי
לא תוציא קח הצדק בצדקה מהי קח מוצי על אש וכל יוציא בבליה
יועיס לא ישבח מהי קח מוצי אלא נמנו כל בצדקה מהי קח
מוטעט לא תשחט על חסין ואימתי אפול מוטעט צדק מהי קח והיא
לאו מוצי והיא אשר קול כול וצדק לזכה באיך היה בצדק המוטעט
לא יעזר אור חת שהחז צדק המוטעט חייב בצדקה ענינה אומר
מלכותו מן המועדות ולחוק סבור מן הצדק וחולל לעשות הפסח
כרטי לשטמא קודם לשאלת הפסח וחולל לא מנה שחולל זה לרצון
שהיה שם ונטעו ירא לשון ונטעו ישב לו בתוך ביתו פהור ונטעו
וכדועה נטעו לא הצבור הדין לא אנוסה ולא שוקק וכל
מטעט מוטעט נעמה ונעמה שלם פי קרצן ל לא קרצן בועט זה
שה צדק צדק אור המוטעט בשב הדין חייב כרטי שהיה לא קרצן
קרצן ע צמחין מוטעט שח חייב ההחן לפה שרצון שהיה שם
נטעו ירא לשון ונטעו הלך לו לתוך צדקו ונטעו לול שאינו
בהכרח יכול שחזר בעצמו על אמר האו ישא מהו קח ופי יגור אמר
קר זה גר שחזר בין שב פחוס ועשה פחוס אף תגדים ישא בועט פסח

וקח מוצי קח בצדקה

בהעשר

לבס לחקת עולם לפי שילן לדריתכם לבית העולמים ופי תבאו
 מלחמה יכולתן שתצטוו חוק לארץ הריעו אמר על הדר והרעתם מקום
 מלחמה יכול שאין את מריע את בשמח המלחמה ומכין על שדמן ועל ירקון
 ועל חסיל ועל פל ערת צפורי אמר על הדר הדר אתכם והרעתם מיפן אנגרו
 על אן מתעבב ומריעין על הצדק שונאי ישרא לישחל ועל החרב ועל
 הדר ועל חיה רעה ועל הארצה ועל הארץ ועל השדן ועל הירקן ועל
 המפולח ועל החלואים ועל המגזונות ועל המטא שני על הדר הדר אתכם
 על שיעיר לפי על הדר הדר אתכם אך בששמה לא אס הליפת
 אינכם הריע ומנאס צאו עלך הריע אמר על הדר הדר אתכם והרעתם
 אמר לימוד בתורה לדרך מקום המלחמה הריע יכול את בארץ כן אמר
 בארצכם והרעתם ותקעם בחצונות ולא בשונות ונכרתם
 לפי ק' אהיכם סוף שכן זכרון (למנו) זכרון מה זכרון האומר כאן הושעה
 והטבה את זכרון הטוב למטף הושעה והטבה שני וכזכרם לפי ק' ונוה
 גתניבים וביקום זה יום טוב יום זה יום השבת ויום זה יום הכפרים
 שמתחם אן הקבלים מועדים אן התאריך בשאמ ומנועים ריבה כל
 תבטי ותמיד ובראשי חרשים אן ראשי חרשים בשאמ ראשי חרשים
 וצראשי חרשים ריבה כל חרשים וחדש ותקעם בחצונות לא בשונות
 על עולמות אן עולמות אופה ועל צחיו שזכירת הפסח על צחיו צחיו
 ריבה כל פסח ועל שלמים ריבה שני פשעי ערית מוכן אמרן ביימי
 המועדות כולן וצראשי חרשים היו הכהנים תוקעין בחצונות בשעת
 הקרבן והלויים אומרים שירה שני וצונם שמוחמם ובמועד וצדקוה ותן
 בחצונות חין פוחת במקדש פוחת ושגרים תקנה בכל יום שאלש
 לטמנות שעים ותשיג לתמיד שלשחל ותשע לתמיד שלש הערים
 ויום שיש בו מוסף מוספין תשע למקפיץ בערב שבת מוספין שש
 שלש להבטיב את העם מן המלחמה ושלש להבטיב בין קודש לחול ובתול
 מוספין שלש לפיחות שער התחנות והוא שער עזרת נשים ושלש
 לפיחות שער העלין והוא שער כקבור (כך תוקעין שלש למילוי המים

והרעות
 בחצונות
 על שם דוע
 התבועע
 הארץ ועל
 שם הקדוש
 בששמה

פ' שבטין שלמה נבכין ולא בשמים
בהן יהושע כלל

לך שמתחזקו עשרות עשה לך משלך לך לא נעשו ליהושע חזקות
כמה אם שנים שלמה אמר שלום מן שהתעשה אדם מן הקשה לא
מן הדף אשר בן מסכה אמר לו חזק הנה לך את שלחני לומר כסף
מן הקשה זה מן הקשה יפה מן הדף לכה שנחצרת כסף מרנה יפול
חס היו שלמה יתן שרונה תל כסף בזמן שהן כסף מן שרונה ומס איבן
כסף איבן שרונה לכה שנחצרת כסף יפול שרן את עושה לכה
אמר תעשה עושה את לכה י יהודה מהאס שומע את מיעול חזקת
שנים האמה את מקיים שנים שיהיו שרונה שרונה והן לך לכבוד
הע ולמקום את המנה שרונה מזמן בזמן את העיה ופסקי עת את המנה
ותקעו בה ונעו לך כל הים איבן יודע לרשם תל אשח את המנה
ואם באות יתקעו באות יתקעו ובשניהם יכלן שרונה או באות יתקעו
מה אם אם באות יתקעו באות יתקעו ובשניהם יכלן שרונה
ונערו לך השל ראשי לפי יש כסף ונערו לך ונערו בצורה ונערו
לך מה ונערו לך שן בענה לפי את המנה אף ונערו לך שן
חלפתו את המנה ותקעו את המנה וכל המנה האוס קרימה החובים
במזרח יסעו תמה כשאר ותקעו ליהושע ונערו לך המנה ונערו
ותקעו תרונה שבת וכל המנה החובים האוס בצדו יסעו שבת
כשאר ותקעו ותקעו ייבד שם שרונה שרונה לכל המנה ונערו
שהן שלש שלש שלש תל ותקעו תרונה שבת אם למדי שרונה
אשנה שלפני תקעו תרונה יודע את שרונה שניה לה ומה אכ
מקיים ותקעו תרונה שבת אם אן שלפני תרונה שרונה אף מאות
תהא כשאר חיים ותקעו ותקעו תרונה תקעו בני עזרה ותקעו
בשם עזרה ומקעו עשאר לפניה תל ותקעו תרונה ומקעו שרונה
למזרח תל תרונה יתקעו למקעוהו ובקתיל את הקתיל על תרונה
מדיע את בשל שנים ובס אהרן יתל בני חלק ונעו הדושה
ובני חלוצה תל חובים יתקעו בחזו ידוח ולא בשומרון והן

למה שתי
חזקות
כנגד אברהם
וישך שעשו
מלחמה עם
האומות
ונחום

רוח חמה לתוך מעיהם ומתן שם משא בצעדי משון יקשה עליכם ערב אמר
להן כזה אחוות ידעם דרכן שפצע אדם לקבל את בן דודיה כפי צנוהג
שבעולם הוצא מן הדרך מקרימנין לו שלם ומיס שם לקראת צמח התנו
מיס' וחמס יושבי ארץ תימון בלחמן קרמו כפי ארץ חמס יושבי כפי
מפני חרבות בידו אביבם שהיה מוסר צמח כמדיבר מרחק לא
הצארי שכ' ויפוח ארס את עיניה וטרא צארי מיס חמס עשיתם כפי טוב שכ
קלוב ולוח לחוק כפוצה יתרו שהיה רחוק מישראל מעשיו ארזיק
שלוטקצ' בותרו כפי ויאמר שאר לא תקיב' ואת עשית חמס כפי
צני ישראל את מויעא כלמה שפג' בותרו לשבח כפי בעשו לטא' בעשו
כפי נשים בעיון עכו' בותרו כל ויתק את צמה בנתו לנש' בעשו כפי
אכל עמי אשן לחם בותרו כפי קרא' לו ויאמר לחם בעשו ולא יואלא
בותרו יתן לה אכרי אמר עשו ציל את הקדצות יתרו ויקח יתרו
מתן מל על זה לאל' בעשו ויבא עמלך שמת בצרם וצדוק לק' יתרו
שמת בצבובת ונדרוג לק' ויחטט יתרו חק מס' הא לפי שהיה צדוק
כל המדות הטובות הללו אמר לו הקב' לחמה קדצתו וא שירוקתו ומס'
שעשה חמה כפי שני יאמר מנ' לחצ' למצב צ' רעול המד' חמ' ו
וכי חוצב היה חופני שלמה והלך רעול היה חופני שכ' ומצא ינה אל
רעול אציק אמ' ויאמר משה לחצ' רעול חק מס' חוצב היה חופני
שלמה לוח רעול היה חופני ומי היה רעול אבי אציק שלחנוקות י'
ישי אור רעול חוק שמו שהיה רעול שלמים שכ' ויצא אציק נפל קנע
ישלם לאכל לחם עם חק משה לכחלה י' שמשן אור שלשה שמות
נקראו לו נקרא שמו יתר שהחטרי וכל אחי בעורה ומה דברי אחי
בתורה בשעה שאמר למשה ואתה טעמת הכל העם הא כשם שהחטרי דבר
אחר בעורה כך המקום הותר אור אחת על שמו שבראשונה היה
כקרא שמו יתר חזק להיות בקרא יתר' נקרא שמו קיבי שקיבל המקום
בעז' כקרא שמו חוצב שהיה חוצב את המורה ואז כשם שהיה חוצב
את המורה כך בניו חיצבו אותה לאחריי שכ' המקום אמר לירמיה חלוק

מ'
ויצא
ב' י'

שמונתים בנה ושלש על גבי המזבח בשעה נאמן וכלי התקעו
בזמני תפלתו והיו לבם לצדק ורמז פה זכרון וזמן לתעלה זכרון וזמן
זכרון אמור לתעלה הנשעה והטובה אף זכרון אמור פה הושטה והטובה
והיו לבם לצדק לפי עלי שאין תל אבי על ליהיבם לא זו מלכת שמים
מזן למדינן בית אב כל מוקס שנ זכרונות ושוכנות יהיו מלכיות עומדי
והיו בשעה השעת ביה הש בעצם לה בחי נש העני למדינן שכל ישיבת
במדינן סיב היתה שנים עשר חדש תמות עשרת ימים לפי שנלפת ביה
השלישי לעומת בני ישראל מל על ביה ביה מדי סיב החדש הדי שהיה ונמ
פיה בחודש בשני בעש בה הע הע נתן בעש למת ממנו סיב הדי שנה
פחות עשרת ימים ויסעו בדאעוה זה היה תחלת נשיתק עלמדי
דגלים ויסעו דהלמח צב יהודה בראש כמנ שנלמת דאעוה יסעו
ונסעו הקיאותט נשאי המתקדש זה הארץ מלמד שאלביה נשיתקו
נשאין אונן שנים מכל ידי בשני הוציא למדינן ונמ שהיו יר
אדכמה בשאמ הן הלם מיעט רמס שנים ופ נושאי מיעט רמס שנים
הדי אדכמה אלה מתשי בבי ליע כסוד חנייתם כל מדי נשיתק
ונמ שכל המסעוה לא הן נמשן אף נקודי הזה תל רשעו
ויאמר ברשה לחבב צן רעאל המדיני זה שיה רעק דיע אבך
אל תעבד ובית אריך אל תבא ביום אריך סוד סמך קלוב וסמך רחוק
רעק ודיע אריך זה הקבא שקרא לישאל אחיס ורעס שנ זרע אדכמה
אוהב אל תעביד ואם עומדך יעתך בתי שמשל ומשן אקבא ביום
אריך אמר לוי קשה ביה הקפה את ישראל לכזל היו כפונת מאחוריך
וכתובים בשל ששת עולם עירומין כדוחות פיו שעברו על צב
ישמעאל אגדן לה מוחנות שכלת עשו עמו מתי רחוק והעבדוהו עלנע
ישמעאל אחיו נשולתם כך יעון בבי ישמעאל לקראם ובועיאן לק פגוד
ענת והביאן כדוחות ריקים ויצעום במים ותלקום נש עדי אנרים כעלאו
ישלא כך נושבה רענן עדין שכן מלוד מים אל לב אסתבת וזה וזה
כך נביא לבס מים אכלו הלל בוא אצל הכודות ולא מיעדו מילין משכ כעתי
ביוק כדוחות וממון

רחב צדמיה
 נשאל יהושע
 למי לאבד
 ליהושע עכב
 זכרים מעב
 חטא נחב ו
 הורה יצא לשם
 שנים וישיג
 וכיאה אמש
 זכרוב חכמה
 לילה אמת ובלוף
 יצירה וידיה
 שכל וילק יהושע
 בתוך העמיק חן
 ויגם ולכן לין
 סתים לזכרים
 זכרים

אשה שלום בן תנן (בן חרמס וסל הוים ויפדו אתו צבונלכחלתו
 בתבונת טרה בחר אמרים ופול חרמס לא מליגי דחוקיך ונבבה יהושע
 ומי הוא ליה גרעא ליהושע והכח נון בון יהושע בון צב לא הגה ליה
 בנתח הוב ליה נמה אם מי שהיתה מהני הארץ ומגשמות האדמה
 על שעת מאהבה נקלה המקום מאהבה על קחת כמה וכמה
 היתה מישור" וכן את מועא בגבעונים על שקודמת את ערות קדש
 המקום שז' ויזקיס וינשי כוזצא יזקיס שקייס לבן ענשת בלית
 כוזצא שפיצו ביהושע שאמ' לן מארץ חוקה באן ערדך והלא
 לא היו לא מארץ כנען ומה אם מי שהיה מהני הארץ ומגשמות
 האדמה על שקידו את ערות קודש המקום של אחת כמה ובעה לן
 היו ישראל וכן את מועא ברות המואביה על שאמה להכשתה עמך
 עמי ואהיך אלו ניתן לה שתהא המלכות שלה בשולם הזה ובשום הכא
 ועלה הוא אומ' ויואש נשרף זה מחלקן וכלן יואש שנתחש כחיים
 ושרף ששרפו את התורה דא יואש שנתחשו מארץ ישראל ושרף
 ששרפו את בנייהם ואת בנותיהם לעז' אשר בעל לאותב שנשאן
 להם נשים מואביות דא שהנחו את כל ארץ ישראל והלכו ונקתבו
 בשדה מואב וישבו להם זו נעמי השבה בית לחם ויזכרים עתים
 ככל כל אחד ואחד בפע' עצמו המה היוצרים זה בעז דות
 ויושבי נטעים זה שלמה המלך שהוא דומה לטע' נבדירה זו סמורין
 היושבת עמו וקודמת יצדי תנחה עם המלך במלכותו ישבו שם
 מכן אתה אומ' שלא מענה דות עזי שלמה בן בנה יושב בדין
 שלזונות שז' עם המלך במלכותו ישב שם ואם יושב כקא לאם
 המלך זו בת שבע ותשב לימינו זו דות הממונה הא כל מי שהיא
 עושה צד אחזי בפי המקום המקום נותן לן שכח וכן הוא אומ' ויאם
 משה לחצב בן יעוא המלך חתן משה זו היסה לן כנגד המלכה יה
 כדלא חותנו שלמה נעמים אכחון וימשה היה נחש עמך
 והלא כבד נאמר וראה בעיניך כי לא תעבד את הירוק הזה ישאול

אל בית מדרש ציונה שקראו יי' ויאמרו לא נשתה יי' וכן את מונע ציונה
שעל מדינתו הדין מנחם כל ארץ ישראל בית כבוד מאכל ומשקה
נהלם לון לעזר למדבר אצל יעצק הא פשם שהיה סוחר צאת התורה
כך צבו חצבו אותה מאחדיו ובשם שעשה מאחשה כך המקום סך לו
מחשבה שפך המקום אור לירמיה לא יפחד איש למוצב כך רכב עמוד
לפני על היסטם שלו יתקן מוצגו יושבי סטודיך לעולם מהאם מי ישיג
מבני הארץ ומגושפחות הארצה על שעשה מאחשה נתן לו המקום
מחשבה על אחת כמה וכמה לו היה מישראל וכן את מונע ציונה קדוה
שהלמינה את מרגל יהושע שכני שלח יהושע צבוק מן השטים שנים
אש מרגל חרש לאה יש אומריך פלי גרנות הן צדיק יוט אומריך פלי
קדוה סוחר צדיק ל שצמק אנו את לון עשו עומם שחשום
ותם עומדין על רזיה וילכו ניצון בית אשה גונה ל יהושע קדוה
שמות שלבתי היה לה טקא שמה רחוב גונה כשמה יא רחב
הגונה שהיתה מזכה עם בני המדינה מצפנים ועם קלטים מבחוק יא
פי צאה צקיר החונה ובחוסה היא תשגל יא רחוב גונה שלקה
כחלין פנען ולו היה צדיק כשם רעים וקשים מות יא רחב
הגונה שהיתה מאשה ירדו וצדק שפך בן פליה שני בני חורים
ותמינים ועלה הדין אנו ומשקחות צדק עבודת הצדק שהיתה עקורה
צבוק יא שהלמינה את המרגלים צבוק ל אישור צבוק יעצק
אור שהיתה עסיקה צבוק לצדק אשכנז לבית שנעצבו לה
המרגלים שז ועשו השבעו כן יא ונאז ונשכ צדיק ישלח ער
תיוס הגה ל שמוען אום לבי שהיוס קצה רחוק צדיק פך יא חרץ
קיום לעולם שמוען אום שמוען נציחיס ושלם כהנים ואלו יא חרץ
וחלוקהו שכיח כחשיה ברוך כחיה חכמה שלם ויש אומריך יא חרץ
יתקל צבוק ונאז חלשה הצעה מצע צנה היתה פת הדין אשר
שלם אן חרץ וכל התם את תקנה חוסה שפך קצה תקשי צדיק
והא אהרן מונק אר רב חוליה צבוק צבוק שלח ושלם כן פת חרץ

יהושע קדוה
לכ

גמרש
מנחם חרש
יהושע קדוה
מחלה
הקט אהרן
ינח חרש
אח חרש
מנחם כל
חדים ענין
רבי קדוה

גדענות

אמר לו אם בשביל ארץ או בשביל נכסים יש לך אדם
 שיש לו ארץ ואין לו נכסים יש לו נכסים ואין לו ארץ
 כן לא ישלך ארץ ויש לו נכסים ויש לו משפחה ומקום מנוח בעיר
 אם לא אלק בשביל ארצי אלק בשביל משפחתי אם לא אלק בשביל
 משפחתי אלק בשביל ארצי אמר יחזק הוא דאמר אפי' שיהיה
 דעתך זונת מנהון דרע שכל בי אס לא ארצי ולא מולצתי אלק דא
 ויאמר אין לא אלק למה חזר לארצי אפשר שכמות יתרו מסרב
 על דברי משה אם כך היה יתרו מושב ואומ' נבי' מה הנב' מהנה בין
 חמה ללבנה משה חמה ואהרן לבנה מה אור יש לי בינה לא הדיע
 הולך לארצי ומבייר את כל בני מדינת ומכניסן תחת כנפי השמים
 לפיכך הוא אומ' אם אל ארצי ואמול' אלק יכול שיהיה וכן עשה ה'
 ובעקבות חזק משה עלו מער התמרים וישב את העם מלמד
 שהיה עמוק עשר' ד' ויאמר אין לא אלק למה חזר לארצי
 אם כך היה יתרו מושב ואומ' כל השנים הללו היו בני אדם מקוודי
 אצלי בקדושות שאנהיית הנזמך שבעיר ואם את מנחם והולך
 ליהן אומרים בחור לו יתרו ולקח את כל בקר ונותרו ונתן להם כול
 נמצאת מוציאת שם רע עלי ועלך אה הדיע הולך ומחזיר
 את כול' ד' ויאמר אין לא אלק למה חזר לא אפי' מנחם ואוג
 השעה הזאת שנת בצורת היתה ואני לויתן וכדקראת העבים
 ואם אין את הולך וכורע את המוצות כמצאתי מחלל שם שמים
 אם הדיע הולך וכורע' ומנין ששנת בצורת שכ' והשנה והשעורה
 נבחה אנפ' שלא לקח החסום לא חשעניס אם אין שעניס החטים
 מותקרים ויאמר אל נא תגזיב את אין נא לא לישך בקישה
 אמ' לו אם אין את בני ולך עמנו בקישה בהזירה אין את מותר
 לה נחנן' פיעלפן יד עת חכת במד' אמ' לו אין שלא הפדי
 נסיו שיהי' צול והילך עמנו לא היה אפשר להטחכו אתה שהנצות

פירוש
 דאמר
 ויש לו
 נכסים
 ואין לו
 ארץ
 כן לא
 ישלך
 ארץ
 ויש לו
 נכסים
 ויש לו
 משפחה
 ומקום
 מנוח
 בעיר
 אם לא
 אלק
 בשביל
 ארצי
 אלק
 בשביל
 משפחתי
 אם לא
 אלק
 בשביל
 משפחתי
 אלק
 בשביל
 ארצי
 אמר
 יחזק
 הוא
 דאמר
 אפי' שיהיה
 דעתך
 זונת
 מנהון
 דרע
 שכל
 בי אס
 לא ארצי
 ולא
 מולצתי
 אלק
 דא
 ויאמר
 אין לא
 אלק
 למה
 חזר
 לארצי
 אפשר
 שכמות
 יתרו
 מסרב
 על דברי
 משה
 אם כך
 היה
 יתרו
 מושב
 ואומ'
 נבי'
 מה הנב'
 מהנה
 בין
 חמה
 ללבנה
 משה
 חמה
 ואהרן
 לבנה
 מה אור
 יש לי
 בינה
 לא הדיע
 הולך
 לארצי
 ומבייר
 את כל
 בני
 מדינת
 ומכניסן
 תחת
 כנפי
 השמים
 לפיכך
 הוא
 אומ'
 אם אל
 ארצי
 ואמול'
 אלק
 יכול
 שיהיה
 וכן
 עשה ה'
 ובעקבות
 חזק
 משה
 עלו
 מער
 התמרים
 וישב
 את העם
 מלמד
 שהיה
 עמוק
 עשר'
 ד' ויאמר
 אין לא
 אלק
 למה
 חזר
 לארצי
 אם כך
 היה
 יתרו
 מושב
 ואומ'
 כל השנים
 הללו
 היו בני
 אדם
 מקוודי
 אצלי
 בקדושות
 שאנהיית
 הנזמך
 שבעיר
 ואם את
 מנחם
 והולך
 ליהן
 אומרים
 בחור
 לו יתרו
 ולקח את
 כל בקר
 ונותרו
 ונתן להם
 כול
 נמצאת
 מוציאת
 שם רע
 עלי ועלך
 אה הדיע
 הולך
 ומחזיר
 את כול'
 ד' ויאמר
 אין לא
 אלק
 למה
 חזר לא
 אפי' מנחם
 ואוג
 השעה
 הזאת
 שנת
 בצורת
 היתה
 ואני לויתן
 וכדקראת
 העבים
 ואם אין
 את הולך
 וכורע את
 המוצות
 כמצאתי
 מחלל שם
 שמים
 אם הדיע
 הולך
 וכורע'
 ומנין
 ששנת
 בצורת
 שכ' והשנה
 והשעורה
 נבחה
 אנפ' שלא
 לקח החסום
 לא חשעניס
 אם אין
 שעניס
 החטים
 מותקרים
 ויאמר
 אל נא
 תגזיב את
 אין נא לא
 לישך
 בקישה
 אמ' לו
 אם אין את
 בני ולך
 עמנו
 בקישה
 בהזירה
 אין את
 מותר
 לה נחנן'
 פיעלפן
 יד עת
 חכת
 במד' אמ'
 לו אין
 שלא
 הפדי
 נסיו
 שיהי'
 צול
 והילך
 עמנו
 לא היה
 אפשר
 להטחכו
 אתה
 שהנצות

אד"ה לזו היה ודבר צדו ל' שמעון אומג כבד היה היצור בידן שני כי אפי
מזבז בודיק הזאת ד"ה נענים אחרון בצדו לחזק ידיו של ארון עמו"ה
ד"ה נענים אחרון לא פחות שהיו נוקעים בצד שנה שהיו נוקעים
ב' המקום הזה וחוכם צדק לא עבשו אנו כנפוס על אד"ה ישרא אד"ה
תל' המקום אשר אפי ע' אתו דתק לבס לבס הוא אפי לבדים חלק צדו של
תפאטבד שארצו ונטל פאחי נ' השפאים ועכשון את קונג' לי הטעות
לא על מנת ב' את בא על מנת שאין לבדים כולה באד"ה אפי לבד
אתו והטבבו לך ב' ט' דבר טוב על ישראל וזלזל בצד השעות המקום
מדבר טובו על ישראל אפי המקום אפי לבו להיות מנוצים לבדים חלק
אכוכסויבש ית' מן על הקרים ומה היתה הטובה שהטעו על פשבאן
לאד"ה ישראל הקרישה וישנה שליריון חלק באד"ה ואמרן איזה שבס
שיעלה בית המבדש בית חוסנו יתי כפול את ידיו ואת כל תרואתה
תחג מקום בית המקדש לבנים ב' באחי שפטיך וכתבו אותה ליתו
והיה אפיל אותה ארבע מאות וארבעים שנה ש' ויהי בשמונים
שנה וארבע ועשר שנה לעצב ישראל ויצ' הבית לע' באותה שנה
בשבעה המוקדש הלפני לה' ש' ובעקיצ' חוק משה עלו מעיר
התורים את צב' יהודה ויש אומרי שהיו יושבי' שם כל אפי שהיה
יהושע קיים שהיו פודקאין ללמנו תורה לחזק מיתתו אפי כל עמיו
לא באו והכוח כל מה שהיה לי לא ללמוד תורה ועבשו את דורב
קונטר ואימתי אפי לפני תורה אמרו ל' יש אפי למדי תורה בעיר
וזה המקום צום הת' אפי ואי שם הסוים כיון ששעט ממך כך הלך
ש' ובע' קיב' חת' נשאת עלן מעיר התורים חלבו ומערו את יעב'ן
ישב בבית המדש וצדקת' קוים ומלבוס י' אפי עגון ומל י' אפי
ישבין כס' אמרו אמר גרים האך נפשי עס מן ונה עשן ישבן על שער
בית המדש נה' שונעין ולומדי' ש' ומשחוח סופרים ונצי' יעב'ן
תדעתי' י' יושבין על השער' שמעתי' שהיו שונעיים ולומדי' י' י' י'
סוכתים י' ישראל מפיין להן ויאמר אין לך אפי כיוס אפי י' י' י'

שנות שלוח נעלותיה תקיף החרון ומושה ויהי בנסע הארון ויאמר
 משה ל בדפיה בשם ל קימון מיתד לה מהכח ובעי עמרס אהרן ומשה
 משה איש האלים בעו יקרא על שבט הלוי ויהי בנסע הארון ויאמר
 משה ישאומדין לא נאמרן כל השיעורין הללו לא שא יבן מקומה
 שלפשה היה יקרא לום ועכך ע עליהם יומ בנג את משה ויאמר ויהי
 העט כמותוכנס לא מושלך אתו מפל למה הדיבר דומה לבצ המה
 שהלכו את מושל שצבצן אמרו לן הגעיה כלך אתל המושל
 שבצור הביעו לצור והלכו לעידון ומצדון חללו לפידון משנתקעו
 אמרן לו היבעתכו ופירצתכו הגעיה שלא נאמרן כל השיעורין הללו
 לא שאינו מקומה שלפשה ל חיטו אום הפישה הזאת לא היתה
 דאניה להיטעב בון לא לחחר ובנסע המשכ) ולמה נסתבר ב
 מפע שבתוב למעלה ויסעו דרך שלשת ימים לא אמר להן לנסוע
 לא מהלך יום אחד וכטעו לעצמן מחלק שלשת ימים בורחים מהר
 סייע מפע שעשו שם ארבעים יום היה נותן להם מעוות בכל יום ושאל
 להן לנסוע משם הלכו מחלק שלשת ימים בינו אחד פתננוק שייען
 מבית תלמוז ורץ שלש פסיעות פאחת אנפך לא עזבם הקבלה
 לא וארן צדד ע נסע לפניהם דרך שלש ימים וקשה לפע המבקוש
 שעשו כך לא שאם היאך אכתוב עדה אחר עדה לאן לא פתב ניקע
 מהר ע דרך שלשת ימים ואחר כך ויהי בנסע הארון ויהי בנסע הארון
 ויאמר משה מלמד שהין נקשן על פ משה כתי ויהי בנסע הארון ויאמר
 משה וצנחה יאמר שובה ע וכתי על פי ע יחנו ועל פי ע יסעו וכי היאך
 אפשר לקיים כלהתנועים הללו הא כיצד בזמן שהין כוננים היה עגנו
 העכ משור ממחומן על פי המקור ולמיהו לן רשנת להלך עד שיהיה
 משה הביעולמתוס שהיו חונן היה עמווד העכ כוננים על מצי המצע
 על פי המניס ולא היה לן רשנת למפע שיהיה משה נמצאת מתוים על
 כ ע יחנו ועל פי ע יסעו על פי משה יחנו ועל פי משה יסעו מושלך אפן
 מושל למה הדיבר דומה למלך שאמר לעבדו הריני יושן לך עד שתעידע

בפינה טא
 למספר ביער עשו
 חאשלה אלהייה
 צבתי ואי קה
 מקצת וליך
 עשיר כנס
 חובב לוהר
 דמותה לכן
 יעני מענין
 למה זל
 הן הכונה חסות
 ליחור לא יידי
 ודע אם להם
 זכתי או שיה
 פתח אונגש
 ה שישוקלחזהר
 זכך עשאנו
 חסוכין לומר
 לפע חתטה
 לגבל ויהי
 יחיד הנה
 יעני מענין
 למה זל
 הן הכונה חסות
 ליחור לא יידי
 ודע אם להם
 זכתי או שיה
 פתח אונגש
 ה שישוקלחזהר
 זכך עשאנו
 חסוכין לומר
 לפע חתטה
 לגבל ויהי
 יחיד הנה

משפט בך אמר חזקתו למשה אין אנו מולכין עד שתומר לנו הלשן אמר
ל' יום אישה יקומנו ואישה ירכנו ויפנה יקומנו ויהי בנדע חזרון ואג
משה יאמר ק' זמורה ירכנו וצמחה יאמר שתורה ל' יאמרה ל' עכנו איבך
מלמד שכלן בשעה שהן מתפסקין לטובתה ויבטו משיבתי מעתה
בשעה שפניך עמו הם נשים וכן הוא אמר אם אין פניך הל' לתעל מזה
ויכרו איבך ויבטו משיבתי וכן מה הם של גוי ואין וכל מוגלפות
הודמה שהם קרואים או יבטו וישמרו לנפשות לא כל מי שקורא אויב
ושונה לשואל כאלו הוא אויב ושונה לנפשות וכן הוא אויבו המקום שנ
ואיבתי את איבך ויעזב את צדו ויבטו ואבדוה מברכך ומקללך
אמר וכן מה הל' משפתיך ל' אצטת ותכלית שטתו שנקודים ונאמר
בכל צדוק לא ער' אצל אין אמר ידע אם ער' הוא לו ואם אנו ער'
ל' כשהוא חוטא עמו אבדוהה הא ידעת שכל זמן שישראל צעה
אך הקודש שאן עמון בצדקה וכן את מרנה בשעה שהן ישראל מ
משועבדין במצרים לא נבלת שפחה עם משה לא מתוך היצר
ומתוך הקטן וכן הוא אמר ויראו את עמי ישראל ויהיו רגלים במעשה
לבנת הספר זכר לכלבנים שהיו בנין עושיין במצרים אמר לה' אתם
הייתם משועבדין בלבנים שצביטו ולפני היו משועבדין בלבנים
שעלפיה וכן הוא אמר אשר סדית כלך במצרים גנים ויהיו ל' יועזר
בן יעקב חוטא מלמדו שעברה עמנו עז' בים ים ל' עקובה חק
ושלום לא עברה עמנו עז' בים ים אמר להן בדרך שהייתם מ
משועבדין כצביות העצור לטב וכן הוא אמר ל' המנה בלב
כונה ב' עמנו ל' יועזר בים של ימי ה' אמר כאלו הוא
מושיט אצבעו לתוך עיני שפחה עמנו ועוקרה אמר לו ל' שמועו
אין הודו כן כלב קורא הכ' מצדו וכל מי שעמד אמישאל
סאל הוא עוזר את מי שחמ' היה העולם שנת אודו מדול' כי לא ביהו
לעזרתו לעזרתו בגבורים ובנחה יאמר לובה ל' הוא כודך
שהיו נוסעין על פ' משה הם חונים על פ' משה ובנחה כה' בדי כנגד

וששית בימי איהן כשבאן אין שלוחי אחזיה' ותחבל בקצה המזחה
 ל שבעת בן ממזין אומ' ון הכדים שהן עומדין בקצה המזחה ל שבע
 אה' ותחבל בקצה המזחה במזבח שבין ובעוק צען שבה' ויעקב
 העם א משה וכי סה היה משה להעביל להם והלח לא היה לך לומר
 לא ויעקב העם אל עך מושלך אונתו משל למה הדבר דומה למלך
 שבעת על בן והלך לו אונתו והן אצל אבן אהבן של אביו אמ' לו עך
 ובקש לי מאבא' כך אמרו ישראל למשה עך ובקש לנו מן המזקס' יכול
 שעיכב בידים משה אמ' ויתפלל משה אל ע' יכול שעיכב בידו המזקס
 אמ' ותשקע האש שקעה היון במקומה שלא הלכה לאחת מכל
 הדוחות קופה היה לכלות את כל הדוח או לא עלמה לה לשמים קופה
 היה לחזור לקלוקן הדוחות לא ותשקע האש שקעה היא במקומה
 ל יהודה אומ' אותה האש שרדה מן השמים ו' שקעה בארץ ולא
 חזרה למקומה לשמים לא ככמה למהל מועד וכל הקרבנות שרדין
 ישראל מקריבין במזבח היתה האש ירעה ואוכלת אותן שמה' ותדד
 אש מן השמים ותחבל איהן ככך לא ותצא' ואותה האש היא שאכלה
 בע אהרן שנ' ותצא אש מלפני ע' ותחבל אותם והיא שאכלה עדרת
 קרח שנ' ואש ירעה מאת ע' ותחבל את רחמי ומאז אש מן הקטורת
 ואין אדם כבוד מן העולם עד שיעבור עלן מאותו האש ששקעה
 בארץ שנ' ותשקע האש ד' ותשקע האש אמ' ל' יצחק כשיחיה
 אש במתאוננים היה עומד משה רב ומשקע עופי עמד באותה
 האש והיו שוקעת שנ' ותשקע האש מיכן אתה לומר שהעדיקים
 גדולים מן המלאכים נב' את מועד צמח שאמ' ישעיה כ' איש טמא
 שפתים אנכי ונתנוק עם סמון שפתים אנכי יושב' אמ' לו הקב"ה ישעיה
 בעצמך אותה רשמי' בושלך איהן אותה רשמי' שהן הקדימון לפני עשייה
 לשמועה ו' ו' את שמי פעמים ביום מה כח עס ויעקב לו אחוה
 מן השדפים ובירו דיעה מההוא דיעה דוך פה שלמי אומ' לשוק
 הרע על בני מהו במלקחים בשתי מלקחים הלך המלך לכוון

אין העם לא לשמש שני אלה האלה השם והוא חסודא חרשה אבל כשהוא
קוצא אותם עמי אין עמי אין כשרים שני שלח את עמי ויעבדתי
למקדושים וכן מתאוננים לא במבוקשין עלילה האך לפרוש מאחורי
המקום שכן הוח או' בונים בן אחאב כי אך דענא וראו כי ממעזה הוא
לי וכן הוא אמר בשמשון כי תאנה הוא מבקש משרשים לי אמרד בן
יעקב אומ' אין מתאוננים לא מתאוננים שני ויעבדתי מקדושים
אבל סבי' ירדה מן השמים ובקעה דת כדיתן שני והם ירדו מירי פ' פ'
לי שמעון אומ' אין כמתאוננים לא כמתאוננים עמם שני לא אפ'ת
באנ' ממני' כמתאוננים לע אין לע לא ע' שני כי תבין את הדע
בעיני ע' להל' במע' ויר' באז' ע' מ' שחן פ' מ' להשמע להשמע
למקום מושלך אוננו משל למ' הקצ' דומה לאחי שהיה עומד ומקלל
את המלך בתוך השוק נמצא המלך עוברי קמדו ע' לו שתוק שלח
ישבע המלך אמ' להם מי יאמר להם שלא נתבונתי לא להשמיעו
כך היו ישראל מתכוונים להשמיע את המקום ושמע י' ויחד
אנו נתמלא עליהן חמה וירדה אש מן השמים והיתה קופלת בהן
מאחורי וזולפת ולא היה בין המתים לבין החיים כלום כענין שני
יעמד בין המתים ובין החיים ותבער בהם אש י' רבן גמלי' אומ'
לפי שהלשינו נשדל על הקצה ואמרו היב' אל לערוך שלחן במד'
וראה הקצה שהלשינו על כבודו וכבודו אש אס' שלח בהם אש ואכלה
אונת שני נתבער בהם אש ע' מיכ' את למד' שכל תפ'לטי' על חבירו
בסתר אין לו רפואה שני מ'שע' ב'חוד' ר'ע' אתו א'מית'
שנים עשרה פעמים ירדה אש מן השמים ששה לשבח ואן ר'ד'
ראשונה על ניה' ביום השמיני' שניה שלבדע' שלישית שלמנה
רביעית בימי דוד שני וקדו' אל ע' ויענהו באש מן השמים חמישית
בימי שלמון שני וחמש ירדה מן השמים ששית צד' הכרמל' ושם
לבעתי ואן ה' ראשונה שלבד' ואביהו' שניה שלמנה חמישית שלישית
ששית רביעית בימי איוב ואש א'מים נפלה מן השמים חמישית

לפי
פ'

שהיו מבקשים עליה היאך לפרוש מאחרי המקום זכרנו את היתה
 אש נאלצנו חנם אמר שמשן ופויש בעיניך שהיו המצרים נותן
 להם דגם חנם והלא כבדו נעמה לכן עבדו ותבן לא יתן לבם
 מה תבן לא היו נותנין להם חנם אבל דגם נותנין להם חנם אם כן מן
 אב מקנים חנם חנם מן המצוות את הקשוח ואת החבסיה ואת החזק
 ואת הצל ואת השול ל שמשון אומ' מפעל געה היה המן משתנה להם
 לכל המן חוזן מחמשת המינים חללן אה מושפן אנתו למת הדבר דומה
 למלך שמקד בכו לפדגובו אמ' לו היתה בכבודי בני שלם יאכלו מן כל
 דע ושלם ישנה משקה דע וכל שכן היה אנתו הבן אומ' לא בשבילי לא
 שהוא אוקביב לא שאיפשו לאכילי וחנם אומ' אה המן היה משונה
 להן לכל מנין אה שחין לואין בעיטון אה המן בלבד שכן אין כל בלתי
 אה המן עינין אין לכן לא המן בשחר והמן בעלך ועתה כפשכו
 ובשה אין כל אמון עניד הוא המן להיתפז בתוך כריסיון להרבונו
 נפי ישלך ילוד חשה שאינו מועיז מה שהוא אנהל כך היו חומרים
 ל שמשון אומ' מה את משיב ויודד תהיה לך על אה והיה בשבתך
 חוזן אמנול להן מה שהיו תבדי בנים מוכרין להן יצא מהן אבל המן
 לא יצא מהן לעולם שכן לחם אבירים אכב חיש לחם שהוא נטוח
 באבירים בלתי אל המן עינין והמן כזרע קד הוא אתה קצו
 מי שאמ' זה אמ' זה לא מי שאמ' זה אמ' זה יהודה אמ' צדקה ממט
 כי על כך לא תוכל לשלה בבע והמקום אמ' ולא יסף עווי לדעתה משידע
 יהודה שהיא בלתי לא יסף עווי לדעתה כיוצא בצדק אה אומ'
 ואה עק ויגע ולא ירא אהים אה קצור על מי שחמ' זה נאמ' זה לא
 על ישראל נאמ' ואתה עק ויגע ועל עמלק נאמ' ולא ירא אהים כיוצא

חב חלבת זבדה בטל מלקוחות אמת ליכולת הגחלת ונבוא חזר ונבוא ג
 מלקוחות אחרות ופנין אחת לדגך אחת וככול את החמלכ וכנה על
 פי יציען שנ ויאמ חנה נכע זה על שפת וסר עוב נחמל על שאמות
 ונתר עם טמא שפוסם אנכי יושב גחלת שלח יכל השדך ליכול ביו
 לא בשדע מלקוחות נתיך על פי ישעיה ולא נשק חוי עצום עשי וצרו
 אל הערותים שהן גדולים מן המלכותים ויקרא שם המונס הוא
 תבערה אין תבערה לא באדם שהוא אומ לחציו תבער אש פלוג
 במקומו כד אמר הקב"ה לישראל אם עשיתם תשובה ונשקע האש
 ואם לא אדיין היא במקומו וכול כן היה שמת מקודם ת"כ בעה
 גם אש ש משאירע היה נקרא לו כן היה שמת מקודם כוונת בן אנה
 אומ ויקרא שם המונס חסה ומריבה יכול כן היה שמת מקודם ת"כ
 על דב שבישראל ועל כסותם את ש משאירע היה נקרא לו כן היה
 שמו מקודם והאספקף אש בקל איתא יודע מילן שהיו מ
 מרדלים את ישראל לעבודה ל שבעת בן מנסיא אומ לו הקדים שנ
 והאספקף את בקדש ל שבעת אומ לו הזקש שנ אספי לו שבעים
 איש מצקע יש אס כן עשה הקב"ה על אחת כמה וכמה שאר כל הארצות
 וכך הוא אומ וירדו בטהרה את בנות האדם מלמדי שהיו אחדין בנה
 בטאים ומעטן אותן בשוקים אס כן עשו בני חיותם על אחת כמה
 ועמה שער כל שבעה חתאון וחרה יכול שהיו מתענות על
 דבר שלח טעמן מיניהן תל התחח תמה על המן שהיה יודי להק
 בכל יום היו מארי עמית לך על דבר שלח טעמן מיניהן
 וישבו ונכחו גם בני ישראל ל שמעון בן מנסיא אומ הארצות שהראוים
 לך היו מצב ישראל ל שמעון אומ לט ישראל גם בני ישראל אף חתשונם
 מצב ישראל ויאמרו מי אכלן בשר יכול מצב שלח היה להם צור
 לאכול היו מתרעמים והלא כבד כזר וגם ערב רב עלה אתם
 ויחזו וצף מצנה כבד כמדי יכול מצב שאכלם בערבר והלא כבד
 נאמר בכתובת לארץ ומקמה רב היה לבע ראות ולבע כד לא מלמד

ס"ד
 ארבע
 ואלו

את ידמיהן לבלתי תת אתו ביד העם להחיותו פיועא בדבר אתה אומ' כבעד
חי יצ שכבי עד הבקר מלמד שהיה יצר הרע מסערו פל הלילה
ואומר לו אתה מפנה מבקש אשה הוא מופנה מבקש איש עמוד
נבעלה ותהינך לך לאשה נשבע בעג ליעדו קדע ואמ' לו חי ק' שר' א
אקדצ בה ואנ' האשה אמ' שכבי עמ' אקד' ופזח הוא אומ' בלע אהמ' עיניו
והמקום מתיים לכל באי העולם וחמ' כדלע בר' חמ' והמ' כדלע
בר' הוא נע' כע' קב' אמר' אפי' עבול כה' דא ולא כמור' בלע
שטו העם ולקטו יפול משהיו מעטעדים בשעת לקימותו וח' מתר'
עמים תל' שטו העם ולקטו לסתח ביתו היה יוצא ומתפרנס צדפן נע'
וענדק ביתו ואחר כך וחס השמש ונמס' סל' שטו העם ולקטו ופדעב
ויצא העם ולקטו נפול ובדדית הטל על המחנה הא פייצ צדיקים מועאין
אותו על פתח בתיהם ביכונים יוצאין לקטו' רשעים שטים ולוקבים
נפחנן בריחים והלא לא ירד לריחים מעולם לא מלמד שהיה
משנתה להם לכל הנאקטם בריחים או דפן במדפה נפול לא ירד
להם למדוכה מעולם אא מלמד שהיה משנתה להם לכל ה' כידו
במדוכה ופול שאין לי שהיה משנתה להם לא לכל אן ומנין אתה אומ'
כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר לא הוצרכה אשה למיני בשמים
לא היו מתעשנות מן המן תל' אן דפן במדפה ונאמ' א' ארבעים שנה ע' אהין
עמך לא חסדת דבר' לא היו חסדין אא דבר כלן מילמה שאתה שואהיה
ניתן לך אן דברת בפ' ובשלו בסדור והלא לא ירד לקדירה מעולם
אא מלמד שהיה משנתה לבס לכל מתבשילין בקדירה ועשו אתו
עובות והלא לא ירד להם לתנור מעולם אלא מלמד שהיה משנתה להם
לכל הנאפים בתנור ופול שאין לי שהיה משנתה להם לא לכל אן ומנין
לכל הנלקטין בשדה תל' לקטו ולקטו משלבאים שהווא אומ' לחצירו
דוצה אע' לא כול' תאנע דוצה אע' לא אע' ענבים כך היה המן משנתה
להן לכל הנלקטין בשדה והיה טעמן כפועם לשד השמן הדבר הזה

בדבר אהאב בפיסרא מדונע בושט כל לבוא מדונע אחרו על מרפב
עד פאן אמרה אמו' חפמות שדוניה תעננה הלוא ימנעא יתקן של
עד פאן אמרה אשתו מתלו דברים שאמרה אמו של פיסרא לביורה
בלוח התורה אף היא אמרה אלתנני לפיסרא בנך עוד מעשה בך
יאבדו בלא אישך ע' פונד בדבר אהאב און ללג מי יעילני מיד
הלויים הודו יליס האלה' עד פאן אמרו כסדים שפון' הלשעים מהאמ'
להם הלויים המצויים את מצרים בכל מפה צמדי' אמרו עשר מ'
מפולתיה לו להצוא על המצרים ועשר מכות כלה בעמו במדבר
מעשיו אין לו מפה עני מעתה אמ' להם המקום אתם אמרתם שאין
לו עתה מפה מעתה אף אבא עליכם מפה שלא נהיה בכל העולם
פונד ב' הא ביצד היה אחד מהן יושב בסוחר ועבד עולה מ'
הארץ ושומט את מעיו וכלע ברחום ש' ותפד יד ע' על הארץ
וישדו לחם סוחרים' לא היה אחז מהן יושב על הארץ ועבד
עולה מ' הארץ ושומט בע מעיו ויודי לתחום עשן להם סגלים נהיה
אחז מהן יושב בסוך הספל ועבד עולה ואומ' לספל תק' לי כבוד
למט שפאך והיה הספל נבקע מאולו ועבד עולה ושומט את
בע מעיו ויודי לתחום' פונד בדבר אהאב און ויקומו אנשים
משקני הארץ ויאמרו אל פלחן מעם לאמר' מיכה המנשיע היה
נבא בימי החקיה מלך יהודה ויאמר' אלבעם יהודה לאמ' סו' א' נל
עין שדה וחרש ודושלם עיים תהיה ואל הבע לבמות י' ער'
החמת המיתוהו חקיהו מלך יהודה ופל יהודה עד פאן אמרו שד'
רשעים מה אמרו וס' איש היה מתבטא בשם ע' אנריהו בן שמעון כ'
מקדית חלדים ויבא ענה עיר הזאת ועל הארץ הו' ככל דברי יד' וישמע ממך
יהויקים ופל בצורך ופל השדים ויבקש המלך המניח וישמע אוריון ויבא
ויבא מע' וישלח המלך יהויקים אשום מע' את אטע' בן עבדך ואנשים אתו אלע'
ויניחו את אוריון ממד' ויביאנהו להם יהויקים ויבאו בחלע וישלך את נבלתו לקברי בע'
חש לקברי גוים לא רצה לקברו ויאמרו שש' סודי אוריהו יד' חייב ליהרג שאין יד'
אחינ' בן שם היורה

מאמר
45

מאמר
46

מושלך אותנו משל למה הדבר דומה למלך שפעק על בנו וקדר להיות מוכרז
 פעם אחת בשנה ולא היה אותו הפך מציט להקבלת אביו אא פשעת פרנקתו
 גדר להיות מוכרז בפל יום ויום והיה אותו הפך אומ' אן איכ מקביל פע אבא
 אא פשעת פרנקתו דא' פך היה בתוך ביתו שלאדם חמסה זכרים או חמש נקבות
 והוא יושב ומעפה ואומ' או' ל' שמה לא ירד המק' לחור ונמצאו בני מתים ברע
 יהי רצון מלפניך שירד נמצאו הופ' את פע' לא ציה' שבשמים דא' כד' כד'
 שיאכלו אותו חס' דא' מצב משוי הדרך' יוס' בן יהודה אומ' מפע מה לא
 בדא הקבל' המים בידושלם של' יחא אדם אמר לח' ברוך לכה לך ואכן ענין
 לידושלם והוא אומ' לו למה והוא אומ' אן בשביל רחיצה אחת אנו עול' לידושלם
 דייכו נמצאת עלייתך של' לשמה' וישמע משה את הע' כל' למע' רבי
 נוהאי אומ' מלמד שהיו בנבי' בשעה שאמ' להן לפדוש' נק העדיות היה כל'
 אחד מהן נשא לאחותו לאחות אביו לאחות אמו לאחות אשתו וכיון שאמר
 להן לפדוש' מן העדיות התחילו מתרעמ' בדה למשפחותן כיון שהגיד
 לבס בחטא כדדווקו משפחות משפחות ואמרו את הדבר ברבי' איש
 לפתח אהל בן שהיו משמדין את משה יוס' מבית המדרש היו יושבין ומתעורר'
 ויחראף ע' בל' מאד ובעיני משה רע כח המקום מקב' ומשה מוסר'
 ובמקום אחר המקום מוסר' ומשה מקב' ויאמ' משה אל ע' למה קדע' לעבד
 עליו הכת' אומ' עשיר יענה עזות' כהתא' או שאהן בח' אימתי אמ' לו את' ידבר
 בשעה שאמ' לו כך נחה את העם וביום מקדי' ופקדונ' עלי חטא' אדיוק הדבר
 תלני ולא תלני' כיון ד' בדבר אמ' ויאמ' ע' למשה ואמר' ויעס' אב' יע' אמ'
 להם בני קרבני' הן מרחני' הן על מטעני' תהו מקבלי' עליוכם שיתו מקבלי' אתכם
 ומקבלי' באבני' מאין ל' בשד' לתת לכל העם טז' ופי' אחד הוא שנים' ואם
 ואספדה את עשה לי הרג' נח הרג' לפי' שהתא' הקבל' למשה המרעמת
 השמירה לבדו עליה אמ' משה הרג' נח הרג' אספדה את' חן בעיניך ולא יאמר'
 בדעת מושלך אותנו משל למה הדבר דומה לארץ שהיה יוצא הצי' ובעין ליהרג
 אמ' לפסק' למור' רבוב הרג' תחלה עד של' תהרוג את' לא כמות שהיא אמ' בעיניו
 ואת בני צדק יהו' שחטו לעיניך אא הרג' תחלה עד של' תחרים את בני' כך אמ'

אמרנו נא יקח הדבר הזה משמש לשלשה דברים לוש ושמן ודבש כלש
שמה עמך בשמן ומקוטף בדבש זו היתה בריתו שלמך ופל היו בשלים
אופלן אלו" לשד השמן מה הדד שהוא עילק לזכות והכל
כופל לזכך היה המן עיקר לושלא והכל מוטל לו" דא לשד
השמן מה הדד שהוא מן אחז וצו מועם מועם הרבה לכך אומר
לאשה אל תתפל שום אל תתפל בעל בשבול התכנס" דא לשד
השמן מה הדד התוכות יונק מוטל כל היום ואינו כוזק כל היו ישר
אופלן מן המן ואין נישוק" דא לשד השמן מה הדד התכנס
מיכילער בשעה שהוא פגש ממנו כל נעמערן ישרא בשעה
שפירשן מן המן שן וישבת המן מנחלות לו היה לושלא מאותה
הקטלה שקטבו באותו היום שמת משה שהיו אופלן ממנה זרבעים
יום לא אכלו מתבואת ארץ כנען" דא לשד השמן אמר רב
אבהן אתהיא לשד לא לשד מה שיוז זה מתהלך לכמה גוועס
אף מן מתהפך לכמה כעמם" אי בצות אימא שד מוש מה שד
זה כל לשד שהתוכן מממשמש בו מועד בו כמה טעמים אף המן
כל זמן שיש לה אופלן אותו מועד בו כמה טעמים כולחם ופת שמן ופת
דבש הא פאיה צד לחם למים שמן לתנוקות דבש לזקנים" וברית
הטל על המון ללירד המן על מנד שהיה יורד על האספונים ועל המזוזות
או לפ שהיה יורד על האספונים ועל המזוזות יכול יהא אופלן אותו מלובל
ומטונק אמר וטבל שכבת המן כיצד הלך היה יורד תחת ובעשה כג
באסקופלן והמן יורד עליו הרי מלמטן אבל מלמטן נהו שרצים וזה
נצובין שופנים עליו אמר וטעל שפבת המן שהיה מונח בבבלוקום והיו
קוראין את שמע ומתפללן ואם יוצא אפתח ביתו ומתפלל יר כו
וצודך ביתו ואחר כך וחס השמטונמס" ירד המן עליו אמר חטבה
המן שירד לישאל ירד עמו עיקר קודרה" ל שמוען אומ מפכ מה למת היה
ירד לישאל פגם אחת צענה כדי שלא יוכחו את פניה מאצוק צענאים
בפיקס כלים מעל" וירגום הילעלה והושב יושב באמצע כד היו לבעמעה וטלמלעלה
והוא הולך על ידו אחריו אומ יתן יתן בקופסא באמצע ושה קופסא אקפת ירד
יפלו פ וירגום לאומ

משל

מצונו על זקן אחי שכק צפתי על עמי חלתי נחלתי ואתנן בידך לא שמת
 להם רחמים על זקן הצדקת עלך מאד כביכול מחוללך על כל מלא שעשית
 חוק מעל זקן הצדקת עלך מאד אשר ידעת את צדיק לידע טברת הן הלוי
 לפע' דא נפ' צדיק הקצוה לוג למשה אשר ידעת והלא פלוי הגא לפעמו
 שהוא רחוק לבדו לא ללמד שכל זקן שחלק ראש הדור בבדו מן השמים
 הקצומו עלידן שם הצדקות משיבין ואומרים כשר הוא אפש פלו חמיד וכו'
 ליקרא חפס' ולמה אמרו לו ושטרין לפ' שנויכו שטרין בכי ישרא אמרו
 לו כשם שראו עמם בצעל שבמזרים ומקרו עצמן עמם ולקו בעצום
 יבואו וידאו עמם בדיוח שפא ויכהו עליה בשדדה וגזונה' וכן חתאום
 חסם בצדדים בתולה אמור להן דברי שבח חסור ואמור להן דברי פגם על
 מנתכן תהן מקבלן עלפם שיהו מקבלין אתכם ומקבלין אתכם באכפס'
 אל' אהל מועד הכפס עמך לאהל מועד לא שישמע את הדיבר לא
 שיהו כל הצדקות בזה צדק בכבוד וצדקה ואומרים אשריהן אן שככבו
 עם משה לשמוע את הדיבר מפי הקודש' והלעצבו שם עמך תבן הש
 סנדרי הדולה הינה שלשבעים ואחד' וקטנה שלשעשים ושלושה' מנן לך
 לבדולה שהיא שלשבעים ואחד' שן אפה לו שבעים איש ומשה על פציה
 הרי שבעים ואחד' ל' יהודה אונ' שבעים' מאי טעמיהו דרבנן אמרי ומשה
 על פציה אמ' קרא והלעצבו שם עמך ואת ביהיה' ול' יהודה עמך משה
 שכינה לא הינו טעמיהו דרבנן אמ' קרא וכשאו אתך במשאה העם ואת
 נמי ביהיה' ול' יהודה אתך בדומנין לך' ורבנן פקא להן מן הקל עליך
 וכשאו אתך' וילפא סנדרי גדולה מסנדרי קטנה' ותאנ רבי יוסף בשם
 שבמדין מנוקין בעדך כך מנוקין מכל מוס' אמ' מרימר מאי קרא
 כולך יתה דעית' ומוס' איך כך' ואלמא מוס' מוש' אמ' רב אחא בר יעקב
 אמ' קרא והלעצבו שם עמך בדומנין לך' ואלמא שאב' התם מושם שכני
 אמ' רב נחמן בר יצחק אמ' קרא וכשאו אתך במשאה העם אתך בדומנין
 לך' וירדתי הדי' זו אחת מעשר ידיות שבתולה מלמד שהיה יוס'
 מיכני זקנים גדול כיוס מהק' תורה' במתן תורה' וירד' ע' על חר סיני

למסכת
 סנדרי

משה הקריב הקדש ואלוהים בא בארון בפרשת הטהרה לבצע עליהם ויאמר
אלוהים אל משה ואלוהים לבן שאמר משה לזאת אונת אנכי לבני לעשר את כל המקום אשר
היה ואת שבטות נתתי לך אקמה לך שיהיה סנהדרין לשמו כל המקום שיהיה
אולם לדידיה קיים לעולם ועד שבעים שנתיה סנהדרין של שבטים ולמה
שבטים כבוד שבטים אומות שיהיה מעשה שבעים שבטים כבוד עשר
שבטים אומות רבם אמרי שבטים זקנים כבוד שבטים ימים פורים
שנתן הקדש לכהן אבל שנה נשנה ואלו הן שבטות ימי הקדש ועצרת וראש
השנה ויום הכפורים ושבעת ימי הקדש ושמיני עצרת וחמשים וששים שבתות
ועד כבוד שבטים אומות שיש שבטים הא כיצד עשרים קדש בדין של
שלשים ימים אנה ובמקום בדין הדי ששים אנה ושמונה קדשים במערב שלוש
אומות עד סוף שנת אלוהים שלש שבטים זיוות טבארו עשר הדי שבטים וכן אר
מניח בשבטים משה שבטים זקנים הפנים לאהל מועד והעמוד כל ארץ
נאחז לתוך אמתו שז' ולקחת אתם לאהל מועד למה שאם יצא הקדש מאהל
מועד הן עומדין ועצרת אהל איש שהוא בעל פה ובעל חכמה ובעל
גבורה חתיכה וקופה אמר לי יצאן איך מתשיבין בסנהדרין אם בעל קומה
בעל חכמה בעל זקנה בעל מראה בעל פנים ויועילין לומר בשבטים
לשון מאן מעמד בדי שלא תהיה סנהדרין שמתעמת מפי התיקאן אמר רב
יהודה אמר רב איך מתשיבין בסנהדרין לא תלמודי חכמים שיועד למהר
אמר הש"ס מן התורה אמר רבינו אב אדון ואטהרנו ומה טעם שמכירת
ומלצה טומאה טהור שריף שאינו מוגיה ומינו מרצה טומאה אינו דין
עיהא טהור ולא הוא חס מעשה קון בעלמא הוא דקת עבדי מנקה
ישאל לא במקום אחי וכן בשנים המקום חולק כבוד לזקנים ומה אם חולק
מלב המלכים ביה חולק כבוד לזקנים על אחת במה וכמה בשל ודין לדין
לחלק לזן כבוד ונאמר לעצמו לבוא המקום חולק כבוד לזקנים אמר ומת
הלצה ובנשה האמה אינו אמר לא נקד מלבין ולא נקד כהנו ולא נהר בידין
אמרו זקנים כבוד ומה אם סלק מלב המלכים ביה חלק כבוד לזקנים על
אחר כמה וכמה בשל ודין לדין לחלק להן כבוד וכן את מוצא שהמקום

פ' תהדיד
ל' טומאה

צמח עתה מדרש במדבר

ובקר ישחט להם ומעלהם יכול מנע שלא היו להם צמר לאכול היו מתעמים
 והלא כבוד צמח גם עד צמח עליהם ועצמם כצמח יכול מנע שאכלום נג'
 דבר והלא כבוד נאמר בצמח לארץ ומקנה רב היה לפע ראוהו ולב גז
 אה מלמד שהיו מצפין עליה היוק לפדוש מאחרי המקנה אם אתבנ
 דגהים יא להם ומצ' לה יכול מנע שלא היה להם דגים לאכול היו מתעמים
 והלא צמח היתה עמה ומצ' לה דגים שומעם כל צרכן אה מלמד שהיו מצ'
 קשין עליה היוק לפדוש מאחרי המקנה דגה היוק ובק' יש לה אם אתבנ דג
 הים יא להם מתוך שהדגים אינן צריכין שחיטה כצמח וצא אה באסיפה בל
 כלבד מתוך שני יחסף להם ומצ' להם התבון והאכל ויאספן אותה שליו היכי
 נמי דלון בשחיטה אמרי התם לא מתכה אסיפה במקום שחיטה דאחרות
 הלא מתכה אסיפה במקום שחיטה דאחרות דא הלא הצא וצק' ישחב
 להם לפה שהדחה המקנה למשה הנורענות העתידה לבוא עליהם ושה
 רציק וק' הוגן אומרי' לחמור האכל כור שלפני עוריים ויכול לאשך אומרי'
 לאדם טוב ככד ורד שאנל אמ' לו נאה אתה אומ' אמ' לו אני הולך ומפיים את
 לו עי שאחז אומ' כן אנה אומ' לך שאינן שומעין לך ענה תראה היק' לך
 דברי אם לא כן שהק' משה לפיים אמ' להן ליד ק' תקנע אמ' לו הן הנה
 צור ויזבדו מעם ונחלים ישטכו הקס לחם יוכל לתת לאם יכין שאר
 לעמון אמרו כיטונות היא שאין בו כוח לתת לנו את שלתינו וישאמ' וי
 וידבר לעם את דברי ק' מלמד שביים בצדדים ולא רצו לקבל ממנו
 והיכבדו עליהם הדוח מלמד ששדד עליהם רוח נבואה והתחילו לדבר ברוב
 הקוויש כלזמק שהיתה הדוח עליהם בלבי שני ויתבצאו ולא יק' שלא יספו
 עוד להתנבות מאחד אותה שעה וישארו שני אנשים בעמ' ישאומ'
 בקילע נשתהירו שבשעה שאמ' לו הקצה למשה אקפה ליעשעם איש
 מסק' ישראל אמ' משה כחיה צד אעשה אצלנו חמשה מכלשעט ושעט
 מרצון עשה חסידיו ששה מכלשעט נמשחו שנים יתרו' אברור
 ששה משעט זה וחמשה משעט זה נמשחו מכל קנאה בין השבטים
 מה עשה ביד ששה ששה מכלשעט ושעט והצא שבעים ושעס

סיע:

ה' מתן
אמנות
ישראל
עאחבה

ונמנו הקצוץ הווי אולי וירדתי עמוך שם וירדתי עמוך שם ולא
 עמהם ואם כבוד הודו כחיים שהווי מיינל עלחציון ואז צלתי מן
 הדוא אשר עטף ושמע עבד למה היה משה יונתה לבד מווס על קצו מנחה
 ודלן מנחה כלום תרצה הכל אודו שלבי לא היה חקר כלום כך לא היה
 תכנתו של משה חסרה כלום וכשאו אותך במשק העם לכה שאמ משה
 איכה אשר לצדי טרה ומש נרצ אמר לן ומקום וכשאו אתך במשק העם
 ולא תע אותה לצדי ואם העם ועמך תוקדס למור איך התקדסו אל
 התקדו עזרתם לכונענות בענין כח תוקדס לצדק לטובה והקדושים ליוס
 ה' צדק כי בצדקם בוצעו מלמדי שהן מתכונטם לה שמיני כדל
 המצוה מי יחלבו אשר לצד סטול את הצעד מוטל בענין לפי כך
 סטול כח צדק וכלו היה צדק מה לא כול ומה לא לאכול לא מלמד
 עמך וכל עמך לה יס אחי וראי עי חרש ימים וכך הצעד
 עמך וכל עמך וראי צדק צדק שהיו נוסגן לתוך פיו לא היה
 מוטל לטוב עי שנשען יוצא ומדענים היו מתבלקיסו ומתבלקיס
 בז עי שנשען יוצא עי חרש ימים מלמד שנתעורר השליו אצלם
 שלקדסם (היה לכס לזדא שהווי מרחק אמת יחד ממה שקירביתם
 חתו יא לשאל ל חבה אמר לזדיתו ולבטול אבי יחד אמר לזדיתו
 יען כי מתקדו אתך אבדתי כח אמת משל למה הצדד יונתה
 למולך שהיו בטו ועבדיו קטבין ומביתו לטבן והוא מקבל מידים והיו
 הכל אמרו יך תדע שהוא סמי במטעיהם שהוא מתעל מידים כך אמר
 הקדו לישלמי מי קדם לטם שחשבו לזדיתם הללו שכינת שביכבם
 שאן סלקו שביטע מביכסם לה נכחות לזדיתם הללו ויאמר
 מש שש מחנה אף רגה היטו וצדק ישאל לטם ל שטעבוק אור ל עקיבה
 היה זדיתו בן וצדק אור וצדק אור וצדק אור וצדק אור וצדק אור ל
 עקיבה אור וצדק אור וצדק אור וצדק אור וצדק אור וצדק אור ל
 חס אמת כל וצדק אור וצדק אור וצדק אור וצדק אור וצדק אור ל
 הן ספיקין להן ואב יורט צו דבר אחי וסמך דעתי מצדדי דב' חלל

צדקה

והוסף מהרץ על צדיה ונשאו ונתנו בצדד' ד' שמעך אומ' אף צפורה פתחה
 בצדדים ואמרה למרים ומרים אמרה לאהרן ואהרן הוסיף על צדיהם ונשאו
 ונתנו בצדדים ומה דהן הרברים אמוץ כין שנתמנו הזקנים הדליקו על ישראל
 נרות ועשו שמחה בשביל שנתן שבעים זקנים לשמחה וכין שראת מרים
 הנרות אמרה לן ואשרי נשוחתה אמרה לה צפורה ואמרי אשרי נשוחתה
 לן אני לנשוחתה שמנים שדיצב הקסה עם משה אחיך לא נזקקתי מיד
 הנבה מרים אכל אהרן והיו כושחין ונותחין ברבר של נמצר מרים ואהרן על
 על ארצות האשה על עסקי פרישתו מק האשה אמרו גנות הוא משה וכי לא דבר
 הקצה לא עמך בלבד כבר דיצב עם נבזיים הדבה ועמך נלא פדשכו מנשותיך
 כמוות שפירש שנ הרק אף במשה דבר ד' על אדות האשה הפשית וכי
 פושית היית והלא מרינות היית לא מה כושי ניכר במראין מכל הבריות כך
 היתה צפורה נכדת במדאיה ובמנשיה מכל הנשים וכי הוא אומ' שבין לדוד אשר
 שר לך על צדי סושה ימיה ופ כושי היה שאול והלא מנשכט בנימין היה לא
 מה כושי ניכר במראין מכל הבריות כך הק' שאול ניכר במראין ובמעשין
 מכל הבריות וכי הוא אומ' ושמעך עבד מלך הנשי ופ כושי היה ברוך מן נדיה
 לא מה כושי ניכר במראין מכל הבריות כך ברוך היה ניכר במראין ובמעשין
 מכל ישראל וכי הוא אומ' הלא כפי בוששים אהם לו בית ישראל נאם ע' וכי כושים
 הם ישראל לא מה כושי זה עבד במראין מכל הבריות כך ה' ישראל ניכרין בזה הטק
 מכל האומות לפי המקום ל' וסי אומ' ישלך אשה שהיא נאה בילדותה ואיכה
 נאה בזקנותה ומכ' אפה אומ' שהיית עפרה פנה בילדותה ונאה בזקנותה אמ'
 על אדות האש הכוש' אש לקח ד' יהודה אומ' ישלך עניה בת עניים שהיא נזקקת
 למלכות ואיכה יודעת לנהוג כמעט המלכות ופנה איה אומ' שהיית צפורה כושית
 בענות ופושית במלכות אמ' על אדות האש הכוש' אש לקח ומנ' אתה אומ' בשען
 כך לקחה משה תל' כי אשה כושית לקח' ויאמרו הרק אף במשה ויצר
 ע' הל' גם בנו דבר בנו וצד גם באבותיך רין לא היונו נהגים כך אך לא כך
 נצטרכו לנהוג' אן וצדי ד' שמעך יעקב הי אומ' רק לא היה מוצר עמון
 פה אלפה' אך לא היה מוצר עמון פכס אל פכס' (ושמעך ע' ופול שאין) לא

אמרה

ישראל

דבר

תעניך לפי שכלך נכרי צודדי יכול שהוא אסור וקדויות מתקלקלות על ובאחרים
על פני הארץ על הסני שצדדין ולהלן הוא חזק ויפול בקרב מה קצ למש שיהיה
עונש למשכמת שות אמות היתה נסולה מן הארץ לאל עזר בצו שלו יוסף
ההלל אמר אף מן לא מכל אוחו ישראל לא מן הגבנה כיצד יסדה רוח עמונת
וכיצדה את הנודבר וירד מועד וכעש את הארץ וירד הפל עליו והרוח
עליו במין של חכות שלמה והמך יורד עליה וממנו ישאל מלקחין ואוכלין
והלא היברים קל באמ אס כך חק המקום על עובדי רצונן בעולם הא על
אחת עמה ופעה שושלת עכר לעצמותם לשעור לבוא ויקם העם כל

כא
עני
שורה

היום ההוא אמרו העצילים והקטנים והחכמים שבהן לקטן מאה כור
וישכחו להם שטא קב המוח ל יהושע בן קדחה אומא לתקדא שמוח לא שמוח
מאד שהיא פוענה שחיבה אמר לו וכי מנסה אתה למד שירד לה דבר
הכפונ שחיטה והלא כבר נאמר וימטר עליהם כלמר שחר ובתול ימים עור
בדק מלמד שהען פוענה שחיטה ותעמ ל מאיר מה תל באשר יחידך מלמד
שכעטוה משה על הנושבו ועל הקטה ועל רוב אור בעטוס ועל רוב שרש בבה
לא מה תל שפוח שירד לה משבווח משבווחי ומלמד שעשאה משטוחים
משטוחים סביבות ממחה דא וישמחו להם שפוח לתקרא שמוח חלק
שחוט דברי ל ישמחו ותנו מלמד שנתחייבן שונאי ישאל שחיטה הגור
עודנו בין ששהם בין שהיה נותנו לתוך כן לא היה מקפיק לחתפו עד שכפשו
יוצא אמרו רשע שפון אונלן בתרז מייל בשר שבהן נרדז לחחר שלים
יום ואף ק חרה בשם ויק ע בעמלדב מא מלמד שלן דבין עליהן המקום
מכה קשה ביועא בה מושעה שיעמו ממכרים של לא זה מיתותו עור אפם
בפיהם ואף ע עליה בהם ויקרא שם המקום הה קברות חותמה יכולין היה
שמו מקודים אמר כ שם קברו את העם חמוג משאירע היה נקרא לא כן היה
שמו מקודים מקברות התורה נב הע חערות זו היתה בשעה שנאלתה
מרים מלמד שחזרו חכיב אחת לאחיהם בשטנגרים ותצדי מרים
ואהרן בעשה קשה היח לען הדע שלא נכבדעו מרים לא על לשון הרע
של ותצדי מרים ואהרן בעשה מרים פתוח בצבדים ואמרה לאהרן חוסף

תה לים

תה לים

אלא כל דבריו היו ענוה וכן אמר מוצא כשבנתבואו אלדד ומידד מה יהושע
 חומאדע משה כלום אמר לו המקנה אותה לי אכהוא שביקשת שיהיו שבעים
 דקעם הללן נביאים שנ לא אונכנ אנכי לבדי לשאת ולט עווד לא מתחלה
 היינע בונח מן השירה שנ שלח נא בוד השלח ויאמר לו פתחם ליעזר
 בירבני שמענון אמסתאם בתעין אין לשון מתאם לא לשון כוונתה כענין שאל
 נכ ימות מת על בפתע פתחם מגיד שהיו מאוקרי סבסלה אותה השעה כמורה
 שמוצא יאן שלשת ימי בן יהודה אומבדי ער אחר ימיו שלשת ימי
 יוסי אומ בשלשה אפנת דיבדות ילחן שלשתן סאחת וכי משה היה עדיך לזאת
 עמהם ולמה יטא לשם שע ערדים שלא יהא משה אומ וזוה שמוצא בי פקס
 שכן הודחת מן הדיבר ושלא יהו ישראל אומדין דומה שמוצא במשה פקס
 שכן נחה מן הדיבר וידד לו בעמווי עמ מקיז שהיה מדיבר עמח בענין
 ומנין שהיה עדיך מדיבר עמהם בענין עך היה מדיבר עם שמואל בענין אמ משה
 ואחיק בשהבין ושמואל בקוראי שמו בעמווי עמ דיבר אהם אמרן בזמן שהיו
 ישראל רואין את עמווי הענין בין הארץ ובין השמים היו יודעין שהיו מדיבר עם
 משה ויעמד פתח האהל ולמה נכבס לאהל שלא טקדש הממשכן לפורענות
 לא לפונדק ואולי שנכנס נדב ואברהם לא לקן אכלאן שות בחוק לא תניכך
 לפקס ויקרא אהרן ומרים וית שניהם נמה יטאן שניהן חוק לאהל והפדח
 את משה בתוך האהל שלא יהא משה אומ דומה שמוצא בי פקס שכן הודחת
 מן האהל ושלא יהו ישראל אומדין דומה שמוצא במשה פקס שכן נחה מן האהל
 ל יהודה מושלן משל למה הדיבר דומה למלך שצא אהבן אצלו והיה מבקש
 לומר דיבר לבע ביתן אמ המלך מה אב מוציא חת ארוה לשוק לא יהא
 בכבודו בגדקנין ואב ובע ביתו כעמ לשוק אף כמא הועיא אהרן ומרים
 מבט כבודו של משה שאין מושע את הגדול מלפני הקטן לדיבר עמו אפיל
 מושעין את הקטן מלפני הגדול לדיבר עמו דא שאין אומדין שבו אלמס
 בתוך פניו ואין תועין עולבונן של אדם בתוך פניו ויאמר שמענוכא ז
 בבקשה ש שמעו דיברי בנות אמ יה נביאלי במר אלאת בחאי בן אמר
 להן הנביאים שאמדתם בחלומות ובחזיונות הייתי מדיבר עמהם שנ בחלוס

שומע לא המקום ומטן אף משה שמעתי וישמעק והאיש משה
והאיש משה ענין מחד מייך אפי' יודע שאמר משה בנותן הוא ולא פורש
מאשתו לא דרך באות שהדי הכת משה ישן וחלין ואומ' והאיש משה ענין
מחד לך במחשבת שהן אומדין שהיה בנות' והאיש משה ענין מחד מלמד שהיה
גבור בענוה ומטן אמה אומר שהיה גבור בענוה וכך היה גבור בגבורה תל'
והאיש והאיש' דא' שהיה עבד במוטן ולא היה נאה ומשונה תל' מחד
מכבלי ימל שהיה נאה ומשובח ולא היה גבור בקומתו תל' ויכרש את האן על
המש' מה משיבן עשר אמות אף קומתו של משה עשר אמות יכול שהיה
ענין ממלאכי השמים ויכול שהיה ענין מה ברהם יצחק ויעקב אמ' מכל האדם
אש' על כפי אד' ממה שעל פה האדם היה ענין לא היה ענין מאבות הראשונים
יכול שהיה ענין מדורות האדונים תל' אש' על פה האד' מדורו אמרו לא
מדורות האחרים' תנו רבנן אשה הוא עלוב שבעלובין זה העלוב
כמושה רבינו של והאיש משה ענין מאן וכל הכובש את יצרו מעלין
עליו כאן כבש עיר מלחה גבורים שכל עיר גבורים עלה חפס' ואין גבורים
לא מלכות השרת של גבורי כוח ענין דבר' ויש אומרי' אף מי שהוא
עושה שונאן אוהבו' גדולה היא הענוה שבה נתקבל משה ענין והאיש משה
ענין מחד מכל האדם שהתל' מכל האדם לא בע אדם עשוי' שלש פתות מהן
בגדולת שמנים ומהן בגדולת המלכות ומהן הדיוטות ומשה רבינו ראה
עצמו בשלשתן ובשלשתן היה ענין בתחלה היה בגדולת המלכות שהיה
כבד' כ' כגון שלפניה ולא המה ענוותנות שני יצא אל אחין וירא בקבלותם מהן
וירא בקבלותם שהיה נושא עמוס אמ' כפי שלא אוצין עצמט מצעבר
היצבור אף בשניה במצוי' בורה כהדין לא הניח את ענוותנותן דאח' צמ'
יתרו מצטעדים ולא נתמחה מלעמווד ולדלות לה' אף בשניה בגדולת
שמים לא הניח ענותנותן של ירמי משה בצדיים ויקחו אבן ויש תח' ופי' לא
פיה לו למשה מר אחת און סדין אחד לישב עליו לא שביקש לחיות בעער
עם היצבור ולא נתמחה למ' עמו' אע' ואפלין בשעת המחלוקת בת' בו וילך
אל דתן ואבירים ולא נתמחה לומר' אוחלקין על הקלבי ואע' הנלק' אחריהן

ג' עשירי

שניהם ייבדו ושניהם ללקו ולא פירסו את מרים שנ' ונהנה מרים מעל' כשלג' מנוני
 שהתחילה בדיבור' דא' וילך נסתלקה שכינה כענין שנ' אלנה וא' שופה
 אל מקומי נלמה נסתלקה השכינה של' תבואת מרים פצע השכינה דבר
 אחר שלא יהיה הענין עומד דבקש משה רחמים שלא יצטרעו ואף אהרן
 היה ראוי לכך שנ' בט' אלמ' שהיה לובש את המעיל שהוא מנפר על לשון
 חרע' וחר' דברים קלוזווג' ומה אם לו שדיבור באחיבה הקטן מהן ולא דיבור
 בגנותו לא שהשא אותו לשאר נבואים כך נענשו המדבר בגנותו שלחברו
 בפניו על אחת כמה וכמה וכך הוא אומ' זכור ע' אהרן למרים בדרך שחטא
 בפניה ולקח כל איברי' אמ' ל' יא' שיה סמוך דמילת' מעשתק' אמ' ל' הושעיה
 מלה בשלע' שחטקה באבן טובה תל' ית' שחטקה לחכם שלש' לפי שיש
 וכן הוה אומ' אויל מחליש חכם יושב' אין צריך לומר חכם מחריש שנא'
 ואנוס שטעו גבו' והענין סר מעל האהל מיד נסתלקה שכינה בגבו
 של למעלה וכן שנתלקה שכינה ונהנה מרים מנצל בשלב לפי שהיו
 מלביעם ומאדינים לפיכך נסמאן בזהרית עזה ולצבה דא' אהרן חר'
 מדים לפי שנתבטל אהרן בכניעו והלך לו אהרן עפשו אע' מקומה
 בכניעה שלחוחי' והוא הנק' לו ומען אתה אומ' כל מי שהי' מצד' בו הוי'
 רות' אמ' ניסן אהרן למרים והנה מצד' עת' דא' ניסן אהרן למרים
 אמ' הקבל' אם יצטרע אהרן אין כפי' בעל מוס' יכול להקדיב על גבי
 המצבה לא הוה ידחה אחותו ויתמה ויתנחם מעצמו שנ' ניסן אהרן ל'
 מרים וה' מע' כש' ויאמר אהרן למשה יכול שהצריך אהרן למי שיאמר
 לו עז ובקש ממשה כשם שהצריך לו עז איוב שנ' ויאמר ע' לי אפי'
 התעמט חלה אפי' ובישע' לעי' אמ' להן אתם הייתם יודעין פרע' שאין
 בצבות ואיוב עבדי' היה יועץ פתח' שאצא אע' והוא בצבות ועתה קחו לכם
 שבעה פרים נשבעו אים' לבנותי עשות עמכם ככלה כדאי אתם ליעשוד'
 ככלה על אחת כמה וכמה נסמך המזכה את החייב והמחייב את הזכאי תל' ויגז'
 אהרן למשה לא הצריך למי שיאמר לו עז ובקש ממשה' בו אדכר'
 מנין שיהא כבודו חבירו של אים' חביב ענין כבודו רבו מאהרן שאמ' למת'

חזיק לילה בעל תדורה על אנשים לאן נהקע עם עבדי סמיה לאו בבל ביתו
סוף סוף כל שבועות ושבועות גלית ליל כל שבוע וכל שבועות י"א בטל
בזל סוף סוף הוא אף על גבול השבת והשבת המקדש הוא סוף סוף פה אלה
אויבד בן מלכות שם הינה נפואתו על ידי מלך כול שחיתה אימות שניה
על משה בשעה שהיה מודבר עמו אמר ודבר ע' א משה טעם אפס משר
ידבר אפי' רעהו מה אוהבו שלדום מודבר עמו ואף אימותו עפון כך לא
היתה אימות שניה על משה בשעה שהיה מודבר עמו ומראה ולא בחי'
אף יצרי סמיה כדצרי כל הנפוצים מנשלים על הנפוצים נמקלו בספקות
שאינה סמיה משה רצ' במקל לראי המורה מה בין משה לשאר הנביאים
ל יתורה בל לעתו אומ' של הנפוצים לאו מתוך תשע ספק לדאות וכן שנית
וכמראה המראה אשר ראית כמראה אשר ראית בצאתי לשחרות וללדות
כמראה אשר ראית על טר' כצ' ומכל על פני הדי תשע' נכ' הוא אומ'
בניל וכן בדבר ובינה לו במראה ומשא עיני ואחיה' וכן כמראה בדיך
ודאית' וכן דכל את המראה והאנשים אשר היו עמולא ראו את המראה
ואנ' נשקדות לבדי ואראה את המלצה הדולה הדקות דיי' אן תשע מראות
ומשה רצו דאת מתוך ספק לראי אחות שנ' ומראה ולא בחידות' ורצו
אמרי כל הנפוצים לאו מתוך ספק לראי מלכות הכת' היך מה דאת אמ' נכ' וכן
הנפוצים אמרה' ומשה רצו דאת מתוך ספק לראי מצד ענות שנ' ועמות
ע' יצו מלכותי שהשיגו ממותת הכולא מה שלח השיגה כל בדיה'
ותמונת' יבס אמ' ל שמתנו שהיה רואה את הדימות מיד' ומדוע
לא יד' ל' בעל כח מה נכל' בעבדי לא לא עליו העליתם את הסרחון כי אם
על' שאין רע סוף הקבאל' מי שהוא מקבל ממנון' דא' בעבדי את
אמרוני לו לכתוש מן האש' ויחד אף ע' בס' בעניה' וילך מיד'
כמראה' ואנ' והעני סב מעל האהל מלמוי שסר העין מנעליו ולמו
פדס הכ' במשקם ורצו ביחוד לכ' שהיא החקונה בדיה' ממשל להי'
לשנים שעבדו על כס' יחד אחי' מנ' לתפון ולקט' ואכל' והאטל חבון
כשביח בעל הכס' לא תפס' לא אונתו שמיצא בתוך כדמו' כך אהרן ומגיס

התקף סו
מג
דני אל

שש

אחוזתנו בעמה ואנו בדוחה תל' וייעצק משה תל' וייעצק
בבקשת' רפא טא לה בקזידה' אמ' לבי יענק אמר רב חסדא כל המבקש
רחמים על חבירו אינו צריך להזכיר שמן שנ' א טא רפא טא לה ולא קא מדבר
שמה' תכורבין מנשה בתלמידי אחי שידד לפעל' לעזר והיה
מקצת פלגתו אמרו לו תלמידין' ו קצת' זה הוא אמ' להם כלום קיצר
יתר מנשה רצון וכת' ל טא רפא טא לה' שוב מנשה בתלמידי אחי שידד
לפעל' לעזר והיה מאריך בתפלתו אמרו לו תלמידין' ו ארבע' הוא זה אמ' להם
כלום האריך יתר מנשה רצון וכת' ואשב בה' ארבעים יום וארבעים לילה'
ויאמר ל' א משה ואביו עין ירק כל הל' תש' שב' ימים אמ' לו המנוס
משה אביו שהוא בשר ודם שאו נדף בה היתה בנושה ממנו שבעת ימים
אני שימרתיה ולתוביה אצו דין שתהא בנושה ממנו ארבעה עשר יום וא' למענך
אמחוללה על הסגר שני תסגר שבעת' מיכ' לבידד מן התורה' תכורבין
אין נדוני פחות משלשים יום משבעה' ואע"פ שאין ראייה לדבר זכר לדבר
ואביו עין ירק בפניה הל' תכ' שב' יום אמ' רב חסדא ונדוני שלכו כנדויפה
שלה שבעה' ונסיכא דידן' כמה הויא יומא חד' כ' התיא אומתא דהות יתבא
בשבי' וקח פשיטה כרעה הוה קא חלף צורבא מרצנ' ולא איב' נענא
מקמיה אמר כמה מצופא הא אינפנא' אותה לקמיה רצב נחמא אמ'
מי שמעת שמעת מפומיה אמר לה ל' אמ' לה זיל נהוג כזיפורבא
בנשיך חד יומא' תנא הלא תכלם שבעת ימים קל וחומר לשכינה
ארבעה עשר יום לא דין לבא מס' הדין להיות כנידון לכך אמ' תיסגר שב'
ימים מחוץ למח' ואחר תיאסר' ד'א' ואביו ירק ירק בפניה ל' לניסס
איש יפנה אופגאס אין אביו של מצורע דוק בפניו אינו מתרמק שנ' ואביו
ירק ירק בפניה' תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואח' תאס' מתוך גש
שבו מתוך ירידה מענה מתוך בנין' של צדיקים הוא שבח' ומתוך ירידת
היא עלית' לטה שאמ' אהרן אל תעש אחותיך שותף מוטומא במועצ' אמ' ל'
המתן אינפנא' אע' מוסגרה ואע' מוסגרה' ו' ותסג' מרים מה למחנה שב' ימים
בין שפירה מחסגר שני שהדי' מרפת מתוך שבוע האש' והעם לא נאע

ביום הזה יהיה אהרן ואלה שישמעו ממנו תלמדת תשאל עשן חפואה חלוקת
 עלת תרבה אשר נולדו ואשר חטאנו אמרנו כפושנו ששלחנו ידיו בך
 ואנשינו טאלו זאל חסא אמר לנו חתנו וחלה לנו שלח קלקלנו בך מקמי
 אז בלבד שהנה היתה פדיון שביטלם הדת שפוטנו לביך מפי
 שהבדית כדומה לאחים שנולדו זכרו ברית אחים אל נא תהי פכמת
 חמדון איוע אף האחים מתקב שים אל מתוך המנות של כן הוא בין אחים
 יפרא אחותיכן עד שהיא אחים נתפרשה ממנו במת ויא אל נא
 תהי כמת חלועש אחותיכן כמתים אשר בצאתן מרחם אמנו כולת
 יצאנו מרחם אחי ויאכל חצי בשדו מקרי שהיא חציבן היות שהיא
 היות מלמדיה נשים ואחיו מלמדיה את האנשים מוכן היה שבעתו ביל
 אעזר אומר צדיק אדם להיות משל בשלבעצמו משל אחרים ויא
 אלסן קווי כמת אמרנו אהרן למטה כסבור אתה שיערעתו היא על מרים
 נתוכה אינה לא על בשחן של אבא עמדם היא סתוה של אל נא תהי כמת
 למת הדיבר דומה לאדם שנתנו לו גחלת בתוך ידו אעפ שפנתה ממקדן
 למקדן מכל מקום בשחו כבוה אשר בצאתן מרחם אמנו מרחם
 אמנו יצאת לא שפיה הפת כיוצא בו אתה אמר ואמרתי הנה מתה
 והפחת אותן אונת היה לא שפיה הפת כיוצא בו אתה אמר למת שמתו
 למפגע לך אחיה עלי למשא עלק היה לא שפיה הפת כיוצא בו אתה
 אומ והם שפיה הפת אהם אכפ היה אלא שפיה הפת כיוצא בו אתה
 אומ בנות אל ידע כי מתו לים בכו כלפי מעלה היה לא שפיה הפת
 אומ הלוא חסדו קדם לך ידועי לן נאות כלפי מעלה היה לא שפיה הפת
 אומ ההודי גי לוא לאלה ועמי תמיד כבוד בלא זעל כבודי היה שפיה הפת
 אומ מה לקולך בודי ולו סה בפי שפיה הפת יל לאכיף היה לא שפיה הפת
 אומ וימרו את כבודי כבודי הויה אלא שפיה הפת כיוצא בו אתה
 אומר כי כבודי שפיה הפת שפיה הפת שפיה הפת אומ בצדקתן אין כולן בבית
 עינן כלפי מעלה הפת מדיבר לא שפיה הפת ויענק נשפה אע לאמר מתי
 אתה אנכי שלח הענין משה לשמוע מפי אהרן לא אמר משה אינו בדין שיהא

ויאמר אהרן אל משה ואלה בני ישראל אשר יצאו מצרים ואלה שמותם
 ראובן שמעון לוי יהודה אשר יצאו מצרים ואלה שמותם
 ראובן שמעון לוי יהודה אשר יצאו מצרים ואלה שמותם
 ראובן שמעון לוי יהודה אשר יצאו מצרים ואלה שמותם

פְּעֻפְּוֹת בְּמִצְרַיִם מִיִּצְחָק יִשְׂרָאֵל פְּעֻפְּוֹת בְּעִזְוֹתָהּ בְּרֵאשִׁיתָהּ רֵאשִׁיתִי אֲבוֹתֶיכֶם
 לְבַבְתִּיכֶם בְּחֹדֶר מֵעֵינֶיךָ זֶה אֲבֹהֶיךָ שֶׁמִּסָּר עֲצִמּוֹ לְכַבֵּשׁ הָאֵם בְּחֹדֶר עֵקֶל חֶלֶק
 זֶה דוֹד שֶׁהוּא בְּאִמְעַע הַדּוֹדוֹת שֶׁכִּרְתִּי לָהֶם כְּדִית וְעוֹד אֵינִי חוֹדֵר בְּהֵם לְעוֹלָם
 בְּאֲבֹהֶיךָ כִּתְּאִשְׁרֵי כְּרֵת אֲבֹהֶיךָ וְדוֹד כִּתְּאִשְׁרֵי בְּרִית לְבַחְרֵי נִשְׁבַּעְתִּי לְדוֹד
 עֲבָדֶיךָ דָּא לְבַבְתִּי אַחֲוֵיכֶם שֶׁאֵמְלֵן הַקְּבֵל לְאֲבֹהֶיךָ אֲבִינָא אַחֲוֵי נִתְּנֵי אֲבִי
 שֶׁהָיָה מֶלֶךְ עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם אִם אֵת אֲתָךְ לְבַבְתִּי כִּתְּאִשְׁרֵי מִלְכּוֹת בְּדָא שֶׁ
 וְאִמְלִיכִי עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם לְכִי נִזְמַר לְבַבְתִּי אַחֲוֵיכֶם דָּא לְבַבְתִּי אֲתָ
 מִלְכּוֹד שֶׁאֵמְלֵן הַקְּבֵל לְאֲבֹהֶיךָ אֲבִינָא אַחֲוֵי נִתְּנֵי אֲתָ לִיכְךָ מֶלֶךְ עַל כָּל אֲבִיבְרִיךָ
 וְהַמְלִיכְתִּי עַל הַשָּׁמַיִם וְעַל הָאָרֶץ שֶׁנִּי וְאִשְׁבִּיעַךָ בְּאֵלֵי הַשָּׁמַיִם וְלֵאמֹר הֵאָה אִם
 אֵנִי אֲתָ לְבַבְתִּי כִּתְּאִשְׁרֵי מִלְכּוֹת בְּדָא שֶׁ וְאִמְלִיכִי עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם שֶׁנִּי וְנִתְּנֵי עָלַי עַל כָּן
 עַל כָּל בְּנֵי הָאָרֶץ לְבַבְתִּי בְּאֲחֵי מֵעֵינֶיךָ מוֹשְׁלֵי מִשְׁלָלְהֵיךָ לְמֶלֶךְ בֶּשֶׁר וְדָם
 שְׂקִירֵי אֵת הָאִשָּׁה וְהִיטָה כִּדְאִית לִי בְּאֲחֵי מֵעֵינֶיךָ וְנִשְׁתַּבַּח אֲנִי רֵאשִׁיתִי אֲתָ כִּל
 הַקּוֹף עַל אַחֲוֵיכֶם וְכֹמֶה לְכִי נִזְמַר בְּאֲחֵי מֵעֵינֶיךָ בְּאֵחָ עֵקֶל מִצְוֹנֵיכֶם
 דָּא לְבַבְתִּי אֲתָ מִלְכּוֹת הַקְּבֵל לְיִשְׂרָאֵל לְבַבְתִּי אֲתָ לִי עַל כָּסֶם בְּמִלְכּוֹת וְנִתְּנֵי
 לִי שֶׁעַל כָּסֶם בְּמִלְכּוֹת וְדָם מִיִּצְחָק הִיא הִיא וְאֵעֲדָ עֵלְכֶם וְאִל מִתְּבוֹכָה לְבַבְתִּי
 מִיִּצְחָק וְדָם הַמִּסָּר בְּדִמְיִךְ חֵי זֶה דָם הַמִּלְכָּה בְּאֲחֵי מֵעֵינֶיךָ בְּמִלְכּוֹת מִשָּׁה
 הַמִּיּוֹתֵי שֶׁבְּבִטָּיִם וְהַקְּבֵל שֶׁבְּבִטָּיִם כֶּשֶׁם שֶׁהָעֵץ מִאֲדִירָה לְבֹקֶף כִּי הִיא מִשָּׁה
 מִאֲדִירָה לְבִישְׁרָאֵל וְכֶשֶׁם שֶׁהִיא חַיִּים לְבֹקֶף כִּי הִיא מִשָּׁה חַיִּים לְיִשְׂרָאֵל דָּא לְבַב
 אַחֲוֵיכֶם כִּלְהֵם הַקְּבֵל לְיִשְׂרָאֵל לְבַבְתִּי אֲתָ לִי עַל כָּסֶם בְּמִלְכּוֹת וְנִתְּנֵי לִי שֶׁתִּי לְבַבְתִּי
 בִּיהוֹשֻׁעַ וְכֹל בְּאֲחֵי מֵעֵינֶיךָ זֶה הוֹשֵׁעַ שֶׁנִּי בּוֹ וְיִאמַר לְעֵינֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁמֶשׁ בְּהַבְּעוֹן
 דָּם בְּאֲחֵי עֵקֶל מִצְוֹן זֶה כִּלְהֵם שֶׁעֲתִידָה לִי חֲבֵרָה נְחֵלָה מִקּוֹס הַעֲנֻקִים שֶׁנִּי וְיִבֹא עַד
 חֲבֵרָה וְשֶׁם אַחֲוֵיךָ שֶׁשִׁי וְתִלְמֵי יִלְהֵעַ וְלִמְנָה צִדִּיק מִשָּׁה לְשִׁלְחַ מִרְבֵּלִים וְהִלְחֵעוּ עוֹלָם
 יִצְחָק מִמִּצְוֹן לֹא בִישְׁרָאֵל אֵל עַל בִּיאַת הָאָרֶץ שֶׁנִּי הַבְּאֲחֵי אַתְּבֵם לְהַדְרִיךְ אִשְׁרֵי כֶּשֶׁם
 אֲתִירֵי לִי וְקִי אֲתָ מִצְוֹן כֶּשֶׁם לְמִוִּצְוֹן מִחֲדָה וְהִיא בְּמִחְשָׁבָה לְהַבְּעוֹן לְאֲרֵץ יִשְׂרָאֵל
 מִיִּד בְּעִמְמָה שֶׁנִּי וְיִקְעוּ מִהָרֵי עֵדִיק שֶׁלְשֶׁתֵּיךָ לְתוֹרָה לֵה מִנּוּחָה עַל שֶׁעֲמִידוֹ בְּעִזְוֹת
 וְאִמְרוּ לְמִשָּׁה מִצְוֹן אֲתָ מִכְּבִּעְסוֹן לְאֲרֵץ דְּגַל אֲוֹתָהּ תְּחַלֵּה וְאַחֲרֵיכֶם נִיכְנָה לְתוֹכָהּ
 וְמוֹטָן שֶׁאֲמַדְוֹן לְכִי שֶׁכֵּן הוֹפִיחִים בְּמִשְׁבֵּי תוֹרָה וְאִלְהֵם וְתִקְרָבֵן אֵל כִּלְהֵם וְתִחַמְרוּ

עי האם מרים למה שנ' ותשב אחותו מרחוק מריס המותנה ענה אחת ליהוה כמה
 יעשה באחיה אמי תרנס ויהי כמשה ואהרן ושכנתה ארץ וישאל ממנו למה צונו
 ינוס עמי שתבוהי לפי שנ' בארץ ארץ ישראל תבנה ביתך במדין שמים מורה בה מורה
 לך ואחר כספן העם סטול כבוד היו העבדים נוסעין חיצון כספן וחצין לא כדעו
 שנ' ואחרי נשעו העבדים כיון שפודה מריס ויחנו במדבר טרה בין שבאו למד
 פארץ היו ראויין לוינסם לארץ ישראל מיד עוב שפודו וביקעו לשלוח לפניה מרגע
 לפיכך שפוד חנייתך במדבר פארץ היתה להינס לארץ ישראל שז' ויסעו כבהר
 פ' דרך שלשת ימים ליעד להם מנחה ואין מנחה על ארץ ישראל ויהי שולם שנ' זאת
 מנחתו עדי עד פה אשכנזי ארצות הרחוק ישונוכין לפיכך כנח ותיק וישכ' שכי בת
 בינו וישיבין לדחותה עין בעין שנ' כי עין בעין יראו צאנז' עין כ' א' בעלה

סדרה

<p> עונגיו כשלמה וא' לפי חספה והנה ליעו ארון מואש כסובה כ' יורה לסקוד זנה בקלות נכונה יזכרה ויזכיר נזלה הנפיעה וימחה וימחה אשר בזה מקנה </p>	<p> מרי שות מולך רחוק אשר לך המלכה פנה עולמו ויבא ויבא עת מלכות ויחלה ויחלה בעל שמונה וערובה לחסדו מירחלת ולישעו חזקה ויעלה למחלה מרפא וארובה </p>
--	--

אמן כן יאמר צור מרוקם על כל ברכה

<p> אשיב שפתיך כבדאצורה וזעצין כבדונה אקצין כמנין ואשיתך צהר קישי עתונה כלך יקרא חכמיך וסודך בעגלה אשים עיני עיני לטובה ואדעך בחמלה אבישך וזה מלך צו אשירך נבלה כי כועי המן יקראתך גלבי לך בלה כבוד שנ' לטובת ארצות </p>	<p> אפודך איסתי ויחיש לך האלה אמו ציו למכותך צדי ולחלך וטהרה לא יאמר לך עמי טובה ולא יקראתך שכלה אזכור לפיכך אחרי במדבר כלה פי מואך טהר ויחלך ערב בועלה יאמר לך קונם אחותי עת לך לטוב יען משכתי לבי בארצות ויחיה לטוב </p>
--	--

זה שנ' לטובת ארצות כלל

לצדקת ביאות מעיניך בצדק עטן מקראיך לביטת ארצות עלי א' ישראל

שבת 67

ירדך שלש ימים ואחריהם חתהבשר עד חדשה שללכבה עשרים ושמונה ימים ושבעה
 ימים שהמתניבן למדיים שז' ותקבלו מה לחמה שבע ימים נמצאו שלשים ושמונה
 ימים נמצא ששילח המרגלים בעשרים ושמונה במיתן וכן הוא אומר והימים בברי
 ענבים ומשנתהון עד שבתאי צעיסים שני שבין מתור הוא מן ארבעים יום
 חלפן בעשרים ושמונה בקץ וחזרו בערב משנה צדק ומדבר פארך חמש
 שמונה ש' למדבר מדבר איתם שעתה קדומה עלן מדבר צין שנצטוו ישו עלן
 מדבר קדש שנתקדשו וישאל עלן מדבר פארך שפרו ישראל עלן מדבר סיני
 שירדה שטא לאומנות העו עלן עלפני אעפ שאמרו הקבלו שלחך מדינתך
 ולא מדינתך קפבים על ידך שנ' עלפניך כיוצא בנניכתב משה את מוצאיהם למן
 עלפני אעפ שלח צוהו לכתוב אותם לא מיחה בידו שנ' עלפניך כלם אנש
 ראשי בני ישראל שהיו צדיקים וראוים להתנהג בשררה עליה צבור נא רב
 שמונה למנה פרים המצו שמונת ל' יהונשע אומי להודיעך שלא נשאי והנש
 וכלב כלם שנ' ויעלו בנגב ויבאו עד חברון ויעלו שטם זה יהונשע וכלב ויבאו
 עד חברון זה כלב שפרט לקברי האבות ול' יצחק אומי מקורת היא בידע
 שהמרגלים נקראו על שם מגשיהם ולא עלה בדיכין או אחי קתרי בן מיכאל
 סתור שפתר דברי שלח קציה מעל שמשנה עצמו מק' ול' חונא אומי אהאנו
 למדכן אחי כחבי שהחביה דבריו שלח קציה וכפי שפסע על מדותן שלח קציה
 אה שמונת האטא אשר שרה מעש בשעה ששלח אותם צפה ברוח
 הקודש שעתידין לחזור ולהוציא לעג על הארץ יהונשע שהיה תלמידו וכתח
 פיו ובירכו ובמה בירכו קרא את שמע יהונשע אמ' לן יהונשעך מעצת מרגלים
 שנ' ויקרא מגשיהו שבע בן נון יהונשע וראיתם את הארץ מה היא אם
 היא חמה או צוננת ומה הארץ אם הנה היא אם רעה אם ישוב
 דוחות דעות או טללים דעם אם לחון ומה הארץ השם היא אם רזה אם ער
 להן חיו מקטבילין באבבם ועזרות של ארץ ישראל אם שלעונמה הן פחותה
 שמעט ואם שחלסיתיהן פירותיהן רזין היש בה עץ אם אין אמ' להן רשע
 אם עייף איוב קיים והינו דאמרי דצא חזק בימי מרגלים היה ככל התם אישה ה
 בארץ עץ איוב שמן וכל הכי היש בה עץ אם אין ומי דאמי התם עוף הכא

כשלוה אש לפענו ויחמו למחנה באותה שעה אמר הקב"ה למשה הנהיל ואנכי
מאמינים בדברי שלח לך אנשים מן בני ישראל וישלחו ויבדקו את הארץ
מנך ומנה שקרים בענין שב וידבר ק' אלהי ישראל שלח לך אנשים
מצינו כלדבר שהיו ששם כתבנו הקב"ה לאמר ליהייתם לו ובהגולה וכל
דבר שלפניו ריחוק מלפניו בדיבור הארץ והוא אומר שלח לך לבי שאלו לפני
מה שעתידין לעשות לפניך אמר למשה כבר את הדבר אנה לכס שב ארץ
אשר תרד אב לאם כוונה אתה לשלח שלח לך אנשים ויבדקו את הארץ
שנאמרים צדיקים הן בחל לבן אנשים הואיש זקן וזו באנשים ונתת לאמתך
זרע אנשים אף המרגלים צדיקים הן שהי נבואו מכל ישראל שזו אקו מכם
שנים עשר אנשים שהיו צדיקים במע מעשה ובפע ישראל ולא רצה משה לשלחם
עו עמלקי הקב"ה לומר לאם ראויה שישלח את מן מלכא על פי אשנתו
מנשיהו ודברו מה שלח ראו ושמעו הוא אומר כדוד ודוד המלך שגדונו לומר לזו
שיוחק ויתרו את ארץ כנען וכל ששבעה עומרים היא על שנת ארזי
שעת כנען דא שבה מן ארץ ששבעה עומרים דא שכל חמשה עשר
בה שן לא חזקו כל זה אף לשון כנען ואם חודו כנען שישלח חזקה עדים
כנענה שבדי ארץ ואם כנען ביה מנהג מרמה ואם יחזקו כנען דא
למה זמן כנען שנת דאת הארץ על שמע לפי כנענה שישלח באין כנען וקום
אמר לו הקב"ה אתה פגש את הממונים חייך שנתקרא הארץ על שמך ואתך לך
ארץ סיפה במוסתה ואיזו ארץ ארץ אשר את נק לבני ישראל לבני ישראל ולא נזק
לבני אבות אברהם ויחזק שא אמר לבני אברהם הן ישמעאל ובע קטוה בכל
ואם אמר לבני יחזק הוה עשו ואנסג בכל לך נא לבני ישראל וכן את מוצא שכל
הרבמות שהביא הקב"ה לאברהם ויחזק חייך לבני ישראל ובע קטוה בכל
את אברהם ושבועות ליעקב ויעקב חזק לבן ישראל כדית עלם
איש אחי איש אחי למנוח ושלח כל אחי נחזי ילך וירבד חייך שום ואלו
על חלקו הוא מוציא וישלח חזק משה אמת שלח משה את המרגלים
בעשרים ושמונה בשן ומנן שכן הוא שהרי הוא אומר ויהי בלע ביה חיש בעש
בחדש כנעני והלכו שלשת ימים עד שסוון לקבות התורה שכי יקטן נהר ק'

עולה לישועה
הקבוצה

והימים ימי בבורי עכבם מידן למודן שבקוף סוף נשתלחו המרגלים ויעלה
 בנג ויצא עד חפ ויצאן איך כל לא ויצאזח סלב שכין שראה שבירך משה ליהושע
 כפנה הוא ופא אצל לו לחברין אצל קצרי אבות העולם ונשתלח לפניהם ואמר
 אבות העולם בקשו עלי לחמים שאניצם מעצת מרגלים שכבר ביקש משה
 על יהושע לחמים וכן הוא אומ' ועבדי כלב עקב היתה רוח אודת עמו וימי
 אחרי שהכח החיים והלך לו אצל המרגלים ושם אחימץ ששיתלמי
 אחימץ מיומץ שבאחים ששי שמעיים אתה עקב שחתנות ותלמי שמעיים
 את הארץ תלמיס תלמיס ולידי העבד שהן מעבדין את החמה בקומתך
 וחברין שבע שבעם נפל' ע' מ' מה היה צונץ מקום מלכות עליה וכן הוא
 אומ' כיהין בעצם שרין וחברין מה היתה פסולת של ארץ ישראל ומה אם חברין שגא
 פסולת ארץ ישראל הרי היא משפחת כשבא ארץ מצרים שהיא משפחת מכל
 הארצות קל וחומ' לשבחה של ארץ ישראל אם תאמר לאנט שבכה את זבנה
 אתן תל' ובע חס פוש ומצרים ומוט וכנען חס לפי שבנה אתן בנה אתן אנער
 שבנה אתה כענור ואחר כך בונה את הנהגה אכונה את הנהגה ואחר כך בונה את
 הכענור שפסולתן של ארץ מופת בשע' היא לפי שהיתה חברין משוכחת ממנה
 היא נבטת תחלה וכן את מעצת בודיץ הנקום שכל מי שהצב מחברין קווס
 את חברין תורה לפי שהיתה חבובה מכל כבדאת לפע כל שנ' קנע האשיות
 ורכן ואומ' מעולם נכפתי מרחש' בית המסד' ש' לפי שהיה חבוב מכל נכבסו
 לפע כל שנ' כסא כפוז מרוס מרחש' מקום מקד שיכון ארץ ישראל לפי שהיתה
 חבובה מכל כבדאת לפע כל שנ' על לא עשה ארץ וחוצות ורא' עפרות תבל
 ארץ אן שאר ארצות חוצות אן מוצרות תבל זו ארץ ישראל ר' שמעון בן אחא
 אומ' תבל זו ארצו של משה וחקת בתבל ארצו למה טקדן שמה תבל על שום
 שהיא מתועבת בכל שכל הארצות יש צון מה שאין צון ויש צון מה שאין צון
 אבל ארץ ישראל אינה חסדה כלום שנ' לא תחקר כל בה' דא למה טקדן שמה
 תבל על שום תבל שיש בתוכה וחיה תבל שיש בתוכה זו תורה שנ' באנים ארץ
 תורה היכה היא תורה בארץ ישראל דא וחברין שבע שנים כבנתה מתי נבנתה
 אילומא כבנתה מעש אמער אדם צונה לבנו בית קטן ואחר כך בונה לבנו בית

עין הכי קאמא לזון משה לישרל ישכנו לאותו אדם שסכנתו חרופות ומגן
 על דודי פשוט רבא אמר איוב בימי משה היה כתיב מי יתן חסדו וימנעו לי נכתיב
 כו אמרו אפוא לה פה מתקין רב יוסף אי מן אפוא סגן ואימא יסדק דכתיב מי
 אפוא ויחסי עקב דכתיב אם כן אפוא זאת עשר ואימא יוסף דכתיב אפוא הם רעים
 דא מוחזן מלייתן בספר ויחסי משה הוא דאיקדי מחקק שנכ פיש חלקת מחזן
 ספון יאדע הווא מדכס קמיה דל שמוא בל נחמנב ויתב קא אמר איוב לא היה
 ולא כבדא לא משה בעלמא דאילן תומא הכי דכתיב וירש און כל מאי האו לא
 משה בעלמא הכא כמי משה בעלמא אם כן שמן ושם ערו למנה ד יוחן ול
 אעקר דאמרי תרזיהו איוב מעלמא גולה היה ובית מדרשו כבודיה היה אומרי
 שנותנו שלחמו משה שנכסן לארץ מצרים ועד שעה שייצו אימא כשנב
 וכמשנכסן לארץ מצרים ועד שיעא ל איעקר אומ איוב בימי שפס חסד
 היה של מן אתם בלכס חזיתם איזה דור שחזו בן חבל הוי אומ בדורו שלשם
 השפטים ד יושע בן קרחא אומ איוב בימי אחשורוש היה שנלא נמצא
 נשים יפנת בבנות איוב בכל הארץ איהו הוא דור שנתבסן בן נשים יפנת
 הוי אומ זה דורו של אחשורוש ואימא בימי דוד דיסל בקסן לאוהי רבאלך
 נעדה בתלה התם כתב בבל בצולי ישראל הפא כתב בבל מדינות מלכותך ד
 כתן אומ איוב בימי מלכות ששח היה שנ ותפל שפא תקחם וחכמים אמרי
 איוב בימי פשדים היה שנ כשדים שמן שלשה דאשים ויש אמרי איוב
 בימי עקב היה ודינה בת יעקב נשא כת בדבר אחת הנבלות תדברי וכתב
 התם כי גבלה עטה בישראל כלהו אמריו וכלהו תנח"י קציהו להו דאיוב
 מישראל הזה לבד מישראל דאי סלקא דעמא דמאומות עולם הזה ומימות
 משה וחילק מישחאי שפידה על אומות העולם והאממר ביקש משה
 שלח תעשה שפידה על אומות העולם וניתן לו שנ וכפלינו אכ ועמך גוי שמע
 מינה מישחאל וזה והתחזקתם ולקח מפי האל אמר לה אל תכעסו בהגבים
 אה והתחזק ולקח מפי האל ופיו שההיען לחומה שביהודה אמרו חללות אכ
 קוצצין ועדימות אכ שורפין שמעו בהן ששי ותלמי יעזו לקד אתם אמרו
 להן לא באנו איכס לא פשאתם אומ חללות אכ קוצצין ועדימות אכ שורפין

מני חוב

איון

דל עקב
 שנתקד ביקור
 וכן אומ נערה
 איהו איהו
 צדקה
 ד יוסף

שנה לך

עכל המשפיל פתח בעצמו נשברין ונכשלין בולא מקבציה פתחו זה חמקבציה
 פתחו פון ומויציו דברים שלא כהוהו הקבציה משפדיו עמ ולמד מה המרגלים
 שדיברו לשון הרע כלפי מעלה ואמרו לא נפל לנו אלהים כי חזק הוא ממנו
 ואמר חנניה כן אמרו מרגלים שאכלו יבוא בעל הבית ויעמוד עליו כצען
 ספק בידי להציל שני חזק הוא ממנו מכן לא נאמא גמגמ כשיכול אפן
 בעל הבית אינו יכול להציל עליו משם מלמד שהיו מסתקע כלפי מעלה
 ולבסוף נכשלו ומתו מיתה ששונה שני ומותו האטמים מוץ דמלהא דעה
 במגמה ויניחו דבת הארץ אשר תדו אותה זה עשה כיש דברים הרבו
 מרבים הכל מי שמבדל אוזין ותרכבין וכוונסין אנפ שהן מבקשים לאכול יש
 בהן מאכל אבל המבדל קוף אוכלב אין בו מאכל ולא עלה שהן מבקשים
 לאכול הרי עליו הוא אומץ יש דברים הרבה מרבים הכל מה יורה לאדם
 ולי יוחם במי שמרבה דבת מדיבר לו מרגלים שעשה עמה הקבציה טוב
 כשנכסן לארץ אותו היום שנכסן בו מת אינו והיו כל יושבי הארץ בוכים
 ומתקנחים עליו פדי שיתעברבו ויתעקקו לו עס לו ולא יתקבלו במרגלי
 ישאלו וקן כמ סופתו שלה קבלי והכפוח לדעה ואמרו ארץ חמלה יוש היא
 ולבסוף נענשו ולא הושלו כלום ונדוכו במה שאמרו במצד קנה יתמו ושם
 ימותו לכך נאמר מרבים הכל מה יורה לאדם ושם דמינו את חנף ונהי
 בעינינו בארצם אנשר לומי שדיבר זה אמנת לבי שאדם רואה את עיניו
 אבל מה שאמרין וכן חייבן בעיניהם נדמי שבידו ואמרו ופי מעינין ויניחו
 מה היה בלבם שלאחרים ולפי שק את מוניה פשקונן ידמיה על ישראל איכה
 והופיחן במעשיהן הרעים הקדוים פה לעין דמג למרגלים דאמר רבא אמר יוחס
 מבני פנה הקדוים פה לעין מפנה מרגלים שאמרו בפיהם מה שלא ראו בעיניהם
 ותשא כל העד וית אתקו ויצפן על אותן הדור הוא אומץ ביום כמערך תג
 חשב שגה ובקרי דרעה תמריד נד ק ציר ביום נחלה ופאז אנשי יוס שאמרת
 ליתן לבס נחלת אבותיכם גרמסם שתבוא הפור ענות עליכם דאמר רבא אמר
 פ יוחסן אותו היום עדב משעה באה היה אמר להן הקבציה לישאל אתם בביתם
 בבירה שלחנם את אקבע לבס טבירה לדורות ומא אותה שעה נקדרי עליו שרלו

ויניחו
 ויניחו
 ויניחו

גודל יבנה ובכשרתו ומוצו וכל אה שהיתה מרבוה על אחי משבעה בעונתו
ויבאן ער כחלש כחל יכול שהיה שבט כן מקודים תל למקום ההוא קרא תל
אשר תל על אחיך האל מלמד שסודא על שם קופו ויפרתו מעש זמורה
ואשר על אחי ויב כגט בשעס אס ריווך ליד עכמה קאוי באשכול יא ולמד מחוץ
אמצע שהדימון ושדא מתוך הירדן שנה דימון לפס איש אבן אחת ממתוך הירדן לגמל
תהיה דאחיות בקרבתם כי ישאלו מאר בעש לאמדי ואמל חלפתו ול אעזר בן
מעיה ול חטבה אכחו עמדין עלאות אצט ושיוצרום כל אחת מהן משני ארבעים
קאה וקומתו ער התת מייך אלה מחשב לאשכול שני ושאוהו במות בשעס עלם
שמשאוהו בשעס ממות תל בשעס ליי דחק אומי עמונה נשאו את האשכול ואחר
נשא דמך ואחר נשא דמך יהושע וטוב לא נשאו כלם שילן היו עמנה בצורה
וישבו לעמד הארץ מקץ ארבעים יום עד תשעה באב ויספרו לו ויאמרו
באנו אל הארץ בתחלה סיפרו בשבחה על רבם זבת חלב ודבש הוא וזה פיה חזר
כך דיברו בהנחה של אפס כי עזה עמי והם ילדי הענק ראינו שם מה
ראו ראו אחיכם ששי וילמי וכפנו מתי אכל יחושע וכלב שהאמרו בועז
לא נבטח מהם לא ראו ליו כעס משונה ומראה מות נמוי עמך של קד עלם
מעליהם עמלק יושב בארץ הנגב מייך אלה למדי שבילן ואמרו והלא
אין עמלק יושב לא בעמך של והעמלקי והכנעני יושב בעמק לא שבוי ואמרו
ויהס כלב את העם למשה אמר רבא שהסיתו בדברים עמך יהושע לקפר
ונצחו בו אמרו לו אין ראש קטוע מודבר אמר כלב אם אמתה בשבחה שלאמר
אין משבחו עלי אמר כי זאת בלבד עשה לנו בך עמדם מייך שתקו כל קעם
סבורים שבה כות משה הוא מודבר אמר חו עמנו מגזרים קדע לנו את היים
הודיך לנו את חמך אם יאמר לנו עשו קולנו ושלן לדריע הלמן נעשה ער
בעלה וירשנו אותה לכי כך שיבחו הפר זולתי כלב בך יפנה הוא יראה ועלן
הבר אומי כי כות שלב ביום קציר עיר נאמק לשולחו וכפש אדמך ישיר ועל
המרגלים הוא אומי בחומק לשעס וכעשן לעיטם בך העיטל לשולחו
והאנשים אשר עלן עמו אמרו לא ככל לעלות עליהם הפית אומי חזק פישע
אזהב מצה מקביו פתחו מקבש שבר לא היה עדיך לומיאן מושטל פתחו

ואתם אל תניחו את עם הארץ כי לחמם מזה הלחם הזה פשירדי לבנות לא ישאר
 בו ממש של כלום בקי או פשאנו ונענין עליהן הם עמונים וכשחזקו לכנינו בעפר
 ולא ישאר בהם ממש פענש שנ' ואשחטם כעפר ארץ סר עינם מעינים
 שאין להן לא שפוק ולא מעשים טובים שמונתי עליהן פעל רעה שמוני עלי
 יושבון מוכה השרצה איוב היצוי שהיה עמונים סבר מת ואברהם זכרון
 שאין על אה צדיקים שנ' כי צדקה תצמיח חיים ויאמר כל העדה
 לרגום אותם בתבנים כשהתחילו לסקק בארץ עמון וצדק הענין וקייבין ל
 לאותן ארבע שנ' ופבור ע' נראה בא' מונע אל כעצב יע' ויאמר ע'
 אל מלך עד אנה יתצונק אמר' שמואל ארבעה דעק' עד אנה נאן הן הקצה וית
 ותבקוק ובנסת ישראל הקצה אמר עד אנה יתצונק השם הזה עד אנה מאכרתם
 לשמר מצ' איוב דעק ואמ' עד אנה תוקון נפשי' זה עשר פעמים ותכלי מונ'
 אמר איוב זה שבוחו מלפ' עולם בה' מפני שכחוהו ישאל עשר סגמים דעק עק'
 עד אנה אב שהיוס כח' ומחוי בקבר' לא אדעק עד אנה' מנש' לאחוי שיש
 בחילן ליפול פני אחוי וכתבו עכין עשדה דעק אמרו לו למת' אות' זנעק אמ'
 להן דאנו זה שחילן ליפול ממה כשנתנו עליו עשדה דעק אב שאין בי פוח
 אה לאחוי לא אדעק' חבקוק דעק עד אנה ע' שועתי חלך בעת שדאה
 שלנת הרשעים ואורך מלכות רביעה דעק עד שהושב כתוב חזון ובאר
 על הלוחות התחיל קורא עד שהבי על פיקוק הזה ומשלה לשנתי' לא פנו להוב'
 כנסת ישראל דעקה ארבעה פעמים עד אנה' האשונה מבבל בעצ' נכופד
 נצר להחריב את בות המוקדש דעקה ואמרה בפקשה מוק' אל תשפחני שנת'
 עד אנה תשפחני נצח' שניה דעקה אמרי בשביקש המ' להשמיד להרוג
 ולאבד את כל חייה ויום היו מתחילים שגם עשר חדש שנ' מיום ליום ומחיש
 לחדש וישפוט עתה שגשג ימים וזעקו ואמרו רבו העונמים אם אין ארזה
 עוטה אותנו מי יעטה אותנו שאכנ' בצרה זו עד אנה תקתיר את סגך מעכו'
 שלי שית דעקה מיום שפיל' ישראל מההין תערה דעקה ואמרה עד אנה
 אשית עינת ב' כש' יגן בל' יומם רביעות ממלכות אדום שהאריפה
 דעקה ואמרה עד אנה ידום איב' על אה' יצחק כח' באדום יי תשלח'

שיהיו לבן מחמורת ועל בנות המקדש שייוחדו וכן הוא צווי נישא ידול להם לנאמית
מוסם במדינתו ונהפך לעם בקנים ולזרותם בארצות וכך ידענה מקומו עליו
בבה תבנה בלילה אמר ליצא אג' ל' וחק שוב בשנות הלילה למה אחת על
מקדש ראשון ואחת על מקדש שני בלילה על עסקי לילה שני ותשא כל
העדה ויתפן את קו ויבטקעם בלילה ההוא דא בלילה שכל הבונה בלילה
קולו נשמע דא בלילה שכל הבונה בלילה אמרו חזקו בותו בנפך עמנו
דא בלילה שכל הבונה בלילה אמרו כופצים ומגלות בנפך עמו דא
בלילה שכל הבונה בלילה כל השומע קולו בנפך סבבין ומעשה בשפיכתו
שליבן גמולא שמת בנה נחיתה בנפך בלילה ודבן גמולא שומע קולה ובנפך
עמה עו שטבין ריקי עינון פון שחבידו בה עבדין הנניאקה משפוכתו
וילכו על מלב ועל אה כל בעי של עליהם חפתי אומ' דברי נרם פתח לאומים
לא יעזר בנו שלי יקסי חגלי אומ' פתחם פאדם שיש לו מר הוא פתח ונניח
עליו כק עשו מרגלים חיו וישבץ באחיהן ואומ' דברי תרעומת לו סבב
באדן מנצים בועות אחינו בנפי החשך או במדיבר הזה לו מסנין בקצרות
התורה ויאמרו איש אל אחיו פתח דאש ונש' מע' המכון פתח לחזור
למנצרים אמרו מזגור למנצרים לשעבודינו ואל נפול בחלב ביוי המנעש ופך
עזבן מופתים ויתבו ראש לשועל עבדותם במרים דא כנתה ראשית
דאש יא עו מעבך שני דא עלמד לישיה ד' דהפ סוב מלמדו שבוקשו לעצמם
עו כון ששמעו יחושעו ופליב כך קיעו בקדיהם שני והנשע בעמ כן ופלכ כן יפ
קיע בקר' וכן פלג ועמרי על חסמל ופתח ואמר וכן זאת נעשה ללון כן עמרו
מידי חסיתו פל' ישאל סבובים שבעו חוץ מוצרי על משה שני ניהס פליב את
העם כיון שהקפידו אג' הויצאנו מנצרים קיע ללון את חיס חזקיו ללון את המגן
הגז ללון את השליו חוץ ובעניס אומ' נ' א' אדן צבוח לב ודבש שג' מושה האגין
מאד נעדי בתורה געה ביקשו ללגונ באצנים וליהושע עמנו שני ויאמרו פל'
התנה לל' אדם באצנים מידי כפלה עמו ויחטא נעמו צים ללון חים שני נטווי
ע' במאפצען אק ב' א' תומידן אמרו להן לא ציבים שאתם מנדיין לא שאנו
סמדייין אחריס עומס פצען שני אק ב' א' תומידן ואומ' נ' א' אכתומידן

עוק ילדך תשי' ל יורה ביד סימון בשם ל לוי' כד כד כל זמן שישדל עושין
 רצונן שלמקום הן מוסטין פוחבבורה דבט באהים כעשה חיל ואם לאו כפי כול
 וילכו בלא פוח לפכ רודף אמר אחח רודף מלא בזמן שפגושדל לח כן לא
 בחוק מלא יר כך אין כפאן לא בקול מלא וכן לידן גול גול מלא
 ארך אפיס ארך אף אין כפאן ארך אפיס לעדיקים ולששם תנא כשעלה
 משה למדוס מצאן להקפה שיושב וכותב ארך אפיס אמר לפני רבונו שלעולם
 ארך אפיס לעדיקים אמר לו אף לדששם אמרשעים למנא להו יאבדו אמר ליה
 השעת חזית דמיבגי סך' פשעשו ישאל אתה עהל ובשעת שלוח מרגלים
 עמד משה בתפלה לפע הקפה אמר לו משה לח כך אמרת לי ארך אפיס לעדין
 אמר לפני רבונו שלעולם ולא כך אמרת לי אף לדששם מיד ועתה יקדל נאמ
 ע' אמר יסחק על הכל הורה משה חוק מדבר ארך אמר משה לפכ הקפ'ת
 רבונו שלעולם אדם חוטא לפכך ואת כנאריך לו מיד הוי גובה מונט אמר
 הקפ'ת חייך שותפך ליה ואיכך ענד לה במרגלים ע' ארך אפיס לית לה
 קדאיי אמר חמאי אית לה קדאיי אמר תנחום ב' חטאי עבר הויח קומי כנע'
 כנשתח וכו' ושבעות קרית דמינחך יתב קרי הדין פיקולא עדותך
 טמנו מחד לביתך טא נ' ע' לארך ימני ופ' בתורה א' נקמות ורב תמיד
 ל אער ו' יוסי בן חנניה ל אער אומ' כן מאשש מעגיונות עונות מיכ' ובין
 מיכ' וקפ'ת מלא לפכ עונות ש' ישוב ירחמיכ' יפגוש עונותיכ' ול יוסי בן חנני
 אמר כן מאשש מעגיונות עונות מיכ' וזכות מיכ' והקפ'ת חוטף שפור אחד
 משל עונות והזפיות ככדינות ומה טעמה כנשא עון' תנן קחם כל העושה
 מצוה אחת מטיבין לו ומאריבין את ימנינו וכו' אתה הדין וכל שאינו עשה
 מצוה אחת דין מטיבין לו ואין מאריבין את ימנינו ואינו כוחל את הארץ בונה
 חק קיימין עשה מצוה אחת מטיבין לו וללאריבין את ימנינו וכו' את הארץ
 וכל העובר עברה אחת אין מטיבין לו ואין מאריבין את ימנינו ואינו כוחל
 את הארץ תנן תטנן הא כנהיו שבטא עבר עברה כותבין לו שפר בעושה
 מצוה אמר לעירא לה מי שבחתי לידו סמך עברה ולא עשה אמר יוסא
 בר אבין מי שיחד לו מצוה ולא עבר ענה אמר מד עוקבין כהן כפון אב

החג

בכל ארעא דחדושיה ותקצרה תבוא השעה ותגלעתי אמת מבינתו מליעק
תודסכה ותקצרה שגא תנאי תגלעתי יעקב' העה שמעיק למנדק חרוץ חז' ^{אכנו בדבר ואורע}
בע פ' תדוש הדיס ותדוק רבעות כמסך תשים" ^{אכנו בדבר ואורע}
מלמד שטעו יבון פליה לעעה וכשכוקע משה עלהן דחגים חקיק להן
ואעשה אותך לגוי גדול אמ' משה למע הקב' רבונן שלעולם וזמנה כבא
שלעלש דקלים אינו יסול לענווי בשעות בעסק' בקא שלדגל אחת היאך לענוו
ק' יעדל מה חס כונת שישלחם זנות שלשה אמות חנה אומ' אכנו בדבר ואורע
אם לא יהיה להם לא זכות על אחת במנה נכמה אינ' יכולת להתקיים לפניך
בשעת קצת' ויאמר משה אל' ושמעו ממצרים עששו יתקיים דברים
שלמתיים שאמרו דחו פ' רעה נהי טעב' ^{מפני יכולת' יכול מוכבי}
ליה אמר' לעד אמ' משה למע הקב' רבונן שלעולם עכשו יאמרו אומנות העולם
תשע שות סגרה ואיך בן מוח לה ציה' אמ' לו בן עמדיס דחו נדיס ובכוחות
שעשיות על חס אמ' למטן רבונן שלעולם עששו יאמרו בסג' מולך אחי יכול
לעמוד בטב שלשים ואחד מליך איך יכול לעמוד' אמר' יוחנן מנין שחזר
הקב' והויה למשה שג' ויאמר' ע קלואי סודיך' תאכז דברי' ישמעל בדבין
ענד' האמות לומר אשרי תלמידי שדשו מודה לו' ^{בעתה יגדל נח}
כח' ^{זה שג' ויאמר' צדיק דרכו וכו' ידים יוסף סוף אומ' אמר' חונק}
ויאמר' צדיק דרכו זה הקב' דכל ביה ע' צדיק ע' וכו' ידים זה הקב' דכל
ביה סהור עינים מלאות ב'ע' יוסף אומ' זה הקב' שהוא סעעיס פוחן
של צדיקים שיעשו ליטון' ^{וא' ויאמר' צדיק דרכו זה משה דפתב}
בה עדיק ע' עשה' נכח ידים זה משה דפת בנה לא חסוד אחי מנה נשגת'
יוסף אומ' זה משה דכל ביה שהוא מוסיק פוח בקב' דכל ועתה יגל
כא סוף' ל' יעקב צדיק ולי יוסי בריחנה ובע' בשם ל' יוחנן יתקן חיליהן
דחוק' תקבור מחד דחמים ואל תקבור מחד הייך דכל ועתה יגדל נח פוח ע'
אמר' ל' יוסף לקבור שהיה מתושש באפן ועבד אחר ודאח אותו אמר' ל' יפה
כוח' ל' עדיה ב'עם ל' ויהי ביל סימון כל זמן שהעיינים עושין דצור'
שלעולם הן מוסיק פוח בקב' שג' ועתה יגדל נח כוח ע' ואם לאו כביטון

אין אסורות עילוי ופיסקי והוא ל' חוטא בשם ל' אבהו הקצה אין לפינו שפוח
 כפיכול בשצול שיהא נעשה שפוח מה נמצאה נושא עון ועונש על פשע
 נשא פת' וכן דוד אומ' נשאת עון עמיה כפית של ח' אהם סנה' וכן הוא אומר
 גל אל יפלו עוהו ופתי אומ' גל על ט' ויבדק' גלה עונך להקל' בה ובלה' עליו
 הוא מונע' אמר יוחם משל לבן מלחם שנתנו לו לפעון עצה של קורה העין
 אכן והוא אומ' אמר להן הן על כל מה ואומ' בען נחמ' לנען כך רוח הקודש שגור
 לישראל בלו עונותיכם להקל' בו ויכול וקח מות' וכן הוא אומ' פת' נושא עון ופשע'
 ובקה לא יבקה מנקה הוא לשבים ואינו מנקה לשאים שפס' וכן
 ובקה לא יבקה שאינו עושה עם ישראל כדך שהיא עושה עם אנמור
 העולם פענ' שזק אומ' לא העשה בלה' ויסרתך למשפט וקה לא אנה'
 פוקד עון אבות על בנים תולה לאב עד ארבעה דורות שאם היה אחד
 מן הדורות צדיק הרי האב ניצל לא נמצא אחד מן הדורות צדיק כל אחת מהם
 נמש על מעשיו' מועליך אונן משל למדתך שיש בו ארבע שורות אם
 היו כולם שלשם הן אובדין מקיטת שלשם ומקצות שלחן שלחונות הן
 נכונ' מרין שהפעם הגדולים מכלל את אבותיה מדינה שלגיהם אלה
 שהפעם מעמים שהיא תלויה על ארבעה דורות שנסקד ען אבות עלבד
 על שלש ועלרבע ולמה לא אמ' להלן על פע פעם שבע הפעם קדוויי' בעס'
 אף הפעם הקטנס מצילין את אבותיהן באסיפתן פשה' קטנס שז נזה כלטי
 הקיד המאחר' מי מקיר הסאותו פדיו א' צנו ובנותו' אמ' ל' יהושע ופי א' קו
 מרובה מדת המצב או מדת המדיענות הוי אומ' מדת הכח מרובה ומהאם
 מדת המדיענות שהיא מעשה במשפן הפעם אחר האבות בען האבות'
 מדת המצב שהיא מרובה אינו דין שימשפן בה האבות אחר הפעם לחיי
 העולם הפך וכן הוא אומ' ובניהם ילדו וישמחו יבל ליצם ב' מלמד שהקל'
 מקרבן אן אצל אן אין את יכל לונג שאם היון האבות רשעים מקרבן
 אצל הפעם למחיעתן שלעדיקים' וכן הוא אומ' פ' את אשר יאהב' ופ' וכן
 ופ' את פ' ירצה' שהוא מדינה את דבן באבן ומצאו אצל' ל' חנה
 אומ' פי יקרא קן צפור ופי' אן רחמים גדולים דחמי' הבדיות צו רחמי' מי

שנה נ

למשה ממערים ועד הנה לא חפון קדמי וחורנית אמ' משה לפני הקצה
 רבונ של עולם ממערים ועד הנה לא שרית ושבת להן היך ישרית
 ושבת להן לך עבד שרי ושביק להן לדאע' ויאמר ש כלחתי כן
 אמר ל אבסרתי לשנים שהושיאן דתוס למלך הושיטה לשמו ויצאת לשם
 קיבו ואחז משיטה לשום קיבו ויצאת לשמן כן חזקיהו הושיטה לשמן
 ויצאת לשם קיבו הושיטה לשמן אמר ש זמר עזאת אשר התהלכת לפני
 צאמט ויצאת לשם קיבו והנות על העיר הזאת להושיעה למעב ולעל
 צוץ עברי' משה הושיטה לשם קיבו ויצאת לשמן הושיטה לשם קיבו
 זכר לאברהם ליע וליש עמר' ויצאת לשמן ויאמר ש סלחתי לך צדיק

צדיק
 עבד
 אברהם

ואולם חיה את רבם בדי' יצחק אמר לו הקצה למשה החיות
 צדיק' כפי האמת רבים את צדי' בוא וראה שלא טחנת גדד
 אין על אבותינו במדבר' לא על לשון הרע שכ' ויבאו אותה זה עשר פעם
 מטמי דילכוח דאישיג לא מלכו סאתם דאמר רב המנונא דמין הקצה
 כפי סמ' מאדם עד שות' עמל' קח' שנ' בוא לאת ספק' ישי' לו' אמר
 שמעך בן' קיש דחזק קרא זה עשר פעמים על זה טחנת גדד דיש' תש'
 אמר' יהודה עמדה כיוונת' סו' אבונע' את המי' ב' במדבר' שנים
 בים ושנים במים ושנים במג' ושנים בש' ל' ואחז בעל ואחז במדבר
 פא' שנים בים אחת בירידה ואחת בעליה בירידה האצ'ל איך קברים
 במ' בעליה כידת הונ' ואמר רב הונ' יש' ש' אונתו הוור מקט' א'
 אונתהן כדירש רע' בר' מרי מאו' יש' ומרו עלים בים סוף מלוג
 שהיו יש' מומים ביונה שנה ואומד' כשם שאנו עולם מני' זה
 כך מערים עולם מני' את' אמ' לו הקצה לשדן שלם פלס' אותך י'
 ליצנה אמ' לפלו רבונ של עולם פלו' עבד שבת' לו רב' מתנה חוד'
 ונסולה ממנו אמ' לו אכ' נותק לך אחז ומחיה כח' אמ' לפט' רבוב
 של עולם פלו' עבד ש' חוב' את רצו' אמ' לו נתל קושן יהי ערב מוי' פ' א'
 ל' צמח ש' ויר' ישראל את הי' קדו' ויר' יש' את מ' על שפת'
 דים' שנים במים אחת במיה ואחת בצ' פ' דים' במרה ד' סוף ממה

•

שאם נתייחד העולם הוי אור לחזני מי שאמ'והיה העולם ומה אם הצדיק שדומה
 מועדין כעמון שאם כולו אנהבנים ישלחו אנהאם חסדי הקצף שדומה מן
 מרובין על אחת במדה נפסק שאם כולו את הבנים ישלחו את האבות חסדי מדינה
 שלבניהם ל' אור הדירה ואור אור כבוד את אביך ואת אמך היכן מחייבין
 שלמלך בנות בלשון שלמלך או חוץ לבלשון היו אור בלשון שלמלך
 ומה אם חוץ לבלשון של עון הקצף כבוד את אבך ואת אמך בלשון של
 דן הן עין על אחת במדה ומה ואם יושבין הן הבנים במדה יתן של צדיקים
 והאבות במדה יתן של בנים חין זה כבודו הא למדנו שהן כבודין שלהן
 כד' הן לענין העם וזה החיל מעשה מפי'ם להקצו' אמ'ן רש' העולם
 אתמנהל בצאצאיה העבד אתה היית מפי'ם אותך עליון עבדך איך ירדך להי'ם
 אותך עליון כלה נח לענין העם הזה אמ'ן הקצו' למשה סלח עבדיך נא משה
 אמ'ן שבנים הקצו' מפי'ם למשה בצב'ו' ית'ן פננים משה מפי'ם להקצו'
 בשיב'ו' ית'ן לפי כן משה אמ'ן להקצו' הדי'עב'ו' כן את דודך באינו משה
 אתה מדעה עם עונתך אך כמדת ית'ן אונ'ך להקצו' ודדיך ל' הדי'עב'
 ודי'עב'ו' דודך שלא נעבש מתורתך ונתמדד אותך כשפורדת לאותך
 הדאשונים ל' אבא ב' מהני אונ'מ'ל'ל'ע'ך שהיה לוקח לו עבדים והוא
 כך היה מורדך לוינים לוקח לו עבד אורי אמ'ן אות עבד אדונ' בצקשה
 מוסר הדי'עב'ו' מהותו מתקב עז שלו אבנ' וילדי'ך כן כמדת ית'ן אונ'
 לפי הקצו' רבות שלעולם דדיך ל' הדי'עב'ו' שלו מעבש מתורתך שנת
 לכו נהרדסן פשטודת לידור המבול ולחוד העילה ולסדומין ל' ל' אמ'
 משל לאחי שהיה כוסל כמים ומבדיש'ן סגם אותם משה אשה אמרה ל'ך
 בבקשה מנאך הדי'עב'ו' ותוא תשמישך עז שלו אבנ' וילדי'ך כן
 כמדת ית'ן אונ' לפי הקצו' רבות שלעולם דדיך ל' הדי'עב'ו' עז שלו
 איעבש מתורתך וכך משה אמ'ן הדי'עב'ו' את דודך הדי'עב'ו' באינו
 משה את מנחה את עמך כלה נח לענין העם משה כ' את אברהם
 חותן בני ח' וכן מדת האוב שויה ג' ומה ומה מ' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'
 מג' ונעז הע' ל' ינ' ביל חט'ה ל' שמו'ל פר כהן חז' אור אמ'ן הקצו'

והדי'עב'ו' ומג' ונעז

אחרת ונתנה לברוך בן נדיה ופתרה והלא הקב"ה אומ' לו כמות לא
מיפן ששלוחן שלמים כמותו ל' זכאי אומ' הרי הוא אומ' כה
אמ' ע' למשיחון לכרש' מהו אומ' בקוק חנני העידותיהו בעד'ת
והקב"ה אומ' הוא יבנה ביתי ואלהתי ישלח וכרש' אומ' מי בכס חנני
עמו י' להיו עמו ויעל מיפן ששלוחן שלמים כמותו" וכ' את מונ'
שהקב"ה מצוה את אלהו ואומר לו ואת יהא בן נמשי תמשח למלך
על ישראל ואלהו עוה את עישע ועישע שלח את יונה ומשחן שני
מלישע הנביא קרא לאחז מן הנביאים מיפן למדען שש ר'נחו
שלמים כמותו" אמ' הקב"ה הקב"ה עליון כל אלהו משחן שנה
ומל'היס היתה תבוסת אחזיהו" וכ' את מועז באישע שמשח את
חזל והלא לאהו עוה הקב"ה שימשח אותו שני ומשח את חזל
למלך על ארס אמ' מיפן ששלוחן שלמים כמותו" דא' מן
ששלוחן שלמים כמותו שני ויראן בע עמו פי נבאשן צדור' וכי
צדור' עשו כלום אמ' כן שעשו כלום לשלוחו פאן עשו בו שלוחו
שלמים כמותו" יום לשנה יום לשנה מזה כבוד מדה"

אע"פ דברתי בבגידה ופשוטה" במדבר הזה יתמו ויש
ימותו" תנן התם דור המדבר איך להם חלק לעולם הבא שכן
במדבר הזה יתמו ויש ימותו" יתמו בעולם הזה ויש ימותו לעולם
הבא דברי ל' עקיבה ל' איעזר אומ' בתי' הק לעולם הבא ועליוהו
הוא אומ' אספן לו חסידיו כולתי בריתי עלי צפח תכנו וצנח
דור המדבר איך להן חלק לעולם הבא שנאמ' במדבר הו' י' ויש
ימותו יתמו בעולם הזה ויש ימ' לעולם הבא" ונאמ' אשר נשבעתי
באפי אס' עמוהו אל מנחתי דברי ל' עקיבה ל' איעזר אומ' בתי'
הק לעולם הבא ועליוהו הוא אומ' אספן לו חסידיו ואל' נא אפי מנייס
אשר נשבעתי באפי ל' באפי נשבעתי ולא בפיני וחזר אני בפי
ל' יהושע בן קרחו אומ' לא סג' פאנס ב' אלא לדורות הצאים אספן
לו חסידיו לו חסידים שצבל דור ודור" כולתי בריתי ל' חנני

וכתוב וילבן העם על משה לאמר מה נשתה בדמדמים ויפלו ויחכו
פרסודים ואין מיס לשתות העם וכתוב וירב העם גם משה שרעם
בסם אל תשאן ויפלו אל תוותרן והוותרן שנים בשליון אחת בשליון
לאשון אחת בשליון שני בשליון ואשון בשבתו על סוף הכשר
בשליון שני והתקפה בעגל פראיתיה ובעגל פארן כראיתיה
אם יראו את האש בשם לחצנים עליהם סוד הציור אש
עליה ורע דליותו באותה שעה פרו ועבדו ופדו שלי שרע
ונקדו על הגבורים שבהן ועל החכמים ועל החזקים כהן וקצין
וחצירן שיהרגו וידלתו בעולם להודיעך מנה קבעו בהן המדגלים
מקורים לעיני ציוריה שהפילן מדין צדק ישרא לזכרון אש
שבשמים אבל כלב שהטיל שלום בישותי לפי וכנס להלך
ונתנה לו ירושה לירדות שז והציאות אל הארץ אטם שנה
ונלען ירושנה קידבל ער מעת לעדה הדע מים למדכו
שאין עדה פחותה מעשדה שהרי היו סתקה שנים עשר ויראן
מהן תקושע וכלב נשארו עשדה וקדוה הפת עדה במדב
הזה יפסל מים עשדים שמה להודיעך שבבו לוי שלח היו
בגשירה עמהן שהרי לא נגעו לא מים חדש ונעלה
בזמם שיהיה אש של תרעם אמרי ושמועל וכי כל ישראל תרו
אותה והלו שנים עשר בלבו תרו אותה לא לפי שהיו שמועל
ששלוחו שלמים פגותו י עקובה אונג אש שלוחו שלמים
פגותו שן וחקר בתם אשה לוי והלא הדיעם הן האקריבין א
שלוחו שלמים פגותו י יהושע אונג אש שלוחו שלמים
שלמים פגותו שן ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל וכי כל
הקהל פולק שחטין והלא אש שחט לא אונג אש שלוחו שלמים
שלמים פגותו י איעלו אונג אש שלוחו שלמים פגותו
שן ויהי שחטין אש שלוחו שלמים פגותו י איעלו אונג אש שלוחו שלמים
קח סך מרגל אחותי ושתב עליה נח פשה ירמיה לקח נגלה

שלשים יום אעפ שמתדיין לך מלמעלה אין מעדיין לך לעולם ולעולמי
 עולמים לכך נאמר ויתאבלו העם מאד באותה שעה אמרו הקב"ה
 למשה לך ופיוס אותך עניים שפיר יצא לבס מעליהם אמר לסבין
 רבונן שלעולם במה ארעם אמר לך ורעם שפיר תורה שני דברי
 אבני ישראל ואמאלהם כי תבאן לארץ מוש" ^ד דבר אבני
 ישראל משלעבוד הנקבים באין אינן באין לא משליחידים ולא
 משלגרים ולא משלנשים ולא משלעבדים ומען לרבות יחידים
 ובלים ונשים ועבדים שישקלאן שישתתפג אמר וידברס אלמ
 לרבות יחידים דבר אבני ישראל לרבות את הרבדים ואמר ואמרת
 להם ריבה נשים ועבדים ובעד השבע אתה אומר בני ישראל להגיד
 אתה גדולתם עלידי חטוב להנהיגם במצוות דבר אל בני ישראל
 שיהיו שוקפין שקנים ולקחין נקבים לעולות קנים ולעולות דת
 התושבים ולעולות הנמצאים ועלידי מי ששיטה עולתן וברח
 דבר אל בני ישראל שיהיו שוקפין שקנים ולקחין עבדים
 שיהיו הפחטם מבשטין חטאתיהן ומטותיהן ועשיון ברח
 מדורות בבית המוקד להחמם כנגדן ^ב כן תבאן לארץ
 קבל עניך עד שלא תבוא לארץ משתבוא לארץ להקריב
 נקבים שבצנות שתקבל עניך תבוא לארץ יכול פון שבאר
 לארץ יהיו חייבין להקריב נקבים שבחנינה לארץ אמר אנכי
 נתן לכם חן לי אלן ביותה בחירה מנן לרבות במה תל מושבות
 לרבות במה או מושבותיכם יכול יעשו במה בחנינה לארץ
 ויקריבו עליה נקבים אמר אשר אנכי נתן לכם בארץ אשר אנכי
 נתן לכם אתם עשיתם במה לא בחנינה לארץ ^א ועשיתם
 אשר לך שיקריבו האשים לנשים וכל אס קדמון נקבים
 לאשים יהו פשרים תל לעשות רוח נוח לך בכלל האשים
 הנקבים באים ^א עלת או זבח קרב לעולות ולמנחות שאינן
 טעוין נקבים לפלא נדראו בכל את שהוא בא לפלא טעוין

מישאל נשדיה שמסדן עצמן לתוך פצען האש עלי גבן ארבע
עקיבה וחברין שמסדן עצמן לציונה על דברי תורה ל שמעון
בן מנסיא אומ' באין חק לעולם הצא שז' ופצווי ק' ישפון ק' אמר
רבה בר בר חנה אמר ל יוחנן שפיקה ל עקיבה לחסידותה שנהלך
והדאת באגני ירוש' לאמ' פה אמ' ק' צדתי לך חס' כעוריק' אחת
באין בזכאת דין עצמן לא כל שפן' נימותו האנש' מוע'
תנן התם מלגלים אין להם חלק לעולם הצא שז' וימותו האנש' מוע'
דב' הארבע צמח וימותו בעולם הזה במקפה לסב' ק' בעולם הצא
אמרל שמעון בן לט' ש מיתה משונה מתו המרגלים אמ' רב
חיימא בר אבא בר רב הושע ר' אבהו בר רב הושע ר' אבהו בר רב הושע
לשונם וכפל על טבורם והיו תל' עונות וצאות מלשונם וכפנקות
לטבורם ויוצאות מטבורם וכפנקות בלשונם רב מרג' בר יצחק
אמר באקברה מתו המרגלים שז' במגפה לפנ' ק' ורבי הדיברים
קל' וחומר ומה אם המרגלים שהוציאו שם רע על העמים ועל
הקבצ'ם כך עלתה להם הארץ על חבורו על אחת כמה וכמה
ולפניך שנתנה פרשת מרים לס' שנת מרגלים כדי שילמדו
קל' וחומר אמרים ולא למדו' תבא אמר' לעזר' בן ספרה בוא
ודאך כמה פוחן שללשון הרע מע' לך ממרגלים ומה מוסיף
שם רע על עמים וארבעה פר' המוציא שם רע על חבורו ער'
אחת בינה וכמה ממתי דלמא משום האר' חננת בר ספח
דבר גדול אמר' באחתה שנה ש' חזק הוא ממנו פני פול בער'
חברת אינו יכול להוציא פל' משם אמ' רבא אמ' ריש לקיש אמ'
קראו ימי האנ' על חבורה אר' הוציא' וידבר מש' אתה הו' אלכ' בע'
יש זית הע' תא' מים' אמ' כל המכירין אותנו יוס' מחור' תב' אג' שנת' ל'
מל' ע' א' מתור' ל' ע' ג' מים' אכל' חננת' אותנו שלש' י' תב' אג' אג'
ש' מתור' ל' תל' ע' א' מתור' ל' ע' ג' יוס' אכל' חננת' אותנו תב' אג' אג'
אג' שנת' ל' מתור' א' מתור' ל' ע' ג' יוס' אכל' חננת' אותנו תב' אג' אג'

קט"ה ב'
ג' א' א' א' א'

קט"ה ב'
ג' א' א' א'

שבת

והוא יורד לשיתוף ואין כותבין אותו על האש" וכן תעשה בן בקר נקט
 הפרא העל בין זכר בין נקבה שורה" והקריב עלבן הבק מנחה
 שומע אב שאם לא הביא עמו יביא אחריו ומנן אתה אומ' שאם לא הביא
 היום יביא למחר תל' תעשה ומנן אתה אומ' שאם לא הביא בשבת יביא
 בשאר כל ימות השבת תל' תקריב ומנן אתה אומ' שאם לא הביא בראש חודש
 יביא בשאר כל ימות החודש תל' תעשה ומנן אתה אומ' שאם לא הביא בראש
 השנה יביא בשאר כל ימות השנה תל' תקריב ומנן אתה אומ' שאם לא הביא
 ער שלא בשלן עבדו בהכח יביא עבדו משלן בהכח תל' תקריב תעשה
 תעשה תקריב ככה יעשה לשור האחד בהכח בן הקד לשור או
 לשה בהכח או בעל בהכח בהכח נכחי תעשה בן קטש בין קטש בין זכרים
 בין נקבות פוקסר אשר תעשו מביא את הנשים ומעריב לאחד מלוחי
 שאין מעריבין נקבים בהכח אומ' לאחד שאין מעריבין נקבות בהכח
 וכל אחד אומ' בהכח אשר תעשו מביא את הנקבים ומעריב יוכל שלא
 בא לומר שאת מעריב נקבים בהכח אלא נכחי אים בהכח אים ומכחי כחי
 בהכח בהכח תל' פוקסר מעריב את נקבים בהכח נכחי נכחי בהכח אים
 בהכח בהכח אכל לא נכחי פוקסר בהכח נכחי נכחי ואליהם ולעולם אין
 מעריבין היין לפתחה לא אחד שנתעריבה חולת או אחד שהקטיר ומנחה
 כל אחד נכחי עצמה" ככה תעשו לאחד הדי שהקריב אשר עולותיו
 עשדה זכחים יוכל יביא מנחה אחת לכולן תל' ככה תעשו לאחד כנסת נשער
 הנה לפי אחד ואחד" כל האזרה יעל פשו מלמדי שומעין בין נכחים ונכחי
 שלשת לומין ומנן שאם פיה לתוס' ינסוף תל' נחיה" לא כל האזרה יסדו
 עולות גוים מביאין עמהן נקבים" וכל אתה חציבולך לא יקריבו עמהן נקבים
 תל' ככה תעשו לאחד כנסת נכחה באין משלן עבדו" יעשה ככה אתה
 כח אלה עשדונות שלומים אתה הוא לא יזכיר אלא עשדונות שלומים או מה להששים
 עשדון אתה הוא לא יביא לא ששים עשדון תל' להקריב את שהוא דוטה להקריב מ'
 מוקריב יפול שהוא כנסת כצבור תל' אתה אלה אטשד לומי אתה אלה שכחי
 טמ' להקריב ואפשר לומי להקריב שפכר נחמ' אתה הוא מה דוטה מנחה

נאמרים ואמר שאיננו בא לפלא אינו טעון נאמרים פרט לחכמה ולאש
 שאיננו באין בנדר ומדבר אינו טעון נאמרים יכול שגוי חקירה
 ועל ידיה האמת ואיננו באין לפלא יכול לאו יטעון נאמרים תלמידי
 במועדיכם להצא שגוי חקירה ועולת האמת שוטעון נאמרים
 וכשהוא אומר במועדיכם לרבות על תמיד ותמיד" מן הבקר
 פרט לפלאים וצריך השב אחת אומי מן הפרט פרט לשור שבה
 והמתווש לו עדים" אומי היצא פרט לדובע ולנדב" ובנד
 השב אחת אומי מן היצא פרט למתקנה לנע ולבעב"

והקריב המטקייב בקרבנו לע הדוי גוי שאמר הדי על מטה ולא פירש
 מכן שיביאנה בלולה אמר ונפש פי תק קר במטה לק סלעיה קר
 פתיק חיש אופן היה מקיימנה מיכ" ואל המל קר לע מנחה
 סלע עב" בלול" והקריב המל קר לע שיהיו הנאמרים מעלה
 ולא היה פיר עד לבבוא אף המעשים שיביא תורה ולחמה מב
 המעשה לא תצא נאמריה מנעות מעשה שאין הנאמרים באין
 לעולם אם מן החולין" ויין תקריב לנאמרי דביע ההין פנחה
 היין מותר המען שלשה לובין לעשרון תעשה על העלה לפה
 שאומרים לפלא אמר שהיא בא לפלא טעון נאמרים תל תעשה על
 העלה לרבות עולת יולדת ועולת מצולע" או לרבה זבח
 פרט לפסח זבח פרט לכבוד ולמעשה" לכבש לרבות פסח
 שעבד מוכן" האחד לרבות אחי עשר באעשר" או לאיל
 תעשה לרבות את שהוא לא איל ולא פבש וטעון נאמרי איל
 איתמי הוא לא איל ולא פבש וטעון נאמרי איל מכן שעשה
 חזק ונאמרי על ב"ק שלשה עשר חל"ל ל פרסן קוריהו פלבא
 ב"ק שאין קוריהו נאמרי" שימעה קוריהו פלבא קוריהו" ויין
 תקריב לנאמרי דביע איל" והיו נאמריה היין מודות השנג ש"ע
 לובין לעשרון" תקריב לנאמרי לקטנים או אינו לא לאשים אמ
 לא תבדיל פלבא יעשה כותבן בספר וצבחה ידו ויעק ענאמרי

אברהם

בחלה מיפן אמרו עיקר הכלבים בזמן שהרועים אובלן מומנה חייבת
בחלה ומעריבין בה ומשתתפין בה ומכרפין עליה ומקמטין עליה ונעצא
ביום טוב וניעא בה אדם ידי חובלתו בפכה אם אין הרועים אובלן מומנה
איכה חייבת בחלה ואין מעריבין בה ואין משתתפין בה ואין מכרפין עליה
ואין מקמטין עליה ואיכה נעשית ביום טוב ואין אדם יניח בה ידי חובלתו
בפכה בין כל ובין כך מומנה מומנת אובלן מלחם הארץ אין קרני
לחם לא חמשת מיני תבואה בלבד והן החטים והשעורים והקמחין ושכולת
שועל והשיפון הרי אלו חייבין בחלה ומעברתין זה עם זה ואין כאן לחם
ונאמר להם לחם עני מה לחם שכל לחם מומנת המיטין האין אף לחם
האמור כאן מומנת המיטין האין ר' שמעון בר' חמון שומע פולחן מן היין
קרייה ושם חסיה שורה ושעורה נקמק ופסמית בכולת חסיה אלה חסיה שורה
זו שכולת שועל ולמה נקרא שמנה שורה שהיא עשויה לחלה פשוטה
ושעורה או השעורים נקמק זה השימון וכוסמית או הפוסמית בצולתו ער
כאן בצולת של לחם ופ' למעין מן הקבלה אמר סימון מומנה יבית ויקרין
למשקם אהיו יורבן בני שהוא דבר תורה מלחם הארץ אפילו שנת
עסות שנשפזו בו ונשעתן שיעקר חלה חייבין בחלה ל' איעזר אמר
אף תורה וכומק לסל הקל מנדק לחלה עז והיה באכילת מלחם הארץ
תרימו תרומה לך קרא הכת לחלה תרומה לומ שחייבין עליה מיתת
וחומש ואמרה לזדים וככסי כהן ועולה צאחד ומאה ופוענה נטילת
ידיים והערב שמש כתרומה ראשית ענין ראשית לאשיות לו אין
לה שיעור מן התורה לא אפלו הפריש בשעורה פול את העיסה
ומדברי סופרים אחד מעשרים וארבעה כדי שיהיה פלי צה
מתנה שנתת לן והמתת מפריש אחד מארבעים ושמונה לספי
שעיקרו מומנה דא למה אמרו חלה בעל הבית אחד מעשרים
וארבעה מפי שמונת חלה תלניה באשה ולעולם אשה עיכדי
לעה והלוי תוציא אחד מארבעים ושמונה ולפכך אמרו חכמי
שתוציא אחד מעשרים וארבעה כדי שתצמוץ על ארבעים ושמונה

שעורה
שעורה

הוא בצבא חזק עשירי אחד הוא כינוי היה לי אינני בקי יעקב אהרן הצבור
מביא ששים נאמר והיחיד מביא ששים דפי גור אתכם הר יכול זה
שנתייד אינו מביא ששים אלא לא אמרתם אלא מתבטח אין לי אלא שעלה
עמכם ממעריכם ומען אפילו עמכם באותה השעה אמר או אשר בתפס
לדונתים ועשה אשה רוח עוחח לץ מלמד שאיכו ושאי לאכול בוצ
בזבזים שי שיצא לאשים קרוב יכול אף מנחות תל פאשר תעשה און
פאשר תעשו בבהמה מען אף בעופות תל סן יעשה האמה הקבר דגים
לא מנחות תבן רבין פתה ישראל לאו לא יתבטח לא בשלשה דברים
מילה ומבילה והדמות קרוב אף הקרוב פניו אף בהן אף ישראל בדם עולה
ושחי שלמים אף הקרוב בדם עולה נשחי שלמים תל ועשה אשה אמרת
עא וראה אשה הוא מן האדם שפול עולה לאשים ואין סך ממנו חזר איתם
מוסר לא עולת העוף להבית פניויה אחת אי אשאר שכל מיניו פרייה
קרובה בכל התורה מיין אמרו כל הקבץ שבתורה חייב עולות חוץ
מלמד מפת שכולה פלוג לאשים תנן הבית עולת בהמה לפקודים יא
מסנות ודמים לא יצא לא אמרו סן לא להקל עליון הקהל חקה אחת
לכ לדנות שפכטי עזרת לכתום ולכד הקל מופך היה לי אעזר
אעזר כלקר המוסר עדיך להפמיש רבעת לקסן ר יהושע און איבן
עדיך מופך שהא תקלהסן בר יא הקרוב הגר לדנות שחי הקרוב
חקת עולם לידככם כבד יהיה לפלג לדנות בר פאדח לריניה
וידיבר זעיר אפי ישראל בני ישראל חייבין בחנה אין הקנוס חייבין בחנה
במאם אל הארץ ביאת מלכס ולא ביאת מוקעתם בזמן שפול
עליה אתם חייבין לא בזמן שמוקעת בארץ ומוקעת חוץ לארץ
אשר חכ למצוא אתם שפול שמה שמה אתם חייבין בין עלפידות
הארץ בין על שדות חוץ לארץ ואין אתם חייבין בחוץ לארץ מיכן
אמרו פירות חוץ לארץ שפכסן לארץ חייבין בחלה וצדע שדות
יעו מפיין לשם לי אעזר מחייב ולי עקידה פלג והיה בחלם
אות שותא מואביל אים חייב בחנה את שאיכו מואביל אים איכו חייב

א
ב

עלן שפר עד שלתיקח שלך מדרך ותתחייב ואטרן אתה כותק עכשין
 יודע אינו חשוב לך וחין אתה מקבל עליו שפר' ר' איבול לחיוא בשם
 ל' יוחק בל' בני אמי מרובי שמענו כופרה אתה פרמנים כרמי שלי לא
 כפרות אמרה כנסת ישראל לפע הקבלה רבובן שלעולם מקבלים לי
 שאהא נוסדה את הפרמנים על שם פרמי ר'א כפרות' מי ברס ר'א
 שאהא מפרשת שתי חלות באוריא על שלא הפר שתי חלה אחת
 בתקנה בארין ישראל קבורה היית שאני מקבלת שפר על שתיים
 ואיני מקבלת שפר אלא אחת' מי ברס לי שאהא מעשרות שני ימים
 פופים באוריא על שלא שימרת יום אחי בתקנן בארין ישראל קבורה
 הייתי שאני מקבלת שפר על פנים ואיני מקבלת שפר לא על יום אחד
 ל' יוחק הוא קארי עליהן והם חכמי עתה פה חקים לא פופים ומ' לעולם
 יקח אדם אהיר בארעא ואלו שאין ר'עב בא לעולם לא בענן ב'ט' ואל'
 חלה הינו דתני קארי שלא ליסור חלה רעב שלפניה בא לפי כך
 הכן מאהיר ע'בה פמה טעמים תרי' מאנו תחז' ל' חלה תרימין
 תר' כן תרי' אנה תנן ל' תרומה' ד'א תתנו ל' תרומה
 אם כנתן לתרומה לכה מעלה אע עליו כ'ן תתנה לי שנתתנו ל'ע
 ולא עני לא שצ' שפר חלה אע שונח לך ברפה במכונס ותקט
 בשעורים ש' וכאשיות עדיקות תתנו לכה להען בר'כה
 אל ביתך לידועטם שינהוב הדבר לידועט' וכן תשבג' לא
 תעשן בשבג' בית דין בע' הדבר מוצר וכן הוא חו' ולא תעשן
 את כל מעטת היא את כל מע' ענה ע' וכן אפשר שישבג' אדם
 בכל המעטות בולן לא ע' על שהיא שקולה ככמ' של המצוות שכל
 המורה בע' הרי זה כתר בתורה ובמשה ר'ע וצ'ל' הכביאים וצ'ל'
 מה שכעכוון הנביאים מאדם הראשון ע' קוף העולם ש' למ' חיוט
 אשר צוה ע' וחלואה לידועטם וכל הכופר בע'ל' ולי זה מע' ור'
 בתורה ובמשה ר'ע וצ'ל' הנביאים שה' אמת' והיה אם מע'

ד
ה

ומפני מה נמקרה מצות חלה לאשה אמרו חכמי אדם הראשון חלה
בהולדה היה לעולם היא היא דבר וייצג עליה את האדם עפ"י מין הארץ
וגרמה לו חוה מיתה לפיכך נמקרה מצות חלה לאשה אדם הראשון
דמו שלעולם היה שכוואד יעלה מק הארץ בלא המפטר וגרמה
לו חוה מיתה לפיכך נמקרה מצות חלה לאשה אמ' הקצו' תשפך
דמה ותצמור עורה כדי שיתבצר לה עלום אדם ששפטה
אדם הראשון נדו שלעולם היה שכו' ע' נשמת אדם וגרמה לו
חוה מיתה לפיכך נמקרה מצות חלה לאשה עדיקותכם דרך
עיקר העם מוט למקדן שאינו חייב בחלה עדיקותכם תגורבגן
ראשית עדיקותי כדי עיקר העם כדי עיקר המעשים ופניה עיקר האומץ
עומד שכו' עומד עשיריות האדם הוא מיכן אמרו חכמים רבנים
ועוד קמה חייבין בחלה שהן שש לידו של אדם חמש לדמורית וזה
הוא קצוים מחות האדם ובחפזות משיעור זה שהן עשיון פבור
מין החלה חלה תדימו תצומה מולגו שהיא מודמעת פתרומה
חלה תדימו תצומה את עצמם ממנו קדש והשאר חל חייב
בחלה יעזו חלות ורקיקי כזיר שעשויין לעצמם ופירות הקדש
והמנדוסגע שהן פבורין מן החלה מנע שזה נדה קדש
סדרות דין בן תדימו אותה מה תצומת דין אין כאלה לא מן הגוף
ומן הדבר הגמור אף החלה אין כאלה לא מן הגוף ומן הדבר הגמור
שן פתומות דין מראשית עיקר העם מראשית גלגל כל ראשית
מיכן אמ' חלה כל ברב תצומה וכל עיקר חלה לא אמ' כלום עד
שגשויך נקטת מראשית עולם מצומה שפירוש מוחללת
דבר הנעשה בעסק מיכן אמרו אובלן ערואי מן העיקר ע
שנתה לה בחטים ותבאמם בשעורים קלבג' בחטים וטמאה
בשעורים האובלן מצומה חייב מצומה כין שדא כותנת את החטים
מקצת חלה ובלבד שלא יהא שם חמשה שבועים קמה
תעבו לך תרות תן לו מצומה שנתן לך ועשה מה שפיקדך כדאיתקבל

על הדין

יטען נכבדים אמל לריח כוחח לט' ומתו ונכפי כמש" ושיעור עז אח לחכות
 שיהא קרבנו לשם חטאת' לחטות חלף לך לומרך שקרבן זה על שגרת
 עז הוא בא מה אף ראשון לכל האונות כך זה כפר בחידו של עולם ש
 שהוא ראשון לכל צדיותינו' וכפר הכתן הואיל והאשוח בכלל עם
 יצא מכלל עם לידון בפר והנשיא בכלל עם יצא מכלל עם לידון
 בשעיר יכול שחן נידונת על עז' כפצ עבדמה וכפר והפח' עז
 תצית בני ישראל אין לוא עזתע' ומען לדבות עזת קלים נשים
 ועבדים תל על על עזת בני ישראל' וכפח להם כי שג הוא על שגהו
 וחטאן לשם' והם הציון את קרב חשה לט' מציון חק' וחטאום
 לפ' על שג הרי חטאתם כשהתם לומר מה שגהתם טעונה ודדי
 תנופה וכפדתה מבפס נשריפתה בציות הדש' אף חטאתם כך'
 ונקלח לכל עזת בני יע' ולגר הקר בתוכם זה קר שנתבייר עם
 השבט שיתבמר לו עמו והיה בשבט' הקר אשר גר הקר אתו' שם
 תתנו נחלתו ופי יש לקיים נחלה בארץ איז היא נחלתו זו כפרתו
 קר או הקרים' הקר לדבות נשי הנשים' כי לכל העם ליצה נשים
 ועבדים' בשבט' קר לנציו' כי לכל העם בשג' יכול אם תרו
 וידע אחז מן הקהל שטעו ועשה עלפ הוריות מפי שדימה שאלה
 שמעוה לשמעו כעזן אעפ' שחן טוען יכול יהא מיט' דף לומן
 השוקה' על פיהם תלפי לכל השם בשג' עז שותיה שגה אחת
 לכונ' ואם כפש אחת תחטא בשג' זה שיה יקרא א השמים
 מעל ואר' החלין לדין עמו' יקרא א השמים מעל זו הכפש שהם
 נבנות לדין תחלה מוסע שהקדוח תלוי בה אמ תקלבה לאדם לא ציור
 שעשית אחת מלך על כל צדיות' ועשית כפשי מלך על כל א' בדין
 לא נחתם חטא לפע' קס בלא דעת כפש לא טוע' כלא מי שהוא עשה דבר
 בלא יודע אעפ' שעשיתו שגה לא טוע' על אחת פמה וכמה מי שהוא
 דחוק ברגליו לעשות דבר שלחטא ואן בר' קים חטא' אמר חונא נט'
 לעתיד לבוא בשעת הדין הקצה קורא לפש ולבוך ומעמידך' ודכן שג'

זו סתודרין שחיה לעדה פננים נחישו זון סטודי גוטה הישכר
 בל שכת הקצית היה אחז מנה גר או מוסר או סנין או זקן של
 דאה לו צעם יפול יהו חייבין תל פון העדה להלך נאמוספון העדה
 מזה עיה אמורה להלך בולן דאווין לתוריה שן וחכיצן שם עמך
 צדוכין לך חק עדה אמורה פון עז איהו בולן קאווין להנר יהו
 צתוך שייצאת על לידון בעצמה יפול יהו חייבין על תמלסנה לל פון
 מעיב ולרל נאמ מעיב מה מעיב אמור להלך על העלם דבר ועם
 שבת המעשה חק מעיב אמור פון על העלם דבר ועם שבת
 המעשה צתוך שייצאת על לידון בעצמה יפול יהו חייבין על העלם
 מצוה פוסה תל מעיב נאמ להלך מעיב כנה סמנכ אמור להלך
 עז שיוון לבטל מקצת ולקיום סמנכ שן ועלם דבר ולא כל
 חבוק חק מעיב אמור פון לבטל מקצת ולקיום סמנכ שן ועלם דבר ולא כל
 אמור איך עז בתורה סגורין אבל אמור יש עז בעוד והמשמחה
 לך במשפט ימים ורגלים הוא שחייב אבל המשמחה בלא כישור
 ימים ורגלים כבוד היילן חייבין בעשותה לשבתה עד
 שיוון להתיר וזק שובגן אבל חס הודו להודר מזידיק ועשו המש
 על פון שוקהין בית דין סגורין מעושין חייבין לעצמה יפול חזן
 נידע אחזי מה שפוטו ואחז לך כוונת חס אבן עליו והלחן יהו
 חייבין לך מעיב העדה אנה לשבתה עד שישתן על חס סגורין
 ועשו על העדה כן בקר ים של וטעם מצותם לעולה ושעיר
 לחטאת כגילתון מצותין שנים עשר כנים ושנים עשר שיעדים כסון
 שן לתלן והקריבן הקול כל קולקול שכל של קדון קול שטא
 ויעמד יהו שפט בקהל יהודה ועשו כל העוה כן מיכה להביא
 כן לא כשבה ולא שעירה כן בקר לה חילוק לידן ניוח לל לה
 לכה שאמורה לבלא את שאחז שן ללמ טעם נכפס ואת שאחז
 בל ללמ אינר טעם נכפס כואל ואין רגד הול בל ללמ יפול לל

שנת

על ידיהן ויחדו יחידים ויביאו שעריה לפל אחד ואחד תל ואם נפש
 אחת תחטא החוטא בפני עצמה מביאה לא החוטא עם המלוכין הולו
 בית דין וידעו שטעו וחדרו בהן והיה אחד כוהג בהוליותן יכול שחוא
 מביא בעיבוד תל ואם נפש אחת תחטא החוטא בפני עצמה מביאה
 לא על חוליות בית דין במה אמן קומין בששמוע ההוליות והילך
 למדינה אחת שהי מי אפשר לשאול או שהיה כבהל לעאת
 אבל אם הוא עם בית דין במדינה הרי זה חייב באשם תלך הואיל
 והיה לו לשאול ולא שא הרי זה פני שנקטעק לו אם חטא או לא
 חטא בשבבה פרט למזיד בשבבה פרט לאנוס בשבבה
 שתהא שבבה מתחלה ועד סוף לא בזמן שתחלע שובג וסופו
 מזיד תחלתו מזיד וסופו שובג מתחלת שובג וסופו אנוס תחלתו
 מזיד וסופו אנוס תחלתו אנוס וסופו שובג תחלתו אנוס וסופו
 מזיד בכת שמאי אומריין ידון על השבבה ואחר כך ידון על
 הזדון ועל האונס ובית הלל אמר אם אין שבבה מתחלה ועד סוף הרי
 זה פסול והקריבה עז יצאת חטאת עז מכלל כל החטאות
 ונקבעה בשעירה בת שנה בת שנה לעצמה לא בת שנה
 לשנים לחבואת שיהא הקרישה לשם חטאת וכפר הכהן
 לרבות יחידים שהיו בתוכם שלח חטאו עמהן שהן צריכין
 כפרו יכול אם הביאו לא יתפרץ להן תל וכפר הכהן על הכהן שבבה
 בחטאת בשבבה לפני עליו על ששבבה חטא לשם
 האזרח טבע ישאל האזרח מביא חטאת אף הגוי מביא חטאת
 או אזרח פרט לגרים אמר קראו הגרים הקרי לרבות נשי הגרים
 תורה אחת יה לכלל בשר הנפש אש ותנש צדי רעה וכלות
 הוקש כל עושה בשבבה לשבבה עז לומי מה עז מיוחדת וצר
 שחייבין על דיונו פולת ועל שבבת חטאת ואם הולו בן בית דין
 חייבין אף כל עושה בשבבה עז שישבוב צדיד שחייבין על
 זיונו פולת ואחר כך יתחייב על שבבת חטאת ואם הולו בן בית

ב
נשעו

יקרא אלה שמים מעליו הנפש ואל הארץ לדין עמו זה הבוקר וכן אר
 מוצא שלשה דברים ביום ועלשה בימין שלשה שבימין השמים דפתע
 וימין פוסחה שמים ואתונה שנמיאנו אש דת למון והערה שזעק מלה
 ומינדן שלשה עשר הדין דבת ארץ ופדה ארץ והמשפטים שנה
 ותחז במשפט ירי והנפש שנאשר בידו כפש פל חי אמר הקב"ה
 תהא הנפש כתונה אצל הדין פדי נא דעב מינמי מנתקנת שאר היות
 הנפש דחוקה מן הדין היתה חובות בכליוס הא לפי שהנפש היא העיקר
 לכך חפת מנח הבוקר ונוסל את הנפש ואם נפש אחת תחטא בשב אמי
 משה למע הקב"ה רבן העולם ואם חטא אדם בשבקה נסוד אמי ר
 הקב"ה מי עושה לו תקנה כדי שיתפטר לו שנ ואם נפש אחת תחטא
 בשבקה והקריבה ולפניך הוא מזוהר אתי ושהא על השבקה כדי שלא
 יעבדו על המצוות במגדד וכן שלמה אומר אל ה' את פני לחטאי אר
 בשדך ואל תאמר לפע המלאך זה הפה שפת בו כי שפת פהן יש
 ישמרו דעת מלאך ע' עב הוא כי שבה היא אדם וחטא נבא
 אצל פה ומוכלו חרי קרוב עמי קוס פפר עמי וכתה אומר לו על
 שבקה או על זיון ונח אור בשבקה ואינו לא בצדק והפקן עומד ומ
 נאקריב ענין ואין הקב"ה מחבבן שז למתחמקם העלם על קולך ואפ
 את מעשה ידך זה הקרבן שהביא שהנח הולך להפקר אמ' הקב"ה
 בעולם הזה היו הבניות באין לדי עונות מעט יעד חרע לעמנד לבוא
 את עוקרו דכפ והקירות את לב האבן מבשרים וחבליהן צדיקים
 של ועמך כולם צדיקים לעולם ידשו ארץ ואם נפש אחת
 תחטא בשבקה לפה שז ועשן פל העדה כר בזמן שהורו בית דין
 ועשה צבור בית דין מציאין פל על ימיהן יכול יביאו בית דין פל
 על ימיהן ויחזרו כוחדים ויביאו שעירה לפל אחוץ ואחז תלי ואם
 נפש אחת תחטא וחובות בעט עצמה לח חוטא עם היצבור ופ
 שאין לי לא בזמן שהורו בית דין ועשן צבור בזמן שהורו בית דין
 ועשן מרובין בית דין מציאין פל על ימיהן ופול יביאו בית דין פל

רב ור' חנניה דאמרי זה סמבצה תלמוד חכמים ור' חננין ור' יוחנן ור' יוחנן ור' יוחנן ור' יוחנן
 דאמרי זה סמבצה חבירו בפע תלמוד חכמים בשלמא למה דאמ' המבזה
 חבירו בפע תלמוד חכמים אפיקורוס הוא המבזה תלמוד חכמים עצמן
 מהכלה פנים בתורה הוי לא למא דאמ' המבזה תלמוד חכמים אפיקורוס
 הוי המבזה פנים בתורה כגון מאן כגון מנשה בן יחזקיהו (ואיכא
 דמתע לה אמגלה פנים בתורה המבזה פנים בתורה רב ור' חנניה דאמרי
 זה המבזה תלמוד חכמים ר' יוחנן ור' יוחנן ור' יוחנן ור' יוחנן ור' יוחנן
 חבירו בפע תלמוד חכמים בשלמא למה דאמ' המבזה תלמוד חכמים
 פנים בתורה הוי המבזה חבירו בפע תלמוד חכמים אפיקורוס הוי לא
 למה דאמרי המבזה תלמוד חבירו בפע תלמוד חכמים מבלתי פנים בתורה הוי
 אפיקורוס כגון מאן אמר רב יוסף כגון דאמ' ליה ממי מהכא לך רבנן
 לדידהו קארו לדידהו תלמוד אמר ליה חבירי ההוא מהכלה פנים בתורה
 נמי הוי דכתיב אס לא בדיע יומא וליה חקת שמנים וארץ לא
 שנת' אמר רב סמבך די יחזקיהו דיקח במי מדינת וכשאת' לפלגאון
 בעבור' לא בגון מאן כגון דיקח במי מדינת וכשאת' לפלגאון
 בדוקת' אחלית' ואמ' אמרינן התם ולא אמר הכי אמ' מר' רבא
 אמ' כגון דבי מעמי' אפי' דאמרי מעי' אהנון לך רבנן מעולא
 לא שאלו לך עורבא ולא אסרו לך יונה רבא פיהוון מיתו פריפתא
 לקמיה מן בנימין אפי' כי הוה חאצי בה טעמא דהתירא אמ' להו
 תו חזו דקא שאלו לכו עורבא' כיהו חזי בה טעמא דאיסורא אמ'
 להו תו חזו דקא אסרי לכו יונה רב פפא אמ' כגון דאמרי הני רבנן
 רב פפא אשתלי' ואמ' הכי רבנן יתיב תעטולן פלי יומא' לוי בר
 שמואל ורב הונא בר חייא הוון קא מתקע מטעמא ספרים בירב יומא
 כי מטו מהכלת אסת' אמרו ליה חזי מעי בעינן מנפומת אמ' להו
 כי האי גופך נמי אפיקורוס היא רב טומא אמ' זה הקורא לגרבו
 בשמו דאמ' ר' יוחנן מפע מה נעמי גיחזי מפע שקרא לרבו בשמו
 שג' ויאמ' גיחזי זאת האשה וזה בנה אשר החיה ליישע' תניא אידך

ויין והוחיבין דא לעשה בשבחה אינו חייב חטאת על שבחתי
 עדי שישתק בדבר שיש בו מעשה יא מגדף שאין בו מעשה
 נאמר שהוא צדק אינו חייב חטאת על שבחתי והנפש זה האור
 אין רשות בשמים נפש ונפש זה האור שתי רשות בשמים אשר
 תעשה בדי רמה לדנות את המזיד את לך הוא מגדף למה עבדי
 עני דומין לאחד שכל קערה וגדפה ולא שאר מגונה כלום
 וכשרתה נפש לא היכולת הוא כשהיא יודעת היא לא אכופה
 ולא שובת ולא מוסעת מקדש עמה ועמה שלום תבור רבין
 והנפש אשר תעשה בדי רמה זה המגלה פנים בתורה פקח הנשו
 בקהוקיהו את לך הוא מגדף שהיה יושב ודורש באגרות שלדומם
 אמר לך היה לו למשה לקנות בתורה לא ואחות לוסן תגענב ותגע
 היתה פלגש לוסן בן שמו וילך לאותו שם קציר חיים יצתה
 בת קול וזמרה לוחש באחיה תפילי בפיך אמרת תתקדופי אלה
 עשית והחל שתי ל ועלן אמר ש בתורה הו' אלמלא העונן בוצע
 חסדו ובעבות עבדו חסדו אמר ל אסי ידו הריע בתורה דומה
 לדומם שכלל לא וליכח דומה לעבות העבליה שז' הו' מושב חשק
 צדק לך צדק זה האור למען נפתרה ואת מצותן הפר לך
 האור על הארץ מן השמים חוק מן המון קדש הכרת תבנת
 עני חסד קדש לכל הקדושות שבתורה תבנת בעולם הזה ונתת
 לעולם הבא הנפש הזויה לדנות בעלמא וידענב עונה בה
 אף לאורי מעונה תבור רבין כי דבר לך בזה זה האור אין
 תורה וקדושים דא פוד צדק בזה זה אפי' מקדש את מצותו
 ודבר זה חסד צדק בשר ודם הוא אומ' את ברית הפר' הכלל
 תבנת כלל הכרת בעולם הזה תפדת לעולם הבא מושג אל רבי
 אעזר המודעי המגלה את הקדושים והגדלה את המעדות
 ורגמי בריתן שרא צדקם מבינן ומגלה פנים בתורה אעפ'
 שיש בתן מעשים טובים אין לך חלק לעולם הבא מאי אפי' קודח

ושיהיה
 פד
 כז
 עלות
 עליו
 חוט
 שלעזר

חזקת תפלת לעולם הבא וצדיק מאיר ל עקיבתו אמר לו ל ישמעאל והלא
 כבוד נאמר אתה חוק מברוך וכפדעה וכי שלשה עלמות יש לא וכפדעה
 בעולם הזה הפרת לעולם הבא תפלת תפלת ויבנה תורה כלשון כפ אדם
 במאיר קא מיפלה ל ישמעאל סדר המגדף כל עובד ע"ו ול עקיבתו סדר
 כלן מברך את השם בין ל ישמעאל ובין ל עקיבתו עונה בה מאי עבדי
 ליה מיבני לי לפדותניא יוכל אמרן עשה תשובה תל עונה בה לא
 בזמן שבוטה בה ויהיו בני ישמעאל במה למה ששכח איש תמותו
 אל יעא איש ממוקדמו ויכול אם היה מוטל יפנו דרום אל ילך מזרח
 מערב מזרח מערב אל ילך לו צפון דרום תל אל יעא איש ממוקדמו יהא
 מקום וכמה אמרו ארבע אמות וכן מי שיצא שבור וכן מי שהוציא את רוח
 רעה וכן מי שהוציא את גוים או לקטים אין להן לא ארבע אמות יכולת למיגבי
 שבתות לא יהא להן לא ארבע אמות תל ויהיו בני ישמעאל מלמד שאמר
 להן משה יצאו וראו אם יש אדם מחלל שבתות אבל אין את יודע כמה
 מן להן משה וכמה לא נתן להם אמר ומדתם מחוץ לעיר את פאת קדומה
 אפים בארבע אמות זה את למחלה שבתות יש להן אפים אמה לכל רוח
 ויהיו בני ישמעאל אמי ל אי עזר בן יעקב נאמר כאן והוא בעיני
 במדבר ונאמר להן חזקו מנת במדבר מה מוצי שכל להן ילמדו אר
 מדבר האמור כאן ילפחו אמר לו שמואל אפשר לומר מקושש היה
 ילפחו מפני שהיה מקושש בשנה שניה בעשרים ואחד לחישה השני
 וכן אפשר שהיו בנות ילפחו בכנת מלכים נאמר וכשנת הקטנה שנת
 היתה יושבת ארבעים שנה ער שלא נשאת וכי באין שעה מתלכס
 בשעה שכ וישמע קבטעב מולך ערד באותה שעה מות ילפחו תני
 ל עקיבה אומ מקושש זה ילפחו אמר לו ל יהוה בן ברייה בין פן וכן
 כך אתה עתיד ליתן את הדין אם כוונתך התורה ביסתו ואתה מלכה
 אותו ואם לאו אתה מועיא לעב על אותו יצחק וימצי את איש צדק
 איש היה מקושש עצם ביום השבת ויקריבו אותו או שהתלכו בו אותו
 לא אחד אדם בידו ל יהודה אומ אותו לא הבטוח חבילתו עמו המעאי

ספיקן טהור' לפדוס ידיו חולקין לו תרומה בציות הקדוה' היויע לשחוט ואוכלין
משחיטתו אמר רב המנוח והוא שחולק על גבול' יכיל לאכול פזית דרב
מרחיקין מצואתו ומממיו דבר' ארבע אמות' אמר רב חסדא והוא שיכול
לאכול בפניו אפילו פד' אמר ר' חייא בר אבא ברביה דרב אויא ובהדול' אע"פ
שז'פול לאכול בפניו אפילו פד' דפת ונס' דענין ונס' דענין ונס' דענין ונס'
לאכול פזית ע"י שוחטין ע"י את חסדא מאי פועמא חיש לפי אפילו פזית' רבי
יהודה אור ע"י שוחטין חסדא פועמא חיש לפי אפילו פזית' רבי
פני י' ועשו להם עינות אמר רב יהודה אמר רב מענין לעינות בקרי שפוט'
ש'בני ועשו' ועשו להם עינות ולא מן העשוי' הרי שהביא פניו שיש

בה עינות ותפדה על הצבוי הרי זו פסולת משום תעשה ולא מן העשוי' תלאו
ותחלק פסק ראשי חופין שלחן פסולת משום תעשה ולא מן העשוי' הטויל
עינות על עינות אם נכבונק לבטל את הדא שונה בשדה' ואם כתבונק
להנסיף אע"פ שחתך אחת מהן פסולה משום תעשה ולא מן העשוי' הטויל
לבעלות שלש ואחד כן השלימה לארבע והטויל לרביעית פסולה מ'
משום תעשה ולא מן העשוי' ועשו להם מלמד שצריכה פזיה
לשמה דאמר רב יהודה אמר רב עשאה מן הקועין מן הנימין מן הקדיין פסולה
מן הקיטין פשה' כי אמרת קמיה דשמאלא אגלי מן דאיסין כמי פסולה
אמא בענין כוונת לשמה' ועשו להם משלהם פד' לשאל ולקזול מוכן
אמרו כולות שאמרה פסולה מן העינות שלשים יום מיפן ואחרי' חייב
ועשו להם לדידתם אין לילא לדורות מן אף ליועזי מצודים תל' להם'
ציצית אין עינות לא עכף ופן הוא אומ' ויקחני בעינות ראשי' ע"י
כפני בקר' יכול צאמצע הטלית תל' על פניו פועל הוא עשה מרחיק משפת
הבקר לא יתר על שלש אצבעות ולא פחות מן ששה בוד' שומע אע"פ
אחד במע' עצמו תל' להלך גי' לים תעשה לך' אמר רב סמא הלפתא ארבעה
חופין בתוך שלש אצבעות ומשולשלת ארבע אצבעות וכפר'
הארבעה חופין באמצע ונמצאו שמונה חופין פנק' שמונת ימי ומינה'
דא כסג' שמונה דקיעים' ונמצא מעין ה' החופין שבארבעה ה'

אותו מקושש עשיתי כבודי להלך מקושש עינים מה אע מקיים
כך מקושש עינים אם מאחד שאמר לו להקדש שבגד בראשית היא
חזר לחיות מקושש עינים ויבחו אהבו לא השחו אותו אצל המקלבל
במשמר ציונה וקוריים כילא פיש מה יעטלו מלמוך שהיה משרד
יוניע שאח חיוב מיתה אבל לא היה יוניע בנכה היא מיתתו ה' אעזר בירכה
שמענו אומ לא היה משה יודע שהוא חיוב מיתה ולא היה יודע בנכה היא
מיתתו שמתקשרת הדבר אתה למען ויאמר ה' א' משה מנת ימנת האיש חייב
הוא מיתה בנכה היא מיתתו אמר בעקרה רגום ילג אותו בנכה כל הענין
במשמר כל העדה ויוציאו אותו לא הוציאו אותו אצל מקלבל אל
מחוק למחוקן לשלש בנכה מחוק למחוקן שפיכה ולמחנה לוייה ולמחנה
ישלל וידעו אותו לא סקותן סבותם אם לא מנת באבן אחת ומנית אותו
באבנים הרבה וצניף עשו טאפ צוה ה' את משה עשו במה שנצטוה
ויאמר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת להם שלש אנדרות יש בן
ולבן שאמר הקב' למשה שיהא לישאל וישאל לבצטם ויזהירו אותם על
מעות עינות לשמור לעשות מנפכ שיש בה צפודת כל המעות והיא
שקולת כבד כל המעות שכל נכחיות חות וצפודת את פלמג ה' וכך
שלש משרד עליה ואת כל עת יחזק במדק לבנים זו עינת' ושמן על ראש
לא יחזק אותם ודבר אל בני ישראל ועשו להם עינות כפי ישאל חייבין
בשעית אין רגום חייבין בעינות' אונבני ישראל פריס לרגום אמר ויאמר ה' אל
משה לאמר לרבנות יודים' דבר אל בני ישראל ללבוש את חגגים' ואמר
אהם לרבנות עבדים משומרים אבל כשיום פטורות שמעות עשה שהזנן
גרונה היא' וכיצד חטע אתה אונבני ישאל לחזהיר את חבדועם על ידי
קטנים להנהיגם במעות מי כן אמר קפון הונדע לחטעטון חייב בעינות קטן
היודע לטענע חייב בלכל' היודע לשמור תפלין אבין לוקח כל תפלין היודע
לדבר אבין מלמדו תורה וקדית שמענע ולשון חקודש' תורה אמר רב חטענע
תורה צוה לנו משה קדית שומע פסוק ראשון' היודע לטענע ידיו אונבלין
מהדות על ידי' יודע לשאל בדיעות היוד ספיקון סוגע' בדיעות הרבים

יכולה להסתבל בה לפיכך צונו הקב"ה על התבלת שכל זמן שאנו רואין אותו
 כאן אנו רואין אתה שפ"ח" ומעשה באחז שפ"קש להיכנס בשוק של זונות
 והפכה הדוח את עיניו על פניו ויעא והלך לן אמרו לו מה ראית אמר ליה
 פבדו של הקב"ה מאות" ל יהודה ביר לעאי אמר למה הזוירה תורה על
 התבלת מפני שהתבלת דומה לספר ומטה האהים ספיריון היה לומר שכל
 זמן שישראל מסתכלין בתבלת הזו יהו נזכרין כל אותן האותות והמופתים
 שעשה הקב"ה במטה הזה וחכמי אומ למה הזוירה תורה על התבלת
 מפני שהתבלת דומה לספר והלוחות הין של ספר לומר שכל זמן
 שישראל מסתכלין בתבלת הזו הן נזכרין מה שכתב בלוחות ומקיימין אותן
 וכן הוא אמר והיה לכם לעיניו וראיתם אותו ואל אמל מע"ץ" אמר ליה אבני
 לב שמואל בר יהודה האי תבילתא הא הויפ. צבעיתו לה אמר ליה מנעין
 דס חלון ונמנע ושד"יך להו ציולה ומלתח"יך להו ושקליך פולתא בביע"א
 ורמיך ליה באוקרא ושד"יך ליה להו ציולה ורמיך ליה לאוקרא שמוע
 מינה תנ" שבע מינה פועמה פסלה ושמוע מינה פועמה פסולה ושמוע
 מינה בענן צביעה לשמה הינו כועמה פסולה הינו צביעה לשמה
 אמר רב אשי מאי טעם קאמ מיה טעם כועמה פסולה משום דבע"כ
 צביעה לשמה אמרו עליו על חלון זה גופו דומה לים וברייתו דומה לים
 ודמו שחור כדיון נביס המלם הוא מצו ועולה אחת לשבעים שפה ולפיכך
 דמין יקרוס תנ" תבלת אין לה בדיקה ואינה פקחת לא מן המומחה ספרים
 יש להן בדיקה ואינן פקחין לא מן המומחה תפלין ומאזוז יש להן בדיקה
 וניקחין מפל אדם ותבלת אין לה בדיקה והא רב יצחק בריה דרב יהודה
 בדיק לה מיתו קלא ומיא דישבילתא ומי רמלס בע ארבעים יום ותנן לה
 דבניהו מאורגתא לצפרא אי מרד חזותה פסולה ואילא כשרה ורב אחא
 בריה דרבי עוירא משמנה דריתא אמר מיתו חמירה חקפא דסגרי
 ואפו לה בבניהו אי אשתע"י למעלותא פשרה ואילא פסולה וסומכ
 שני שקר שני אמר לא מאי חז לה בדיקה משום טעמה מרמז
 אית תבילתא בשכ פב אחא בדיקה בדרב יצחק בריה דרב יהודה

הכנפים שלשים ושנים כנגד כלה תורה כולה מפני שתחלתה בי בראשית
וקספח למגד לעיני ככלי שיהיו. ואם כנגד שלשים ושנים תיבאר כלאחר החמה
שהעולם מתקנה צדק וכן עשירים ושנים אות ועשר ספרות ועשור להם
עיצת שומע אפי' יעשה כולה עיצת ת"ל להלן קצ"ט או קדילים שומע אפי'
יעשה כולה קדילים ת"ל עיצת הא כיצד שתהא קדילה יוצאה מן העיצות
והעיצות יוצא מן הקדילה מוכן אמרו כ"ו תפלת שלישי קדיל ושני שלפוח
עבד ואתו קדיל עושהו חליות נכמת שיעגור חוליה ל' אומ' כ"ו שישבה נ"ג
וישאל שיש לה חסידים כדכ"ה הן ומתנות בחליות לא יפחות משבע כנגד
שבעה קדילים והגוסים לא יסוף על שלש עשרה כנגד שבעה קדילים
נששה דאירות שביניהן" בקדיון אכלו סולת שלש ותסין חייבות בעיצת
וכתבו על עיצת הצדק פתח פתח ואלו שנים כיצד הוא עשה עשה
אחד משמונה דאורות תכלת והשבעה לבן ולקוח חוט לבן וכדן בו עדיה
אחת בעד הבגד כדילקמנה לבנה מינה ומעורר לקוח חוט שלתפלת וכוונת
בושור כדיונת אקושר ושלש כדיונות אן נקראו חוליה ומרחיק מעבר ועשה
חוליה ששה ושלושה עז שמנה לחלק אחרונה כדן בה שתי כדיונות
תכלת וכדיונה אחת לבן מקיים בה שמעתי בקושי ולא מורידין פתיל
חומי העיצות בין לבן בין תכלת אם רצה לעשות אותן שזרין עושה שהלי
נאם כן פתיל ונאם במשני פתיל ספר להלן שזרין אפי' כן אם רצה לעשותן
שזרין אפי' מששה ומשמונה חוטין עושה תכלת איזו היא תכלת זה
צמדי הצבוב צמנוך שצמנו לזו היא צמנו צמנו קיב דאמר מאיר מה נשתע
התכלת אצל הצבוב שמערה תורה פתיל ותכלת לא שהתכלת צומה לזו
ויס דומה לדיקיע ולדיקיע דומה לפסא הכבוד ומפני שהדיקיע דומה לפסא
הכבוד של וקמנה דה צמנו לזו כצדק הכבוד גפכך יונה חקפה
אפי' שיתל אחרות ויתוהו ופא הן מקמת טעם כפסא הכבוד ומגדיראן
מגד שצמנה חקפה חקפה בל' אומ' אפי' לוגאה חקשה התכלת דומה
שכ כמדות חקפה חקפה דומה כצדק וחס תצמ וקריה כפלה חוקין
אחר חקשה לא זה שאין דומה אחריה אכל פטה שלמנה אין כל בדיה

כסדרם לפני שפניה ולא תתורו אחרי לבבכם זו מיונות בענין
שנ' ומוצא אני מרי ממות אתה חשד אשר היא מענידים וחרימים לבה
ואחרי עיניכם זו שנות ויאמר שמעון אל אביו אזהרה קח לי כי היא זשה
בעיני דא ולא תתורו אחרי לבב אליהו לבבך יליך וכן הוא אומר והש
בן נן וכלב קיסמן התרים את הארץ אינו חומתים לא ילנים אף שכן
ולא תתורו אחרי לבב אליהו לבבך יליך דא ולא תת אח לבב ואח ע
מביד שהלב והעין תחלה לטלה האניבלים הרהור הלב וראיית העין אמר
לא תחמוז חמוז אמ' לא תבלה בלה אמ' לא תנאף נאף אמ' מות יומ הכאת
והנאפת וכן הוא אומר ועין נאף שמרה נפש נשף ממד שמנאפן מש
משמריק אתה אפלה מתעבון וכן הוא אומר חית בושך בעים יוגם חתמן
למן מה שחתמן ביום חתרון בלילה הינו דאמרי לויא ועינא תרי סרסורי
דחטאיה ביטון ולשך שלמה מזהיר ואומ תטה בני לבך לי ועינך דרשר
תצדנה מאי פועמאן קבעוה רבנן לפתשת עיניות בקרית שמע אמר
רב יהודה בר שביא מפע שיש בה חמשה דברים הללן ואלן הן יציאת מצרים
ועיניות ועול המצוות והרהור עבודה והרהור ע"ז בשלמא יציאת מצרים
ועיניות בהדיא בתיבא עול המצוות והרהור עבודה והרהור ע"ז מנח לך
תעז לציון ורציתם אתו ונכאת כל מע"ש זה עול המצוות אחרי לבבכם זו
מיונות וכן הוא אומר אמ' כבל בלבן איך אהום ואחרי עיני זה הרהור עבודה
שנ' ויאמר שמעון לאביו אותה קח לי כי היא ישרה בעיני אשר חכם
דנים אחריהם האם רוצה בר רב חניק זה הרהור ע"ז שנ' ויזנו אחרי הבעלים
למען תזכרו ועל את כל מע' ממדי שמענות עיניות שקולת פבגד על
המצוות וכל הרגול בה פאן קיים כל המצוות כולן והיות קשים לאהי
לא היה צריך לומר לא והיות קשים סאהיפס פשם שמי אפשר לבלבדו
ליגע בשכונתו כך פשתהו קווישים אי אפשר לכל ברוי ליגע בפס'
אני ע' אע עזחע דייק אע נאמן לשלם שכל' אהיבם מערכם וציונות
אשר הויאת מאמיל על מנת פן תצא את חכם מארץ מע על מכת
שתקבלו עלכם מצות יציאת שכל המנוחה שמיונות עיניות מודה ביצאת

ואסתגיד לבדיעבד בדקוקה בדדב אחז ותשתגתי למעלותה אמ' לומר
אחזחח למ תעלה חיה ולמ קלא אילן חיה לא שמע מינה שמנועתה אחדי
איתגל' היפא וצדקוקה בדדב יצחק בדיה דרב יהודה ולא אפרד חזונה כשה
ווי אפרד חזונה בדקוקה לה בדדב אחז אי אשתגתי למעלותה כש נא לאו פקו'
שלחו מיתם שמנועתה אחזאוי איתגור' והיה לכם לעינות יכור
שהן שתי מעוות מעוות תבלת ומצות לבן תל נחיה לכם לעינות מעונה
אחת היא ואינה שתי מעוות' תנן התם ארבע עינות מעכבות זו את זו
שאר בעת מעוה אחת' ישמעאל אומ' ארבע עינות מעוות' מאי בעיהו'
אמר רב יוסף קדיין בעינות איתא ביניהו' רב אחא בר אבהו אמ' בעבדת
השם איתא ביניהו' רב ביבי אמ' דרב הונא אבא ביניהו' דאמ' רב הונא
היוסא בלל' שאינה מעינות בשבת בתלמיה חייב חסות' אמ' רב יהודה
אמ' שחול רב' כר' ישמעאל נלית הלל כותיה' רבינא הוה קא אהיל בתריה
דמר' בר רב אשי בשבתא דריגולא איתקוק קרייה דחופיה למ אמ' ליה
ולא מידי' כי סטא בותיה עיין צה אמ' ליה מהתם תיפקין אמ' ליה אי אז
אמר' ליכון שדיעה אמ' ליה והוא אמ' מר גדול כבוד הגדלות שדוחה
את לא תעשה שבתורה' הא תרגמה רב בר שפא קמיה דרב פהנא בלון
דלא תמ' ואיכא דאמרי מהתם אמ' ליה מאי דשניך דאי שדיה גדול
כבודי רבדות שדוחה אתלא תעשה שבתורה' וקא תרגמה רב בר
שפא קמיה דרב פהנא בלאו בלא תמ' הכא נמי כרמלית דרבבך
היא' וראיתם אותם פרטו לפסוק לילה' און אינן לא פרט לפסוק סוטה
כשהיא אומ' אשר תעשה בה ידי כסות סוטה אמרה היא מה אמ' מיני'
וכאיתם אתו פרטו לפסוק לילה' ומה דאית' לדבוע כסות סוטה ולחזיק
כסות לילה' מריה' את כסות סוטה שישנה בראייה איתא אחריס ומניח
את כסות לילה' שאינה בראייה איתא אחריס' זכרות את כל
מע' ק' תע' אתם מיכין חיה ל' מאיר אומ' ראייה מפאה לתי זכרתי
וזכרתי מביאה לוי' עשויה וכן אמרו חכמים כלמי עדינות בליתו
ותפלין בדאמן ובזרועו מוחזק לו שלא יח' ל' שמעתי אומ' הדי הוא

כנין שלא יבטו בשפיכה ובשמים ופסה דקלנו שלא יכוונו בטהר וי כור הרי
לא נשאר בידם אלא שנים נהן וצמחם ועופה אבל יש להן ארבע כנסות
שנ על ארבע כנסות בסותק אף בן בלשון הקבלה מקפצין שנ וכנסות יהודה
יקצין מארבע כנסות הארץ בזכות העינות האויבים פלס שנ לאחוז בכנסות
הארץ וינערו לשעשים ממסד בזנות על ארבע כנסות בזכות העינות העיר
נהנן מציון השפחה שנ אהרה באהלך עולמים אחסה בסתר כנסך קלה
בזכות העינות הקבלה מעדיח את האור לצדיקים לעתיד לבוא שנ נזכרה
לפס יראי שמי שמש צדקה ומצדק בכנסת נהיה שעמדה לישאר
בימי חזקיהו שנ מפנה הארץ זמינות שבענו כי יש ספק לארץ ואומרת
שירה או זו תכלת חזקיהו וישעיה שהיו מתפללין והיעיות על פתחו אף
כשעה הקבלה את חג לעאל את הכהנים תגיה לא פתח להן תחלה ארבעות
שנ הן ישא איש בשר קדש בצדק לא נזמא בפנך בקדו להזכיר את
היעיות ל יגורו ביל שלום אור גדולה היא היעיות שהיא מצד מן
המיתה שהדי שאול היה חודף אחרי דוד והיה מותי לדוד להדגן לא
שהיה זהיר בעינות שנ ניקס דוד ויפלת את פנך המעיל אשר לשאול
בלתא בון שיען לו יצא מעזר אמרין אמלו ואצדקה ולמה הוא קורא
אב שהיה חמיו וחמיו שלמים כמציו אמהו קס ראה אמלו לא תהא
דואה כאלו הפנך בידי בלבד לא שאילו היית דועה היה ראשך ביד
ולבסוף היה מוחרם שנ ניק לב דוד אותן אמ אוילי שעיפבתו מן האזנה
שעה אחת מפנך שארבע עינות מעצבות זן את זן דא אמ שמו
כשם שאמלי יערי לפנות את פנסו ונשמעתי לו שמו אן אמ לי להדגו
היית חורגן דא ואצדקה קס ראה אמלו ראה נפלת בידי ודחמנו
עליך קס ראה שאן נפלת בידך לא חמנת עלי מי קס לו להיכשל העינות
שהיה זהיר בה ולא עורא ששחת עלו רוח הקודש ונתנבא שפך הוא אור
ועתה ירעב כי מלך תמלך מהו וקמה בידך ממעלת ועאל פאדס שהא
נפס נקס אמלו עתיד אתה שתמלך ומתבודדת המלכות בידך בימי אב
אבשלוס ובימי שבעצן כפרי ואחר כך היא קמה בידך בזכות היעיות

מיריים וכל חטפרי במצות ציצית כופר ביציאת מצרים להיות לטעם
לזהים על פרחים יכולים יצתם הרי אנו כלם נאם לא יצתם אינו לנהלם
אמינותם אהינם על כחכם וכן הוא אומר וי אב נאם לאלהים אם לא ציץ חזקה
ובצדע נאמיה וצחמה גפובה אמרוך עלטם על כחכם ושלח במוצתם
דא נאם בצצות ציצית אנו ע אה שני ועמאנו ע אה ליפרע ממני שובלנה
ופוסר בה אנו ע אה לחן שפר למי שמקיימה ומנחה בה תכונתם
מעשה באדם אחו וטחן שמן שהיה זהו במצות ציצית פעם אחת שמעם
שיש זוסה בצציהים שהיא כוכבת מצע מאות זהובים שלח לה וקפנה לו
זמן כשהגיע הזמן הלך וישב על פתח ביתה ככסא אמרו לה אותן אהים שישגי
לך מצע מאות זהובים אז וישב על הפתח אה יפנא ככסא היצפה לו שצנ
מכות שיש שלבסך וחסביעות שלזהב ופיך כל אחת אחת קפסל שלבסך
ועלונה שלזהב עולתה וישטה לה על גבי העלונה עכומה אה הוא ענה לשב
איתה עדום באו ארבע ציציותנו וטפחו לו על פניו כשסגרו וישב על גבי
קרקע אמרה לו גפה שלדומי שאיב מענתך עי שתאמר לי מה מום אמרת
בו אמר לה העבדניו שלח ראית אשה יסה כמותך לא ממנה אחת יצאו הקפס
ועיית שמה ופת בה אנו ע אהי שניטע אנו שעתיד ליפרע ממני שעתיד
לשלם שפר כונב עכשוו נדמולי בארבעה עדים אמר לו העבדניו שאיב
מענתך עי שתאמר לי שמך ושם עורך ושם לבך ושם מעדפך שהתה
למדי בו תורה כתב ונתן בידה עמדיה וחילקה כל נכסיה שליש למעלות
שליש לעניים ושליש נמולה בידיה חוץ מאות המנות והלכה לארץ ישראל
עו שבת לטבריה לבית מדרשו של ר' חייא אה לו ר' יונה עני ויעשה
עבדיה אמר לה בתי שמע עיני נטת באחו מן התלמידים הוציאה כתב
מידיה ונתנה לו אמר לה לבב זכר במחקך אותך מצעמת שהציעה לו ביסור
היצעה לו צחתל זה מתן שפרו בעולם הזה לעולם הבא על אחת כמה
וכמה לסף נאם בקופה אנו ע אהיפה ל בדניה אומר הרי הוא אומר על ארבע
שבגמם פתח חציבין ישלח שהודין הקבלה יתיר ממלכת העדת שמעלפי
השדת אנו ע אהי שיש לחן עש כפיס אה בודים לא שפס פיעז בשמים יפסה

והמה יעיצו מעיר וכעריצים יצמוח ככתב בוסח בעשהו ואי יכלו כעלה צדיק יצמוח
זהו שיה בוסח בעשהו ואי יכלו כעלה צדיקים יצמוח

בוסח בעשהו זה קרח ואמר רב עשיר גדול הנה קרח תבכרוך שלפניו היה לך
בין מרגל וצדק הים ואמר ריש לקיש עושר שמור לבטלן לרעתו זה עשהו שלפניו
הוא יוכל לפי שבסוה בעשהו נבלי את מוצא כש צוה הקב"ה את משה על מצות
עשות עמך קרח ונתמחה בעשדן והלעוץ על צדי משה והלך ועשה מאתם ואמרים
פלוני שפון תבלת ונתעטף בהן דגא ואנשין וישבו לפני משה אמר להן משה לא
עשיתם כלום עדיין זו שבעתם עריכה עינית מיד העיז פנו והלך משה נבין
ואין תורה נק השמים ואין תחית הגמלים אמר לך שני עשירים בעולם אחרי בשר
ואחד באומות העו ושניהן שמעו לנשותיהן ונפלו קרח שמעו לאשתו ונפלו
כשבא מצות המדרש אמר לן אשתו מה הלכה הדין לכם משה צבא המודיע
היום אמר לה כך אמר לנו נאמלי מפי הגבורה שאומ' לכם שותעשתי עינת על כנפי
כקדכס נתקשרו עליו חוט אחד של תבלת כיון ששמונה אשה נכך התגלגל משה
ואמרה לו ראו היאך יושבו ומשח קבכס שאומ' אומ' עשו חט אחד תבלת אב עשה
לך כולת שפולת תבלת מיד נתעטף בה קרח והלך ועמרי לפני משה אמר לו מה עשית
אמר לו אתה אמרת לי חוט אחד תבלת על הכנה וחב עשית כולת שפולת תבלת
אמר לו משה הנה ופתחתם על מזבית ובש בית שהיא מלא ספרים עדיך משה או ראו
אמר לו הין אמר לו ישמעו אנכי מה שפך מדבר אף זו חטלת צדיפה צינת מיד
אמר לו משה קרח עבדת על מצותי שלתקב"ה ונתמחית בעשדן עתיד תקבל צדיפע
מוך פדעון משונה שלא היה כמותו בעולם ולא היה שנותו בדיקה יצא וק
היה ותסתח הארץ את פיה ותבלע אותם והמק נאמר בו ויספר להם המן את כבוד
עשרו שלקח את כל אוצרות מלבי יהויה והוציאתו בפת המקדש ומוכ ששמע
לאשתו ונפול שנתחמו לו אדש אשתו ופלאה יעשו ע"א ונמל וחתנו אתהמק הדי
בוסח בעשהו הוא יפול ופעלה צדיק יצמוח זה אחרון ושפון שנהמה מחמט
אחרן לבית לוי לפי שהאמין בבוראן ועשו מה שנתבקח עליהם בשמחה שכי
שמדו אמרתך ובליתך ובעל לךך נתעטף וצבחהו לעבודת המון מיבדים לך אנה
שהאמינו במעשה רבן ומי בדים לקרח שיאצרו מן העההה ומן העולם תבא על

עגלת יצא
שם
שם

כי צדק חכמה מיוצא ועזריו מתוך כבשן האש שז' באדין גברין איהרן
 כפיתג בקרבליהון כפשיהון א' סרבלהון אן הלש צריים צטשיהון זנ היאמ
 הכתפים ועד השדים לא סרבלהון או עורות שברבלהון אין לך כוח
 לישרף מן הערשיון שמדיח רוח האש מיד קופץ ואן ככסין לכבשן נהעור
 עמהן ולא נשק לפעך עזמ וסרבלהון לא שכו' ולבוהינו שבכבל אומדן
 אן הלכות שפשיהון או הפרקים שנתונות על ידנותיהן כרבלהון
 אן החלקים לבושיהון אן טליות המצוינות שלחן תנת היה ל מאיר אהרן
 עונשו שללך יותר מעונשה שלחבלת מושל לגורף בשר ודם שקרא לשכב
 עבדין לאח אהן אמלו הבא לי חותם שלפוט' ולשכב אמרצא לי חורטם
 שלחבל פשעו שעהם ולא הצואן איהן מהן עונשו מדובץ תיאומ' זה שז'
 לו האלה שלפוט' ולא הביא' סך מי שאינו עשה יצירת בזמן הזה מק
 הלבן קשה הוא אמרי שלא היה עשה באותו הזמן תפלת' אמ' רב הוכא הזוור
 ביציות גנה לטלית נאה אמריש לקוש כל הגהיר במצות יציות זופר
 ואשמשין חותו שני אפש ושמעה מאות עבדים שלכה אמ' ע' במים ההם
 אשר יחזיקו עשה אנשים מכל לשונות הגנים והחזיקו בכנס אשר יהודי
 לאמר כלסה עמכם כי שמענו אהים עמכם' כן יאמר בעל הדיחמים

ויקח קרח

<p> מרשות אהרן במדוס שוק שחן היותו גללים כבלוי בעלים דבקים כולם אחוים זה בזה ולו עקבים על גדולתו מעידים ושמחן מפני יציט ברחמיו לקראת אמונתו ויקיים עליה ועמך כולם צדיקים </p>	<p> בחכמה ובתבונה כלל אפי אקהים עמים וזנים וכדאי מועין חזקים והמה רצוא נשוב כמראה הצדקים כי הוא מבטח כל צעו ארץ וים חוקים וידיב ריבה עשה משפט לעשוקים </p>
<p> יעזור העור בתסדו לעם בשמו בפרו וירמם שברי לבותם אשר בגלות נאכח ייסדו חיל קדשו ויצובו ויעליו רזו ויעשו עבי עדים ואשית שאנים יאסחו </p>	<p> שמע שונם ויושיעם יום אפיו יענחו עלם לארץ עבי ושם איה עב יכודו ויראם הידי שכיבתו וישחא שאחו וקמיהם הכותום עלחיל ימעטו וישחו </p>

וכן הוא אומר וברח לא מתו ודתן שעבר על ית"ל ואבירים שהאביר לבן
 מלכשנות תשובה בטאאב בעם שלא ענה עול אב על לבם ומירקעו למצואיהם
 ואון שישב באנינות עד שמות' בן פלג שנעשו לו פלאות ואמר רב און בן פלג
 אשתו היצילתו אמלוה מאי מסקא לך מינה אימר רבא את תלמודא אי קרח רבא
 את תלמודא אמ' לה מאי מעבד אימנך לי בהדיהו הכלי עצה אמ' ליה אמ
 מעבד לך תקנתא ומצילנך ויעמך בהו דקדושו נכהו אותי כתיב הוא ואתמנה
 ומדויתנה ויתבא איהי אפוא וקתנא למצויה כל דאתת לשוול' ביה חזיה
 והער לאחריה והיון רבת חלמות נשים בעתה ביה זו אשה שלמה ואותה
 תהרסנו זו אשתו של קרח יהיה אמ' ליה מאי צדש משה אמ' לה מעבדו תער
 על כלכל אמ' ליה רב' אמ' לה לבעה נמי עבד להו תוב אמ' ליה מאי דרש
 משה אמ' לה והניך אהרן את הלויס תנופה אמ' ליה כי אימרי אמ' לה לבכיה נמי
 עבד להו הכי תו אמ' ליה מאי דרש משה סודאנא אמ' נשון להם צינתא
 ליה בעיות למידיע דאי בנצורי הוא דקא באעי לאי בנצורי עלך כסי גלמא דלמ
 תבלת ואימא ליה האי נמי באעי ציעת' אמ' ליה אמ' ליה איך אמ' אמ
 לה אמרא ליה קא חפית דנא באעי לאי בנצורי עלך אמ' פלג עבד' ויתק ורב
 מה טיבך שלראובן מעל משחחות בע קחת לפי שהן שושבינין אז לזה דבת דלמ
 ראובן תימנה ופתימושחת בע קחת יחט עליך המענה למדו אן מלאן וכללן עמה אן
 מלאן מיכן אמאי לרשע ואוי לשכין את מוצא שרתן ואבדים מזומען לפדענהו
 מתחלה ועד סוף הן שכחן במל' והטו שע אנש עבדים נכסו והן שכחן ויפגעו
 את משה ואת אהרן והן שכחן עלהיס ויאמאל מע' המבלי אין קבדים במל' והן
 שחלקו עם קרח על משה שנ' ואתן ואבירם בע ליאב הן כרשען מתחלקן ועד קומן
 ולפי שהן במחלוקת היו תחלה לפיכך התחילה בהן הסודענות תחלה שנ' תפתח
 ארץ ותבלע דתן ותבס על ערית אבירם ואחר כך ותבער אש על עדתם והיא
 אומ' ומשר עשה לדתן ולבנעמיאב' ויקומו לפכמל שקמו לפטו בעזרת פנסי
 בענין שבת קמה באמא ואו פיה קיס בעאת עבדי על לארץ' ואנשים מצביע
 שהיו מיוחסים' נשיאי עזה מיוחסים שבעצה קדיאי מועד שינד עין
 לעבר שנים ולקבוצ חרש' אנשי שם שהיה להן עם בכל מודה בעושר בוצאן נפתי

סי
 סג
 עכב

שפירש למינות וכפר במצותו של הקב"ה וחלק על משה ועל אהרן וקרה שם רע
לעצמו מזמורה שקריים בענין ויקח קרח' וא' זה' א'ח' כ'ש'ע' מקדית' ע'ז
וס'ד'י'ת'ם' כ'כ'ל'י'ה' ח'ר'מ'ו'ן' א'ח' כ'ש'ע' מ'ק'ר'י'ת' ע'ז' ז'ה' ק'ח' ש'פ'ש'ע' ב'ת'נ'י'ה' ש'ה'י'א' ק'ר'י'ת'
ע'נ'ז' ש'ל'ח'ל'ב'ה' ש'ל' ע'י'ר' ג'ב'ו'ר'י'ם' ע'ל'ה'ם' ו'י'ו'ר'י' ע'ז' מ'כ'פ'ו'ת'ה' ו'א'ו'מ'י' ע'ז' ל'ע'מ'ו' י'ת'ק'
ו'ה'ק'ה'ל' ק'ה'ל'ו'ת' ע'ל' מ'ש'ע' ו'ע'ל' א'ה'ר'ן' ו'א'מ' ל'מ'ש'ע' ל'א' כ'פ'י'א' ו'ל'א' כ'ה'ן' ב'ג'ו'ל' ו'ל'א' ת'ו'ר'ה'
מ'ן' ח'ש'מ'י'ם' ו'ה'י'ה' ע'ו'ש'ה' מ'ד'י'ע'ם' ע'ש'מ'ש'ה' ו'ע'ס' א'ה'ר'ן' ו'ע'ס' י'ש'ר'א'ל' ש'נ'ו'מ'ו'י'נ'ם' כ'כ'ר'י'ה' א'ה'ר'ן'
ל'פ'י' ש'ע'ש'ה' מ'ד'י'ע'ם' ו'ה'ר'ב'ה' מ'ח'ל'ק'ו'ת' ב'ש' ה'ע'ל'ת'ה' ה'ו'ד'ק'ן' ב'ד'י'ו'ח'י'ה' כ'כ'ה'ד'ן' ו'ע'ל'ו'ן'
ה'כ'ל' א'ו'מ'י' ש'י' מ'ו'ת' ע'ל'מ'ו'ן' י'ר'ד'ו' ש'א'ו'ל'ח'י'ם' כ'ע'ט'ן' ש'ז' ו'י'ר'ד'ו' ה'ם' ו'כ'ל' א'ש' ל'ח'ס'ח'י'ם' ש'א'
ל'מ'ו'ה' פ'י' ר'ע'ו'ת' ב'מ'ג'ו'ר'י'ם' ב'ק'ד'ש'ם' ש'ט'מ'ו' ע'צ'ו'ת' ר'ע'ו'ת' ב'ק'ד'ש'ם' ו'נ'ת'ב'או' ו'ב'ק'ש'ו' מ'ד'ו'ר'ה'
ל'ע'צ'מ'ן' ו'ל'פ'כ'ך' ב'ר'ח'ו' מ'ה'ן' ה'ב'ו'ל'ח' ו'ה'ק'ר'י'בו'ן' א'ת' ה'פ'נ'י' ע'כ'ו'ת' ל'ב'נ'א' ע'ל'ה'ן' ו'ק'ו'א'
א'ו'מ'י' ו'ה'ט'ן' ר'י'ב'י' י'מ'י'ך' ו'ת'ב'א' ע'ד' ש'נ'ו'מ'י'ך' ק'ר'בו'ן' י'מ'י'ך' ו'ב'א'ן' ש'נ'ו'ת'ך' א'י'ך' כ'כ'ן' א'ק'ו'ת'ך' ו'צ'
י'מ'י'ך' ו'ת'ב'א' ע'ד' ש'כ'ו'ת'ך' ש'ה'י'א' ה'צ'י'א'ה' א'ת' ה'כ'ו'ר' ע'נ'ו'ת' ע'ל' ע'צ'מ'ה' ב'מ'ע'ש'י'ה' ה'ר'ע'י'ם'
ש'ע'ש'ת' א'י'ך' כ'ך' ק'ר'ח' ה'ק'ר'י'ב' א'ת' ה'כ'ו'ר' ע'נ'ו'ת' ל'ב'ו'א' ע'ל'ו'ן' ב'מ'ח'ל'ק'ת'ו'ן' ש'ח'ל'ך' ע'ל' מ'ש'ע' מ'ז'
מ'ס'ת'ה' ש'ק'ר'י'ם' ב'ע'ט'ן' ו'י'ך' ק'ר'ח' ו'י'ק'ח' ק'ר'ח' מ'א'י' ו'י'ק'ח' ק'ר'ח' א'מ'ר'י'ש' ל'ק'י'ש' ש'ל'ח'ך' מ'ח'ר'ע'
ל'ע'צ'מ'ו'ן' א'ת' מ'ו'ת'ן' ז'כ'ה' ח'ד'ס' ק'נ'ה' ש'ם' ט'ו'ב' ל'ע'צ'מ'ו'ן' ל'א' ז'כ'ה' ק'ו'ה' ש'ם' ר'ע' ל'ע'צ'מ'ו'ן' ש'ז'
ז'כ'ר' ע'ד'י'ך' ל'כ'ר'כ'ו'ה' ז'ה' א'ה'ר'ן' ה'ט'ן' ו'ש'ם' ל'ש'ע'י'ם' י'ר'ק'ב' ז'ה' ק'ר'ח' ש'א'ו'ת'ו'ן' ה'יו'ם' ה'ז'כ'ר' ש'ה'ו'א'
ר'ע'ו'ת' א'מ'ר'י' י'צ'ח' כ'ל' ה'מ'ז'כ'ר' א'ת'ה' י'צ'י'ן' ו'א'י'בו'ן' מ'פ'ר'כו'ן' ע'ו'ב'ד' ב'ע'ש'ה' מ'ה'ט'ע'ס'
ז'כ'ר' ו'ע'ל' ה'מ'ז'כ'ר' א'ת'ה' ר'ש'ע' ו'א'י'בו'ן' מ'ק'ה'ל'ו'ן' ע'ו'ב'ד' ב'ע'ש'ה' מ'ה' ט'ע'ס' ו'ש'ם' ל'ש'ע'י'ם' י'ר'ק'
א'מ'ר'י' ש'מ'א'ל' כ'ד' נ'ח'מ'כ' מ'צ'י'בו'ן' כ'ש'ה'ק'פ'ה' מ'ז'כ'ר' א'ת'י'ך' מ'צ'ר'ך' ש'נ'ף' ז'כ'ר'ו'ן' י'כ'ר'ך'
ק'ר'ח' ש'נ'ע'ש'ה' ק'ר'ח'ה' ב'י'ש'ר'א'ל' ב'ן' י'ע'ה'ר'ב'ן' ש'ה'ד'ו'ת'ח' א'ת'ה' ע'נ'ו'ת' ע'ל'ו'ן' כ'ע'ז'ר'י'ם' ב'ן'
ק'ה'ת' ב'ן' ש'ה'ק'ה'ת' ש'י'ב' מ'ו'ל'ו'י'ן' ב'ן' ל'ו'י' ב'ן' ש'נ'ע'ש'ה' ל'ו'י'ה' ל'ג'י'ה'נ'ס' ו'ל'ו'י' ש'ו'ב'ג'ו'י' ב'ן'
י'ע'ק'ב' ב'ן' ש'ע'ק'ב' ע'צ'ו'ת' ל'ג'י'ה'נ'ס' א'מ'ר'י' ש'מ'ו'א'ל' כ'ד' ר'פ'י'מ'ח' י'ע'ק'ב' א'ב'נ'ן' כ'כ'ר'
ב'ת'ם' ר'ח'ע'ש'ת' ע'צ'מ'ן' ש'ל'א' י'ח'ש'ב' ע'מ'ה'ם' ש'כ' ט'מ'ו'ס' א'ת' ע'ב'ר' ב'ן' ל'ת'ח'כ'ב' כ'ל' א'ת' ע'ב'
א' ה'מ'ד'ג'ל'י'ם' ב'ק'ה'ל' א'ל'ת'ח'כ'ב' א'ן' ע'ד'ת' ק'ד'ח' ב'ז'א' ו'ר'א'ה' כ'ש'י'י'ח'ס' ט'מ'ן' א'ת' ק'ר'ח' י'י'ח'סו'
ע'ד' ל'ו'י' ב'ר'כ'ו' ל'פ'י' ש'ח'ו'ה' י'י'ח'ו'ס' ל'ג'נ'ו'י' ו'כ'ש'י'י'ח'סו' ב'ר'פ'י' ה'י'מ'י'ם' י'י'ח'סו' ע'ד' י'ע'ק'ב' ש'ז'
ב'ן' ת'ח'ת' ב'ן' א'ק'י'ד' א'ש'ר' ב'ן' ק'ר'ח' ב'ן' י'ע'ה'ר' ב'ן' ל'ת'ח'כ'ב' ל'ו'י' ב'ן' י'ש'ר'א'ל' ל'פ'י' ש'ח'ו'ה' י'י'ח'ו'ס'
ל'ש'ב'ח' כ'ש'ע'י'ל' ב'נו' ש'ה'י'ז'מ'ו'ת' ע'ל' ה'ש'יר' ל'ה'ו'י' ע'ש'ת' ל'א' כ'כ'ו'ת' ב'מ'ח'ל'ק'ת'ך' א'ב'י'ך'

מ'ס'ת'ה'

ע'נ'ז' כ'א'

ה'כ'ל' א'ו'מ'י'

כ'כ'

מ'ס'ת'ה'

אזל גמלא למבעי ^{דרע} אונדן דיהוו ליה גזובה משה לכן אתה וכל על
 ואהרן מהו בוא וראה עבותותו של אהרן שאמרו בשעת הקצף הוא און
 ואהרן מה הוא כלומר אינו סמך כלום וכך להלן הוא און ומצו מה "אמרין
 אמר ל יוחנן אין העולם מתקיים לא בצבות משה ואהרן כתיב הכא וזכו
 מה וכתב התם תולה ארץ על בלימה אמר לעמי אין העולם מתקיים
 לא בצבות מי שבולם את עצמו בשעת מדינה שכתולה ארץ על
 בלימה אמר ל אהרן אין העולם מתקיים לא בזמני שמשים את עצמו
 כמי שאינו שז ומתחת זרעת עולם אמר יצחק מאי דכתיב האמנם
 אלם צדק תדברין מה אומנותו של אדם בעולם הזה ישים עצמו
 כאלם יכול אפילו בדברי תורה ליל צדק תדברין יכול אפילו הקדושה
 ליל מישדים תשפטן בע אדם וישלח משה לקרוא לזמן ולא צדים
 אמר רבא מעלי דמשדרינן שליחא מבי דינא שז וישלח לז לקרוא
 לזמן ולא צדים המעט כי העלית כי תשתדל עלינו אמרו ראו בעצמם
 זה מה עשה נח כחוסה לאחיו והוא נסול לן את המלכות שכי תשתדל
 עלינו גם השתדל ועשה אותנו בתפיל לשאת לו את כלן שכי עבדו
 הק על בפתח ישאו ולא די לן עד שקלקל אותנו והעפיר תער על
 כל בשרינו והניף אותנו ושיחק בנו פתיכוק הזה שהוא משחך
 בצדור ומעט אותו לכל צד מעפשו אין אמר שומעין לן אפילו
 הוא רב אותנו שז העיב האנש ההס תבין לא נע" אמר לאא
 ארץ זבת חלו וז הצא עליו הפת אומי פי פתיל מחותן לן ושפתו מונח
 בפשו כלמח שתבסילים מועיאת מפייה על עצמה הק כותני את
 האפופסון את מועת ארבעה שפתחו באר ונפולו את האפופסון
 ולא קן חסד ארץ כי אמרה ולקח על חנך תלך ושר האופים ארץ ארץ
 בחלומי ולקח את שר האפים תלה וקרח ארץ לא ארץ זבת חלו וז ומה
 ותמת הארץ את פיה ומה ארץ לא הביאה אקתרי המלכה ולקח
 ויתרו את הלמן תנא אין הרשע יוצא מן העולם עד שמוציא גר
 אפופסאות שלו מתוך פיו דכתיב ארדף אשיג נידף הוא ונשב צידים

ש. ה. ה. ה. ה.
 הגמל ד.
 ש. ה. ה. ה.
 ש. ה. ה. ה.

ויקהלו על משה ועל אהרן באו ונעמדו לפני משה ונאמרו פועלנו חנוני
מקרב שכן נאמרו תהיה לנו כחמץ חמוץ וגוי קדוש ונתתם לנו כח
אנכי ואתה ידך וכשקבלנו את תורתך לא שמענו בך לא תראה ולא
חלה ולא יצית וכל הקדושות הללו מעצמם בך ששמע משה כך
לא יפול להעמיד עצמו לא ויפל על פניו אמר לפני הקדוש רבוננו של עולם
מני יוכל לסבול על העם הזה גלוי ויוזע לטוב שלא המרתני עניהם
ולא בקשרי מעם לא מה שמציתנו וישמע משה ויפל פניו מה
שמועה שמע אמר שמואל בר כחמץ אמר לונתן שחשדוהו באשת איש
שנ' ויקצו לנשמה במחנה אמר רב שמואל בר רבי יצחק אמר רב פנחס
שכר אחי ואחיי קיימי לא נשמו מאשה וידבר אל קרח ואל כל
עדת בני ישראל וידעו כי אמת יהיה אפי' אמר להם לכם רבנים שמחיקין
כבקר במקדש וידעו את אמת אשר הן לבקר וידע לכם שכל
המצוות הללו הן שרין והוא עוה בהן ולא מעצמי אמרתי לכם
ואת הקדוש והקליון אף קדושה לא נבואה שנ' אף קדוש פני מי
גדלו לנבואה תקימן דבריו ואת אשר יצחיקו יתאמרו הם
הכחוש שנ' בו בחר ק' אחיך מכל שבטי מי שנבחר לכהונה יופי
קרבנו זאת עשן קחו לכם מחותות אמר להן בחנו עצמכם כבוד
ואציהוא אם לצה הקדוש בלש לחיות משרותם לפענו הוא יקבר
מנחומים כל נהיה האיש אל כל שן הוא קדוש ואם לאו הוא יקבר
לשמו הגדול ויאמר משה אל קרח שמענו מה פניו איך נא
לא לשון בקשה אמרו לו בצקשה אמר עשה תשובה מעני שנ' בעבן
בע שים נא פזור לנו ותן לנו תורה אמר לו יחושע בצקשה מעמר
אל תוסיף לבז על מקורו וצקשתם גם כהונה אמר להן למה ארם
מבין שן כהונה עבשו אמר שירה שנית וצבם היא נלתי מכם
תכונתן עשה נכונ עיניהן בידן שיהיו חמץ להן מה שפיקחו
לא שן להן ומה שצדק לא כולל מהן ואיך קין וקרח ובלש ודוד
ואחותם ומה שחשבו ומה שחשבו ועלה והמין היו דואגרי אבשי

על

תהיה

כד

למה תבא רעך אמר ל שיעורא לא צההתון בלבד לא אמר הקב"ה את
 ידיו עליו להכותו ולא הוה כקרא רשע הפיתה אין כן לא תבא בעי
 ממחישה ועד כדון לא כחא יתיה ומי שהיא בעל מחלוקת מערתו
 שלקרח שז סודו כמ מעל אה ואהרש חלה אמר ל שמואל בר תנחום
 אמרית בן קומי לתמומה ואמר לי אה מי שהיא מעיז פניו נקרא רשע
 דכח חעז איש רשע בפניו ונתן ואבירם יצא נצטוס פתח אה ליה
 מלמד שהיו עומדין על פתח גיהנם ואע"פ כן לא חזרו בתשובה
 ואף נשותיהן היו עמהם במחלוקת שז ונשיהם ובעתהם נספס' ולפן
 נידונו עמהן ויאמר בעשה בזאת וידעון אין זאת לא תורה
 אמר לפי הקב"ה רבוכן שלעולם על שהלעיזו עלי ועל אחי שתקנו
 ועל בזיונה של תורה איב שותף אם אין אתה כפרע מרה אבי זור
 לא פ שלחתי משל לשושבין שלבת המלך שביקש מק המלך דבר נאמ
 לו אם אין עמה עושה דעוק אה אומ' לא נמצא לבתך בתולים בך אמ
 משה אם כמות כל הא ימ' אה אה אומ' לא פ שלחתי פ פ שלח לעש
 את כל סמך הזה מגיד שכל המצות כולן ודקדוקיהן ופירושיהן
 וביאוריהן וכללותיהן ופרטותיהן הכל מפי קודש נאמ' למשה והוא
 עיר נאמ' לא חוסים ולא גרע ולא פרש דבר מה שלא נאמ' לו בסיב' שז
 כילת שלח אם כמות כל הא ימתק אה אמר משה לפי הקב"ה רבוכ
 שלחתי יהיו חולין כבצאים ומוטלין בעריות ובע אדם נכשן
 ליהו' מדרן לא פ שלחתי אמר רב שמעון בן לקיש מיב' לביוקור
 תורה התורה שלשה כבאים עשן בענין הזה ולוה משה
 ומה שכתוב משה הא דאמר' איהו אמר עבד פ עבד אמ' לפעו
 בלתי שלעולם אם אתה עוכה אותי באש מוטב ואם לאו אני אומ'
 ואתם וקצות את לבם אמרנית אתה הוא שגרמתי ליהן שבראת
 פן יער הרע מיפיהו אמ' לאחאב אם שובתשוב צשלום אה אב
 אמר לא דבר פ צ' עליהן ועל פניעא בהן הוא זור ונתקדראמור
 ויקס לך ואם צרימה יבדא פ דרש לאבא מאי דכח' ואם

הענין האמיתי והחס תכנן המ' רצון מנ' לך דאי איתמקד בשלחא דבי דינא
דאתי ההוא שלחא ואג' ולן מיתחזי כלושתא בישא דבת הענין האמיתי
ההם מכל לא טב ויחד למשה מלמד מלמד שנתרדכמן סגן באותה
שעה ואמר רבן העולמים בלוי וידוע לפתך שלא עשית לא לפבור שמון
ולפבור תורתך ואם ידעת הפרע מנה ואמתקפל קרפנש של אלתך אל
מנחם לך חמור אחי מיהם יש פגע שאר' שמואל את שור
מי לקחתי וזמור מי לקחתי ולפיכך הכה שוקל פאחד שז' אם יעמוד
משה ושמואל לפני ששניהן לא סגן משל עיבור כלום וכך הוא אה
בשמואל ותשובתו תרימיה לישם ביתו מאי ע' שם ביתו אמר ל' יוחנן
כל מקום שהיה שמואל הולך ביתו עמו תנא מכלו בריפת מים
שלימים לא היה שמואל שותה ממנה מוכן אמר חמ' ארזיה ליהנות
ליהטו בשמואל ויאמר משה אלקרח אתה וכל עדותך היו לפ' ק' אמ
רבא זונא לן ויתביש ב' דית' ומשמעך לדינא שכ' ש' היל' לפע' ק' לקצי
הבדא הבא דבת לפע' ק' את' ופלניא דבת אתה נהם ואחר' עמור' ואמ
לן דקצבינן זמנא דבת כחור וזמנא דבת דמנא דבת קראן שם פרעה
סגן מ' מים שאן העציר המועד ויקהל עליה קל את פלהע
התחיל מקהיל עליהם קהלות ומלטיג על דברי משה ומחפה דברים
על מצותיו שלמקום מידי וירא כצודי ק' אל כל העדה ויודבר בצדל
לפי שכלעיה ועשה כל צות המעשים וכלה עדה שומעין ושומעין ולא
מיחו עליהן היו ראויין להשטף כולק פאחות ולהתחייב פלייה אול' שעמד
משה וציקש עליהם רחמים ש' חויש אחי יח ועל פלה' תג' ונבלה קפ'ה
הבלג' ש' דבר אל מעדה לאה בעלן מסבלט' קדח כ'י שלא ישטמו
עמם ויקם מ' ג' אל ויתן ואצידס אמר ריש לקיש מוכן שאין
מוחזיקין בעתלפת' וידבר אל העם לאמר קודו כל מעל
מה שאלו ואלו ייחוס שלטתה שנקדחן רשעם חון הקדוש
היו עלה צדק' וישם ויהי שחוק בעל מעלות' הלה
ואינו מוקם ד' ל' וישם וישם וישם וישם עלתה ענינות
ל' ישע

הפתח ומתחה הארץ כיה היתה מצבשת לצלוע את און שהיה על
 המטה עמודה אשתו ואחזה במטה ונאמרה רבון העולמים כ בר
 נשכב בשמך הגדול שלא יהיה במחלוקת לעולם מה שחזק חז
 נקיים לעולם אף אם יפנוך בשבועה אתה יוכל להפריע ממנו לאור
 בן אמרה לו קום צא אמ' לה מתבטויש אב ממשה רב אמרה לו
 אב אצא עמך מידי יערה ועמודה לפנבמשה ברח משה ממנה
 כשעמודה חיתה צומח ובוכה נאמרה מה טיבה שלא שיהיו אמרו
 לו רב זו אשתו של און אמ' לו לך וכך היה המעשה חלק עמדה
 לביתה נעמרי על הפתח קרא לאון בן כל צא אמ' לו הקצה ימחול
 לך תנו רבנן שנים עשרה נשים היו בעולם שלש בהמן ט
 לבעלה מיתה והן חוה וזלילה ואיזבל ושלוש היצול בעליהן
 מן המיתה והן אשת און ומיפול בג שאול ושלה בג אשר ושלוש
 זילו וטנקיים העולם מהן והן תמר ושתי בנות לוב ושלוש נתבות
 לצבות ולא טנקיים העולם מהן והן רחב ויעל ואשתו שלטופוטר
 אמ' יהודה צדיה דל חייא מיום שכתחה הארץ את פיה וקיבלה
 את דמי הצל שוב לת טחה שז מצנף הארץ זמניחות לא
 שמענו מפס הארץ ולא מפני הארץ אותי ציה חזקה אחיו
 ותפתח הארץ את פיה אמ' ליה לד עה טחה את פיה כלושה לא
 פתח ואת כל הרבוש זה ממנון שהיה שמור לו לרעתו
 ירד אמ' ל לוי משוי שלש מאות פדות לבנות היו טענות
 מן הארץ בית גשיו של קרח וכולחו מקלידי דהינציו פטוריה
 וירדו הם וכל אשר להם חיים שא ותבס עליהם הארץ תג
 תפתח עזת קרח אין להם חלק לעולם הצא שנ ותבס עליהם הארץ
 בעולם וזה ויאצרו מתוך חן בעולם הצא דברי ל עקיבה ל
 אצור אומ עליהם הפת אומ ע ממנית ומחה תנו רבנן
 עזת קרח אין להם חלק לעולם הצא שנ ותבס עליהם הארץ בעולם
 הזה ויאצרו מתוך הקהל לעולם הצא דברי ל עקיבה ל יהודה בן

בדיחה יבוא יי אה משה לפי הקצה רבונ שלעולם אם צויה גיהנם
מוטב וחס לאון תצוה עבשו למאן אי ליטא למצויה ממש והכת
אין כל חיי שתותהש לא לקרובי פתוח: כינו רובן עשרה וצדיים
נבראו בין השמשות ומתארץ מכללן ללמדן שכצרי עליהם
צמחש בה לצרותיה: וירשדאבא מאי דכח שמש ירה עמי
דצולה לאור חצוץ יקלבו מלמי שמש וירח בדצול לפי
הקצה ואמר ולפלג רבונ שלעולם אם אתה עושה דין לב
עמרים אנני וצוין ואם לאו איך אס יוצאן עו שציק צהן הקצה
חיים ניטאן אמ לבת צווי לא מחיותם לכצוד בשל וחס מחיותם
והיוצאן לימחן גמירי כנה לעמאן לון לא נפיק: ויה ככלתו
לירב ותצק ע האו לפי שהיא מפלה שלנכמה לאן שנה עו שה
שחשנים תפלתו לכך פזמר ויה ככלתו: ותפוח הארז תפיה
ותבלג אחס ופי כולן היו במקום אחו' ו' מומיה נח ברביה רבי
נחמיה אומ הרצה גויות נפיתן למרץ נפבל מקום שהיה אחו'
מבן שס היה נבלע אמ לול ברביה ונהליו פתח במקום אחו' נפ
נפחה למרץ שנ והפכה הארץ תפפה לאן נעשית בעינישפן
נפבל מקום שהיה אחו' מהן היה מהגלגל נורדי אחריו ששמן
ואת טבאודים אל לקרח: אמר ל יוחן קרח איס לאמק קלעיק ולא
מק השרופין: לא מק הצלושים צפת ומתבלגאודים אמר
ולא קרח: ולמן השרופים דכית ואש יצאה מאת יק ופס
החמל ומתחלם איש ווא קרח לין איחשיב: בכות ערצו
קרח מק הצלושים ומן השרופים: מק הצלושים דהייצ
הארץ את פיה ומבלג מלם ואת קרח וקרח בזויהו: מק השרופים
ואת קרח מאכל מאש: ואן בן פלת כיל מק הצלושה שדבלתהו
שכ את מניעין מניקחין ען חשיב ליה צויהו ויקב ויתק ואצויהו
צו יאב ואן בן פלת בערמו ולבסוף לאמן חשיב ליה דסת ויתק ואתקם
יעו נצב ולאן לאן קח חשיב ליה קמיו בשעה שהחצויתן אשמן
וישבתו
ע

תש

סבור שישאל עושיך תשובה ולא עשו פיון שלא עשו תשובה כח לזרין
 עליון ולקעקע ביימך אמר לו הקב"ה לגבריאל בגדיא הוסיף בהוסיף ישראל
 ישראל מן דאית ליה קוסא ברחמייהו מסיק ליה יש ביה בני אדם שעושיך
 עדין או עם אלן הדא הוה נירא לפרוצים תבניתיהו אדם רחוק
 ככפיהם ל אבא אומי מי מעגור העליונים והתחתנים עדין שיעור
 המעלה או עם אל ומחויטעמניה ועדינתך להים עדי מרום אשר עשיך
 גדולות או הטאות להים מי כמורך בע מי כמורך בעליו כים
 ובתחתונים ומי כמורך שאתה כובש מורת הדין ומי כמורך שאתה
 מעלה עם כעך במדות דחמס באותה שעה קפצח קטיגורה לכי
 כסא הפבוי אמרה לפעו רבונן שלעולם כך יהיה לשעה הזו מתקין
 לומ החלשתי ביתו שלא אס כן תרד אש מלמעלה ותשרוף אותו
 הדא היא דית מפרוס ישלח אש בעצמך וירדנה אמר ליה ושב
 בך לוי הוא שהנביא עומד ומקנט על ישראל ואומ לבת בבלי
 קחי רחים ופחך קמח הא כל עמא טוחין חטים ואמא מרת
 ופחך קמח אלא כך אמר לבת בכל אן מפרוס לא עשהב
 קטיגורה לא היית אתי כולה לא הא קימחך טוחינת פוחכת
 ואליא קטונא קבולת ודרתך יקורא חוקיות דא לשעבר
 היו חטים טוחין לך ועטשו שפוחת קחי רחים ופוחך קמח
 עולם המון ופחך חתם והנה האיש לבוש הבדים אשר הקטר
 כחיתין משיב דבר לאמר עשית ככל אשר צויתג אמר
 ל יקר באותה שעה הוצאון להביא מאחורי הפרדוד ומחיה
 שאת פולקין דנורא אמר ליה חילך עבדת לא עבדת ואי עבדת
 אלא לך למעבר לא איבעי לך לאהדודי לית לך אין משיב
 על הקלסלי עיילת לדוביל שלא יפרסאי ואוקמה ברקיע
 ושמיש עסרין וחיי יומיך והיכו צפול ושד מלכות פרס עומד
 לכבדי עשדים מחזיקים אהבו ליה עסרין וחיי מלכא ופרותא
 דמש מהיב אמר ליה כתובת ישראל בפראבא כתבו ליה כתבו

שיעור
 שיעור
 שיעור

בנייה אום הרי הן כן צבירה המתבקשת שנת תעית כשה אנצדבקט
עבדך תנה ל ברפיה בשם ל חלבו אף שמונה אבדז כמנת נופתיהן
ל יהושע בן לוי יאום כן היתה שידו שלקח שוקעב וקריית ע
שעמדה חנה ונתת לה עליהם שני ליי ממית ומחיה בלעזריא שאון
יעל וכל ישי אש סביב נסו לקלם כיון שידון חיים שאו להיו על
זושקין וקומריץ משה נבדא ואהרן כדן גדול ותורה סבה סגה הע
באותה שעה כדעקעו כל ישראל ונתלדון כמנות הקולות שנסו
לקולם פיאמרו סק תבלע הא לפי שנעשית כמשפך אמרו שמן
עגלבל לתוכה אמר רבה בר בר חנה דמנעו חזיא יהוה קא חזני
צאנרזון אמר לי יהוה טיאן עדימא אחוי לך צי גליצי דקסוקל
ואחוי לי חד בשעת דהאזכפיק קופרא מגיה איות רבא דעפרא
פאמשיין במיא וכרפיה אלומוחא ועייליה חתם ושהיה פורת
והדא אפקיה דאיקלי איקליו אמר לי אוצית אנזי מאי קא חזני
שמעית דקא אמרי משה ותורתו אמת והן בדאין אמר לי כל
תלמידי יומי מחזי רח להו גיהנם כבשר בתוך קפחא ואמר לי
הכי לעשה ותורתו אמת והן בדאין דוד בר אמר אאטגון
הכה זה שה וצדקתך יהוה עד מדרס ל חכמה בר סמא שא
ליות לך שאמא בר כפח מאד דכל ועדקתך אל עד פתא אמ
לן טעם שהחוקקים עדיפין צדקה אל עס אל כך הוה חכמים
שכ ויאמר א החי יש לבוש הבדים ויאמר בוא אצל
לבבל למה ויאמר ויאמר שני פגננים ללמך
אמר למך ויאמר אמר לכדוב גזר ענף הקבל לישת
שתי חתם ואיכר יכול לימחצתך לייכא עשה עשה
ותן לך חתם ומה כח תמן וישלח הפחז את ידו כד
לגלבל אעבאש אשר כינות לכדובש וישלח חתם וישלח
דבחונן בר גבריאל אמר לי שמעו חתמיא אמר לא כנסתו חתמי
שלכדוב סח שלכדוב חתמיא חתמיא שלכדוב ושלכדוב חתמיא
בשם לאליעד שש שפם היו אותך חתמיא עמוקות בחנני שלכדוב

ג
כ
מ
ה

נזקק לתורה מעט אחת נזקק לבית הועד של אותם בנה אותם עסיקין אמרו לו
בהזר חקריב ימות אמר להן הקצה מלך ואב מלך נאח למלך להקטיר למלך
ויזעק עזיהו על הפרעם באותה שעה נבקע ההיכל וזלזל שנים עשר
מיל על שנים עשר מילין דא ולא יחיה בקדח ופצתו אמר רב יהודה אמר רב
כל המזיק במחלוקת עובר בלאו שנלא יהיה בקדח ופעל אמר אבוי דארי
להצטרע פתחא כאשר דבר וצד משה לו ופתחם השאטת ידיו ז' אמר
ו יספיד חנניה כל החולק על מלכות בית דוד ראוי להכושן כחש שנ ויזבח
אדניהו עתה ופגד ומריא עם אבן הזחלת וכל התפס עם חגג זחל עפר
וילכו כל עגות בני ישראל ממחרת של מקום שאת יעצו וילכו את מוצא
שם סכה ודולק מכולן מחלוקתו של קדח ויאמר משה לאה קח אתהג
בוא נראה שעל ידי קטורת נעשיו ובקטורת עטרפן סכ ושום קטורת מאומה
שעה יזעו ישראל שהקטורת פיוג צרפה ויקח אה כאש דבר משה חביט
היא הקטורת שעל ידיה נעצרה הנגפה שנ ויקח אה פאש דבר משה מצא
למלאך עומד ומחבל ועמדי ככהין ולא השאן לחבל של ויעמוד בין המנים
ובין החים אמר רבון העולמים עשה לחיים בשבת האנשים ר' יהודה ברי סימא
היה המלאך נוטל על הקדרי ולא היה מעשה לא מעשן החים ולא חי בן האש
שכ והנה החל הנבך כמנה דאת את מהחל ומינסת בקסה כמע שקודע וקודע
על הקדרי אמר לו המלאך הנחב ואעשה שלחות אמר לו אהרן משה שלחני
והקפה שלחך הדי חלפה ומשה באהל מונד כלך אעל ולא השגה המלאך
עד שעצרו אהרן במתנין והולכו שנ והמנהג נעצרה אמר ר' יוחנן שכבול
אהרן למלאך ועמדו לפיכך פשימא משה להיפכר מן העולם אמר ברוך
ו חלן בריך יתיה חילא ופעל ידיו חרצה זוקטרת שהיתה בידן שנ ויתן
את הקטורת ויפסי על העם מחץ מותש קומין שאפס את המלאך ועצרו
אמר כלב בשם ל שמעון בן לקים פשראה אהרן למלאך מערים פלקדו מתן
מחצה על פניו שני שימון קטורה באפך זה מלאך המות שנקרא אה להודיען
כמה קטורת חביטה אמר ר' יוחנן בן לעזר מעעלך שבשעה שבעשה חמשה
וכלילין ושחמו פלה קרבנות וסידר את השלחן אהרן מנורה לא שכת אכניה

לירצון פכאמא כתבו ליה בענין למיחותם ליה כיתוב בדיל מאחורי הגרמור
שוא לכלם משכמי קום קמן ותק לידידן שנה אמר יסחן או עינה שלתלמידי
חכמים שכתבו ות שנה בעולם הזה וזכות לחיי העולם הבא לא אשבחו ביה אמ
לכנו רבונן של עולם אטיחין בל חכמי אומות העולם בכף מאזנים ויכל איש
חכמות בכף שנה מי מכריע לא ויכל מוכריע את בון אמר הקב"ה מי למי
זכות עלבצ אמרו לפני גדיל עיולו והיכן דיכל ואני באות בדברך אתו
שקל אגדעו דהוה נקיס בדירה בשן למבצעה כך חזיה זכאל שקלה ליהתו
בצעה איסא דאמרי מוכתב הוה כתובא מוחתם לא חתימא ואי סא דאמרי
מיחותם סגי תוה חתימתו וכי בלעה את מחמי וכת ואני יוסו ותנה שר יוק
בא עני עני וסא אשבחו בוח אמר חכמה גדולה גבורה שעשה אעפריוק
מבצעה טעשה הולמך שהרי גדול לא יכול להושיט ידו לסוף חכמים
עי שאמר לבדו והכח גדול בקחליס ויעינך בצדו ואחר כך נתק לבצור
אבל בלעזר כח אמר לו אלעזר בן אהרן הכהן יורס את המטה מבין השבט ואת האש
זדה"ל שהיה זודה הגמלים בידו ולא עזק את מוחת החסידה בצע
מאי בנשאותם שנשמותם טעמת וקמן קייס דאעזר אומר הוה שריסר
ממש הנומי ומאי בנשאותם שנת חייבו שריסר על עסקי כמשותם כדריס
לקיש דאמריס לקיש מאי יפית בחכמי לנגה מעונה חרוק על שיעמון בעבול
חכמה שחינכו לן עדינו לקדח על עסקי לגומה חרוק עליהם שר שגהים
שכין זכרה לצעיש לונתן אשר לא יק איש זר ממוי שכל חכמי על
הכחמה מעתה אינו כידון בפליעה ובשריפה כשם שטדונו קדח וזרותו
שכל לא יהיה כקרח ובעדותו וכמה הוא כידון בערענת שר באשר דבר
ש ציד געוה לן כת הטא צדי משה לו ופת ויאר ק לן ענוי הטא כחכמי
ויצא ידו בן ויוצ ונהנה ידו מיערענת פשולג ראיה לוצר מעזיהו מלחמות
בשעה שכבש להקטיף בויכל וביקש כהונה לעצמו וזעק עלה פלטים
כדי כידון בערענת שר והיערענת זרחה בוצחו תאנא שלשה כזקקו
לאדמה וכעשו חלקן קין סו נעניה קין חק היה עוצר אדמה סו נחל
סו איש חק אדמה עניה כן אוקם אדמה היה שהפקיר עצמו לאדמה ולא

מאות שמונים שנה שני יאריכון הצדדים ואמה ממזרחא שנתא ושרתו העינים
שבמגזבה וכן עשוין לכבדו ועוד כשנכנסת לתוך הערסל והיית מרגל בין
הדווי אש היה לך להישרף ועוד כשפאת אצלו שז' ומשה נהש אל הע' אש שם
הלא ואנ אש אופלת שז' כ' אהין אש מפלה הוא שמא נפול' חף חוזבה אע"פ
שבתו אש תמני תוקף על המז' לא חטשת עתודה לעבור ולא חעבים נשופ'
הנו פ' לא דכרפס דרפ' ויאמ' א' אמש חשב את טעם אה' לכשנמדת
כל מקום שזכר שמדת הדי הוא קיים לדורות וכן מצינו שכל זמן שהיה
בית המקדש קיים היה מטה אהרן ושקדיה ופרחיה מונחין לפני הארוך
שז' לפני העדות וכשהגז' יאניזיהו הארון הגזה עמו' לבט מרי אר'
מזותים וחמשים נקריצי הקטורת מנ' מרי יהיה זה להם לזכרון ולשל
מנה שנתפק' ויאמרו בני ישראל אל משה לא הן קוענו אבדנו כיון שדאו
מכרת משוכות ששוכות חות' זו אחרי זו וטול' כגויותה שעים נתיראד
נאמרו שמא לא עשה המושפ' לא לפגד עבות ועדיין השאר' גתם והולפ'
שז' האם תמנו לג' שהדי לא מנתו עות קדח' לא בשביל הקטורת שהקטילו
שז' כל הקרב' הן אל מ' י' זו מיתה בידי שמים מיו' אמ' הייבד' לאהרן
אתה זבנג' ובית אציק אתך תשארו את עון חמק' כפי חתם מובחרי' י' י'
לעבודת המקדש אם אין חתם וזקדי' בעבודתו חתם נעטש' עלי' פ' פ'
וחיוצו' חתם למקור' בעצמם על הכוונה כפי שלא יקרב זה לים ויעשו
ישאל על ידו שז' ולא יהיה עוד קימ' על בני ישראל פמו' שהיה בימי קדח'
ויאמר' א' אהרן כל חד' יבדות שז' לאהרן על יד' משה נאמר וכן אפ'
טן מה חל' לאהרן שאם אהרן היה הגון לא שקדו' משה בדמ' חתה
ובכך או הפה' ובית אציק אתך או הלנים וכלוד' שהלנים מוזהרין
על יד' הפה' והפה' מוזהרין על יד' הלנים' וגם את אח' מטה לר'
חין מטה לא שפנע' שז' שפנעו' ממות חומר' שז' כדאי
שז' כפע עימ' אציק כדאי עמרו' כפע עימו' אחיך כדאי אחים
כפע עימו' לכרות להן ברית בשמחה' הקרב' אתך וילון על וי' חס'

עו שהקליבו את הקבורת שנ עורי צמון ובואי וימין המזוי גב יזלן בשמנין
אמ הקלה בעולם הזה על ידי הקבורת הייחש מתפסין אף לעתיד לבוא סוף ש
עולות מוחים אעלה לך עם קבורת אים וידבר דבר אצב ישראל וקח מסותם
מטה גמעה וידעו כל בני ישראל כי את עי השפלותי עך גבוה זה כמחוד שנקבו
עצמם שנ בגמרוו בבור צוד לכב ע הקבורת עך שכל זה אצבן אצריהם
שא שפיל עמון שנ ואנפי עמר ואמר הובשות עך לח זה קרח שנתגאה
בעשרו המדות עך בש זה אהרן ש כרח מטהו שנ והנה כרח מטה אהרן
לצות לוי ועלו אמר חסד צדיק כלבצר יסרה ואומ ופעלה צדיק יסרו
והנחתם באהל מעד אשר אועד לכם שמה יכולי עיניה לדיבורת תל אש אועד לך
שמה לדיבר אוק שם לך היתה יעודה לא היתה יעודה לבוץ אם סך טה תל אש אועד
לכם שמה להשנויות השפיות וידד ממחרת והנה כרח מטה אהרן עליו והפך
אומ אשריה אש לא הלך בעצות ישעשם זה אהרן שהיו ערות קרח מלצין
עלן והוא הורה בתורה שנ כיוס במדות חפצו מזה היה שפרו והידד
בעך שתול על כלג מים זה מטה אהרן שנ והנה כרח מטה אהרן לצות לוי
ויצא פרח ויצץ ציץ בוא וראה כמנה מוסלאין דבר המקום בל מודני
בער וים וכן הוא אומ לא ילכבים דרצי את מונצא פשאמ הקלה לא שדה
לששום ושפח לעולה אמר לו וימותו אתו כחשת אמר לו ויודו ביה שלום אמר משו
לכב הקלה רבון שלעולם אמרת לי לעשות מדבח עמי שמים ולצקותו חשור
והמדת לי אש תמדי ידק עלהמז אין האש מעברת אותו עסני ושן רפת
את העץ אמר לו הקלה המדות הללו אמר לכם אבל אנ אין מדות כן הקתבל
במלאכי מנהק אש ומהן מים ואין מכפין זה את זה החיות שלאש והדיניע
שלמים ואין כזוקין והמטעם נבטיג לכע ויוצאין חיים זה מטה אהרן שנ
והנה כרח מטה אהרן ויוצא כל ויע ציץ וכן ארזים ששילח חורים לשלמה
הירוחו בחיך שלעולם והדטיבו ועשו פירות שנ שתלים בצית ע ומנהק
היתה פרכה לבהזע עמי שעמד מנשה והכניס עלם למקדש וכקת יקה
שכינה ויבשו הפירות שנ אמר ופרכה לבנון אמר לו וכן א הכי
הבדים שאתה עושה לארון עתידין לה אריך אחר ארבע

מאן

אומר הנה הרי זה עסק שמחה ואכילה לקחוד את אחי וכל מתוך בני ישראל
 במעשר מן הקדשים ואתם בתרומות מעשר מן המעשר' לכם מתנה נתנים
 יוכלו יהו לכם ודאי תל לט אמור מעתה שלום לא שיהיו שמשם למעבם (וכן האן
 אמר ויצרל אהרן לקדש קדשים הוא וצביון ואתה וכנך אתר תש את
 כהנתכם מקרי שיעון הקדשים אינו מסור לא בידי כהנים אין לי לאן עון קדשי
 קדשים קדשים קלים קדשים נאכלין קדשים שאינן נאכלין מנחל לכל דבר
 המזבח יוכל אף תרומה ותרומות מעשר וחלה תל ולמציית למדכת דבר
 מיוחך שאפשר ליעשה הצבור יצא דבר שאי אפשר ליעשה הצבור
 עבודת מתנה אהך את בהטת הקיש עבודת מתנה למתנת מה זו בלתי ידיו
 אף זו בלתי ידיו אומחזן אופה למתנידוש ידיו ורגלים אף זו לא תדא אלא
 בנידוש ידיו ורגלים אמרת לאן זו לפי יצורך העבודה וזן אינה לפי יצורך
 העבודה אמר כל מי שהוא כותב תרומה למי שהוא אופנה במצותה מענין
 עליו בלא הוא עובר עבודה אמרו עליו עליו טורפן שהיה אופנה תרומה
 בשחר ואומה הקרבת תמיד שלשחר ואופנה תרומה בין הערבים ואומר
 הקרבת תמיד שלפון הערבים ומז שאפלת כהנים לקדשי הגבול כעבוד
 שן עבודת מתנה אתם את כהנת' ומעין מקרי עזמנס לכפכתכם אה עבודת
 מול אתם את כהנ' הא כשם שעשה עזריה הצהן שן יוצא אחריו עזריהו
 הצהן ועמו כהנים לט שמונס בבחי' ויעמדו על עזיהו המלך ויאמרו
 לא לך עזיהו להקפיד לט כי כהנים בן אהרן המקודשים להקטיר יצא מן
 המקדש כי מעלת ולא לך לכפנוי מלך אה יענף עזיהו ובידו מקבדת כל
 להקפיד וכדעפן עם הכהנים והיערערת זרחה במדחו' ויפן אליו עזריהו
 כהן הראש וכל הכהנים והנה הוא מעורע במעלתו ויבהילנהו גשם עליהן
 הוא אור ויוחן הולקית עזריה הוא אשר כהן בצבת אש בנה שלמה בוחש
 וכי הוא כהן בלבד והלא כשר קדמוהן והרבה שימשו אחריו אה שבר
 בתקוימה לעזות פהונה קדוה לכך נאז עבודת מתנה אתם את כהנתם
 עבודת מול אתם את כהנ' והזר הק' יומ' עבודת מתנה הזר חייב עליה
 מיתה אין עבודת קולוח בועותה לא באזהרה לפסך ישאל שהרים את

טפילה לך לא אתה טפילה להם" ואתה נבטך אתך לך אה"ל מיכאל
כח שומר מצוות וכן לוי שומר מצוות" ושמואל משמרתך וכל פלחיה
מלמדי שהיה עם הלויים שומרים בעשרים וארבעה מנזרות בבית המקדש
הכהנים שבעלמך ונלנים בעשרים ואחד" אך אל סליהן ואל המזל לא יקבר
מזהרה" ולא ימותו עונש" אין ללא לויים שעושים ומנזרות על עבודת
הכהנים כהנים על עבודת הלויים מנזלם הם גם אתם מעבודה לחברתה מנזל
קס אתם וכפי ביקש" יהושע בן חנניה לקיים אתך יוחנן בן גדידה אמר לו חזרו
לאחוריך שפיר אתה מותיר בצמחך שאני נק השונעים ואתה מק המעונים
תשא את ימלך הן ואל המזל לא יק יכול אם נקעו יהו אחיביך אמר אך משום
עבודה הקחיביך אין חייבך משום מנז" ולא ימותו קס הם יכול שאין ללא
הלויים עליהם הכהנים עליהם הלויים מנזלם הם גם אתם ומנזר כדרך
שקמהם מנזרה"ן זה עליהם זה כך הלויים מנזרה"ן זה עליהם זה תל גם הם
אתם" יפול שרן מנזרה"ן זה עליהם זה במעוה תל"ם הם על אתם במעוה אין
אתם על קס במעוה אתם על אתם במעוה אין אתם על קס במעוה" ר' שמעון
אמר קדשונך ומודי בעבודת קה"ל במעוה ב"ד"א בעבודת המשכן אב"ל
בעבודת בית הלויים הלויים על שלמקם במעוה אין הכהנים על שלמיו
במעוה" לא בלא תעשה" וכלון עלך יפול לך" ושמואל את משמרתך מנז
לכל עב האהל אמר שמעון הוא למדע שהן שע אהלות האהל העבודות
ואהל הדיבור ממשמרתך מנז"ן זמשה"ל כל עבודת האהל זה התלמו
ועד לדבר" לא יקריב לויים לעבודה הדי"ן זו אזהרה שלא ישמעו
למה שנזמרוך את משמרת אה מנז"ן אין לוי לא בעשה ומנז בלא תעשה
אמר ושמרתם אלמך הן ואת משמרת האהל" ולא יהיה עוון קצף על בני ישראל
שכבר היה בימך קרה גדולה למקדש שיש עליו שומרים לא דומה כלומר
שיש עליה שומרים למקדש שאין עליה שומרים של ודחם לל המנז קדש
לל אה מנזרה"ן משה וזה נב שומרים משמרת המקדש מה תל למשמרת
כע יפול לא צמח שהקסן שומר הקדש מנז"ן עליו וככס" וכצמח שומרים
שומר אין הקסן מנז"ן עליו וככס" ואני חוסף על מעשיך כל מקום שהן

והתחיל מקישן על הסלע עד שטעור המלך עמוד המלך והשקיף בעור
 החלון וראה שהיא מקיש על הסלע אמר המלך חייך יודע אני לאיפה היתה
 כוננתך אמרת מוטב שיתלה הסורחן בך ולא בצנע חייך מפלפון דיוגא
 לית את צפיק ומותרי פתורי את אפיל ועסרין וארבע אבונא אפז קבע לך
 כך אמר הקבל לאהרן חייך יודע אני לאיפה היתה כוננתך אמרת מוטב יתלה
 הסורחן בך ולא בישראל חייך מפלפון דיוגא לית את צפיק נמא המקדש לא
 יסא ומותרי פתורי את אפיל והכוננת מן המנחה לאהרן ולבנן וארבע
 ועסרין אבונא אפז קבע לך או עשרים וארבע מתנות כהונה ואלו הן עשר
 בהבולין ועשר במקדש וארבע בירושלם עשר בהבולין תרומה ותדומת
 מעשר וחלה וראשית הקמח והמתנות ופסיון הבגן ופסיון פפר חמור ושדה
 חרמנים ושדה אחוזה וקצת הקמח ובמקדש חטאת בהמה וחטאת העוף
 ואשם ודאי ואשם תלוי וזבחי שלמי צבור ולבם שמן של מצורע ושנת
 חלום נחם הפעם ושירי מנחות ושירי מעומר ובירושלם הצבורה והב
 והבכורים ומורים מתורה ואיל נזיר ועודות הקדשים וכולן עת כד
 לאהרן ולבנן מקל נחומי מקזירה שנה מצען אב ומפת אבד מצען אבונא
 כתובין מפרל ומרבו מפרט וסללי אמר הקבל לאהרן אהרן אהרן צדיק
 ותשבע רשע ותשבע רשע ששכחת מלחייבך עלם משה לה אה שמשון
 מהו מחטריך אמר לו הקבל חייך מפלפון שאלו לא בחרתי לכהונה גדולה
 לא אתה נבנך קח את אחיך ואת בניו אתו ואיב כותף מתכונת לא לך ולבנך
 שז נירבד ע אל אחרן ואכנהנה נתתי לך את משמתי ואתם וידבר
 ע אל אהרן לאהרן נאמרה המצוה הנה לשון שמחה כלא מקום שהוא אומ
 הנה שמחה בשמחה ואת הנה הריני מוסיק על לבנותי לך ברית בשמחה
 נתתי לך את משמרת שמורה היא תרומותי זו תרומת איל בסיר ותורה
 מקוד שמרתה ברית על עבודתם דא תרומותי בשנת תרומות
 הפל מוצרי אהרן תרומה כהונה ואחת תרומה כהונה ה כהונה לאפיל
 והטמאה להסקה מאי טעמא אמר רב נתתי דא רחמנא לך שילך תהא
 להסקה תהא בשילך ואיבאית אמת מולד אבהו דאמר רב צבון מנא

היה עין מניח עיניו עבדותו שאין אחריה עבודה מיכן חייב גמולה מפני
שהיה עבדותו קלוקל והגזר הקרב לעבודה יושבתה זה עונש ואינו
חייב גמולה. אמר על עבדותו תורה לא על עבדה שיש אחריה עבודה מיכן
אמרו ארבע עבדות קצת חייב עיניו מיתה וכן חייב עבדה וקטורה ונסוק
הייך וניסוק המים ושאר כל העבודות חוץ מאן באזהרה בלבד כגון היוצק
והפולל והפותר והמולח והמקיש והמקדף והמקדף את הלחם הכנס והמקדף
את המזבח והמפיק את הנרות והמפיק את המזבח והמקדף והמקדף והמקדף
הרי כל אן באזהרה נאמן בהן מיתה מפני שאין המד עבודה והרי הקרב
יוצק מיתה צדי שנים ר' עקשה אוראק מיתה בית דין עין נקב שם ק' אוראק
כגוס ירמב כל העדה אמרו וכן לא משום זה לא משום זה שנ כל הקרבה ק' ל
מש' י' וידבר אליו וקדש וקדש וקדש כל אן ארמ' תרומ' זהו שם הקרב
צדק ותשטח רשע עליו מן אלה שיש מהו ר' בדפיה בשם ר' אבא בר
סוזא פתח קריה באהרן את מועד עי שאל עשו ישראל אמתו המעשה כחנה
הלכו להן איכל חור אמהו לוקוס עשה לכו להן ולא שמעו להם ועמדו עליו
והרגוהו הול' קם בכנען כמיעון כמיעון מבינים נקיים לא במחותרת
מיעדותם על כל אן מוא' על כל אן על שלא עשה להם אן אהרן ישאל
אמר כך הלכו איכל אהרן אמרו לוקוס עשה לכו להם מיד כתיב אהרן
ועמ' ועשו דבת וירא אהרן אלתו קורא וירא אן וירא דא' וירא
מהרואה אמ' אס' הן בונן אותו זה מביא אבן וזה מביא צדור ומלא כדן
עבשית כגלה בתארת לא מתוך שאנ' בונה אותו הדי שבמה אנתו ע
שמטה רבי יודי ומלכותו בטילה ועוד דא' וירא אמ' אס' הן בונן
אותו הן בונן ל' אנתו לשם ע' לא מתוך שאנ' בונה אותו אן בונה אותו לשון
שלהקצת דלת ויקרא אהרן ויאמר חג לעכל מחר אן כ' לא ל' דא'
אמ' אס' הן בונן אותו החרון טלה בהם אן מתוך שאנ' בונה אותו מוסב
שיתלה הקוראן בתלון בהן א' ו' אמת ל' מלבים שביקם לחתור
במלכותו שלחצו כ' ל' ל' מה עשה ט' אן העונות והתחיל חורבן
אמ' לו כדקורן אלתו כה עתה ל' אהרן עונות וק' חתור כ' אלת העונות

ותחיל

אמ' לפ' למונח' חטאתם למנחתם יכול חטאת שהיו כמנחה בזה מנחה
קדש יחיד אף חטאת קרבן יחיד ומנחת מדב' חטאת צבור תל' לכל חטא:
אשמים לחטאתם יכול אשם שקרא בחטאת מה חטאת באה על חטא אף אשם
בא על חטא ומנ' את מדב' אשם נזיר ואשם מעורב תל' ולכל אשמה יכול
אשם שהודיע שלן בעון חטאת ומנ' אשם שאין הודיע שלן בעון חטאת
תל' ולכל אשמה אשר ישיבו ל' לרצות פה מנשב' קדש קדש לך הוא
ולצורך לרבות צדו שלמי צבור ואשם מעורב' בקדש הקדש תאכלנו
על מנת כן נפדת לך בדין על מנת שתחזיק קדשים' קדש תאכל פרס
למונח' יאכל אותו פרס לזיוו ולמונח' ל' יהודה אומ' אותו למעטו שאר
כל חסנוליס' כל זכר לזכרים נפרתה בדין לא נכרה בדין ל' נכרות'
קדש יהיה לך לרצות שם שלמי צבור' וזה לך תרומת מתנם לרבות
תרומת מעשר וטל' לכל תרומות בעיני לרבות חזה ושוק שלש למים'
לך נתנים ולצורך לצבת אתך לזמן ענ' בכך פרט לבני חלה' בנתיך כדל' לבנות
חלה והלא אומ' ובי דין הדין הוא למעט שיל' נמסל בפנים ממשיר ונמסל לבנות
אספסל בני חלה בפנים דין הוא שישקול בבית חלה בבנות' קל וחומר
מחמיר הוא בפנים מה שאינו מחמיר בבנות שהפנים גודרים אחרים
לאכול בתרומה אין הבנות גודרות אחרים לאכול בתרומה' אם פקל
בני חלה בפנים נפקול בבית חלה בבנות' או מחמיר הוא בבנות כרה
שאינו מחמיר בפנים שהבנות נכרות לאכול בתרומה' אין הפנים נגדו
לאכול בתרומה' אם פקל בני חלה בפנים אינו דין שנקסול בני חלה בבנות
תל' בנך פרט לבני חלה' בנך פרט לבנות חלה הואיל ויש בפנים מה שאין
בבנות ובבנות מה שאין בפנים אל יזנו זה מזה' פל פהור בבית יאכל
אתו לפהורים נכרתה בדין לא נכרתה בדין ל' למונח' בביתך
כרס לבת ישראל עזי שלא עפן צמחשה יד'יה' ומנען את מדב' משפן
במנשה יד'יה' תל' כל פהור בבית יאכל' כל חלב יצהר ופל חלב
תיר' ודגן חלב יצהר יצהר חלב תירוש חלב ודגן רג' חלב יצהר
או הזמ' וחלב תירוש או העשבים' כל חלב יצהר יצהר יצהר על פירות

למעשה שיש ענין במה שיש לבעור בפומא שגלה בצדו ממנו בטמא
ממנו אי אהרן בעד חבלותו מצד משמון שלטוטה שכמותו נהיה
ממנו וי אהרן מצד אכל אתה מצד משמון שלמדי שמתה לוא קר
וחומר השתא ומדי מעשר הקל אמ' תורה ולא בעד ומ' במוטן קודש האמ
לא כל שכן אי הכי תרומה נמי לימין קל וחוג הוא ה' מ' ממנו ומה רוחת לחבו
את התרומה ולמעט את הקודש מן המדין קודש המנו לך ממנו ע' כן
שבן פ' הולכות קודש מעלה כרת ואסור לאוין אדירבא תרומה לא
ממעט כן שכן חייב חומש ואין לה פדיון ואסורה לשדים אי צאת אימין
קודש חמור שכן ענוש כרת ד' ת' ומקומו מה תרומה פהורה אין
לך בה לא משעת הדמותה מיכן אמרו אין מעלה קין בעבול סוסת אכל
בחול ואין צדק לומ' בשבת לכל קודש בעישה קודש לרבות
העולה קודש לרבות חטאת ואשם ושלמי עבדי יצבור קודש לרבות
הכבוד לך נתבט למשחה למדולה כל שבתך לך בגולה ככרת לך
צדק עולה זו שדיפתרה ועדיפתה עולה ותק' עתה צדק צדק יצא
למעשה י' נ' בן יהודה אומ' אף נעילת החלמות ד' למשחה לרבות
למשחה לסיפה למשחה להולכה אמ' ר' חסדיא מתנות כהונה אין סוסת
לא עלי נהין נאכלות לא בחודל מתי בעמא אמ' קודש למשחה למנו
כדלך שהמלשם אפלין זה יהיה לך יש לך מתנה אחרת חוק ממנה
שכפרת לך בלית עטה או העורות יחול אף עורות הפקולת' זה מקדש
לרבות עמי העולה מקודש לרבות חטאת ואשם וזבחי שלמי יצבור
הקדשים לרבות עגרת הצבור מן האש אין לך בהן לא אחר מדרכות
האשיות ד' מן האש כמש מה האש אפלין חלקה אף חסדיא יחול
חלקן ולא יוציא אותן בשאר צדקות מ' אף המקדש בקדשי קדשים
וקדשים קלים אינה מקדושת שהן ממון קבוע וכחכם משלוח קבוע קא
זכו ולא עתיו להם מתנות לא לאכלן בל' של קדשם לרבות
הלחם ולחם הקש קדשם למנותם יכול מנה שהיא פחמית כרה
חטאת בנה על חטאת מנה באה על חטא ומ' את מרבה מנה כרבה

שאין לי שבתה ברית על בכוני כע לא מי שנפרתה ברית על בכור
 בהמתג אבל הלויים והגררים הוצד לולא כפרתה ברית על בכור בנהם
 יכול לא כפרתה ברית על בכור בהמתק אמ כל פסוק דחס לרבות הלויים
 לכל אשר להבנת הגרים באדם נצבת יהיה לך כל מקום שיש לך
 באדם יש לך בהמה וכל מקום שאין לך באדם אין לך בהמה הווי
 וייצחו הלויים מבכור בניהן אם הן יצאו מבכור בהמתק כומאה ומכ
 שייצחו הלויים מבכור בניהן ומבכור בהמתק כומאה תל באדם נצבה
 יה לך כל מקום שיש לך באדם יש לך בהמה נכל מקום שאין לך באדם
 אין לך בהמה או יצא מבכור בניהן ומבכור בהמתק כומאה יכול יצאו
 מבכור בהמתק כה ורה תלי יהיה לך פדה תפל את שאין לך פדני ואת שאיכו
 שלך איכו פדני לא אך פדה תפדה מיעט בכור בהמה כהורה מצדיון
 אמ עולא אמר לעזר בכור שבכור בתוך שלשים יום אין פדיון אונתו חת
 מתוך שכך כדה תפדה את בכור הוא וכול אמר כפרה בתוך שלשים יום
 אך חלק פדה תפל מצנה עלהאב לפדות את בכורו של בכור בכך
 תפדה והיכא דלא פדיוה אבא מיהויב מיהו למפדיק נשניה דכר תפדה
 קרי ביה תפדה ואין האשה חייבת לפדות את בנה דפג פדה תפדה כל שמצוה
 עלנו לפדות את עצמו מצוה לפדות את אחרים וכל שאיכו מצוה לפדות
 את עצמו איכו מצוה לפדות את אחרים ואין מצוה לך דלא מיפקדא
 בפרקנא דבת פדה תפדה של שאחרים מצוין לפדותו מצוה לפדות את עצמו
 נכל שאין אחרים מצוין לפדותו אין מצוה לפדות את עצמו ומצוה שאין
 אחרים מצוין לפדותה דפג וכל בכור אדם בבכר תפדה בכך ולבנות
 הוא לפדות ובנו לפדות הוא קודם לבנו מאי טעמא מצוה דמפיה עדין
 ואת בכור בהמה פו זה פגד חמור בלבד תפדה מאי מברתי
 יתחייב בפדיון מינס שינלף ועצ שלשים יום ומאחר שלשים יום מצוה
 לערנף עולא רעה לפדות מודה תפדה במהאג להלך בשה אמר שמעון
 בק פניש חילן שיה לפדותו פודהו בשוון לי יהודה נשיאה הוה ליה פטר
 חמור שדריה לקמיה דל כרפון אמ ליה כמה בעינת למיתק לפרק

האילן וכל חלב תרנוש ריבה שאר כל הפירות ראשיתם מן המזון כל
הפירות אין מושגן אותן מבריתך בתרומה תאין מן הזנים ועכבים שכל
חלב יסה וכל חלב תירוש ראשיתם קרא הפה ליהודים לפרוש חושב ראשיתם
אש יתבו לך זנהא תרומה גדולה אשר ית לך נתינים טעם ענינישדותן
לך לא סגמה שתטלה לך ידך בכורי כל אשר בארץ לפה שנה ראשיתם
אדמתך על שישיור נתן צד ומצאם עשה כל שדהו במדריס הרי אן בכרס
תל בכורי כל אשר בארץ בכורי כל אץ בארץ אן בכורי שדהו ומטן
את מרצה בכורי הניס תל כל בכורי כל אשר בארץ לרצות השנת
שחובצין בכפורים אשר יטאון לך לך יה מראה שופריתן ונתן לך
לא מסנה שתשא ידך לך על טהור בבית יוכלון לסגורים כפרתך
בית לא גברותך בבית למוטות בביתך פרה לבת ישהא על שלח
זמן באעשה ידיו מלאת מרצה משלכו באעשה ידיו תל כל טהור
יחכלנו פל חרס בישראל לך יהיה אין לי אחרת ישראל מנן את מרצה
חרמי גרים תל כל חרם ומנן שאם החלים ארץ של נכסין קום הריא
לשהם תל כל חרם בישראל לך יה מלמד שסוף חרמם לכהנס ואז
המחלים קרקע או מטלטל הרי אן טתק לכהנים שבאותו משטר כח
כאן כל חרם בישראל לך יה וכל חרם לחרם קדש קדשים הוא לך הא
כיצד כל זמן שחרמי כהנס בבית בעניה הרי הן הקדש שנכל חרם קד
קדשים הוא לך טתק לכהנים הרי הן חולקן שכל חרם בשלך יהיה
כל ספור רחם לכל בע על כבוד רחם כפרתך בבית לא כפרתך
על יוצא דופן מפי מה בכור האשה נותן חמש קלטים וצבור האיש
אין נותן חמש קלטים לפי שיוסף בכורה שלדחל היה ולא בכור יליק
ומפני מה נקרא בחמש קלטים ל צדקה ור לון במס ריש ליק לך שחברו
בכורה שלדחל צדשים כסף לפיכך יהא פלאחך וחתי מורה אג בכורו
בעשרים כסף דא פמבנה בכור האשה עדין צדקה ובכור האיש עכו עדין
מדין לפיכך כעלן מצדיים לא היו המצ מצדשים בכורה האיש שפן בכ
זמה ולא היו מבחין לא בכורות האשה שהן נראי לכן טתקין בכורות
האשה שכל לא פל בכור בוס הכתי כל בצדמל כל כפרו חל לסל יסל

טהור לאחר שלשים תל' בכור על לא תפדה" תנח בכור טאמ לא תפדה
 כמכר הוה" במעשר טאמ לא יגל אינו נמכר לא חי ולא שחוט לא תמס
 ולא בעל מוס' והאי דאמרינן אין מוכרין את הבכור כשהוא תמיים
 הנה מוכרין בפני הצות בלבוש שפיון שהוא עומד לקרוב אין לכהן בושלות
 למכרו לפיכך בשמך הזה שאין שם בית מותר למכרו ואפילו תמיים
 ובכור בעל מוס' מותר למכרו בשל זמנ' בין בפני הצות בין שלא בפני
 הצות בין חי בין שחוט" קדש לרבות שליה היוצאת עם המעקף שישן ולפי
 כך תקבר' או יבול שאני מרבה היוצאת עם הבכור תל' חס ולפיכך מותר
 להשלימה לבלבד" את דמם תזרח על חמל' ל' יוס' הגלילי אומ' להצין
 את הפסח ואת המעשר שיטת' מדמם מתנה אחת בשפיפה פנגד היסוד
 צאינו רוח שיריה" ואת חלבם חק' משה לדיח ביחח לל' מאר' שי' שר
 בחלבוה' משה ריח ניחח" ובשרם יהיה לך וכול' יום אחד תל' כרדה
 התנופה" או כחזה שלא יכזיר ליום ולילה תל' נפשוך היצ' כשוק שלשם
 לשבי' מעם" דבול' תמנע לפע' אה' תאכלנו שנה בשנה יום אחד
 משנה זו ויום אחד משנה זו לימד על הבכור שצדק' לשבע ימים
 ולילה אח' רב אמ' מנא לך דנאכל לשבע ימים ולילה אח' דאמר
 קרא ובשרם יהיה לך כחזה התנופה ובשוק הימין הקישו הכ' לשני
 ושוק שלש' למים מה להל' לשבע ימים ולילה אח' אף באך לשבע ימים
 ולילה אח' ואיך איבא לצעמך כחזה ושוק דתודה" ואיך אמר
 קרא יהיה לך הוס' לך חט' הווייה אחרת בבכור" ואיך ההוא יהיה
 לך לימד על בכור בעל מוס' שמתנה לכהן שלא מציון בכל התורה
 כולה" ואיך נקרא ליה מבשרם יהיה לך אח' תם ואחר בעל מוס' איך
 ובשרם והוא צפורות" כל תרומות הקדש' אש' יתמון בע' ית'
 לך מיכ' אמ' אסור לכהן ליבול תרומות או מתנות עד שיפרישו
 אותן הבעלים שז' אשר יתמון בע' ישל' לך נתת לך עד שיפרישו
 הם ואחר כך יזכה בהן" נתת לך ולבכ' אתך בניך פריט לבד חללה"
 צדוקת פריט לבנות חללה" נהלא אמ' ופי' דין הוא מזהיר ועונש לעני'

אמל"ה הדי אמרו עין יפה בשלש עין יפה בשלש בינונית בדין אמר
דבא חלפתא ברביא וכמה תדתי גזי ומעץ שפדיון פטור חמור לפחך
תל ארץ פדה תפדה את בכור החד ואת בכור הבתה הטומאה מקוש פדיון
פטור חמור לפדיון הצן מהכדיון הבן לפתח דלת ונתת חכמה לזה ולבנו
אף פדיון פטור חמור לפתח וכליון מתימות אגז מבין חדש מיכך
אגזו הליזי שמע בני יום שלשים ואחזי אלף שלם נתק לפתח ותק דין
מת בעשרים ותשעה ואפסן מת ביום שלשים אס נתק לו יפול ממנו
תפדה במה אמר בסוף בצמה אמר חמשת כלבים באיזה שקל
אמר בשקל הקורש לא ערביות וכמה הוא שקל הקורש אמר עשתי
גרה פאמ תפדה ריבה אסימון של כסף ואסימון של זהב ופובעות
של כחשת תגן התם אוין פלדין לא בעבדיו ולא בשטרות ולא
בקר קעות ולא בקדיונות מנה הן מילי דמת וכליון מבין חדש בלה
בעד כן בסוף חמש שק פטור תפדה חדר וכלל כלל ופדט וכלל אי
אתה דין אה פטון הפרט מה הקרט והעמק דבר המעטל טל ורופו
ממוק אף כח דבר המעטל טל ורופו ממון יצאן קרקעות ויצא עבדים
שהוקשן לקרקעות ויצאן שטרות שאנפן שמיטל טל איך הופך ממה
ולא בהקדיונות פשיטא אימנא ולא הקדיונות בעד כלל בסוף תגן
התם המכשיר פדיון בנו ואבד חייב באחריותו שני יהיה לך פדה תפדה
מנה הבן מילי קיש אמר אתיא ערך ערך מעד פיס' רב דימי אמר רב
יוחנן אמר קדח בכור בעל תפדה ולא יראו פנדיקס' מה עורת דאיה
חייב באחריותה אף בעל אדם חייב באחריותו מתקין ליה רב
סטא הטא חתקא תנטיעמא יהיה לך מדה תפדה לא פו איתמר דדיוש
לקיש אהא איתמר אחר שלשים יום אנפן שלם נתק יתן מנה הטא מעל
אמר ריש לקיש אהא ערך ערך מעד פיס' רב דימי אמר יוחנן בכור
בבך תמל ולא יר טע ליקס מה סחלק יורשיון חייבין אף פאין יורשיון
חייבין אף בכור שור ל' ופול אס היה תלמיס אל תפדהו אלס היה נפח
או עור מודיו ת' פאך פשע לא תפדה' ופול אל תפדהו פתוך שלשים

ב

מעשה אינו כוסף מה נחלה אינה מתחלפת אף מעשה אינו מתחלף
 הא לשע חלופים אין לראשון חלופים חלף עבודת אש הם עבד
 את עבד אה מנוע כבע אדם שבולן שפרן שפר מה שעשו עמי במ
 במדבר יכול לפי שבטלה העבודה יבטל המעשה תל לנחלה מה
 נחלה אינה כוספת אף מעשה אינו כוסף אעפ שבטלה העבודה
 הריהו אובלון בו שפר שעשו עמי במדבר ולא יקדבו עוד
 בני ישראל יכול אם ירצו ישראל לומר יהא מעשה שלנו ואנו עובדין
 עבודה יכול שומעין להן אמר ולא יקדבו עוד בני ישראל אה מנוע יכול
 מפני שהן מבקשין ליפול את המעשה לפיכך אם אומדין האה מעשה
 שלהן ואנו עובדין עבודה יכול שומעין להן אמר ולא יקדבו עוד בני
 ישראל אה מנוע לש חלופים יכול מפני שהן מבקשין לדחות בע
 לוי על כרחן לפיכך חן אומדין והא המעשה שלהן ואנו עובדין עבודה
 אבל בן לוי שאמאי אי אפשר לא ליפול מעשה ולא לעבוד עבודה
 יכול שומעין להן אמר ועבד חלוי הוא מביד שמעבדין אותו על כרחו
 חקת עולם לדורותם מלמד שעבודת הלויים בגדקת מצות
 עשה שכוונת לדורות היא ובתוך בני ישראל לא יחלו טו לפי
 שהן מובדלין לעבודת השם לא יהיה להן חלק בארץ שלא יתעסקו
 בידי עממין ויתעסקו מעבודה שהובחלו לה אם בן מתי יאכלו
 תל להלן אשי שוכלתו יאכלו כי את מעשה בני ישראל ידיו
 לט תרומה מלמד שבן לוי עשה את כל מעשדו תרומה לאחר
 מיבן אמרו בן לוי שהיה לו מעשה ראשון שלא נטלו ממנו
 תרומתו והעחו להיות מפרוש עליו והונך מכה שעשה עשו
 אשר ידיו לט אין חף בהן כלום על שירימון אותן לפיכך
 האוכל פרתען טבלים תל לני שאכל את המעשה בטבלת אעפ
 שחייבין מיתה אין משלמין המתנות לבעלות כי אר
 מעשה בני ישראל אשר ידיו לט תרומה כקרא המעשה הזה
 תרומה מה תרומה לשם השם אף זה לשם השם מה תרומה

קדשי מקדש ומזחיק ועונש לענן קדשי הגבול אם פקל בני חללה
לענן קדשי הגבול דין הוא שיפקול בני חללה לענן קדשי מקדש
קל וחומר ומה אם קדשי מקדש שהן נפדין ויוצאין לחולץ פסל בעת
בהן קדשי הגבול שאינן נפדין ויוצאין לחולץ אינן דין שפסול בני חללה
בהן לא אם אמרת בקדש מקדש שחייבין עליו משום פגול וכו' וטמא
תאמר בקדשי הגבול שאינן חייבין עליהן משום פגול וכו' וטמא קדשי
הגבול שאינן חייבין עליהן משום פגול וכו' וטמא פסל בעת חללה בהן
קדשי מקדש שחייבין עליהן משום פגול וכו' וטמא אינן דין שפסול בני
חללה בהן לא אם אמרת בקדשי הגבול שאינן נפדין ויוצאין לחולץ
תאמר בקדשי מקדש שהן נפדין ויוצאין לחולץ תאמר בקדשי מקדש
שהן נפדין ויוצאין לחולץ תל' בעך פסול בני חללה בעת פקול לבנות
חללה הואיל ויש בקדשי מקדש מה שאין בקדשי הגבול ובקדשי הגבול
מה שאין בקדשי מקדש אם ידונו זה וזה" ברית מלח עולם כש
מלח שהיא מקיימת דבר שהיא בו אף הכרית הזו ותהא קיימת לפני
לעולם" היא בנדאי ולא בספק לך ולד עבך יתקן לרבות כוונתו
ואנדרגים שהן מזדעזעין על ארבע נעשדים מתכות או ככדתה
ברית לאהרן וכל סהן שאינו מורה בהן אין לו חלק בכהונה ואין נותען
לו מתנה מהן דתנשו"ר שמענו אומר כל מה שאינו מורה בעבודת
אין לו חלק בכהונה שנ' המקריב אתכם השלם לו תהיה שוק הימני
למטה עבודה המסורה לבני אהרן כל כהן שאינו מורה בה אין לו חלק
בכהונה" ויאמר ל' אהרן בארצם לא תגזלנו ארץ שבעה
עמונים וחלק לא יהיה לך בתנו אף בבזה שבמלחמה אינן חלק וט
בתל בני י"ש לך מורם לשמע כוי מלחמת בארץ ופדי חלקך בזוג
הכנענים ולבני לוי חנה נתתי כל מעש' ב' לפי אין חנה לא שמה שמחה
היתה לפי המעט שנתתי שמה מעשרות ללוים כדרך שהיתה שמחה לפני
כשסמך מתכות לפהן כן היתה שמחה לפני כשתת מעשרות ללוים לפי שנ' מלחמה שנים
תל' בשנה הג' אכלו את עירי חילונים ומה חילונים לשני או חילונים למל' למח
מה נחלה אינה פסקת אף

בין לקוש מעשר ראשון שהקדימו בשבילם כטור מתרומה גדולה
שנ' והדמתם ממיתרומ' ע' מעשר מן המעש' מעשר מן המעשר אמת
לך לא תרומה גדולה ומעשר מן המעשר' אמ' ליה רב פפא לאביי מעתה
אפלו הקדימו בכרי כמי אמ' ליה עלך אמ' קרא מכל מעשרתכם תרומו
מה דאית לרבות את חפרי ולהוציא את השבלים' האי אי דג' נחמי אילא
דג' מעשר מן המעשר מוכן שאין מפרישין תרומת מעשר
באומרו לא מדקדק בחשבון ומפליש שהרי הקפידה עליה תורה ואמ'
מעשר מן המעשר היט דתנן ולא תרבה לעשר אומדנות' יכול שאין
לי חייב בתרומה לא מעשר ישראל ודאי' אין לי לא מעשר ישר ומניח
את מרבה מעשר גדים ובגיס תל' מעשר מן המעשר' אין לי אלא
מעשר גדים ובגיס ומנ' את מרבה מעשר לויס תל' מעשר מן המעשר
אין לי לא מעשר לויס שהן נופלין מן אחרים ומני' את מרבה מעשר
בגיס תל' מעשר מן המעשר' למה הלויס אין להם בבלום עד שיצטלו
עליהן לוקדין את תרומתו אף הכהנים אין להם בו בלום עד שיקדו
עליהם להפריש את תרומתו' וצחשב לכס תרומתכם במחשבו
בלבד תהיה תרומה לפיכך אם הפריש תרומה במחשבתו ולא
הוציא בשפתו בלום הדין תרומה אבל המתכוין לומר תרומה ואמ'
מעשר מעשר ואמ' תרומה לא אמר בלום עד שיהיה פיו ולבן שוין
ונחשב לכס תרומתכם כדב' מן הקדן מה דג' מן הקדן ומנחה
מן היקב שנ' להנ' חולין לישרא לכל דבר אף באין חולין לישרא
לכל דבר' כדב' מן הקדן מלמד שאין תורמין ממנו על שאין
מיכן' יכול יהא מרים מן התלוש על המחומר ומן המחומר על
התלוש אמ' כדב' מן הקדן ופמי' מן היקב מה דב' מן הקדן ומנחה
מן היקב שנ' להנ' מן התלוש מן הקרקע אף באין מן התלוש כגן
הקרקע' מיכן אמרו אין תורמין מדבר שבמדה מלאכתו על
דבר שלא כגמרה מלאכתו ולא מדבר שלא כגמרה מלאכתו על
דבר שלא כגמרה מלאכתו ולא מדבר שלא כגמרה מלאכתו על

חייבן על שדונה מיתה אף זה חייבין על שדונה מיתה מה תדומה טובלת
אף מוציא ראשון טובל. נתתי ללויים למחלה על כן אמר להם ללכת
שניתני להם את המעשר אמרתי להם אין לכם חלק בארץ אין לו לא
בארץ כעבד זמן אף בעבד הידוי ובארץ שלשה ומלאכה בצדקה
אמר לא יחלו חוסה בעבד הידוי ובארץ שלשה אף לו לא בעבד
הידוי ובארץ שלשה ומלאכה בצדקה שבמלחמה אמר לא יחלו חוסה
בצדקה שלמלחמה אן אף עבדן לא יהיה להם חלק בארץ ללכת בדרך כע
ישאל בשעה שיסרה בארץ לא בשעה שהן חוצה לארץ וידבר
וללויים תדבר ואמר להם בלתי חסון מותר בעיני ישראל אתם לוקחין את
המעשר אין אתם לוקחין המעשר מעוד הכהנים מוציא אגרו אף
מוציאין המעשר מיד הכהנים וכך כל מתנות כהונה אין מוציאין
אותן לכהן לכהן ואלו שיתקחו מאת בני ישראל את המעשר
טובל וצדקה לוקח מן ישראל אותה מפני שיש ממנו תרומת מעשר ונותני
לכהן יצא טובל שאותה לכהן מן הקדש שאין אותה נותן תרומת מעשר
שולש ריבוי ממנו לכהן לא מוכרה לו בצדקה מפיץ אמרו פירוש
הקדש שגדלו בקדש שקנה בארץ ישראל הם נבמרה מלאכת ביד
גוי שגדלו מכלום שגדלו ולא רגל גוי ללוקח ישראל הוא שנתלשן
קודם שיתבמר מלאכתו וגמרו ישראל חייבין בכלל התורה
ומכריש תרומה גדולה ונותנה לכהן ותדומת מעשר ומורה
לכהן ומעשר ראשון ומדי הוא שלן מפע שהנא אומ' ללוי במעשר
ולכהן בתדומת מעשר אפי' באותי מכח איש שאין אתם יכולין
ליבות ממנו כלום אשר נתתי לכם מאתם בעל מקור שגברות
בדית ללוים על המתנות שלהם וכדריך שנכרתם בדית לכהנים
עלה המתנות שלהם כך כבדתם בדית ללוים על המעשרות שלהם
שאין להן בן כלום עד שיקבלו עליהם לחפזים את תרומתן
והמתם למנוח ולחיה ע' מה תל' מוחן מלמד שאין תרומתן ממנו
על שאינו מוכן מעשר מן המעשר אג' אבהו אג' שאע

לא יהיו אלא מק היפה והמשונח שבן שנ מפלח לבן" את מקדשו
יכול שחם רצה בן לוי לעשות מעשרו תרומה לאחרים יכול שאינו
עושה אמר כי את מעשר בני ישראל אשר יביאם לך תרומה האם רצה
לעשותו לאחרים תרומה עושה את אס נטלה תרומתו יכול שהו
עושה אותו תרומה לאחרים אמר את מקדשו ממנו בזמן שקדשין
בתוכו הוא עושה אותו תרומה לאחרים ואם איך קדשין בתוכו אינו
עושה אותו תרומה לאחרים את מקדשו ממנו טולגן המקדש
שבו מיכך שתורמיך תרומת מעשר מן הכהור על הטומא לפתולה
אבל תרומה גדולה אין תורמיך מן הכהור על הטומא לפתולה אם
תום תרומתו פרוצה לא את מקדשו פג דבר שאתה מרים
ממנו אם חזר לתוכו מקדשו מיכך סמך חכמים לשיעור מאה
בתרומות שחם מערבה פאה תרומה בתשעה ותשעים פאה
שלחולין כמעט הכל ואסור לגדים שהרי תרומת מעשר אחד
מוצאה ומקדשת הכל מיכך אמרו התרומה ותרומת מעשר
והחלה והבבוליים עולין באחד ומאה ועדיך להרים ממנו
שלא יפריש ממנו על מין אחד שלא יפול מן הדע ויתן על היפה
ואמרת להם בהרים את חלב ממנו מלמד שאינו תורם
לא מן היפה ואם איך שם כהן תורם מן התקיים אע"פ שיש שם
יפה שאינו מתקיים וכך איך מעשרין לא מן המוצר שזכרתי
חתחלב ממנו וכחשב ללוי כתרן גד ופת יקב מה מעשר
שמופדישין הלוי מן החלב שבן אף מעשר שמפדישין ישראל
מן הדג ומן היקב יהיה מן החלב שבו וכחשב ללוי פתבן
דג ופת יקב מה תבואת גרן ותבואת יקב שנ להן חולין לישראל
לכל דבר אף כן חולין לישראל לכל דבר ואכלתם אותו בכל
מקום לב שמעיתו במועשר שפ שהוא טעון הבאת מקום יבול
אף זה יטען תבואת מקום גל ואכלתם אותו בכל מקום אתם
וביתכם כי שפר הוא לכם אם לא שהלוי אוכלת במועשר והלא

דבר שלא כנגדה מלאכתו שאין תורמין לא מן המור על המור
כן תרימו גם אתם יכול לכת שהסודם כפול מן הכל ידול אצל
פירותיהן ככתבן וכל כן תרימו גם אתם או הלויים גם אתם לנבות
הכרם ד"ה גם אתם לרבות את השלח יוכל אכל שלח גוי בעמנו
אל גם אתם דמה אתם בע ברית אף שלחם בן ברית מיכא אמרו
חמשה לא יתנועו וזם תרמו חן תרומתן מלמטה החרש והשוטה
והקטן והגברי והעורס את שאין שלן תנוע כן תרימו גם אתם
אתם ולא שותפן אתם ולא אריסין אתם ולא אפסודיפן אתם ולא
התורם את שאין שלן ורמישי אפסודיפוס וייב לעשל פירותיהן
שליתומים וג' רב חסוד לא קשיא כהן להאכיל טון להעני

מכל מעשרתכם לרבות פירות השומעין שהחייב בתרומה
ובמעשרות ד"ה מכל מעשרתכם ומגוי שמעדישין תרומת
מעשר שלא מן המוקף אכלו מעשר אחד במדינה זו ומעשר
אחד במדינה אחרת מפרישין ססה עלזה שכל מכל מעשרתכם
תלמודי חכמי אין תורמין לא למ המוקף ואכלו תרומת מעשר
ונתתם ממי את תרומתן לאהרן הכהן וכל יונק ופי אהרן
לעולם קיים שנותני לן תרומה לא מלמדי שעתיד אהרן לחיות
וישדא נותני לן מתנות מיכא לחיות הממנים מן התורה דברי
ישמעאל תנוע לאהרן נסה אהרן חדר אף בעו וזבדים מיכא שאין
נותני תרומה לכהן עם הארץ אמ' ל שמעאל צי נמנס אמ' ל יוסף
מנ שאין נותני תרומה לכהן עם הארץ של ויאמר לעם לוישבי
ידושלים לתת מסת הכהנים והלויים למען יחזקו בתורה ל
כל המוציין בתורתן ישל מסת וכל שאין מוציין בתורתן אין לן
מסת אמ' רב האיב בראיה אמ' רב יהודה כל קנות שיה לכהן עם הארץ
כאל נותנה לבי ארי ספק דורס וכול ספק אינו דורס ואוכל
אף כהן עם הארץ ספק וספק בבהרה ספק אוכלת בסומא ר' יונה
אמר אף גורס לן מיתם שכל ומתו בו כ"ה דברי ר' עזר ביצק תנא אף משלן
עין שאין שנושאיו ארעא ע"י מכלחמנים מכל חטון דלמתנות אמ' ר'
מפריש לשם השם

27

4. שן ועמי את טובי ישבעו נחם ע' פן יאמר בעל הרחמים

פרה אדמה

ר חבורא מלאכים פנהם פעלהים	מלשות אושרא יושב הכלובים
המכין מטר ומפקה שמים בעבים	הקורא שמות ומזג מסמך לטובים
וכד הקוים כגדן לאפק ותהו חשוכים	המזריח שהרים ומעריב ערבים
המשמייענו דיבחות מלהטאש חצובים	המטזלנו לחות הפריה באיבעם כתובים
ויהיו תגלותהם תמיד אלון קדזבים	כן ישמיע ששן ושמוח לבני אהובים

ישבעו משובן טוק לחם לרעבים

ויהיה לנו למעוז ולמחסה בערות	יקרבקץ ישועתנו בעלה הקמות
ויטה לנו ברחמיין שלומות פטורות	ויקתירנו בסתר כענין צוה נקמות
ויפתח לעינינו שערי חמלה הסגורות	וישמיענו בקרב מואמי בסורות
בחקים ומשפטים ומצוות ותורדות	ויזכינו ללמוד וללמד להבין ולהיות
ככת אמרות ע' אמרות טהורות	אשר ככת צדקות וכספיד בחרות

ו תנחום בר חבילאי סתח אמרות ע' אמרות

טהורות ככת צדקות
 שבעתים אמרות ע' אמרות כשר ודין אמרות בנוהג שבעונים
 מולך בשר ודם נכנס למדינה ובני מדינה מקלסין אותו ועמלו קילוך
 והוא אומללן למחר אני בונה לפס דומשיות ומרחצאות למחר אני מכפס
 לבס אמה לעיר ישן ולא עמוד איהן הוא ואיך אמרוננו אבל חקצ' אינו פן
 לא נע' אהים אמת' עתה אמרת אמר להבין אין אמרת לא ללואים שהיא אהים חיים
 ומלך עולם' טהורות ה' יודן בשם ר' יוחנן ור' צדפיה בשם ר' אבהו ור'
 יעקב דימרי חקן בשם ר' יהושע בן לוי מציעין שיעיקם הקצ' עתה שיש
 תיבנות כדו שלא להוציא ושרי שלטונותיהן מפני רבת מפל הבהג קטל תנלק
 שבעה שבעה איש שמת' ומן הפהמה הפומחה אין ב' פן לא אשר לא טהורה
 היא' תנא אמ' ל' יהושע בן לוי לעולם אל יצא אדם וצד מקומו מפני שהרי
 עיקס הכת שמונה אותיות שלא להוציא ושרי אגוב שכ' ומן הפהג אשר אגונה
 טהורה' רבנן אמר תשע אשר לא יהיה כהוגי מקרה לילה' לצדקת אג' עש'

תהי

בבתי ישראל מותר אם לומר בתי ישראל שנישאת ללוי אונבלת במעשרי
והלך בתי ישראל שעשאת לכהן אונבלת במדומה מה אע מקיים אתם
וביתכם לא כדרך שכותבין ללוי מעשר מתוך חלקן כך נותנין ללויה
חלק עבדכם באן מוע כבע אדם שפגלו שפרן שכר מבה
שעשו עמי במדבר' ולא תשמו עליו חסד ביה' את חל מוג' מנ
אתה אומ' שחם הפרשות אותן שלא מן המזבחך שאתם בני ישראל
עון תל' ולא תשמו עליו חסד ביה' את חל מוג' ואת קדשי בע
ישראל לא תח ולא תג' זו הורה לאוכל מעשר ראשון בטובל'
לא ואת קדשי בני ישראל מגיד שהלויים והכהנים חייבין על חילול
הקדשים או שהעם ולויים המסייעין בצור הגרנות' תנו רבנן
הכהנים והלויים והעפוס המסייעין בבית הגרנות בית הדין
בית המטבחים אין נותנין להן תרומה ומעשרות בשכרן ואם
עשון חילולם ועניהן הכהן אומ' שיחתם בידו דלוי ואומ' וארבע
קדשי בע ישראל לא תחלקן ולא תג' מיד ואומ' ובי תימנא מימיה לא
תג שמע לא תח ולא תגותו וביקשו חכמים לקנסן להיות מפזיזין
עליהן תרומה מושלם ומפע מה לא קנסו שמוא מפזיזין כנג
הפטור על החייב' תעא נמי ומנ' אתה אומ' שכל פהג או לוי שאג
לוישאל תן לי קאה אחת ואכ' מחלל על גדיך' שהיה חייב מותב' תל'
ואת קדשי בע ישראל לא תח ולא תג' אין לו לא פהגם ולויים המסייעין
בגרנות ומענין שיאמ' לפהג האלך קאה אחת וחלל לי על גדיני
שהוא חייב מיתה תל' ואת קדשי בע ישראל לא תח ולא תג' אק
ישאל חייבין על חילול הקדש' לקדשים' לפיכך עדיך ליתך
להן מותנותהן בכבודו ובדרך גדולה שכן שלוחין שלמקום
המפזיזין שלום בין ישראל לאפיהן שבשמים ומכפדין על עוונותיהן
ואעפ' שאין לכו היום מזה כפולה עמוד הקצה לקבץ גליות
עמו ולקדש היכל הדין ולהחזיר משארות פקודה וטיה למקומן
וחזרין להן כל מתנותיהן כשהיו מקדשם שני וריות כפיש

דא' מ'זקק שבעתים ל חן כל פי פתי קרייה במקשת פיה שישבה משפעה
 שבעה שבע מדות שבע שריות שבע הזיות שבעה כיבוסין שבעה טמאין
 שבעה טהורין שבעה כהנים אם יתאר לך חזים חסידין חן אמוד לו אף משה ואהרן
 היו בכל מנז ממה שקדונו בענק וידבט אלמע' ומלמה לאה זאת חקת התורה
 יצחק טעם בללו נהיה בחכמה אמרתי אחכמה נהיא לחוקה מעצ' וכו' ונתן זה חכמה
 לשלמה ותבונה ורצה מאד ולחב לב כחול אשר על שפתיה' מהו מחול ל לוי אור
 נתן לו חכמה כנף כל שרל שנ' בדין נהיה מספר בני ישראל פחותה' ורבנן אמרין
 מה החול הזה הדר לים כך היתה חכמה גוד לשלמה מתלא אג' דיעה קעת מצ' חסד
 דעה חסדת מאקשת וכן הוא אור' עיר כלוניה ואין חנומה א' פעיר פרוסל נתי' חנומה
 בן איש אשר אק' חכמה לחון נבט' ותרג' חכמה שלמה מחכמות כל בני חכמים וכו'
 היתה חכמתו של בן קודם שהיו יודעין במזל ועזומין צבאיה' אלהיה' שחטון בן
 בשלשה דברים אינו משבח את בני המזרח שהיו כושין בפה לא ביד ואין כושין
 בפה לא בכתב ואינן נוטלין ענה' לא במקום מרנוח כמות שכל צבאון יעקב וישראל
 יעקב ויקרא לרחל גילה השאל צאנו למקום מרעה' ומכל חכמות מצרים ומה
 היתה חכמתו של מצרים שהיו יודעין במזל ועזומין צבאיה' אלהיה' שחטון
 שלמה לבנות את בית המקדש שלא יציל שיה' נכה אמ' לו שלם לו אומנ' בשנה
 מה עשה כינח כל אסטרוולוגין שלו ועצ' נחאו בע' אדם שה' עתידין למות באוניה
 השנה ועמדי ושימתן לו וכיון שבאו אמ' שלמה עפה שלמה בדוח הקודש שק'
 עתידין למות באומיה השנה מה עשה שלמה נחלך תכדיכין ושימתן לו ושם ליה כתב
 ואמ' ליה לא הוה לך תכדיכין לקבור מתוך הדיוהן והיו תכדיכין וכת' יוחס' מכל
 האדם זה אדם הגאון' מאיתן האדריח' שהאבינו אצ' שנ' משכיל לדיוהן האדריח'
 והימן זה משה לאין עבדי משה בכל כוחו נחל' ואכל כל זה ינסף ויכל' וכל' חכמה
 ואת אחיו וידע זה דודו של מנצח' ולמה הוא מנצח אותן ידוע שהיו כולק'
 מלצין דעה' בע' מחול' אן ישבא שמח' להם השכינה עב' מעשה העקב' ויהי
 שמו בכל הבנים סביב מלמו' שיעאלו שם בזכמתו מראש ועד קוף' וידבר
 שלשת אפים משה' והי' שידו חמשה ושלף אג' שמו' בד' טמא' חזרנו על פ' כ'
 המקרא ולא מצנו שנתעב' שנה' לא שמונה מאור' פ' סוקים והוא אומר ל' אפים

חכמה
 יודעין
 פ' חטון

חכמה
 אלהיה'

חכמה

שינה עליהן את הדברים את המדות אלו אתם חבבתם מעשיכם אכן כאדם תמו
 דא מי כחכם זה תלמוד חכמים ומי יודע פשר דבר בשעה שהוא יודע לפרש
 את משנתו חכמתו תלמודו פשוט בשעה שהוא נשאל ומשיב נכונ כענין ישנה בשעה
 שהוא נשאל ואינו משיב ל' הוה יתב מתב מען שאין מומדין בצבד זהרוך
 אמה ידבר פרא אמר הדין ידע מאי דאנן מ'ת' בני אחר ראה את' יודה בל לעל
 נחמא אפודי כהילין אמר מ'ת' מ'ת' מ'ת' אית ביהוין ברבא אי שתי חמרא אי
 מוסיף ברבא אי מ'ת' מ'ת' מ'ת' מ'ת' ליה רפוח רוחיה דהוה ג'ג
 ברבא וחרא מנהון לית ב' לא מוסיף ברבא אלא דאסיר לבר נש
 מן ישראל למוסר ברבא וכן מרבי חזירין אפוד דאסיר לבר נש
 מ'שרא למרביא חזירין דתבא ל' יגדל חזירין בכל מקום ולא שתי
 חמרא אפוד דפ' קדבנה כפ' דאנן שתי בלי' פסחא אפוד חזירין
 מן פסחא ועד ע'ת' ל' מ'ת' חזירין ר' שיה מן פסחא ועד חגא דמ'ת' ל' א'
 אפוד ולמא אפ' נ'דירין אמ' ליה אוריות היא דמ'ת' אפודי דבת חכמת
 אדם תמיד כענ' ל' אבהו אלא לקסרין אפוד מ'ת' חזירין חמופה תלמוד
 סלקן ואמרין ל' יחזק האר' אבהו אשכח ס'מא אמ' להו' חזירין ליה
 חמינא יתיה אפודי נ'דירין אמ' להו' ונתמא אורי' חזירין אמ' אפודי נשאלוק
 ליה' אפודי נשאלוקי אמ' להו' תוספתא ע'ת' חזירין חזירין חזירין
 אדם תלמודו דא מי כחכם זה משה דבת ביה ע'ל בגורים על חכם ל'
 מנא דשאב נ' יהושע דסכע בשם ל' לני על כל דבר ודבר שהיה אומר
 הקב' למשה היה אומר לן טומאתו ופ'ת' ופ'ן שהטעם למשה שלא יע
 א הכח נכ' אה' לנפ' ל' יט' בע' אמ' ל' ע'ן ר' ע'ן שלע' ו'ס' נ'מא ב'ת'
 היא ט'ת' ולא השיבו' ב'ת' ש' ע'ת' כ'ת' כ'ת' כ'ת' שלמשה היא היא ועד
 פ'נו ישנה ופ'ן שהטעם למשה זה ש'ת' א'ת' א'ת' חזירין מ'ת'
 אותה האמירה שאמרתי לך במשה שלמ' אלהיך ואמ' ל' א'ס' ט'ת'
 במה היא ט'ת' ולא הישבתני זה היא ט'ת' ד'ת' חזירין ולקח' ל'ג'
 מע'פ' ש'ת' ח'ט'ת' ד'א' זה' מ'י ית' ט'ת' מ'ט'מא ל' א'ת' חזירין
 ח'ל'ב' שהוא ט'ת' ע'ק'ר' מן הדם שהוא ט'ת' והתנוק' ית' מ'ת' (נדבן)

ע'ת' חזירין

משה דא

משל לא מלמד שכל פקוק ופקוק שנתבא שלמה יש בו שנים שלשה
טעמים חיוך דאנא נהם נהם חיל פתח מעטח חסם על חוץ שמעת ודבן
אמדין שלשת לפי מושל וחמשה טעמים על כל מושל ומשל והיו שור
שלשלת דאן כותפן אה ויקי שידו שידו של מושל חמשה ואסף וידבר ער
הענין מן הארץ אשר בלבנו ועד האזוב אשר יעד בקיר ופאפשר לאדם
לדבר עם הארז ועם האזוב לא טר אה שלמה מפני מה מצויר ע זה מוטק
בקרוב שבעבורהים וכמוך שבחופים לא עלידי שאם מקבול ענינו
כארז הקבול משפיל פאזוב ואם משפיל ענינו פאזוב הקבול מקבול
כארז הלל אומי הקבולת היא השפלת והשפלת היא ההפלת ומה טעמיה
המקבולת שמת המשפיל לדעת וידבר על הבהמה ועל העוף ופי אפשר
לאדם לדבר עם הבהמה ועם העוף לא אם שלמה מפני מה הבהמה כהרד
בשחיסוד שבה קומעך והעוף בשחיסוד שימך אחי לא שהבהמה כהרד מן
היבשה והעוף נדא מן הרקק אמר אצא בשם ל שמוא קפוד קיח גפסן רב
דאלוי דתורבולא דמניין להרד שתא דנכח ועל הדומע ופי אפשר לדבר
עם הדומע לא אם שלמה מפני מה שמונה ערעם האמורין בתורה העץ
והחובל בהן חייב ושאר שקצים ורמשים הצדן והחובל בהן פטור לא
מפני שיש להן עורות ועל הדגים ופי אפשר לאדם לדבר עם הדגים לא
אם שלמה מפני מה בהמה חיה ועוף טעונן שקיטה והדגים אינן טעונן
שחייטא אם שלמה על כן אלה עמדות ועל פרשה דן שלמה למ עמדות
כון שהיית מגע לה הייתי דורש בה וחוקר בה אמרת מחכמה והיא
רחוקה ממני דא זה הוא שיה מי פק חכם מי יודע פשר דבר חכמת
אדם תאמר פגו ועב פגו ישע מי פה חכם לו ישר דבת בתי ואמרו רב
חכם וכל הנהגה זכתי אדע פשר דבר לו יש שהקויר עין לדעת אמר התורה ארבעים
ותשע פסוקים וארבעים ותשע פסוק טוהר חפא ותולד לזכר דשקב בשם ל
שמואל בר נתן סגמא דבין שעמדו יל לפע הד קיט ואמ' בלא דבא טע ועל כיתק
עליו משה השבעה שלמה על הנה ויעיר ~~בין~~ בן כן להיות בהדי אה שמעך
ובין שאם לחותו חמשה ללא יש געשו שאטרן להיפה דכח ועזר ישה אה היפה

לן יבמה יבא עליה וכתבה חוקה ושמרתם את כל חקותי בלאים מלא תלך
 שאלה קדין ביציבת מותי וכתבו חקה את חקותי תשמדו בהם לא תלך בלאים
 שעיר המשתוח מען דבית והמשלה את השעיר לעזאזל יכבם בהדיו הוא
 עצמו מבכר על החיים וכתבה חקה והיתה זאת לכם לחקת עו' כיה מועין
 דתכבן תמך כלהבסקין בפרה מתתלה ועד סוף ממועדק בקדים והיא עמה
 מטהרדת טומאים וכתבה חקה זאת חקת התורה" בני אחד של את רבך
 יוחך בן זכאי אמר ליה אטך מגליא דאתון עבדין כראין כמעין בשפיס מביון
 פרה ושוחטין אותה ושורפין אותה ונותשין אותה וכופלין את פרה ואחד
 מיכס מיטומא למת ומציץ אתם עליו שתם שלש טמין נחומדין לו טהרתה
 אמ' לו לא כפסקה דתורת באותו הויש מימין אמ' לו לאן ולא דאיתתא
 שבבקה בו רוח תזית אמ' לו הין ומה אתם עושין לו אמ' לו מצידין עיקרין
 ונותשין אותן ושחטין אותן ומעשנין תחותן ומרביצין עליו והיא בנדחת
 אמ' לו והלא ישפסקה זכך מה שפך מד בר כך פומא דחח דעה האונת
 וקם את הנביאים וחתרוח הסומא מן הארץ ופון שינת אמ' לו תלמודין
 ל לזה דחית בקנה לכו מה אתה משיב אמ' להן חייבם לא המות מסמנה ולא
 המים מנפודין לא בזירתו שלמולך מלכ המלכים ב' אמ' הקלה חוקה
 שחקותי לך וקדידה שהדרת הך אין את רשאי לעבור על גזירותי
 מפכ מה פל חקדבנות באין זכרים ולן באה נקבה אמ' לויבולכ שפחה
 שפונך בכלטין שלמלך אמ' המלך תבוא אמו ותקנה אתה צואה בחקה
 כך אמ' הקלה תבוא פרה ותכפר על מעשה העגל וכן את מוצית שנשחט
 פכה ראשונה בשב ככך ולמה בנים שמעשעיה עשר בתמוג ועד שב
 בנים מתתים נחמשה ושמועם יוס אשן פיה כדי שתכפר על אונת מעשה
 ומפכ מה ידוקה ולא שחורה וטל לבנה לא אדומה אמ' הקלה תבוא צומע
 ותכפר על מעשה אדום זה זהב העגל" דבר א צב ישראל משלעבר
 באה הפדה מינה פאם לא מעשליח ידים ולא משלברים ולא משלעמים ולא
 משלעבדים ומנך לרבות יחידים נברים וכשים ועבדים שישקוין או שגם
 שישתפן אמ' ויצבר ע לרבות את היחידים דבר א צב ישראל לרבות את הנשים

דרשי ליה להוי קרא בשבת זרע שעקרה טעמא והאמרי הנוער מכנה
טהור מי עשה גזר כן לא יחיון שלעולם דא כתיב טהור מטמא כגון
אברהם כגון חזקיהו מאחזי יחשיון מאמוק ורדכי משמע ישראלי
מחומות העולם העולם הבא מן העולם הזה מי עשה כן מי גזר כן מי עשה כן
לא אחד לא יחיון שלעולם תמן תעבך בהדת כגריק טעמא פרוה בפולן
הרי הוא טהור וכתב בולן הפך לבן טהור הוא מי עשה כן מי גזר כן מי עשה כן
לא אחד לא יחיון שלעולם תמן תעבך האשה שמת עובדה בתוך מעיה
וגשיטה החיה ידה וכבשה בו החיה טעמא טעמא שבעה והאשה
כהורה ער שיתק חול" ותכנין המת בתוך חסד הבית מהור יעא טול
מתוכ הדי הוא טעמא מי עשה כן מי גזר כן מי עשה כן לא יחיון
שלעולם ותעבך כלה עוסק בקרה מתחלה ועד סוף טעמא פרוה והיא
עצמה מבחלת טעמא לא אמר הקב"ה חוקה חוקה פרוה גזר דני
אין את רשאי לעצור על גזירתך וידבר ע' אמר נא אה' ל' קס"ב
חכמה אמר לו הקב"ה למשה משה חזק מעלה לך טעמי פרה אבל לא לחלו
שן וידבר ע' אמר נא אה' ל' אמר נא אה' ל' ואתה יקס"ב חסד רוח
הקב"ה למשה שכל הפרות בטילות ושליך קיימות' ה' אחא בשם ר' יוקיבן
חכמה בשעה שעלה משה לשמי מרום שמע קול של הקב"ה ישב ועוסק
בפרשת פרה ואמר הלכה בשם בשר ודם הלכה בשם אומרה הני עזר אומר
עלה בת שנה ופרה בת שבעים אמר לפני רבון שלעולם העליונים והתחתנים
ברשותך ואותה יושב ואומר הלכה משמו של בשר ודם אמר לו הקב"ה משה
צדיק אחד עתיד בעולמי לעמוד ולפתוח בפדשת פרה תחלה איעזרא
עלה בת שנה פרה בת שבעים אמר לפני רבון שלעולם יהי יעקב מן
מלפניך שיהא מחלני אמר לו הקב"ה חייך שיהא מחלניך ה' אש
האחי איעזר ושם אותו המינוח איעזר' זאת חקת התורה תורת
טהרת טעמא מ' ל' יחשע וקפנין בשם ר' לוי ארבעה וברים יעזר
משיב עליון ובכונן פל בהן חוקה ולו הן אשת אחיו וכלאים ושעיר
המשתחו ופרה' אשת אחיו מנין ערות אשת אחיו לא תג' מת בלא בשם חוקה

ד' 33

ד' 33

יהודי פרה שהלבל עיניה משחיר היו מביאין פרות אחרות ומעמידין
 אותה בתוך אם דומה גלגל עיניה לאחת מהן הדין כשדה ואם לאו הדין
 כקולה אשר אין בה מוס מקור שהיא נקטת במוס מיכן אמרו כל המומין
 הנקטין במוקד שין פוקטין בפרה" אשאין בה מוס לדבות שהיה בה מוס
 וחיה ומקומן כיכר הריזה מוס" אשר לא עלה עלה על מהד שהיא נקטת
 בעול" ומזלעשות שאר עבודות בעול נאמר בפרה אש לא על על על ועל
 בעמלה אשר לא עבד בה אש לא מש בעלמה עול האה בעמלה עשה שאר
 עבודות בעול אה עול האמונ בפרה נעשה שאר עבודות בעול אם פן
 למה נאמר אשר לא עלה עלה על שהעול נקטת בין בשעת עבודה בין שלא
 בשעת עבודה ושאר עבודות אין נקטות לא בשעת עבודה/ כיצד קטר
 עלה העגל אנפ שלח חדשה בו נקטת הכעקה לדוש אינה נקטת עני
 שידוש בה" ומצד השני אתה אומ" אשר לא עלה עלה על כל כל העולה
 עלה נקטת נתן ידו עלה ועצר מיכן והילך הדין כקולה היתה אובד
 בנהר או יורדת בירידה או עלה במעלה נתלה בזנבה כשר לטערה
 שתקעו פקולה קשרה במוסרה הדין כשדה קיפלה וטתנה בין צניק
 הדין כקולה כרש טלתו עלה מפני החמה ומפני הזכובים הדין כשדה
 עשה לה סנצלים בשביל שלא תחליק הדין כשדה נעשית בה מלאכה
 מאיה או עלה עלה זמר מאלון אם לרצונן פקולה שהדין כאמ' להלן אשר
 לא עבד בה עבד כה שחם עובד בה לרצונן הדין כמי שעבד בה
 לפיכך אם שבן עלה העוף פשרה עלה עליה הזמר פקולה ואין צריך
 לומר שהמעובדת פקולה הפעקה לדבקה ודישה מליה פשרה הכעקה
 כדי שתענן ותדוש פקולה שהרי עשת לרצונן" ברעשה
 שידדן זקני ירושלים אצל בני אחוה ששמענו שפרה אדומה אצלן ושמה
 עליהן באף זהובים אמ' למחר היה הדין אומדן אשר לא עלה עליה על
 היה מנח על על צנצורה אמרו לן הוציאה אילכין ונתנן לן אף זהובים
 הוציאה לן אמרו לן אותה אכל עתנה לן הנם אין לכן בה הנחה החסיר
 לכוננה רמנים כיון שלקחו הימנן הרמנים עלה לראש אהג וכפל ומתקיימן

לחומר לצבות גשמים ועצמים וצבד השע חזקה אומר בעי ישראל להזהיר את הקדושים
 על ידי קטבים להטותם במעגל ויקחו ארך יביאוה אליה ותהיה קדבר עליה
 יבנה שתיק לי שהיה משה קדבר לא על הפרה ומזאק על ששמן תל ויקדור
 אך שמך זית שק יכול שתיק לי שהיה קדבר על הפרה לא משה ומזאק אהרן
 אמר וידברת אל מצו ואל אהרן הקיש אהרן למשה מה משה קדבר על הפרה
 אף אהרן קדבר על הפרה ומז שומרו קדברים לדורות תל ואמה תצוה לו
 את בני ישראל לכה שכן שדך את הדין לעצ שיהו עיניו בה שלא יעשה בה
 מלאכה ואם עשה בה מלאכה פסלה כשאמ תקות ריבה הממלא והמוקדש
 שיהו עיניו בה שלא יעשה בה מלאכה ואם עשה בה מלאכה פסלה יכול
 אף האוסף אמר שאת יכול אף המוקדש והמומלא אמר ימא אף אמר
 ויקחו ארך פרה שלא יקחו עקלה ויגדלן חמרו כשמה שלחן פרה אלוה
 מבין הקנים והיו משמרין אותה עד שהיתה בזה שלש קנים וחזרו ולקחו חמם
 מתרומת הנשכה לקיים מה שזו ויקחו ארך פרה שלש קנים ויגדלן
 וליעזר אונן אף לוקחין מבין הקנים וחמרים מכשירין אמר מעשה שלחן
 פרה מבין הערביים והיו קוראין אותה רמט רמת והיא רצה ובמה
 ויקחו פרה אצותה שתהא בתשלש חו בזה ארבע שנים ואם היתה זקיכה
 בשדה לא שאין סמותנין לה שמנח תשאיר ותעקל ויקחו פרה
 יכול מולבטת או מושחרת תל אדומה או אדומה יכול צמק שרוצה
 מאתים תל תמימה אם לומר שהיה תמימה מן המומים והלך כפר נאמר
 אשר אין בה מום הא מה אפי מקיים תמימה אם אינו עשן למומין תעבו
 ענין לאדומה מכמה יתח בה ותהא פסולה וליעזר אונן משתים
 עד שלש דגישו פסולה ויהושע אומר מחמש ועד חמשים הרי זו פסולה
 ויהושע בן בנמיה אומר פולן אחת בראשה אחת בצנבה הרי זו פסולה
 וקייבה אומאם ישבה הדבה כשדה ובלבד שיטבירים במכחור
 אצלם הין שנים לתוך בל אחת פסולה מפני שהיא נראית כמין קדחת
 וכן אם היו בה שנים בתוך שתי כוסות והן מופיחות זו על זו הרי זו ע
 פסולה השכב וההלשון אינו נוקלין במרה הקרנים קהטלפים הרי זה

פרה
 אף
 אונן
 אף
 לוקחין
 מבין
 הקנים
 וחמרים
 מכשירין
 אמר
 מעשה
 שלחן
 פרה
 מבין
 הערביים
 והיו
 קוראין
 אותה
 רמט
 רמת
 והיא
 רצה
 ובמה
 ויקחו
 פרה
 אצותה
 שתהא
 בתשלש
 חו בזה
 ארבע
 שנים
 ואם
 היתה
 זקיכה
 בשדה
 לא שאין
 סמותנין
 לה שמנח
 תשאיר
 ותעקל
 ויקחו
 פרה
 יכול
 מולבטת
 או מושחרת
 תל אדומה
 או אדומה
 יכול
 צמק
 שרוצה
 מאתים
 תל תמימה
 אם לומר
 שהיה
 תמימה
 מן המומים
 והלך
 כפר נאמר
 אשר אין
 בה מום
 הא מה
 אפי מקיים
 תמימה
 אם אינו
 עשן
 למומין
 תעבו
 ענין לאדומה
 מכמה
 יתח בה
 ותהא
 פסולה
 וליעזר
 אונן
 משתים
 עד שלש
 דגישו
 פסולה
 ויהושע
 אומר
 מחמש
 ועד חמשים
 הרי זו
 פסולה
 ויהושע
 בן בנמיה
 אומר
 פולן
 אחת
 בראשה
 אחת
 בצנבה
 הרי זו
 פסולה
 וקייבה
 אומאם
 ישבה
 הדבה
 כשדה
 ובלבד
 שיטבירים
 במכחור
 אצלם
 הין שנים
 לתוך
 בל אחת
 פסולה
 מפני
 שהיא
 נראית
 כמין
 קדחת
 וכן אם
 היו בה
 שנים
 בתוך
 שתי
 כוסות
 והן
 מופיחות
 זו על
 זו הרי
 זו ע
 פסולה
 השכב
 וההלשון
 אינו
 נוקלין
 במרה
 הקרנים
 קהטלפים
 הרי זה

ותנח ועשה חטאת הגורל עושהו חטאת ואין השם עושה חטאת שיכור
והלא דין הוא ומה אם במקום שלא קידש הגורל קידש השם מקום שקידש
הגורל אינו דין שקידש השם תל ועשהו חטאת הגורל עושה חטאת ואין
השם עושה חטאת ^{דחייב} עושהו חטאת הא לאו הכי דדישינן קל וסוג
ואע"ג דכתיב חוקה מעיט לחומת גבי עקלה עדופה הערופה זאת בעריפה
ולא אחרת בעריפה ותהא עקלה בשרה בשחיטה מקל וחומ ומה פרה שלא
הופשרה בעריפה הופשרה בשחיטה עקלה שהופשרה בעריפה אינו דין
שוגפשרה בשחיטה אמר קרא ועדפנן הערופה בעריפה אין בשחיטה לין
ושחט אותה אין שוחטין שתי פרות באחת ושחט יכול לעשר עצמו
היה שוחט תל ושחט אותה לפי אחי הוא שוחט לא לעבד ואם שחטה זה
פסולה פועל בדבר אתה אומ' והפלו השפט והכחו ככל השפט עצמו
היה מטה תל והכחו לפעול אחרי היה מכה לא השופט לפעול לפעול
ההיכל נחם שחטה או שרפב שלא כנגד ההיכל פסולה דתנן פירוש חטאת
ששחטה חנוך נגבתה ואי חנוך מוכתה א"ל שמעון חנוך ממקום הבדוק
לה אמ' לוי יוחנן והלא כל ארץ ישראל בדיוקה היא לא אמ' לוי יוחנן כבוד
ששדפה חנוך לחומה שלא כנגד הפתח דאמ' רב אחא בר אבהו שחטה
שלא כנגד הפתח שנ' והזה ושחט מה הזאתה כנגד הפתח אף שחטתה
כנגד הפתח וכי תימנה לא מקשיא והא איתמר שדפה שלא כנגד
הפתח ל' יוחנן אומ' פסולה ל' אנשעיה אומ' בשרה ל' יוחנן אומ' פסולה
ושדף והזה ל' אנשעיה אומ' בשרה אמ' קראן על פדשה שדף מקום שן
שפודשת למיטה שם תהא שריפתה לא מויבעיא קא אמ' לא מי בעיא
חנוך לחומה דרחוקו רחוקה לא לפעם מן החומה דק' ארובי קרבה אימנ
תבשר קא משמע לן דא' לפענו מלמד שאם תעשהו בדבר אחר
בשעת שחיטה הדי' דו פקן שנ' לפענו מוכן שהמלצה מוכנת בה ולקח
לעשר הכהן מדרמה באצבעו מצותה מצות יד לא מצות בני לפי פך
אם קיבל דמה בני פסולה הזה ככלי אכלו הזיה אחרת זיינתו פסולה אמ'
פעם אחת היה ל' יוסי הגלילי יושב ודורש בפרה לפעריה נל שמעון בן

היה לחכמים ששתי שערותיהן בפתחיה שתי וערב ובשעה שעולה על על
 כוארה הן כושלות והיו עיניה בולטות למקום הגדול ונתתם אתה תל אעז
 הכהן יבנה את שלדורות באעזת תל אותה אותה לאעזר אין שלדורות לאעזר
 מה תל הכהן זה המכהן בצבדים דברי ל חנניה נמצאת אומ' ששפיתתורה
 בשדה בין כהן גדול בין כהן הדיוט ומכאן שהיא בשדה בהיותו שהרי פרה
 ראשונה שרפה לעזר ועדיין היה אהרן קיים והענושה אותה לובש ארבעה
 פלים שלבן הדיוט בין שהיה העושה אותה כהן גדול או כהן הדיוט ראיה לדבר
 מפרה ראשונה ששרפה לעזר וכי לובש היה לעזר בימי אבין
 והוציא אותה לא הייתה פרה רוצה לציאת אין מוציאין עמה שחורה שלא
 יאמרו שחורה שחטו ולא ארומה שלא יאמרו שחטו ל יוסף אומר
 לא מכאן השם הזה לא משום שזו הוציא אותה לבדה לא מחוץ למחנה דרוך
 לשלש מחנות חוץ למחנה שכינה ומחנה לניה ומחנה ישאל ובהר המשחה
 היו עורפין אותה וכבש היו עושים מחול הצות להר המשחה וכני היה
 כיטין וכיפה על גבי כיפה מכאן צד התהום אף מקום שריפתה ומקום
 הכבש שהיו בקד המשחה תחתיהן חלול היה מטב קבר התהום תמן
 תבין אבן שאול אומ' כבש פרה כהנים גדולים עושים אותה משלעצמיהן
 ולת היה אחי מוח מוציא פרתו בכבשו שלח בידו לא סותרו וחזר וצוה
 אחי משלו ל חונק בשם ל אחוז יתר מששים כברי זהב היה יוצא
 עליו שחיים היו וזה תבין שמעון הצדיק עשה שלי גדול ולא כבש
 שהוציא את האסופה הוציא את הענייה איתו לך מעמר על אותו צדיק
 שהיה שוחץ ל אפון בשם לועזר משום סלקול פרה ושחט אותה
 פרה בשחיטה בשדה בעריפה סמן עקלה בעריפה בשדה בשחיטה פסו
 נמצא הכשר בפדה פסול בעגלה והכשר בעגלה פסול בפדה ונתח
 פרה בשדה בעריפה מקל וחומר ומה עקלה שלא הוכשרה בשחיטה
 הוכשרה בעריפה פרה שחופשה בשחיטה אינו דין שהוכשרה
 בעריפה אג קרא ושחט וחוקה בשחיטה אין בעריפה לא וכל היבא
 דכתיב חוקה לא ידשים קל וחומר והא קבי יוסף הפגרים וכתובת חוקה

בגדי
 כהן
 גדול
 בגד

יוסף
 חוקה
 יחשן

טבילות כבדך שבנה שיהיה יכול שיהיה מזה בולן כאחת אמר פעמים זו אחרי זו
זו אחרי זו ושוק את המורה לעיניו שיהו עיניו בה שלא יעשה בה מלאכה
עד שתעשה אפר ואם עשה בה מלאכה פסלה את ערה ואם עשה עורה
מחנצף לבשרה בשירה לא בשאר עובדיה או בשירה פרט לזמנה תל ואר
דעה או דמה פרט לפישה תל ואת מרשה בשמה דמה שלא יעא דמה חוק
לקח שאם יעא דמה חוק לקח פסולה בשמה על מרשה ולא אמר עם פרשה
מה פרשה במקומו אף בולן במקומו וכן בבקעיות שיעאן חוק למערכה
אם יש בהן כזית יחזירם למקומן או יתן עליהן עצים ושורפן במקומן
ישוף את שהוא רוצה לשחוק ישוף מכה אמר שרפה שלא בעצם או בכל
עצם אפילו בקש אפילו בגצפה פשרה ומצותה שלא ימשל לה עצים מק האוי
לה ל יסוי אומר חביני אגוב היו משלבים לתוכה בשביל לרבות את האפר
ולקח הפחך עץ יכול אחד מעצב העצים תל ארז או ארז יכול אם
כורף שלארז תל עץ ארז האמה הדבר בקעת מתוך לבו שלארז וכמנין
מחוק היה ואזוב לא אגוביון ולא אגוב פוחלת ולא אגוב מדברי ולא
אגוב רומר ולא אגוב בתלוי בשמו ולא תלוי בשם אחר מניין היה שמש
אומר עמור תלוי בשמה שמן תלוי בשמו יין תלוי בשמו פשר מנפכים
וגבב יכול אחד מכל המצבעים תל תולעת או תולעת זה לבן תל
ושכ הא מה הדבר השע שבתולעת ל שמעם אומר המשונה שבתולעת
שיעור ארז ואגוב איך מחות מטבח ומשכ התולעת משקל חמש
סלעים תשא שלש לשונותה שלפיה משקל חמש סלעים שלש עיר
המשתלה שבע סלעים של מצורע משקל סלע והשליך א תולעת
המה משחית כושא לחבקיב פשרה להזות ממנה ל מחירי אומ' אין לוי
ממנה עד שמינשה אפר והשליך אתוך שר הפ כורף האגוב עם
הארז בלשון שלשע ומשליך אעך בטנה שז אתוך שר הפ ואינו משליך
לא קודם שיעצת הארז ברובה ולא אחר שתעשה אפר שז אתוך שר
ואם השליך פסולה וכן שהשליך שלשת פארת או זה אחר זה בין לתוך
בונה בין לתוך שריפה בין שנקרעה לגליה ואחר כך השליך בין שקרעה

חנניה יושב שם אמר לי ינסי הקלף נאמי כח ולקח לעז הקלף מודם באתי בבני לא
ביר אמר לי שמעון בן חנניה הוא אלו שמו אשם מפשיר ודם כרה מפשיר
מה הפשיר שמו אשם מן היד אבל לאחזק הכני אף הפשיר דם כיה מן היד אבל
לא מן הפל מוכס לידן הפשיר מהפשיר הפשיר שבאצבע מהפשיר שבאצבע
ואל תפיה דם צמר מעורר מפני שהפשירן באה ויה' אמר לו ינסי הקלף
הואיל נדע פרה מפשיר ודם צמר מפשיר מה הפשיר דם צמר מן הפל אף
אבל לא מן היד אף הפשיר דם כיה מן הפל אבל לא מן היד מוכס לידן
הפשיר מהפשיר הפשיר דם מהפשיר דם ואל יפיה שמו אשם שמו הפשירן
הפשיר דם אמר לי שמעון בן חנניה והרי דם אשם מעורר יופיה שאנני
שהפשירן הפשיר דם הלי' מן היד אבל לא מן הפל מוכס לידן הפשיר
מהפשיר הפשיר דם מהפשיר דם הפשיר קודם מהפשיר קודם לא יפיה
דם צמר מעורר שאין הפשירן הפשיר קודם אמר לי ינסי הקלף הואיל נדע
פיה מפשיר ודם צמר מפשיר מה הפשיר דם צמר מן הפל אבל לא מן היד
אף הפשיר דם כיה מן הפל אבל לא מן היד מוכס לידן הפשיר מהפשיר
הפשיר שבחוק מהפשיר שבחוק ואל יפיה אשם מעורר מפני שהפשירן
בטעם וא' ש' עריתה לומ' ולקח לעז מ' באתי בבני אמר לי ואל תפיה
מעורר מעורר יד לא מעורר פל' ולקח לעז ר' מ' באתי כאמ' כהן
ואצבע וכמ' במעורר פה ואצבע מה כהן ואצבע שנ' במעורר היא
המעורר שבימין אף כהן ואצבע שנ' כהן היא המעורר שבימין לפי
כך שנת' בימין ומקבל הדם בשמאל ומזה באצבע ומעורר כהן ה'
הדם שבכה השמאלית שבע פעמים ואם הזה בשמאל אפלו הזיותו
כפונה' והזה אל כדח טב און מום שיוא מפנין כנהז פתח ז' מום
בהר הזיתים ויהיה מואהו ואם לא פיון כנהז ההיכל כסולה למך שכנו
כל הפתלים שהיו שם בצודים חונן מפותל מעורר שהיה השוקק את
המה עומד בהר רגשחה ומתכין ורואה פתחו של היכל בשעת הז"ר
הדם מרמה שצב פעל שותא פעם האחרונה שונה לשניה' יכול
מטעם אחת היה מזה שבע הזיות אמ' צדס והזה שבע שיהו שבע

מחוק למחנה חוק למחנה שפונה כיצד היו עושים היו כותשין אותה
 במכות שות וכוכרין אותה בכבדות ושמעל אומר בשלאבן ל עקובה
 אומ כיחלעין וכו' ויה נתון ותתהגת שהתב כשרפת בתוכו ועשו תלומות
 חלונות חוכמה שלזו כבגד חולצה שלזן וחוכמה שלזו כבגד חולצה
 שלזו מפני קצר התהום כיצד היו עושים מצידין מעצבין שלשים וחלצין
 אותה שלשה חלקים משין שלש בחלונות וקוטרין אותן ומצלקין שלש
 לכל המשמרות ומשחין שלש בחייל לקיים מה שפואסך והעו"א אוקף
 היה לפי מחנה ישראל ומכח בתוך מחנה ישראל זה שמתחלק לכל המש
 מרות היו פהנים מקדשין ממנו זה שנתן בהר המשחה בתוך החלונות
 היו ישראל מציין אותן זה שנתן בחיל היה מוכן ומנוגע שכן והיתה
 לעדת בני ישראל למשג' מלמד שמצבצבין ממנו וכן היו מצבצבין בחיל
 מאמר כל פרה ופרה ומשע פרות אדומות כעשו ראשונה עשה למשה
 במצבצב' שנה עשה עשה שמעון הצדיק ויוחנן כהן גדול עמו שנים
 שנים אוהויעיב בין הקף וחצמטא הגעתי וישמעאל בן פאפי עשו אחת
 אחת ועשירות עשה המנך הגעתי מהרה יבלה' במקום טהור
 פרט לכלי שיש בו מי חטאת או אפרחטאת ומוקף צמיו פתיל ונתן
 באהל המט שיקא טמא לפי שאין זה מקום טהור' היה חן כד' נוק
 תחתן טמא על גביו כהור' היה שרין נתון תחת טמא על גביו טהור'
 היה עומד על גב תנוד ועל גבי פידים ועל גבי מעבט שלעצבים
 ולבן שלחטאת ביד ופסולי היה סוד מונח על גבי תנוד ועל גבי
 פידים ועל גבי מעבט שלחטאת ולבן שלחטאת תלוי בה בית שואני
 פוסלין ובית הלל משיידין והלכתא פסולין שאין זה מקום טהור
 הואיל והוא נשען עלה' והיתה לעדת בני ישראל למשג' אמרו
 פעם שאן לומ הדי פרה ששנת מי חטאת ושחטה על אהרן מהיא והיו
 מבקשין לסומנות אהרן בשדה אמ' להן ל' אהרן בן יעקב לבד פומר
 והיתה לעדת בני ישראל למשג' למי נדה בזמן שהן שמונין הן מי נדה
 כפי' ששנת אותן פרה ערדי איך שמונין' לעדת בני ישראל למשג'

פה
 אפס
 מקובל
 ללסקף

בידאו בכלי כשרה' ופבס בגדיו הפהן מלמד שהוא טומא ומטמא
בגדים כל זמן שלא פירש ממטמאיו אבל אחר שיפירוש ממטמאיו אין
מטמא בגדים' ורחיק בשרו במים מלאו שחמץ פועל טבילה'
וטמא הפהן ער הצרב מלמד שהוא פועל הערב שמש' והשורף אותה
אישה הוא שורף שהמקייב בעליה כגון המזכך בצער והמשלך עצים
והמקפץ באש והחוטת גחלים כדי שתבער האש ויוצא להן יכול אף
המקדיר את המערבה והמציבת את האור יהא מטמא בגלים תל אותו'
אותה פולה בשאר השורף והשורף לרבות כזית' יפבס בג' ולא
בגדים המנוגעים' בכנים במים שולפנים מה תל שהיה צריך החזק
ואים פועל טבילה ופלים פועל טבילה מה אדם טובל בלאו לן אקבלם
טובל' בלאו להן תל במים במים מקום שאדם טובל שמים וכנים טביל
בד' במקוה אבל במשין אדם טובל בראו לן ופלים טובל בראו לן
ואסף לפי שמצינו שכל מעשה פירוש שומעב אף אקופר
האמר לא תחא לא בטחון תל איש' ואסף איש להוציא את הקוף או
להוציא את האשה תל כוהוד ופשאג איש לידה אפלו כתיב אפלו מעזר
אפלו קר אפלו עבד משוחרר מלמד שאסומת האמר כשרה בכל אדם
מי שרא חוץ מחדש שוטה חסין שאיך בפדעתי' וכן אם אסף בלילה
או שעשה עמע מלאכה כשר שז' ואסף מפל מקום' איש כהור
זה הסוחר למעשר שני א'ל' שאיך כהור למרומת ער שיועריב שמשן
הרי הוא כהור למרה מיין אמרו כל מעטמין בברה מתחלתה ועד
סופה שהיו כולל' יום בשלים ער שיער' ולפי שהיו העדוקין אומדין
שאיך פשר למרה אף מערב שמש היו בית דין וטמאך אף הרה
השורף את הטה ומטמאין את כל הכלים ומטבילין אותה ומתעסקין
בהן כשהן טובלי יום כדי להוציא מליבן של עדוקים' ומעשה ביטומא
בן פאב' שעשה כרה אדומה במעורב שמש ואמר לן חכמ' אם
מקיימין אבן את הארץ אוניאין אנו שם רע על הראשונות ניהו אומדין
טומאות היו וקצרו עליה ושרמה וחזר ועשה אחרת בטובל קם' והעב

אחד ואכן יצריכין לן אתם ושבבים מה אתם בעצמם מקבלין
 הזויה אף השבויה פשתמא לבדית ותפומא תהא מקבלת חזירה
 (ולא זה הגר) הגר בתוכם לרבות נשי הגרים חקת על ענין
 מזה מפי עזן לחקת עולם מזין מזה לקדש חזרה הנבע
 במת הנבע במת טומא אין עצמו שלמות טומא הנובע במת
 טומא אין בעה של שונמיות טומא אמרו בעה של שונמיות בשמת
 כלשהיה עמו בצות טמא היה טומאת שבעה ופשחיה היה טהור
 לקודש חזרו ונבעו בו טומאהו הרי זה אומ' מטומאין לא
 טומא ואתם טומאתי השורף פרה נפיים הנשרפין ושעירים
 הנשרפין מטומא בגדים (מן עצמן אינן מטמאין בגדים הרי
 זה אומ' מטומאין לא טומא ואת טומאתי החופל מנבלת
 העוף הטהור טמא ומטמא בגדים נהיא עצמה אינה מטמא
 בגדים הרי זה אומ' מטומאין לא טומא ואת טומאתי
 הנבע במת פרה לנוגע בשניו ובשערן ובצפרניו בזמן שפירשו
 יכול שאכז מדבר בזמן שהן מחובלין תל' וטומא' הכובע
 במת יכול כל שהוא אמ' שוב במת' יכול לא יטמא כל שהוא
 אבל יטמא פעדשה שכן מצינו פעדשה מן השרץ טומא אמ'
 שוב במת' הא מה הדבר אשר שריפה חלה גיעט אמרו כזית
 מן המת טומא שכן היא תחלת עיריתו לכל כפש אדם זה
 הכל אעפ' שעדיין לא נתקשרו איבריו בגדיין הרי הוא פמת
 שלם וטומא שבשערים כל הטמאים במת הרי הקטן
 טמאים טומאת שבעה אין במשמע שיטמא המת לאו במקע
 ובחל' ומנ' אף במשא תל' וטומא שבעתימ' לרבות שיטמא במשא
 דברי ה' לעזר צן מותיה אמ' שבעה בן פנחס אינו צריך ומה
 אם נבלה שאינה מטומאה בחל' הרי הוא מטומא במשא המת
 שהוא מטומא בפשעו בחל' אינו צין שיטמא במשא אמ' לעזר
 בן מתייה מה משא נבלה על העלם אף משא המת לא יהא לא עד

צינור היו כמשמדין אותה היו מוקדין אותה לאדם כאמון והוא משמדין לא
 שחזרו לומר הכל פומנע על כבודת החטא והכל עמי הארץ מוכן חומדה
 בזהרין בה והרועה חל לעת צב יש למע כל ישראל דאויין לשמרה
 בן בבבא אומ' למע' חזונה רועה צעיר' דא' למע' למע' מה בצבן
 שותן שמונין הן מי כזה ואם לאו פסולין פנין אמר המוליד וחס לקדשין ואין
 יצריך לומר שנתקדשו לומר ופשל הכל לא חודין אמר לפטן הדי שמועצ שול
 חביות כות אחת לפטן ואחת לאחדין מוכן שאר חפשל' עשין משקונ'

פסולין שאין זו משמרה למי כזה לפי שכן וכתב עליו פנים חיים יוכל אפר
 על המים או מים על האמר חל למי כזה על המים סך טרה' חסות שיהיה
 מנעלן בצורה ומכאן בעברה תל' היא חסותן בות דין הוא שלא יעשו
 אדם בארץ הקדש חסות שיהא למעשה לטעם חסות כולל אס לאהן
 מעשה לטעם חטאת תהא כשרה תל' הוא' חטאת היא שאין מינידי
 בטיילן לפי כך מי חטאת שכלל שפסלו לא יהבם בטיילן שלא יעשו
 תקנה לאחדים שמתן יגעו בצייט ויסוואו שמי חסות איכן בטיילן בטייל'

וכבס האס את חל' הפ' את צב' מלמדי שפל העוקקין בה מודחיה
 ועד סוף מוטעין בצדיות כל זמן עשייתן שהרי טומ' בטוחט ומג' שלוק
 עין ארץ וכבס צב' ודחין בשדו ולמ' בשורף והשורף אדם יכ' בצ' ומג'
 באוקף אפרה וכבס האס את חל' הפ' את צב' מלמדי שכולן כסומדיין
 בקיים דין תורה אבל המשמר אנה בשעת עשייה מסומת בקיים
 מודפדיהן גדה שמא יש בה אצל' השלים לכנס את אפרה
 המעשין בה אחרין בחילוק האפרה או בהצנעתו וכן הכובע בן טהור
 והפרה ענינה אינה מטמאה לא אדם ולא פנים' והיתה לבעי'

בכ' ישראל מקבלין הזייה אין הגוים מקבלין הזייה אמרו פנים אחת
 היה לאינדיין בק' יעקב יושב ודורש בפרה בט' פריה ע' מאיר ו' לעז
 בק' שמענו וישבן שם אמר אינדיין בק' יעקב לכך פה והיתה לב' בכ'
 ישראל מקבלין הזייה אין הגוים מקבלין הזייה אמ' לוי מאיר והדי כבד
 אמ' תחטאו ושיפס אמ' לוי בדין שחמדת' שחמדת' שם דבר

שתצטרפת אחריה אמרתי לא ביום השלישי הוא יתחטא
 בשלישי יכול סמוך למיתה אמשוב בשלישי אם לומר שלישי שהוא
 סמוך למיתה כבר לימוד האמה חצי מקיים שלישי אכלו רחוק מן
 המיתה יכול הזיית שלישי תרא רחוקה מן המיתה אבל הזיית שלישי
 תהא סמוכה לשלישי אמר שוב בשביעי אם לומר שביעי שהוא סמוך
 לשלישי כבר לימוד האמה חצי מקיים שביעי אכלו רחוק מן השלישי
 יכול אם לא הזזה כהר אמרתי לא אם לא יתחטא לא יטבל
 יכול שצא לטענן זריקה וחיסווי אמרתי לא אמרתי כימי נדה לא זרק
 עליו זריקה אמרתי לא חיסווי יכול שצא להכשיר חיסווי בזריקה
 אמר והזה הסוד על הטמ ביום השלישי וציון ה' וחטאן ביום השביעי
 בהזיה הוא כחור אינו כהור בתעבע' כל הרגע במה בנפש
 החל לימוד שאין האמת מטמא עד שתמצא כפשו אכלו מגנווי או
 בוש אכלו נשחטנו בוש הטימע' בכפש אדם זה הדם וכך
 הוא אומ' ב' הדם הוא הנפש ותנא ל' ישמעל אמר מנין לרביעית
 דם הבאה מן המות שהיא מטמאה שנפל הכנע במת בנה ה' איזו
 היא נפשו של אדם שהיא מטמאה חוי אומ' זו רביעית דם הבאה
 מן המות יכול כל שהיא אמת שוב בדם כמו הוא דמן שלאדם שיעורו
 צריכות רביעית ומנין לרבות דם תבואה לל פשוט מנין את
 מדבה דם קטן כולו תל' כפשו' יכול שאע מרבה שחלה והלק
 לו אמר לא אמרתי לא אשר ימות' אמה הוא דם תבואה עלוצ' דמן
 שורת נמצא תחת רביעית דם ואין ידוע כנעה יצא מצויים
 וכמה יצא אחר מיתה הרי זה מצטרף והמות שדמן מנכף
 וכמצא תחת רביעית דם אינו מצטרף וקומאת דם תבואה
 מצטרף' את משכן ל' טמא ונבלמה הואיל ונאמרה
 הזייה במשכן ובאמרה הזייה במקדש מה מציינו טמא
 שנכנס למשכן חייב כדת אמר טמא שנכנס למקדש חייב כדת
 קל וחומר משכן שקדושתו קדושת שעה אם נכנס לו בטמא

הערב אמר שמעון בן כרחס אחי שהודיתנה שהמת מבומא ^{במשא}
המת מבומא באתו ובמשא וכבלה מטומא בעגע ובמשא חסלא
חלקה תורה משא נבלה מטומא דין הוא שחלוק משא המת ממנו
אמרו לו לעזר בן סעיה כל כך מדלעדי נב אפשר לך לחיות במא ותא
שיש הרבה מבומאין במגע ואיך מטומאין במשא" הגדול
והדומך וקוליתו שלמת מטומאין במגע ובאהל ואין מטומאין
במשא וכן אל תתמה על נבלת המת שאע"פ שהיא מטומא במגע
וצאהל לא תהא מטומא במשא הא עדותה לוג וטומא שבעתיה
פרבית שיטומא במשא" הוא יתחטא יכול דובק למרת
אמלא אמרת לא בשלישי או בשלישי חטוי אחי אמר לא אמרת
לא בשביעי חטוי שנים אמר לא אמרת לא שלישי יכול תהא
הזייתו קבועה בלילה אמר לא אמרת לא ביום השלישי" וכן
תהא הזיית שלישי קבועה ביום אבל הזיית שביעי תהא קבועה
בלילה והלא אמר ופי דין הוא הואיל וכאמרה הזיית בשלישי וטומא
הזיית בשביעי מה מעינן שהזיית שלישי קבועה ביום אמר הזיית
שביעי תהא קבועה ביום קל וחומר ומה אם שלישי שאין הזייתו
כשרה ער שתפשי רכה אחרת הרי הזייתו קבועה ביום
שביעי שהזייתו כשרה ער שלא תפשי רכה אחרת איכו
דין שתהא הזייתו קבועה ביום לא אם אמרת בשלישי
שהוא סמוך לטומאה תאמר בשביעי שהוא סמוך
לטהרה אמר לא אמרת לא ביום השביעי
ולמד שלישי משביעי הואיל וכאמרה הזיית בשביעי ונלא
הזיית בשלישי מעינן שהזיית שביעי קבועה ביום אך
הזיית שלישי תהא קבועה ביום קל וחומר ומה אם שביעי שהוא סמוך
לטהרת הרי הזייתו קבועה ביום שלישי שהוא סמוך לטומא איכו
דין שתהא הזייתו קבועה ביום לא אם אמרת בשביעי שהזייתו
כשרה ער שלא תפשי רכה אחרת שלישי שאין הזייתו כשרה ער

שאלת שני

ובית הלל אחד שפית שמאי אומא משענס או משלשהאן משכ
 שוקים נידך אחת או משתי יריבים ושוק אחד הואיל ורוב גבהן של אדם
 בגבוא' ובית הלל אומא מן הגויה ומרוב הצנין או מדוב המטען הואיל
 נישט במרפקי ידים ורגלים' אדם כי ימ' באהל ישראל מטמין
 באהל ואין הקיס מיטמין באהל שכ אדם כי ימ' באהל ישראל קרויין
 אדם שנ' ואתנה צאנ' עאך מרעיתו אדם אתם אתם קרוין אדם
 ואין חומות העו קרוין אדם' דא' אדם כי ימ' באהל המרת
 עצמו מטמא באהל אין הכלים הנובעין בו מטמאין באהל לא צמקע
 בלבד' דא' זאת התורה אדם כי ימ' באהל אמר' שמעו בקו' לקיש
 אין דברי תורה מתקיימען לא צמקע שמעיתו עצמו עלהן שכ אדם
 כי ימ' באהל אמר' רב יהודה אמר' רב לעולם אימנע אדם עצמו
 מבית המדרש ואכלו שעה אחת אמר' יוחנן לעולם אל ימנע
 אדם עצמו מבית המדרש ואכלו בשעת מיתה שנ' זאת התורה
 אדם כי ימ' באהל ואכלו בשעת מיתה שנ' זאת התורה
 קא חייך וקריק רישיה ויתב קמיה דרב אמר' ליה לא תמנע
 בארץ הקיים אמר' ליה מילטקא לויט' לי מר אמר' ליה הכי קא
 אמינן לך לא תמנע תורה כמו שמותיה עצמן עליה'
 כל הבא אל האלה זה שבא מקצתו' וכל אשר באהל
 זה שבא כולו' דא' וכל אשר באהל לעשות קרקע של בית
 כמותו עד התהום' וכל אשר באהל יטמ' שבעת יום למדכו למ
 המטמאין באהל המרת שיהא טמאין טומאת שבעה בין
 אדם בין כלים' וכל כלי פתוח איזה הוא כלי שטומאה
 קודמת לפתוחו הוי אומגזה כלי חרש' אשר אין צמוד פתול
 עליו בזמן שאין צמוד פתול עליו טומא' החיש צמוד פתול עליו טהור
 הוא יכול יהוה כל הכלים מצויין בצמוד פתול ככלי חרש תל טומא הוה
 הוא שאם אין צמוד פתול עליו טומא ואם יש עליו פתול צמוד טהור' הא
 כל הכלים מצויין צמוד פתול עליו טומאין' צמוד פתול עליו

הרי הוא עבש כרת' מקדש שקדושתו קדושת עולם אינו דין שאם
נכנס לו בטומאה והוא עבש כרת' לא אם אמרת במשכן שהוא
מקבל הזייה ותאמר במקדש אינו מקבל הזייה אמר את מקדש
ט' טומא וכבר תה' ילמד משכן ממקדש הואיל ולמורה הזייה צוה
וטמורה הזייה במשכן מה מעינין טמא שנכנס למקדש חייב כרת'
אף טמא שנכנס למשכן חייב כרת' קל וחומר ומה אם מקדש שאינו
מקבל הזייה אם נכנס לו בטומאה הרי הוא עבש כרת' משכן
שקבל הזייה אינו דין שאם נכנס לו בטומאה והוא עבש כרת'
לא אם אמרת במקדש שקדושתו קדושת עולם ותמר במשכן
שקדושתו קדושת שעה אמר משכן ט' טמא וכבר תה'
וכבר תה' הנפ' היא מזייה' מושל' וישראל בשלום פי מי
נדה לא שרק עליו זה הוא שאם צדיקה אמרת' לא חטוני'
טמא יהיה עוץ טומא' הא למודן שטמא שנכנס למקדש
במציד שהוא בהפרת נפ' הוא אומ' למען ואישא' יטמא ולא
יתח' וכבר תה' ואין במשנה א' מי שלא הזזה כל עיקר' כשאמ'
טמא לרבות שהזזה נ'א שנה' טמא יהיה לרבות שהזזה ושנה
ולא טבלי' עוץ לרבות שהזזה וטבלי' ולא העריב שמש'
טמא תבו לרבות שהזזה ושנה וטבלי' והעריב שמש' ולא
הביא כפניו' הא רביעי' לפיכך בהפרת' זאת התורה אדם
אם לומ' אדם פרי לנפ' פרי לימד' הא מה אע מקיים לרבות
דבר אחד שיטמא פמת שלם א' מה אע מדב' השדרה
והקללת' וחצי לוב' דם וחצי קב עצמות ואבר מן המת א' דם
החי שיש עליהן דבר פדאוי' ורובע עצמות מדוב' הפס' ורובע
עצמות מדוב' המעך ורובע מדוב' גידו' גויה הרי אומ' טמא' נאקע
במשא' וצדקת' תבא בית שמאי אומ' רובע עצמות מן העמים
א' משכס אומ' משנה וכת' הלל אומ' כח המזיה אומ' מרוב' הבג' א'
מדיב' המעך' אמר' וחס' ופול' לעשות דברי צות שמאי'

להעלות אחיזה ומצין שהוא מדבר באבר מן החי שהרי הוא אומ' בחלל
 חרב וכי מה לי חלל חרב מה לי חלל אפ' אנוחן והל' משמע אחר הוא לא
 בא לא לבנות טמא באבר שכלפוטו החרב וק' האדם החי והאיברים אין
 להן שיעור' ומנ' שאינו מטמא עד שיחא פכריתו בשרו בידיים ועצמות
 מלאו בעצם אדם עדם שהיא טמא מהאדם בשרו ובידים ועצמות אפ'
 אבר מן החי בשרו ובידיים ועצמות יצאו הסוליה והלשון והטחול ודומה
 להן שאינן בשר ובידיים ועצמות' או במת זה אבר החלל מן המת יוא'
 שיהיה פכריתו' דא' או בעת שהפזית מבשר המת וכזית בעל שהעל
 פבשר' דא' בחלל חרב אנו במת חרי החרב כמות מנה המת מטמא לנוגע
 בו בין אדם בין כלים טומאת שבעה חר' החרב מטמאה לנוגע בה בין אדם
 בין כלים טומאת שבעה' או בעצם אדם או בעצמות המת שאין עליהן
 בשר שיהיה טומאתן במת עצמו הואיל ובעברת בהן יורת האדם את קוה
 בהן עצמאדם והן השזרה והגבלות ורוב בעינין שלמות ורוב מניינ'
 או בקבר זה הקבר עצמו כלש' זמן שהטומאה בתוכו והוא שיהיה
 בנין וקמס ואחד הכובע בהם או בבתליו הרי הוא טמא' יטמא שבעה
 ימי לימוד על כל הטומאות הפורשות מן המת שיהיו טומאת טומאת שבעה
 כמות עצמו' ולקחו לטמא עד שיהיה מתפזין לקידוש ולמטוי ולמזח
 מיכ' אג' המקדיש מי טמא יעדיך שיתפזין ויפ' האפר בצדו על המים
 שנ' ולקחו לטמא כרבו לשפול האפר מעצמו לתוך המים או שדחפן^{הצדו}
 או הרגו וככל האפר מעין על המים או שפול האפר מידו על יד הפלו
 או על ידו ואחר כך כפל למים שיחא פסול' מעפר שרפת החט' קטן
 שבית הלל אומ' מניינ' אפי' שקרף עפר שנ' ולקחו לטמא מעפר של החט'
 ונתן עליו מים חיים אלפלו שומע אפי' מים על קפי אפי' תל למי
 נדה על המים תן נדה חס כן מה תל ונתן עליו מים חיים כפי לערצ את
 האפר במים מניינ' אפי' שנינו מניינין עתה את המים בל' ונתן האפר
 על פני המים ושיערו כפי שיראה על פני המים' מים חיים אפי' מים
 כובעין והן מו מעין או מי נהר המושך מן המעיין פרס למים המוכין והמכונים

ולא יבטח פתל על גביו לפיכך חצרת שבמבייה עלמה אעפ שמורה מע
היפדין איסר מופת במחשבתו ובגבסו בזפת ופועוה פטול
ובדמותו ובחמור ובחמסות ובכל דבר המתמדה ואין מקיפת לא בעת ולא
בעופות מוטע שקומ פתל ואינו עמוד ואיפכך בדבילה שגופה שלא
חכשניה ובביצת שכלום במי פירות פרי שלא יבטח שוחר פומק זין
חויצין וכל אשר יגע על סג השדה בחלל חרש בחלל שדלפג לוקדג
בחלצ פטל לאשה שמע עובדה בתוך כעשה ומת אף חכמה שזק עלות
ידה בתוך כעשה שלאשה תהא טמאה תל כל הנגע יכל כל הימים
שחכמה טמאה אף החשה תהא טמאה אמר הוא יתחטא פוט לזר
תבן חתם האשה שמע ולדה בתוך כעשה ומטות חיה אורידה וכעשה בז
חיה טמאה טמאה שבעה והאשה כהורה עד שיצא הולד אמר רבינוסן
אמר ר' חוה אמר שמואל טמאה זו אינה מדברי תורה לא מדברי
סופרים ולא תומא אלא זל עקיפה דאמר עובר במע אשה טמא
לא אפול לו ישמעל דאמר עובר במע אשה טמאה קדו ביה רבנן
במאה ודריבנן מאי טמאה אמר רב דישעיהו בדה שמא ויצא ולי
דאשו תין לפי צדוד אמר הכי אשה נמי אשה מרגשת בעמיה
ועומא ליה לחימא טמיהא טמיהא ישמעל ומאיל עקיפה דת כמא
ופל אשה יגע עלפני השדה להוציא עובר שבעי אשה דברי
ז ישמעל ל עקיפה אומר לרבות גולל ודוסקן זף ישמעאל
גולל ודוסקן חלפתא גמיה לה זרבי עקיפה עובר במע
אשה דתומא מדאורייתא מני ליה אמר אנשעיה אמר קאן כל
הכונע במע כנס האדם אידה הוא מע שדה הוא
כנסו שלאדם הוי אומר זה עובר שבעי אשה
זף ישמעאל האוי מעיני ל לרבי עיני דם הבאה
מחמת שקימ מטמאה דברי אחר ופלא אשר
יגע עלפני השדה זה המה היל עלפני חמור בחל חרש הארץ וקחו
וישבו

חילוק
הבשר
מאי אשה
אורידה לא
מדברי סופרים
זר

לדעל

להזות על כל פלו וכלי מפלים המופעלין כגון מספודות של פדקים ואזמילים
שלדי חוטני ב'א' שלא בשעת מלאכה אבל בשעת מלאכה הריהו חיבור
לפומחה ולהזייה ומדברי ספרים אמרו בשעת מלאכה מוכן חיבור להזייה
הזיה משום שלא בשעת מלאכה ועל הכפשות אשר היו שטל פשות
במשמגע אחי גדול ואחד קטן מפלו קטן בן יומן מקבל פומחה ולפדק מן
הזייה אם כן למה עמו' ואיש אשר יטמא לעונש' ועל הכונג בעצם זה
עצם פוענדה אתה אומ' עצם פוענדה או אינו לא אבר מן החי פוענדה
או בעצם אדם הרי זה אבר מן החי אמור הא מה תל' ועל הכונג בעצם זה
עצם פוענדה שהוא מטמא בפגע ובמשא ואינו מטמא באהל' יא
ועל הכונג בעצם שחין עליו בעל כחאוני שהוא מטמא במוגע ובמשא'
או בחלב זה הדוב שהוא חשוף כמנת א'ע' שעדיין הוא מדרק ב'אחד
מאי ברין כהן שנעברה מדרקו ודוב אשר עמו או שנקדע מקבו כדגאו שמוג
ראשו או שנעשה קטרא' וזהו הכהן על הטמא כל הטמאין מקבלין הזיה
כהן גרים וזבות גדות וינדות שהן טמאי מנת חם הזזה עליהן טהור מן פומחה
מנת וא'ע' שהן טמאין פומחה אחרת של על הטמא א'ע' שעדיין הוא טמא וכ
העל מקבל הזיה' ביום השלישי וביום השביעי עדין שתייה טהור' הא
ביום ביום והזייה ביום אחד הנק' טבל את המצוב בלילה והזה ביום או שטל
ביום והזה בלילה הזייה פסולה שנ' ביום השלישי וביום השביעי ואם הזה משעה
טמור השחר פשר' וחכאו ביום השביעי ובפסבל אחר שיזה עליו בשב
טבל ביום ומעריב שמעך וחריהו טהור לערב' ואיש אי' יטמא לך
שאמרו לא יטמא איש לא לעבן עונש' כי את מקדש' טמא תנן התם נטל
בעזרה ובעלמה ממנו הטומאה וזכור את המקדש בעלם ממנו המקדש
וזכור את הטומאה בעלם הימנו זהו זה והשתחוה או ששהה פני השתחוה
ובא לו בארובה חייב' כטמא בעזרה כטמאה בעזרה מטה לך אג' ל
אעזר כהן אחי אומ' את משכ' ט' כטמא ופ' אחי אומ' את מקדש' ט' טמא
אם אינו עט' לטומאה שחוק תט' ט' לטומאה שפסע' קפתי מ' חייבי
החמיערן עריבי דתניא ל' אעזר אומ' אם נאמ' משכ' למה טמא מקדש' אם

וכי בנים ותי הדין ותי הידיוק שהן כסולין לפי שאין מיס חיים
 אל כל אחד כל חרש ואחד שאר כל הכלים אפלו כל גללים
 וכל אבנים וכל אדמה והקפנה ומגופה שתיקנה וביעת היוצרים
 וביעת הטבעיות כולן כשדים למלות בהן ולקדים בהן ולהזות מהם
 ולחוציא דמנות הכלים ושולי המוח ומגופה שלא תיסקנה וביעת התדמנות
 ושוקם שבסלב וכל חרש שנקב בכונה משקה שהן כסולין לפי שאין
 קרוין כלים ולקח אצב זה אצב שאין לו שם לנו יעא אצבין ואצב
 מדיבדית ואצב טחנית ואצב רומי ששלו שם לנוי ומעות אצב עגל
 קלזים ובכל קלח וקלח בצעל אחד כמו צחו שלשה בצעליון ושירין שנים
 וגר רומי אצב בצל שהוא ואין מזין לא בצונקות ולא בתמדות או הן
 יוסקות בצעליון שלא במלן ואצב שלתא שדה ושלעיר הנדחת ושלעג
 ושלתינומה כמאה כסול" שלתינומה מהורה לא יזה ואם קזה כשר
 ומנ שיהא אגודה נאמ כחן קיחה וטאמ לחלן קיחה מה קיחה שנהג
 לסלן אגודה דבת ולקחתם לכם אגות אצב את כחן מצותו שיהא אגות
 ואם לא אגות כשר" וטבל צעם טובל כשרי בצעליון כמי ניה שבכ"ן
 איש טהור כשהוא אומ' איש להוציא אשה וטובטאנס ואכד דגנכ
 וקטן שאין צו דעתו יפול שאצב מוציא קטן שיש בו דעתו על טהור
 כיבה" טהור אסלן היה טהור לכמעטו הדי הוא כשר למ לאוס ולנצח
 ולהזות ופא ערל כשר להזות שאינו קרוי טהור" והנה על האתן
 עי שיתכוון להזות האמת כוין להזות לפעו והנה לאחריו לאחריו והנה
 לפעו הזיותו כסולה ככפון להזות לפעו והנה על הצדדין שלפעו הזיותו
 כשרה ומאז משיות הרבה כטוביבה אחת ומזה הזיות אחת אסלן על
 מזה כאחת בין אדם בין כלים והוא שיתכוון להזות על סוף וסז שבגדין
 עליו אינו עדיך כווסה לא מזין על האדם לדעתו ושלא בלעבו
 על האהל איהא אהל שמתקבל הזייה זה אהל שלבגדי או שק או עור כמשכ
 שמתקדא אהל שנ ויפרש את האם על חוטם מיכן לעזין לזאת הזיה הוא
 טומא טומאת שבעה ככגים שנגמט צמנה ועל כל הכלים עדיך

הנגעת תטוא עיר העזרה חדים שנגע באדם שנטמא במת שיהא טמא 4
 טומאת ערב שני תטוא עיר העזרה וכל חטאי יגע בו הטמא יטמא וכן טמא
 במת לא שכם הרוח שנים בלבד זה שנטמא במת שהוא אב וישנו הכתוב
 בו שהוא לאשן בין אדם בין כלים בלתי לענין חיוב כדת על טומאת מקדש
 וקדשיו אבל לענין טומאת מקדש אינו כן כיצד אדם שנטמא במת ואדם
 באדם הראשון בולא טומאת שבעה וחשב טומאת ערב כלים שנקטר
 במת וכלים בכלים שבעה טומאת שבעה השלשי בין אדם בין כלים
 טמא טומאת ערב כלים שנגעו במת ואדם בכלים וכלים באדם שלשת
 טומאת טומאת שבעה השבעה בין אדם בין כלים טומאת טומאת ערב

זו דין פרשת ארומה שנמשל בה מלכות ומשלוכה
 ישראל ימשלו בה מלכות כרה זו מעלות שני עתה ופחפה מערים ארומה
 זו בכל שני אמת קוץ קוץ יודחפה תמונה זו מדי דאמל חיות בד ווא
 מלפי מעי תמונים אין להקצה עליה לא עז שקיבלו הארומה אשר
 בה מוס אז ין לבקנדרוס מלדיון כח היה חמי לשמעון הצדיק הוה קאים על
 רגליו אמר ברוך אהיו שלשמעון הצדיק אמרין ליה בע פלסין דידיה יהודין
 ליתתו בילתמי ומ קומי יהודאי את קאים לך אמלן סיאנת נחית לקדמא
 כדמנומה חנא חמי ונעת אשר לית עלה עליה על גא ארוס שלא קיבנה עליה
 ענן שלח קפה לא מחדסת ומקדמת ואוממי לי בשמעס ועמך לא חסדת בארץ
 ונמדה אתה לא עזר חכה זה יתקלם בן בנסי חכה שנחבת עליה כבואה
 קשה שני אמר לעבדך פל בכה והוינו אחת אמה למען אהת עתיד לרחוק
 שרה מוחיעתו וכחט אותה לכטון פשתלע בפערה וכבוח גדול בארץ
 ארוס ולקח לעז דטה מתיג באצל פי רותה בשמים חרצי הנה על ארוס קרד
 ושדף אתה פרה לעינו ויהיבת ליקצת אשא אתער דחת בל ואגדה על
 כרשה יש היא ודוכסיה ואימכה ואיסר טילופה שני הונך ועצונך
 מערבך מלחיד ומחליך מחזיקי בדיך וערצי מערבך וכל אנשי
 מלחמתך אשר בך ובכל מקורך אשר בעודך ימח בלב יגיס בוס סמלת
 אמל שמעול ציר יעחן אמל אותה שהן ויקח אחרי וכאו וכיבאן בקהילין

מלך קדש
 כ"ה

נאמר מקדש למה נאמר משכן: אם נאמר משכן ולא נאמר מקדש ה
היית אומ' על משכן יהא חייב שהרי משוח בשמן המשחה על מקדש
לא יהא חייב לכך נאמר מקדש: ואם נאמר מקדש ולא נאמר משכן ה
היית אומ' על מקדש והא חייב שהרי קדושתו קדושת עולם על משכן לא
יהא חייב לכך נאמר משכן: ו' לעזר הכי קא קשיא ליה מיכיו משכן
אי קרי מקדש ומקדש אי קרי משכן ולי קראוי למתב' אם חזון עין
לטומאה שבחוץ תכהו עין לטומאה שבפנים: בשלמא מקדש אי קרי
משכן דכתיב וכתתי במשכב בתוככם' לא משכן דאי קרי מקדש מ
מנא לן אילימא מדיכתיב ונסעוהו הקהתים נשאי המקדש ההוא בארץ כתיב
לא מהכא ועשו לי מקדש וכתיב ככל אשר אצו מרא' אוחי את תכלית
המשכן: והיתה לכם לחק עול' נאמ' כתיב חקת עולם ועל' להלך בעק
כבוד חקת עולם מה חוקה החמורה להלך בגדי לבן אף חוקה האמורה כתיב
בגדי לבן מיכין אמרו ספריה נעשית בגדי לבן ואם עשייה בגדי זהב
או בגדי חול' און שהיה מחוסר בגדים הרי' און פקונה' ומזה' א' מית
הטיה יכב' בג' און חפתי מוצר במטה על הטמא לטהרו שיהא הו' א'
טמא אם טיהר אה' הטמא קל וחומר שיהא הוא טהור אם כן למה נאמ'
ומזה' מי הכדי לשיעור שהנוגע און הנושא מי פרה שיש בה' כרי
הזייה שלא לערך טמא ומטמא בגדים עד שיפרוש ממטמאין שנ
יכבס בגדין ופמה שיעור הזייה כדו להטביל ראש' גבעולין: ומזה'
מיהנדיה בזמן שדיווין מי ניה קודם שיעשו מצותן הן שלטמאין
לנוגע בהן און נשא' שלא לעורך אבל לא אחרי שעשו מצותן:
והנגע במי הנדיה א' מי ניה שאין בהן כזי' הזייה שהן מטמאין לבדי
שיגע בהן בפר' שהיו' שלא לעורך ב' אדם בין כלים צמגע ב' ב' ו
ואיטן מטמא במטמא ואיטן מטמא בגדים בשעת מגעו שני טמא
עד הערב ולא נאמ' בו כיונס בגדים' וכל' אש' יגע בנה' טמא יטמ'
אן כלים שנגעו באדם שנגע במת שיהו טמאין טומאת שבעה
וכן הו' אומ' להלך וכבסותם בגדי' ביתם השביעי וטהרתם' והעש'

הנגעה

כי ביום יכפר עליכם ומען שמותיך של צדיקים מצדית דבת ויקברו את
 עצמות שאול ויהונתן כנו לעתך אלהים לארץ אחרית ותקבר שם סמוך
 למיתה קבורה מיין אמרו אין מעוזן מצדה שלא שיה ברוח לישם מפני
 הכבוד מעלן גמרים שב ותמתשם מרים ותקבר שם ולא היה שם מים
 לעדה שפון שמותה מדיש נסתלקה הצאר וירבחה עם נש למודין
 הן ישאל לעשות מדיצה עם משה ולא שמשו בלבד לא אפעס השכינה
 על אשר דבו בני ישראל אתך למנות שם אחרון ובערכו זן מדת בינונים
 שממנו חציב עליה פגופ ויבא משה ואהרן מפני הקהל שצוק שו למקל
 באבנם אולי שגמלת שצנה שב וירא כבוד י אלהים וידברק למשלוח
 אמר לו משה למה אתה מתענת בדבר קח את המטה והקח את העדה עשו
 במעמד כל העדה ולביטתם כלי של אחרון היה שם מכתלה מים נכדי
 שידעו ששפטת ביטתם דא ויבא משה ואהרן הקהל הין וישבין
 וכוין בפעם וישאל כוכין בחוץ ולא ידע פת משה עד ששענה כב נקו
 מצלו ואמרו לו עד אמת אמת בוכה אמר להן והא אצבה על אחות שמגדה
 אמרו לו עד שאתה בוכה על נפש אחת בכה על כן שאין לכן מים לשטרות
 מוד עמוד ויצא עמדת וראה הברא יבישה והן מריבין עמו אמר לא כך אמרת להן
 לכם לא אנפל לבדי שאר אתם מוד פעם הדיבור על משה ועל אהרן
 להם כע ממש בעמא וחתש וישבין ומתאבלין על שקינה קח את המטה
 והקח את העדה וירדתם אל הסלע לעינתם ממקום שיאמרו לכם
 הוציאו לנו מים משם הוציאו לכם מה עשו ישראל אמ' משה הוה קח מפר
 את המעיינות שבבדבר ויודע איהו אצן שיש בה מים ואיהו אצן שאין
 בה מים והולך ומעמידנו על השן ואומ' שהוציאתם לכם מים מה עשו
 לקח דא שכל שבת ושפט אצן צידן ואמרו לו אס אתה מוציח לנו מים
 הוציח מנו האצן ויש אמרו עמדו פון על אצן אחת ואמ' לו דעו כו
 שתוציח לנו מים מן הסלע הזה אמ' משה בלבו אוילי לפתח לה ויציא שגמא
 דה סלע מים ומצאתי מתביוש בסעיה מה עשה תפק המקל בדיו שן
 ויקח משה את המטה מלפ' ו' והענין על הסלע והתחיל מוציח מים יש

אף הם יכלו בלב ימים ביום מכלתך במושאו בה ישראל ככה או ישראל צפת
צפון כי למה פורה סוף ישראל אדומה או ישראל צפת אדומה עינים
מפנינו תמימה או ישראל צפת ונתתי תמות אשר אין בה מוס או
ישראל צפת כלה יפה רעית ומוס אין בק אשר לא עלה על זה
דורו שליומיה שלח קיבול עליה עולן שלקצבה שנאלפה לו אל
הקדושים אדברה אותם ש הגה ידעו דרך ל משפח אהיה אך
המה יחיו שפרו עול נתקן מוסדות ונתתם אותה לעשר הכה
זה ידמוהו שג דברי ילמיהו כן חלקיהו כן הפה אש בעל והוצע
אותה למח למח ועמח הקל לצבל ושחט אתה לפטו ואת

לשע

סמיה

בב עקרהו שחטו לפטו ושדף את הפרה לשפן כמון שפוח
וישרת את צות ש את ערה ואת בשרה ואת דל על סל יש ואת פלבת
יהי את פלבת הגדול שרף צחש ולמה הוא קורא אותו בית הגדול
לא זה בית מדרשו שלרבן יוחנן בן זכאי ששם מתבין גדולתו שלרבי

לעיניו

ולקח הכהן עץ ארז זה נבוכד נצר ואזוב ושפ תלעה זה חנניה
מושא ועדויה ונשליך אל תוך של הפ למה יתרו לבן אחיו נצח דני
ואסף איש סהוד זה הקצה דפת ציר סהוד על כפ
את אפר הפרה או גליותה של ישראל והערה
מח למי במי פה זו יוש שהיא פחודה והיתה לעדת בני ישראל לפי שבעו
האויש של אויבותיה ומיפחיה על פניה נדון אבל לעמוד לבוא הקצה עני
לפניהו שן וזרחה עליו מים טהור ופוחתם כחום יוצאן בעוש נלמ
מדבר ען בחישה הדאש שעת מ היתה ודאש חדש טמך היה ובו בפרק שלח
חשה מלך כס חקיש אמר אדום וישב העם בת כן מקום שני שיער עדה שלם
את מוצא מרמלה נכראת קדש עין משפט שן ויצא אל עין משפט היא חקיש שענו
משה לטול משפטין בקדש על ידי העם ותמות עם מרים אמר אצא בר
כהנא מפת מח נמנה מותת מרים לפי שהיא חנה הג לא מלמד שפושט שאמר
הפרה חכבר כך מותת מרים אמרתי אמרתי חייא בר אצא באחד בעין ממך צנן
שלמה דין מפת מה הוא מזכיר מותת מרים הכהן לא מלמד שפושט שיוס
הפגרים מפת כן מותת של עדין אפלת ומן שיוס הפגרים מפת שפ

א ואת כפי הפיה
בית כנסיות
עוד שות
שואר ד לין בה
שליח
הוא
הוא
הוא

גם כענין שנהפך צור ויזובו ואין לשון זיבה לא מרמז כמנה דאת אמר ותטה
 כי יזוב זוב דמה אמר לו הקבלה לסלע מפני מה הוצאתי דם אמר לו מפני שהצני
 משה אמר לו הקבלה למשה למה הכות אתו אמר לפני כדי שיוציא מים
 קצום אמר לו וכן להטות אמרדך לך והלא לא אמרתי לך לא להצדי לך
 שני ודברתם אהסלע לענין או אמרת לך ולא נתן מימיו יטה לקה' אתה
 מצוה על ישראל בעדה השפט עמיתך ואתה לא דנת את הקולע
 בעדך אהכית צונו ליתנה לא הוא שבידך במצוים ובדל את ישראל
 עמך כענין שני ויניקוהו דבש מקלע בשביל שעשה טובה עס בע תלקוהו
 ולא עורא ש אמרת להן שמעו נא הצורים עשיתם שופטים ועשיתם
 עצמך חכם ופקח אין דיעם שלחמנים להלך עם השופטים לפיכך
 אין אתה ככנס עמחן לארץ שכלפן לא תצואו' אחרי כן אמר לו הקבלה
 לסלע הדי עשיתו דיבך הכוך את דמיוך לכנסו ועשה כך שני ההפכי
 הצור חכם מים אחרי כן הצנו משה פעם שנייה והוציא מים שני
 ויך בעשה את הסלע במכרותו פגמם ויני' מים רבים' ויאמ' לא
 מש' ואלהו ישן לא האמנתם זה שיה' לבן וראו מפגלות אהוס כורא
 עלילה על בע אמר אמ' ל' יהושע בן קרח אף הנוצרות שאתה
 מביא עלינו בעלילה אתמביאן' בוא וראה כשצרא הקבלה ענלמן
 מן יום הראשון ברא מלאך המוות מעני אמ' ל' בדכיה וחשך עלפני
 תהום זה מלאך המוות שמחשיך פעון שלבריות ואדם נברא
 ביום ששי ועלילה כתיבת בו שהוא הביא מעיתה לעולם שני ביום
 אכלך מג' מות תמות למה הדבר דומה למי שביקש לגרש את
 אשתו קודם שיולך לביתו כדב' גט ככנס לביתו והגט בידן מביא
 עליה תעללה ליתרון לה אמ' לה מזב' בוס שחשתה מזבה לו ביון
 שכסלו מידה אמ' לה הדי גטיוך אמרתה לו מה פשני אמ' לה
 שמזבת לי בוס פ' אשר' אמ' לו כבר היית יודע שאב עתודה למזוג
 לך בוס פ' אשר שכתבת גט והבאת בידך אף כך אמ' אדם לפע הקבלה
 רבובו שלעולם עז שלח בראת העולם קודם שני ל' שנה היתה תנה

והכה הקלע שני ויאמר שמעו נח המורים מהו מורים שאתם מלמדיו
 למלמדכם כמה אמת יורו משפטיו לעמך ויהשקית את העדה
 ואת בניכם מן השתורה חסד על ממונן של ישראל וינקח משה את
 ודברתם לא הקלע את הקלע אמר להעבד פמיין קבירה קטנה הידת וישאל ששים
 רבוא ועומדין שם לא שהחזיק הממונעט את המדובה ודפנותיה ומתכל
 העדה הקלה לא לתח אהמש אמר לעזר זה אחי מן המקוון שהחזיק
 הממונעט את המדובה ודכות יקוון המים בכוהק שבעולם אדם מפכה
 כלו מלא לתוך כלי ייקן שמה הוא וכול לפנות כלי מלא לתוך כלי מלא
 והכא כל העולם כולו מים והוא אומ' יקוון המים לא שהחזיק הממונעט
 את המדובה ודכות קחו לכם מלא חפכס פח כב וזרקו מנ' אמר
 חוטא לח דאמי ההוא דקמין לחהוא דחפן החוה דחפן תריי בההוא דקמין
 ארבעה חופטין תמנעא קומטין לא שהקבירה היה מוססן ומהרן חוטא ומשה
 זכרין ואיתקמ' וזהו משה השם צבת אתמלא שהחזיק הממונעט את המדובה
 ודפנות אמ' יוסי בר הלפתא אך התנד ממה באמה ורחב המשים בחמשים
 וישאל ששים רבוא עומדין שם לא שהחזיק הממונעט את המדובה ודפנות
 ויאמר יהושע לפעיל גשו העד' חוכר אמ' ש' דקס' בין שני כדי הארון ור' חמא
 ביר הכנה אמ' קמין בין שני כדי הארון ור' בני אמרי עמימין בין שני כדי
 הארון והודי ויאמר יהושע בשאת תדען כול חי בקרבכם אמ' להן מתוך שהחזיקו
 אתכם שני כדי הארון יודע אכ' ששכנתו ביניכם' אמ' בות המקדש דמין
 תמין עומדין עמפס ומשתתוים לווחים' ל' שמה בר יינא בשם ל' אחא
 מרבע אמנות לכל יד כדי שלא יהיה אחי מוח שומע קול חכור
 מתפלל' אמ' בידו שלם כ' דבת בעת ההוא יקראו לידו שלם כסא ע' ונקו
 איה כל הגנים' ויאמר להם שמעו כה המרים חין לשון מורים לא
 עומים בצנען שכ' שיתה מ' מנרה להם' שפן בלשון יוני קנדין לשונה מורה
 מלמדי שצנען עלוהן (הדחה להן) פנים שלזעם ואמ' להן תייתם סבורדין שון
 הקבירה יבול להוציא לפס מים מן האבן הזן שב' המס' הקלע הזן כנל' למים
 וירם מנ' את ידו ניד את הקל' פון שהפדה את הקל' כעס בתשונה הוציא

לך ואשר לחך אלכרעה מה אמר אותו כשעצ מר ע אשר אשמע בקול
 ביון שהביות עליו עשר מכרות אמר ע אשר אשמע בקול הידיך
 משה לא מרע צי עול ואדם מרע צי עול למה היה משה דומה
 למלך שמקל את בנו לפדוהו והיה מצוה אותו ואמר לו אעתיקוה
 לבני מורה פעם אחת הקטנו דרור אותו מורה מה דין לושבא
 מורה אמר לאוצר בהדיך לישעא יוכאי עאזין לשטיא מורה אמר
 לו המנהך בכל ימי הייתי מצוה אותך ואמר לך חלתי קורא לבני
 מורה ואת קורא לבני מורה לית עסקיה דעלמין להלך עם שכי
 כך אמר הקצה למשה בכל יום הייתי מצוה אותך על ישראל ואמר
 להם שמעו נא חמרים לית עסקיה דעלמין מנהלך עם שטיא לפן
 לא תביא און כל כך אה לא תביאן לית את ולא אחור ולא אחותך עלן
 לאדעא דישרא יען לא האמענתם בי להקלישע ופי אידיה
 חילול השם היה פאן לא לפי שפעם עליהן במקום שאינו ראוי
 לפעם שהרי לא שאו מיים לא מתוך עמא ודחוק גדול והיה פעם
 במעמט כל ישרא העלה עליו המקום פאן חילול את השם פריבים
 ואמר לו יען לא האמענתם בי להקלישע וכך הוא אומר להלך על אש לא
 נפש אותך בתוך בני ישראל וגזר עליו בגדה ובשבעה שנים יכנס
 לארץ שן לפן לא תביאו את הקהל הזה ואין לפן אה שבועה לפן
 נשבעתי לבית עלי המה מי מריבה המה שראו אסטאגעע
 פדעו ופעו שראו שמושיען של ישראל פופע במעם ולא ידעו שען
 מלי במריבה הוז נדון אשר רבו בני ישראל את אה רב
 חסא בולמעט כל העשה מריבה עם לבו פגושה עם השכיבה
 שהדי לא רבו לא עם משה שן יוכב העם עם משה והעלה עליהן
 הפל באן עשו מריבה עם השכינה שן אשר רבו בני ישראל אה
 ואמר כן לא רגו עליהן הקצה באותה שעה לא עשה עמדה למעטן
 עדי שיתקדש שמו בעולם שן ויקדשם ודקע להם את הקלע ויטאו
 ויפיקו להם את המותק דקע עגרים במידים וישק בתחומות

פ קווי
 למעשה מורה
 א חכמ

בגין
 שעל
 ידי המוס
 הוק בענין

אצלך וכתב בה אדם כי ימות בזה אולי שהתקנת מות לבריות לא
כתבת בה כך לא באתה לתלות כי את העלילה וכן את מוצא במשה
שאם לו חק' לא יראה איש באנשים אין איש לא משה שז' ואיש
משה ענין מאד האיש המקוים באנשים וכן הוא חומ' לו עתה תראה
במלחמת פרעה אתה דווחה ואין אתה רואה במלחמת שלשים ואחד
מלך וטון שאם לישדא שמעו עת חמדים אמ' לבן לא תביאו את הקהל
הזה הוי גורא עלילה על בע אדם דא זה שה' בה אמ' משה
מצאן אבותיכם בי עול' אמ' הקב"ה לוישראל אבותיכם לא מצאן
בי עול ואתם מצאתם בי עול' אדם הראשון לא מצאן בי עול ואמ'ם
מצאתם בי עול' למה היה אדם הראשון דולכה לחולה שנכנס אל
רופא אמ' לו דכה פלג אכול' ודבר פלג אכל תאכל ופיון שעבר על
דבריו גרם מיתה לעצמו ככנס קרוביו מצלו אמרו לו תחמוד
שהרופא הזה עיבר עשך מדרת הדין אמ' להן חס ושלום אע הוא
שגרמתו מיתה לעצמו כך היה מצוה אותו ואומ' לו דבר מלך
אכול ודבר מלך אכלתה כל ופיון שעברתי על דבריו גדמת מות
לעצמי כך כיון שאכל אדם הראשון מאותו האיל ונתחייב
מיתה כפנקו אמרו מלאכי השדה אמרו לו תאמ' שהקב"ה עיבר
עליך מדרת הדין אמ' להן חס ושלום אע הוא שגרמתו מיתה
לעצמי כך היה מצוה אותו ואומ' לו מפל עין הבן אכלתה כל ומעין
הדעת טוב ורע לא תאכל ופיון שעברתי על דבריו גדמת מיתה
לעצמי דבריו שנים אכל אמ' מות תמות פדעה לא מצא
בי עול ואתם מצאתם בי עול' למטה היה דומה למלך שהלך לו
למדינת חיים אמ' להם שהיה לו אצל בן ביתו
לאמר יתן לי חסד וחסד אמ' לו תלך כל גרמתי
שחמתי ואתה עשית ואתה עשית ואתה עשית
כלום לא עשית ואתה עשית ואתה עשית ואתה עשית

ואגרות בפני עצמן אמר להן הקב"ה לישאלו בע כל דבר פומא
 וטהרה שאתם אומרים לפני קולכם ערב עלי לכך נאמ' חברים מני'
 לקח שמ"י דא' חברים מקשיבים לקו' אמ' הקב"ה לישאלו הן
 הגביתו קולכם בתורה כדי שישמעו חברים אל מלאכי השרת
 ותנו דעתכם שלא תשטחו זה את זה ושלאתקעו זה את זה ושלא
 תביישו זה את זה שלא יהו מלאכי השרת אומרים תורה שנתת
 להן אינך מקיים והרי איבה ושנאה ותחרות ביניהן בד קפרא
 אנכי למד' הוא קורא למלאכי השרת חברים לפי שהיו ביניהם
 לא שנאה ולא קנאה ולא תחרות ולא איבה ולא ריב ולא מצות
 ולא פלגות ולא חלוקה הו"ל עושה שלום במרוצתו וישלח
 מלאך ויוצי' ממנו מלאך זה משה שבין מציון שהנביאים קרוים
 מלאכים וכן הוא אומ' ויעל מלאך ק' מן הגבל אל הכנפים וכן
 מלאך היה אמ' ל פימ' וחלא פיטחם היה ולמה קורא אותו מלאך
 אמ' ל פיטחם כשהיה רוח הקודש שורה עליו היופכו בוערות
 כלפינים ואומ' ויאמ' חגי מלאך ק' במלאכות ק' אף החכם נקרא'
 מלאכים מטעם שהן מציינים עצמן כמלאכי השרת
 נעבדה נא בארץ לא נעבד כ"ל ופירש אין חנו מעקמוי הדרכים
 לא מפני שיהיו שנה ולא בשביל פרימו שלחזר לא בדרך המלך
 שנ' דרך המלך נלך לא נסה ימין ושג' מה מלך טרם לעשות
 לו דרך ואין מצויין בידו אף אנו כ"ל מה דרך המלך אין לה
 שיעור אף לנו כ"ל ויאמ' אין אדם לא תעבורו בי פ' עוב
 כששפח לו משה אמ' לו אפילו יש לך פטה כ"ל זיי קול אחד אנו
 צווחין קמיקוושא ביה ומפיל לך ולחיי לחטך לפענן למה שהוא
 פטריקון שלנו שנהקול קולי עקב אמ' להן אתם בטוחין על קולכם
 אף אנו בטוח על פטריקון שלי שנ' ועל חרבך תחיה לכך הוא
 אומ' פן בחרב אצ' לחי' ליון ששמעו בך הליחהו והלבו להך
 שעדיין לא נתלאת סאתו שנ' ויט' וישחל מעליו וכשתתמלא

רצה ויזיא נחלם מכלע ויודף פטחיות מים ואף לעמוד לבא
עושר להיות כישלחסח על עפיים נהרות ובתוך בקעות מ
מעצות אשם כמכר לאקסדים וארץ ציה למועמי מים אמ
ל יודהכבט ראשוך כך גוא אחרון מה ראשוך כולבן ויקח
משה ארצת וארצב וירב עלמל כל גוא אחרון עב ורופב על
חמורל מה גוא ראשוך במאמרו הרב שנ הלדנב ארצה אומר
כך גוא אחרון נברוח שפתיו ומיתרשע מה גוא ראשוך הוציא
למדבר כך גוא אחרון הולכתיה חמדברי מה ראשוך הוציא להם
מס מסלע שנ ויך את מסלע כך אחרון כי נבקעו במדבר
מים מה ראשוך וע הלך לטניהם כך אחרון ויעבור מלכם לנניהם
מה ראשוך עשה נקיס ונמלאה כך אחרון כומי צותק מארץ
מצרים אלאכו נמלאות וישלח משה מלאכים מקדש אל
מלך ארזים אמלו אעפ שארחה שופט מיכן עד עפשא אנו נקנן
כך מנחם ארחה שנסה חזי אחרון ישראל ארחה ידעת אתה
חלל אש מצא זו מלחמת עמלק ונצעה אלף וישמע
קלט אין אנו נשעטן לא על חרב ולא על מלחמה בענך שנת
כי לא בן שתי אצטח וחריב תושיעיני אין לכן לא הקול שחבטו
חוטו אצותינו עליו שנ הקול קולי עקב וכל זמן שאנו ענעדיך
להקבה מתוך צרה הוא עונה אומבן בענך של פי קאהיק בכל
קדאכו יליו ואגל חליך זעקו ונמלפון וואמי שונתי שמעתי קולי
ואין אכן מקלין לא בקול שנ קול עופיך נשאו קולי הימיני צפה
קולך וקולך ערב לפע חקבל שנ וערב עליו שיחי ולא עוד לא
כויכול שמתחזה לי שנ חיושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך
העמיעיני היושבת בגנים זו פכסות ישראל שהיא דומה לגנה
קטנה בין גנות גדולות לפיכך אין הקבלה מוקד את גנותו ביד
אחרים חברים מקשיבים לקולך השמיעיני או חפז ותלמידים
שחן מושפן מקרא בצב עמנו מוריש בנע עמנו הרב

זה הדין

קרא עוז שמואל בשלושית ויקם וילך אל עליו ויאמר הנני כי קראת
 לי ויצק עליו כי י קודא לכנע' במה הציק על אמ' אן היה אדם קונו
 לן מבחוקן היה לו לצאת לחוק ואל היה אדם קודא לן מבפנס היה
 לי לשמונע תחלה שאני קרוב יתר ממנו דתכן הכהנים שומדין מ
 מבפנס וחלונים מבחוק אין זה אלא קולן של הק' שכל הדוערבו
 להשמיעו הוא משמיענו מיד אמ' לן שוב שפב והיה כי יקראך
 ואמרת דבר ק' כי שומע עבדיך הוי ירע' א בק' נפ' אמ' ל' אבהו
 ולא סוף דבר לא אפילו שנים עומדין פאחד והדיבור לשניהם כל
 הדועה להשמיעו הוא שומע והשפ' אינו שומע מצד עכ' הר' א
 משה ואהרן עומדין פאחד והדיבור לשניהם משה שומע ואהרן
 אינו שומע מנ' משה שקרינו בענין ויאמ' ק' אמ' ואל זה בהר
 ההר יאסוף אה' אל עמיו אלו היה אהרן שומע היה אומ' יאסוף
 אהרן אל משה שומיע והוא אומ' לאוה' הוי ירע' א בק' נפ'
 דרש רבא מני פילג' לשטוף תעלה ודרך לחזק קולות אמ' הק' ב' ל
 לאיוב הרבה טען בראותי בעבים וכל טיפה נטיפה בראותי לה
 דמוס בפני עמיה כ'י שלא יהיו שנים יוצאות מדפוס אחד שאמ' ל
 שנים יוצאות מדפוס אחד מטעם ששאר את הארץ ומחברת ארץ
 פירותיה בין טפה לטפה לא נתחלק' ל' בין איוב לאיוב נתחלק' מאי
 משמע דהוי תעלה לשון דפוס הוא אמ' רבא בר עבא דאמ' קרא
 ויעש תעלה בבית פאית' ודרך לחזק קולות הרבה קולות
 בראותי בעבים וכל קול וקול בראותי לן שבילבפס עצמון כד' י
 שלא יהיו שנים יוצאין משביל אחד שאמ' לן שנים יוצאין משביל
 אחד מודיבין את כל העו' כולו בין קול לקול לא נתחלק' ל' בין
 איוב לאיוב לא נתחלק' לי' הוי ירע' א בק' נפ' ר' יס' ער מקדש
 תאנא י' שנה ישבו בקדש שז' ותשבו בקדש ימ' ר' ולבסוף נסעו
 ויאמר ק' אלמ' ואלה בהר ההר תכא הוא ה' ההר הוא ה' הר
 העברים ר' יא' חד נק' תוא ראש הפסוק ולמה נקראו לו ארבעה

סאתו ויפקד עליו עובד כענין שפך עובד בית אדום אין ישראל כן
 כושטין ייחזק תתלה לא בן שן אדום נמוכד משלח יום ואגודישו
 הכבד אגוד עשו' והומר ועטו מושיעים בדר צוף לשפט אר
 הר עשו ודומה לן הטלובה' כן יאמר בעל הרחמים

ויסעו מקדש

מלשות היסור אשר עדין מוכן פסא' אשר הכל למעשהו בחמתו בראו'
 ומאין אל יש בכוח גדולתו הושיאן' ברא שחק וחילו והוצא בעמך צבאו'
 ולשמש שם החל ומקצת השם מוצאו' כחית אשר יצא מחופתו ומחמתו'
 יש יש כגבור לרוץ ארצה בראו ונצאו' הוסיף אדרום וקובל עמך ש' מלאו'
 יום ליום יביע אומר ויחבדעך במצאו' ויאמץ הללו שם' מוצנה עמך ע'
 יראה בענין אלו העבדות' מביא

ויפדנו בחטתה מנלמות' ויעלה למחלותי רפואת' ויחיה רחוקה העמות'
 ויקרב צדיק קץ הנלמות' ויאסוף נגזותי טהרות' ויכלנו טהרות ומדות'
 וישפוך עלינו נבואת' וישמיענו בקול חן ורחמים' כעל ירעם א בקולו
 נבלות' זה ש' ירעם א בקולו כבלות' מאיר
 אומר בוא וראה כמה נלמות עשה הקל' בקולו שהרי הקול שפן
 בן קול' בכוח קול' בהדר קול' יחיל מדבר ואומר בקול מים
 רבים בקול אשדי בדרן מהן אמו במשה וישמע את הקול מוצר
 און' אליו חיים שומע לא לכל ישראל יכול שהיה כמוך תל' הקול'
 שאין תל' הקול ומה תל' הקול אה הוא הקול המגולש בפתובים'
 אס' כן מוכן מה זה שומע וזה אינו שומע לא של שקט' רועה
 בן שומע הוא שומע והשאר אינו שומעין הוי ירעם א בקולו
 כבלות' דא ירעם א בקולו כל אמר מאיר ופי אינו בלאים
 כעשים בקול אה שרועים יעם צמודים זו ואחרת סמוכה לה
 אינה שומע' דא ירעם א בקולו כל אמר לעד בן מידת
 בוא וראה כמה בלאים בקול משמול שהרי בל' בן וינסף חל'

יגל

והיו ישראל רואין אהרן באותה גדולה ואומ' ניט ליה רוח הקודש חמשה
 וניתנה לאהרן כיון שהגיעו לזה מונע ביקש אהרן לעבוד ולא העזר
 משה אמ' לו אהרן אמר לי מה שצריך הקדש' אמ' לו המותן עד שגיע
 להר ההר' כיון שהגיעו להר ההר אמ' להם משה לנשיאים המתכונ
 לנו כאן ואע' ואהרן ואלעזר נעלה' עם שלשתן אמ' לו אהרן למשה
 איזה דבר צריך הקדש' אמ' לו שמו פקדון ישלן להקדש' בידך אמ'
 לו הין אהל מועד' וכל כליו מופקדין ביד' אמר לו שמה כר מסר
 לך הקדש' אמ' לו ופי' אחד נר מסר לי' והלא שבעה נרות מקד' לי'
 אמ' לו שמה דבר שהוא משולב נר השיב אהרן ואמ' נר ע' נשמה
 מדם' שמה הגעזמט להיפטר אמ' לו הין באותה שעה הברך
 משה על לבו והיה בוכה לפי יחיל בקדש' ואימות מות נמלן עליו'
 ויטעט משה את אהרן את בגד' מלמד שפשם שנעשה
 משה קמ' לאהרן בחייו כך נעשה לו קמ' במיתתו כי עז העמידו
 משה לאהרן על הקלע והפשיט בגדי כהונה וחזר והלביש את
 אלעזר בכו ופי' היאך היה משה יכול להפשיט את אהרן בגדים
 כסדרן והלא העליונים הן העלונים לעולם והתחתונים הן התחתונים
 לעולם אלא מעשה נסים עשה לו המקום לאהרן במיתתו
 יתר מחייו העמידו משה על הקלע והפשיטו בגדי כהונה
 ובגדי שכיכה נלבישין תחתיה' וילביש אותם את אלעזר בכו
 ופי' היאך היה משה יכול להלביש את אלעזר בגדים כסדרן אלא
 כבוד גדול עשה לו המקום לאהרן במיתתו יתר מחייו שנלבישו
 בגדי שכיכה ותולה למטה חזר משה והפשיט את אהרן בגדין
 כסדרן והלבישן לאעז' כסדרן' ויש אומ' שהיה מפשיטו והיד'
 בולעו' וימרת אה' שם בראשה הר' פשה פשיטו' בגדין יפי'
 הלבישו באחרונה בגדי מיתה ואמ' לו אהרן אחי עלי למטה ועל'
 אמין עיניך ואימין פשוטו את דגלך ופשיט' אמ' לו משה אהרן
 אחי אשכיו לאדם שהוא מת במיתה הזו לפי נאמ' במשה כגשר

שמות ל' שהן מלפני מתכונות עליו זאת אומרת קרא על שמי וזה
אומרת יקרא על שמי' וא' הרהר הך שמתכוונת שלשה הרי כ'
משח ומתהר ומרד' יאסך את אעמיו כל הדורות נאמרים לעומ
הדומה להם' העריקים נאמרו לך אבותם והשנים נאמרו אל
זר אבותם' כי לא ופא' הא גדדה גדדו ושבוה נשבעתו -
שאין אתם ככסף לארץ וכך הוא אומ' לכן לא תצואו את הקהל ואין
לכן לא שבעה כענין שנוצן נשבעת לבית עם' על אשר
מדידתם אתם וכימה הקדויה היתה שם לא כיון שראו ישראל את
משה שבעם עלהן כששאלו מוס' אמרו אפסר שמשח כועס עליך
מעצמו אולי שבעם עליו הקצה ותלה לא היה הוא כועס עליך
ולפי שלא מצונו שבעם עליו הקצה באותה שעה ומשה הוא צועק
עליו מעצמו עד שדימו ישראל שהקצה בעם עליה העלה עליו
הכתוב המרה עליו שבעה' לאו מדינה לא בשביל הדל ולא
בשביל ד' לא בשביל מדינה לכוך ערך חפז למרמ' חפזם בכל
מקום כד' שלא אמרו צאי העולם עונות אחרות היו בידן' קח
את אהרן' אמ' לוהקצה' למשה לך ופיס את אהרן ואמר לוהגיע
זמנך ליפטר מן העולם אמ' לטען רבונ' שלעולם היאך את יבול לומר
לכך אמ' לוהקצה' משה כבוד גדול זה הוא לאהרן שלא יאמ' לו אחר
ועוד שלא תמסר נשמתו ביד מלאך המות' ויעש משה כאשר
צוה' ש' מרה עמה משה' בכל יוסהיה מנהג שהנשיאים משפירין לו
לסתחן שלשד' ולשד' וכל הנשיאים באין הסתחן שלאהרן ואהרן
בא עמקן לסתחו שלמשה' אותה היום עגוי משה וקרא ללפני
ואעזר ללשתיים ופאו מולך לסתחו של אהרן כיון שיעצ אהרן אמ'
לך משה לך לאהרל מונע' בס' לוס כשהיו מנהל' היה משה גם
מהלך באמצע אהרן מומיכו ואהר' משה' והנשיאים
מיכאן ומיכאן וכל' שה' אהר' אור' היום העחו
לאהרן באמצע משה מימיכו ואהר' משה' והיו

מיום הולדו כלבית ישראל למושה במלך חקד האנשים בלצד עז
 ויבנו בעיני ישראל את משה הכל לאחדן במלך לחקד האנשים והנשים
 שנכלב ביתי ולמה שלא היה אומי לאיש עבדתה ולא לאיש קדמ
 אא אוחב שלום ורוח שלום שנ בשלום וצמישור הלך אחי ודבים
 השיב מען וישמעע הפענע מלך ערד זה שה שמענפי
 נאמה אפי ואין מעמם לי כל איבי שמי וענע ששון רצון פדרין
 קרייה באומות העולם את מוצא טון שברמו העוכות וככנסו הקנים
 לירושלים גדלו שבכל מקום שיהו ישראל בורחין יהו מקבדין אותך
 בקשן לצרוח לידום ולא העחו להם שכ טה אמר על שלשה פשעי
 עזה ועל ארבעה לא אשיבון על הקלונם גלות שלמה להקביר
 לאדום בקשן לצרוח למזרח ולא העחו להם שנ על שלשה פשעי
 דמשק ועל ארבעה לא אשיב על דושים בחרועות הברזל ארז
 הגלעד לצדק ולא העחו להן שכ טה אמר על שלשה פשעי צד
 ועל ארבע לא אשיב על הקבירם גלות שלמה לאדום ולא זכרך
 ברית אחים למערב ולא העחו להן שנ משא בערב ביער
 בערב תלינו ארחות דדעם אמ להן הקב"ה הא אבישתם אפכון
 אמרו לפכנו רבון של עולם לא את הוא שעשית מושלן להן
 למלך שנשא למטרונה והיה מצוה חותה ואומ לה אל תשוחי
 עם שכנותיך לא תשלין להן ולא תשלין מטהן פעם אחת הנשאל
 אותו וטרדה והוציאה מתוך פלפון שלו והיתה מחדדת על
 כל שכנותיה ולא היתה אחת מהן מקבלת אותה אמ לה המלך
 הא אבישת אתך אמ לו אומ המלך את שהות שעשית לא כן
 היית מצוה אותי ואומ לי א תשוחי עם שכנותיך לא תשלין מטהן
 ולא תשלין להן או שאילת מטהן או אש אילת להן הידא מנהן
 הות מחמלא יתי בגו ביתה ולא הות מקבלת יתי בגו ביתה ולא
 הות מקבלת יתי הוי פיא אתה עשית כן אמ י שאל למע הקב"ה וט
 מעולם וא לא את הוא שעשית לא כן הכתבת בתורתך לא

פ

פיר
הוצעת

מותאחרין אחריך כמיתוס שנתחמדותה' ודרך מנשה ואלעזר מן החר
כשיכרזו התחילת זשטל מדינתן ואומדן מנשה ואלעזר הכיחו את אחי ברא
ההר וירדו להן תקצצן כלו שטל אינל מנשה ואמרו לו אהרן אחיך אינל חזו
אמל להן שהיו גשו לחיי העולם הבא ולא היו מאמנין לנאמרו לו
יודעין אנו בך שאכדתי אתה שמת אמל לפעך דבר שלח בהגון וקצת
עלנו למותה' מה עשה הקבלה הביח מכותו של אהרן ותלאה בשמל שמעיס
נהיה הקבלה אומל הקפד ונלאתי השלח עונן אהרן ואומדן תודת
אמת חיתה בספרא מיד המצבון ישאל וגמלול חקד שכ ויראל כל העדה
כי גוע אהרן' ויבכו את אהרן שלש יום הכל באיך לעולם בשוכי
ונפטרין בשופי אבל העדיקים באיך לעולם בשופי ונפטרין בקול
קולות' בא אברהם לעולם בשופי וכיון שנפטר הרעיש את כל העולם
כולן' וכן את מוטיא בייחוק וכן ביעקב וכן באהרן ושמואל ונעשה
עליהן ועל היוצנה להן ועל העושה כמעשהיה הכת' אומל מנשה משה
מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה
אומל מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה מנשה
הולך לא דרך שלשה ימים אבל ריחן של צנייקים הולך מקוץ העולם
נעד סופו וכן הוא אומל וירח את ריח בדיון ויבדדו מלמדי שריחן
של צנייקים נודף בחייוח נמל אפילו בעמותתן שכ ויקח מנשה על יוסף
עמו זה ממנה ריחל יש לך אדם שהוא מביח את עצמות אדם העמות
בקמח עצמות רוי מעצמות ישראל אמור מעתה
כשנכנס מנשה לקפליטיץ שלמלכים היה מעשה
מריח ריח ארזכו של יוסף כריח העולם הבא
ואומר בוראי אלן עצמות יוסף' ויום המבורח
מיום הולדן פשארם בא לעולם יהיו ידן קפולות
כלומר כל העולם פולו שלי ובשעה שנפטר יהיו ידן פשוטות
לומר דאו שנפטר מן העולם ואין בודי כלום אכל
חלמך תורה ומשכמה מסודין אודתהו בשעת מידתו לפני יוסף
המות

פראותו אותה ויקרע את בגדו והלך היה פניחם באותה אלמא אה פניחם אכר
 פרוק גדול בן כהן גדול ואכל אכל עם הארץ הזה ויפתח את אבן ראש וקצו
 בישאל ואכל אכל חהדיוט הזה מבין שעה הלכה העניה ושכחם נתחייבו
 בדמיה פניחם נחלקה מומנו קדח הקדש"ש"ז ופניחם בן לעזר כהן מלמעם
 אה בן אלמעם ע' עמו ויפתח נישא אבר אבר ויחבר בערי בלעדי ופי
 אפשר למות להקצר במקומות הרבה שחתה אומ בערי בלעז לא שפעל
 אבר אבר וראשון ראשון היה נקבר" הוי יפתח נדד והסקי" ישאל וחתה נדרר
 ונשתפרו בחנה פת ותדר נוד ותאמ נשתפרה וניתן לה שמעול שהיא
 שקול כמשה ואהרן שנ משה ואה ברה ושם בן שמו ואומ פי פקד ע' את
 חנה ותהר ותלך שלשה פעם ושליש בגנת בישאל בות וידר ישראל לש ויאמר אם
 כהן תהן את העהז בודי ונשתפרו וישמע ע' בקול ישאל ויתק את הפנעע לפי
 כך דור מזהיר ואומ בדרו ושלמו לץ לחיכם" ויקרא שם המקום חתמו
 נקרא עב שם מה שעירע בן" ויסעו מהר ההר דרך ים סוף כיון שלא
 כתנן מלך אדום לעבור ברחומו ואה הדיבור מנעק מנהן שנ אל תתברו בס
 חזרו להקיף את הדרך התחילו מתרעמין וצעפין שנ ותקצר נפש העם בן"
 וידבר העם באהים ובמשה אמר רב אבהו כל המהרהר אחר רבו כאן
 מהרהר אחר השכינה של וידבר העם בלה ובמש אם באהים דיבדו קל וחומר
 במשה לא לומר לך שכל המהרהר אחר רבו כמהרהר אחר השכינה
 כיוצא בדבר ויאמינו בן ובמשה עבדו אם במשה האמינו קל וחומר
 בשכינה לא לומר לך שכל המאמין בדועה ישאל במאמין בשכינה
 ונש קצה בלחם הקלקל זה ש"ה מה יתאונן אדם חי גבד עלחט אחר
 ר' אבה בדיודן מה יתאונן אדם והוא חי דיו לאדם שהוא חי אמ' ר' בדיוד
 חיותך וחי ומתאונן אמ' לחונן גבור בחטאין וחי ומתאונן אמ' ר' לוי מה
 יתאונן אדם עלחי העולמים לא אם בגש אדם להתאונן גבד עלחטאין
 אמר ר' יודן יעמוד בגבור ויתודה עלחטאין ואל יתאונן רבנן אמר ר' אה
 הקצה בן תרעמטן בן תרעמטן אדם הראשון כך עשה לי אט עסוק
 לעשונה לו עזר והוא מתרעם לפע ואומ האשה אש נת עמ' היו נת רלו

שעה

תתחת בס' לא כסיפן מיתהון או אקטבן לחון הידין מנחון חנה חמו
בריה אל בריתה קאים על תלשה ולא חנה מן בליה היו כי אתה עשית
ויהיו כפני בערה ולא בריוחה ל' השעור סכנין בשם ל'נו פתר קדיה
במהרן כהן גדול שמועו כי נאחזה אנ' את מועא פיון שמת אהרן כהן
גדול באו הפנענים ונזדווגו ל' ישראל דבת וישמע הפנענע טל' ערל
כ' בא יש דרך האת מה שמועה שמוע שמת אהרן התייר הגדול שלה
שחיה תר להך את הדרך אין מנחם לי עשה אצל לעזר אצל וכלי שחיה
עסיקין צביויה אמ' הוא עת לילך ולקבוץ עליהן הא עת לילך ולכלות
שונתיהן מלך ערד ונא הוא כנען הוא פיון הוא ערד: פיון שזומה
לסיון במדבר: כנען על שם מלכותו ומה שמו ערד שמו' דלחם בישו
פיון שהצדיקים מסתלקין השואן באין ומתגרין בשירן הדא היא דבת
ויקום דוד אתה קינה הזאת על שאול ויהונתן בל' ויאמר ללמד צב
יהודה קשת' לא מסתברא אן ללמד צב יהודה נחיה ולמה קשת לא
אמ' דוד פון שהצדיקים מסתלקין השונתין באין ומתגרין בישראל:
ויד' ישראל נרד לאמר ארבעה הן שנדרו ושנים נדרו והסמיון ושנים
נדרו ונשכרו ולו הן יעקב ויפתח ישראל וזונה' ציעקב פל' וידר יעקב
נרד לאמר אם יהיה לה' עם פון שניים לונהנצה כלמה ששא ונא לו לאמר
נחיים ושב ולא שולם נדרו ויהי לוקה ולא היה יודע בא עשו הדשע
וטערה בן ונתן לו כל אותו הדרון ובאת צרת ביתו ומתה לחל' אשתו אמ'
הקצ'ה אפשי יהא יעקב לוקה ואני מעודיעו על מה הוא לוקה הדיב
מגיד לו אמ' לו הקצ'ה אנ' קיומת' כל דברייך ואתה לא קיומת' לי הנדר
שכחת מה שנדרת אמר' איצו מהולנתך מדשא אקיש ענה' כך אמ' לו
הקצ'ה לא הגעוך כל הערות הללו לא על שא חדרת נדרך' הוי יעקב
נרד והפסיד' ביטח דבת וידר ופתח נדר' והיה היועא אנ' יעא
מודלת צרתי לקראתי והיה לט' והעליתיהן עולה אמר
לו הקדוש ברוך הוא הרי צויעת לקראתי כלב' אן חזיר
היית מקריבו לטע' מה עשה זימק לו ברכו ויהי כדאנתו.

דבת והעובד העיר יעבדוהו מכל שבטי ישראל לעולם משעבדין בן
 ויצא העם למשה ויאמרו חמאין גדולה תשובה שהיא פתים לפע הקורעות
 מיד ויתלל משה בעד העם לא עיבד מלפני עיניכם רחמים אע"פ שהשינו עליו
 וכן בשמואל הוא אומ' גם אבני חלילה לי מוחמו' לו מחדל לחתלל בעיניכם אמר
 רבא בר חבנה סבא משמיה דרב כל שאמר לן לבקש רחמים על חבירו
 ואינו מבקש נקרא חוכא שנחלילה לי מחס' לך מה לתפ' בעי' אמ' ראבה
 תלמידי חמי' עדיק שיחלה עצמו על חבירו מנח' לן אי לימנא משאנל דכתיב
 ואין חולה מופס על ובלה את אצב ודלמא מלך שאנ' לא מהכא וצ' ואנ'
 בחלו' לבושי ישיק' וכן הוא אומ' בירמיה ואנ' מרעה אחריק ויוס' אנוש לא
 התאוית' ויאמר' אל משה עשה לך שרף ה' יודן בשם ר' אטי ישמע
 חס' ויסק' לקח זה משה כשעמ' לו עשה לך שרף ולא תפיש משמנה אמר
 אעשה אותו שלחב ושלכסף אין הלשון הזה כולל על הלשון הזה לא
 הריב עשהו שלחשת שלשון זה כולל על לשון זה כחש נחשת מופ' שעתה
 תורה בלשון הקודש' דא' דין משה בינו לבין עצמו ואמ' או היה שלכסף
 ושלחב היחלו' לומר לא עמ' לא שרף איזה הוא דבר שהוא כגב' לאו
 ונשרף הוי אומ' שו נחשת לכך יענש משה כחש נחשת' והיה כול'
 הנשוק' וראה חותן נחי בוא וראה שלא כמדות בשר נחש מגדת הקבלה
 בשר נאדס מכה באזמטל ומרפא ברפוייה והקבלה אינו ס' לא צאו
 שהוא מכה בו הוא מרפא' חפה בשמש נישלח' ע' בעס' את' הכתשים
 הש' וריפאם במש' והיה כל העש' וראה אותו תו' והביט אל נקש
 החש' וחי ופי' גיה המש' מהנה' את כל' זמ' שישלח' מכתב' לן כל'
 מעל' ומשעבדין את לוי' לאביון שבשמים ה' מתרפאין ואם לא
 הן נמוקי' ועשה מוש הנחשת הזה עם ישראל קרוב לשבע מאות
 שנה עד דורו שלחזקיהו הסגל' פק' שראה יחזקיהו שטעו אחרין
 ישראל ועשו אותו על עמוד וכתתו שנ' והוא כיתת נחש הנחשת אשר
 עשה משה במדבר פי' עד הימים ההמה היו בע' ישראל מקטרים לו

אמר
 תלמידי
 אצמית

מן העין אם יעקב כך עשה לי את עסקי להמליכן במערים וינסף הנחמל
 על הארץ וחוץ מתרעם לפי ואוכל נקמתי ררכי מזג אף בען כך עשו לי
 במדבר את עסקי עמה לבנו להן לחם קל כדרך שהמלכים אוכלים שלח
 יהוה אחד כען גוסה על ליון ונחזלו ויהי מות עלין לפי ואוכל ובפשינו
 קעה בל הארץ קלנס ציון כך היא עשה לי את עסקי עמה להעביר את
 המלכות ויק העולם ולא פיר העבדות בכל ומדי ויון ועמד את להעביר
 נלכות הרשעה הזאת והיא מותר עמך ואמ' ע' ו' ש' הוי מה יתאונן אדם
 ח' קשה היא פניה רכובה שדרי לה עק הקצה על אבותינן במדבר לא על
 שאמרו ונפש צנה בלחם ה' אמ' הקו' את בחרות להן קמ' כל קל וכן כמו טונת
 ואמרו וס' ק' בל' ה' הדיב מגדה בהן את הנחש מנוי וישלח ע' בעם את
 הנחש הרפי' למה נקראו הרפים שהיה אירוס מחלחל ושדף את הגוף ושע'ו
 ומפני מה נחש מכל מיני פירענות לא הנחש אמר לו הקצה' זעפרתחבל כל
 ימי חיך ולא כתרעם על מזכותני ואן מתרעמי על מזכותיה יבוא ויפדע
 ממי' לא למה נחש אמ' הקצה' הנחש הזה נכחו גרמה לו יאן לשונם
 גדלה להן יבוא ויפדע מהן וכי הוא אמר אם ישך העש בלח' לחש ואין ית
 יתרו לבשל הלשון אמ' ר' שלמע' לעתיד לבוא כשהקצה' מרפא את כל
 המכות כל החיות מתבככות מעל הנחש ונתמרין לו ארז דורס ואנבל
 קאב טורק ואוכל ע' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
 העש בלחש אמ' להן ומי העיה ישלו לב' על הלשון אמ' ר' שמוא צדי
 טוס' אמרין לן לנחש כפ' מה אתה נושך באבר אחד וכל האיברין ל
 מרג' שיש אמ' להן ויאתם אמרין אמרו לבעל הלשון שהוא אום פא
 וחורג בזמיו אום בזמיו והורג פא' מ' מה אתה מלני בין הגדי יורג
 אמ' להן שאת הוא שפ' צרתי גידי שלעלם' מפני מה אתה טהלך ו
 ולשונך שותף אמ' להן אפ' שך דאפ' עבד' כלום דלח' מותאמר לי מ
 ע' ש' אום ישך הנחש בלחש' אמ' ר' מאיר לערנד' לבג
 הכ' מ' ר' חוץ מן הנחש ובבעושים' נחש ופתיב
 זאב ידעו באחד אפ' נחש עפר לחמו ואין לו רמא' למפת' ופ'

ע
ב

הענין
 (ח')
 וישך ד הארץ
 פ' הענין
 ח' מ' כ'

כי חלפי ישראל יצבי קרבא בהדיהו ונקטלינהו ואיכהו לח הוו ידעו
 דכל היטא דחליף ארון מיכא טורי מקמיה' חליף ארון חלמך סגרי טורי
 עילניהו וקטלוניהו חזו ישראל דמא דקא נפיק וארע לבי טורי אמרו מ
 מאי חיי אהו אינהו אמרו להו נאמרו שירה ואומ' ואצויה תחלים' וא
 על פקיומ' בס' מל' ש' פ' פ' בנתח בנלות תעשה לך מלחמה אמ' רבי
 אמא ביר' חטכה אה' נאצ' אמ' ר' יוחנ' בלי חטכה מועא מ' מ
 מלחמתה של תורה במי שיש בידו חבילות חבילות של מ' שנה'
 קרי רב יוסף אנפשיה ור' תבואות צ'וח שור' אמר רבי חייא
 מ' אבא אמר ר' יוחנ' אפלו אב' ובנוהרב' ותלמידי' עסיקין בתורה בשעו
 אחד נעשי' אויבין זה לזה שנ' על כ' יח' בס' מלח' ע' אמ' רבא נאין
 זין משם עד שנעשי' אוהבין זה לזה שנ' את והב' בסופה א תירא
 בסופה א' בסופה' ואשר התחילם צדק הבת להזכיר באן מקומות
 איהו והב' קורה ואשר התחילם לפי שהן מעלי מואב שנ' אשר נבנה
 לשפת ער ונש' לג' מואב וער הוא למואב שנ' אתה עוצב העם את קב'
 מואב את ער כרי להנדיע לבתי העולם שלא כיבענס ישראל ולא עברו
 בתוב' אע"פ שהן נתיין כ' איהן מאד' האמורי שנ' כי חרץ קב' מוא'
 צ' מוא' נב' הא' ה' איהו והן מעלי מואב לא כיבענס משום שנ' אל תצר
 את מואב' ומשם בארה היא הצאר אש' אמ' ע' למשה זו היא
 הצאר הנב' איהו השמשות והיא מכלל עשרה יצוים שנב' אן ב' השמ'
 לכך נאמ' היא הצ' ותשת פאר שניתנה להן לשדא במדבר עונה עמהן
 הדיס ויודית בק' עור כלום מועאין באר מ' חיים בכל מקום ולא הוצרכו
 עוד לבניש מים' אז יסוד י' את הש' ה' זה ש' מעין ג' באר
 מים חיים וכוסלים מלכ'ן מחיבין היו בנת' ישראל מותק שכור במדבר
 ל' יוח' אמ' מן הצאר שנ' מעין ג' באר מים חיים' ל' אבהו אומ' אהו
 דבת מור ואהלות קציעות כל בגדותיהן ה' ח' מ' מ' מ' מ' מ' מ'
 שטא כל צ' היו בנות ישראל הצ' עות אלתק שטות ומש' מחות' אה' בע' אה'
 אמ' ל' יוח' ארבעים ושמונה פעם פ' בתורה צ' א' ב' כ' ארבעים

ויקראו לו כחשת"היט דתנן ששה דברים עשה חזקיהו מלך
יהודה על שלשה האוין לו ועל שלשה לא האוין לו ושלש גורר עמו
אביו על מפתה שלחבליים והוין לו ושלש נחש הנחשת והוין לו גנז קמר
דפוחות והוין לו ועל שלשה לא האוין לו קיינן עלמות ההיכל נשיגדם
למלך אשר ולא הוין לו סתם את מי גוון העליון ולא הוין לו עיבד עמן
בנים ולמה הוין לו תנא בעידי ייחוש עבד דהבן שלוי מאיר לפי
י עלוי מאיר שאכל עלה של דק מבית שאן עמד לו והתיר כל צירי
שאן כולה על ידן וקבן עליו אחיו ובית מבין אסלו מקום שאבנתין
ואבנת אבנתין נהגו בנתימור אתה תנהג בו החג קרא עליהם המוקדא
הזה הוא הפיראת הצמנות ושברת את המצבות ובער את האשרי
ופתת נחש הנחשת אשר עשה משה וכי עץ היה אפשר בא אסא ולא
בישרו בא יחושפט ולא בישרו והלא כל עץ שהיתה בארץ ישראל אסא
ויהושפט בישרו לא מקום הטחן לו אבותין להתגדר בו אף אע מקום
הטחן לו אבות להתגדר בו מיכן לתלמידי חכמים שאמ' וצד הלכה
אין מזחיק אותם ואמר' לה אין מזחיק אותם ואמר' לה אין מזחיק
אותם מאן דאמ' אין מזחיק אותם וכליב ולא ידח מחשבת האפי' ד' צד
ומאן דאמ' אין מזחיק אותם לא ידח לעולם ע' ומן דאמ' אין מזחיק
אותם דאמ' מל' מל' בן זחורי תלב רבו מחלוקת בשרי' משם
נסעו ויה מעב' אדנן לפי שהיתה חרען מארען מונאב שם היצא מה
מגבול האמר' שהיו יצאה מיתחמו ואלנה שלם לפיכך לא כבשוה
משום שאל מער את מואב' שלכן אמר' בם מל' ע' את והב' של
התם הרואה מקום שנעשו בו נסים לשרא אומ' בלון ששע
שעשה עם לשרא במקום הזה' כגון מאי כגון מעברות הים ומעברות
הירדן ומעברות נחלי ארעון בשלמא מעברות הים ומעברות הירדן
מנה כתיב' לאן מעברות נחלי ארעון לן דכתיב על כן וואג בם מלוא ע'
את ורב בסוף ואת הטח ארעון ותאמר אתה ורב שני מצע עין היו ורב
מהלכין בסוף מחנה ישראל איתן אמור' יין אטמוז ביב טורי אמרי

מלך עז
עז

שמו

ב' תלפי

כי חשבון עיר קיחון מלך הארץ הוא והוא נכסו ל' מאי כפסח ל' מיתד
 מדאמר ליה קבה למטה אל תצר את מואב אמר הקבה לית קיחון לחפין
 מעצמן ומואב נכיתו ישאל לאפקן מסיחון היכן דאר רב סמא עמון ומואב
 בסיחון כוהרו' על פן יאמר המשל' זה בצעו ואבין שכבר נתבאר
 עיר קיחון וכן הוא מוכרם ידועת ארצם ת' מב' ואז ת' יוא מוצאו שביכך
 ובאת בגיטע וקילל ובאת קללתו' בירך ובאת בגיטע' בואו חשבון תצנ
 ומב' עיר קיחון קילל ובאת קללתו' כי אש יציה מוחשבון אוי לך מואב ומנ
 שהן קיללן אותם שכן מתפאדן ואומדין וכרם אבד חשבון עיר דיכונ' ל'
 כלום ייכין אותן בחי' פכו עד שאברין מחשבון וער דיכונ' ושמוגכו
 אותך בכח ידיכו מנפח ער מדיכונ' ולמה כקור' על ליש' שלאשר
 ער מדיכונ' מלמד שיש' מן מקד' ולא החריבין הפלי' דא' א'
 ל' שמואל בר נחמנ' אמר' ל' יונתן כסאי דכנ' על פן יואמ' המשל' בואו
 חשבון יאמריו המשלים אל המשלים ביעת' בואו חשבון בואו יו
 נחשב חשבונן שלעולם תפסר מערה כנגד שכלה ושכל' עבירה
 ככהר הפסידה' ואם אתה עושה כן תבנה ותפונ' תבנה בעולם
 הזה ותבונ' לעולם הצא' עיר קיחון אם עושה אדם ע' צמנו
 בעיר הזה שהולך אחר שיחה נאה מדי ליל אחרין כי אש יציה
 מחשבון תצא אם מחשבון מן המחשבין ותאכלאך שאינן מחשבין
 לזהר מקריהו קיחון מקריהו צעיק' שנקראן קיחון'
 חבילה ער מואב זה המחלק אחר יצרו בעיר הזה שמוה' חבל שיו
 נאה' בעלי צמ' מלכ' או גמי הרוח' ונידס אמ' ל' שע' איל' לם'
 אבד חשבון אבד חשבונן שלעולם' ער דיכונ' המתק' עד שיבא
 דין' ונשים ע' נסח ע' שתבוא אש שאין צריכה ניפוח' ע' מיד'
 על שרעו נשמתן' ואמרו לה ער דע ביר' מאי דבעי' אמר' רביהו
 אמ' ר' כל הפורש מדיברי תורה אש אופלתו' שנ' ונתתי פני כהן מהאס
 יצאו והאש תאכלם' כי אתה רב דימי אמ' ל' יונתן כל המריפה עצמן
 מדברי תורה כגאל לביהש שנ' אדם תועה מדורך השכל בקהל לטאים

שסיח
 בבא בריה
 ל' המוכר את
 הקטנה

יגיע מה לטאים
 שיש בו קוטר הדין
 נכיל כפיאש

ושמונה דברים שניתנה בהן התורה באר חכמה על האבות כלומר שנתנו
להן בזכות האבות כדור כיהעם אן בית דינו שלנוי וקחתי נעמרי' במחוק
זו שבותן שלמשה שנקרא מחוק שזכר שם חלקת מחוקק עמנו במשעמם
שהיו לנישוא עמרי' עליה שנים עשר שבאים לכל אחוז ואחוז מושך במטה
שלו עד פתח ביתו והיו נוסעין נסיעות על פתחי בתיה והיא משקה אותם
וכן הוא חוק לא חקרת דבר' וממדיבר מתנה נסעו מאתו המדבר למתנה
וממתנה לנחל עד שבאו לעדבות מואב ואת שם' דא באר דתורה
שז' מעין גמס באר מוס חיים ואין מוס לא תורה שז' הוי כל צמח לפי המוס'
שרים אן משה ושבעים זקנים כדעדי העם כגון דודי ושלמה ודניאל ומרדכי
ועזרא הקוסר' במחוק זה משה שחקק על אותיות התורה בא עבד
ידן' במשעמם אן כציאים שהן מחייב את המוסים כגון אהו ולישע
ויחזקל בענין שז' ושבעים משעמם על פני הנער' וממדיבר זה מוצרי
קינ' מתנה אן שני הלוחות שז' ויתנם ל' אן ומצרי מתנה
אם עשה אדם עינוע פאצרי הזה שחוא רק מכלמינו מעדינים
התורה שכתב לו מתנה נסיון שנתנה לו מתנה נחל' שז' וממתנה חלו
ופיון שחל' א נתעלה שז' ומנחל' עלמות ואם הגם דעתו הקלה
משפילן שז' ומצמות הגא ואם חמד בו הקצה מבציהו שז' כל גיא
יטע' אמ' לעזרמאי זכר ועבדים לברגרותק אם משיים אדם
עצמו כענת הזה שדף לעזרמאי שז' ואינו רואה תלמודו ומצוי
בידו ואם לאן אין תלמודו ומתקיים בידו' ואמ' לעזרמאי זכר
לחיון כעזרמאי הכסם אם משיים אדם עצמו כעזרמאי שז' שהכל
דישין אותה אן כמרי מצושם הזה שבכל מתבשמינו בן תלמודו
מתקיים בידו ואם לאן אין תלמודו מתקיים בידו' וישלח יל מל' אן ופי
ישל' ואלא משה שלח שז' וישלח מל' מואד קד' לאפיון שז' משה שז' משה עליו גודו
שאן ופנ' לארץ פתג השלחות על שאן טל' נעברה טל' בארץ כענין שז' למעט כד' אן
ולא נתן סיחוק דת' יע' עבד בג' יכנל מעצמו תל' להק' כי הקשה ל' אן את רוחו מל' שפתיו
למעטו תשובה מפני עונת שאן בידו כזי שז' ביד ישראל וידעו שז' וית' לא
את מעולם הזה' כי חשבון עיר סיחוק אמ' ר' שמעון בן סלויש הרבה פני'
אות שהן ראויין להישרק פספרי מיל' דהוק' הן גופי תורה כי חשבון

ישעיהו
ס' כד'
חזקוני בידו העם

נרסם
הגורד
כיר

ישעיהו
א'

שרות
ל' שיש
משבר

להשביע שואה ומוצא דשא להצמיח	בן יצמיח צדיקה למקלים ויגונם יספח
וימכע מעינס דמעו ולכותם יבטיח	וכאדז ישגו וכתמר אותם יפריח
וישא פנו אלהם ודריקהם יעלירח	ועל אויביו יתקבר יריע אף יעריח
הל ישועתינו סלה לנו יעמק	
ויגלה לנו מדרה קץ צמח ונבמק	ויעלינו לארצותינו אילן וממט
ויכוף כאבמון איש ראש חמוס	ויסיר מקופת צד משול לתחמוס
פרוץ כדירו ויהיה למרימק	ויכפיד עליו עולכשענו ויהיה למק
למען יחזה ויבוש ולבן הרבים ימס	כבוד רשע יראה ופעם שבו יחזינו ונמס
זה שד רשע יראה ופעם שבו יחזינו ונמס	

תאות רשעים תחבד מפע וההטח חכמ באחד וקיים בששנה אלא
 רשע זה בלק יראה ופעם בן שראו שהרגו ישראל סיוח ועג טירא
 לכך היה כועס ושלא אצל בלעם ואמ לן יודע אבך שאתה בעל
 דברים ואו בעל דברים בוא ועמוד לי ככרדן שטו יח ונמ זה
 בלעם שהיה סבור שעה ידן יצא ישראל ממערים ועל ידו תיפתן
 תורה לישאל וכיון שלא עלת צידו ולא השגחו בן ישאל ולא
 סיכנוהו מיד נתקצת בשאל וחרק שטו והיה מתחמך לקללם
 עד ששפח אין בלק ונעניעו שנה במחשבה אחת וקלקל הנפול
 מח שבתם ולא עלתה בידם לכך קיים הבה בששנים תאות רשעים תחבד
 או בלק ובלעם דא זה בלק ככלי יוצר עלך לא יצלה או אמות
 העולם שה מתבלן אן העולם וכל מחשבה שה יועדין על ישראל אינה
 מצלחת ולמה נמשכן בבלים לומי כך מה הכל הזה כיון שבשבר איך
 לו תקנה כך אמות העולם אין תקומה למסלתם ואין לנפשות מתקיימת
 א מולכין לפי שעה וככלי מן העולם וכל לשון תק את למש תיש
 זה בלעם הרשע שבא להכות את ישראל בלשון והרשיעו אודם
 ישאל בדיון שזאת בלעם בן בעור הרג בחרב למה בשפות תורה
 שנקראת זאת והטויה הקבה לישאל שזאת נחלה עבדי טן מאי
 ועדקתם מאת נדס טן שכל צדיקות שישאל עושין גנוזות להן לעצ

יכוח ואין רכמים לא יורדי גיהנם שנולדו ויצעו פי רכמים לסב בעמקי יו
 שאול קרומיה" ויכנסו ויעלו דרך הבשן יצא עגל ואמ"ט אל
 משה אל תירא אתו מיטדי סיחון ועוב חקי הא דאמ' מר סיחון ועוב
 בצ' אחיה צד שמחאזי מאי שניא לסיחון דלא דחיל מחי טעמא מעוב
 דר חיל' אמ"ל יוחנן משום ל' שמעון בן יוחאי מתשובתו של ארתון
 צדיק אתה יודע מה היה צלבן אל שמת תעמנו לזכות אברהם
 אבינו וזכנו ויצא הפליט ויגר לאברהם העב ואמ"ל יוחנן זה עב
 שלט מירי המבול ויש אומ' שנתירא מאנו משה בלשה שאין
 עליו את האבן היכן דתנו לבן הרומה אבן שזרק עוב מולך הבשן
 במשה לז' חוב לבדך בדוך שבע שנה נסים לא צויתנו במקום הזה
 וחתי מונחת במארא גמערי לה אמ' מחסה ישראל במנה האוי תלתת ספי
 איש' ואיעקר כולא בר תלתא פרסי ואשרי עילמיהו ואק' ליתנו
 אזל עקר כולא בר תלתא פרסי ואמע על כושיה אית קב' קמתי
 וכקצרה וטות בעומריה בעת למשלפיה משוך ליה שנה ליה
 גיסא ולהתי אקח ולא הוה מאצי למשלפיה ג' ופול ש' רשעים
 שברת ואמע ריש לקיש אל תקרא שברת לא שלפיה משה פגנה
 ראוי עקר אנני דפול עשר אמנות מרד הקדש ופול יפרש את האל על
 המש' שקל נרמא בר עקר אמין ואנור עקר אמין ומחיה בקר ינוליה
 וקטילה" ניסעו בפניש ויחכו בערב מואב כון שלחו המואביי
 שחמ' ישראל כנגדך נתרמא מיה' ושחמו איצ' בלעם הושיע לבוא לל' ו
 שונתיהן של ישראל והבר הקצה לעצתם ועלהם הבר אמ' עזר עיה ותשרי'
 ואומ' ופעל עוזר ופול עזור ויחדו כולם יכזבו ואומ' הוה כליעו וככלו
 ואנחנו קמנו ונתעווי' אבן יאמ' בעל הרחמים

השג'
 כתוב בכל הנוקחאות
 שלמד דרש ושמו חנה
 ויש קל עכב בק' ואמ'
 חייא ואין זה מטייט
 של הלכ' ולת' ענה בדע
 וזו טעות שמצאת כתי'
 והדרשא הקור' היא כפי
 במקרה ניה ג' בבל
 והש' כפי ביה סיחון
 ועוב בע' אחיה בר'
 שמחאזי וג' ול' לש'
 האן מוז' שנה הלכך
 דמראשכתן פרקת'
 בלתי קושיא דקיימ' כתי'
 לישנה כגרא ונקיטין
 יתה בדין ומתתי
 לתיק' כל הספרים עד
 כאן וכו' היצ' אבנ'
 ב' ע' שרדו'

ידרא בל'ק

מרשות אשר חוללה יום חוש בריח" הוא הוציא אשר נטעו בל'ק
 ובגערותו שאון גלי ימים השפיר" תמיד יפין עין אתך וצדיק עולמית

אין רב לא מלאכים כמו דאת אמר כי רב מאד מחכהו ויקץ מואב
מפני בעי ששל שהיו רואין אותך בינהן בקוצין בעיניך ויאמר
מואב אל זק מל תאנא מואב ומלדין לא היה להם שלום מעולם שנא
וימלך תחתיו הדיד בן בודד המלך את מלך בשדה מואב מדקטלינהו בארעיהו
ולא שיצבינהו שמע מינה לא הוא לחון שלמא ביין ששמעו שישאל
באין עליהן מוד נתפוסו זה עם זה משל לשבע בלבים שהיו בעדר
והיו צהובין זה לזה בא זאב ונבל על אחד מהם אמר חבירו אם איך
עזרו לזה היום הורג אותן ולמחר בן עלי והורגינן עמרו שניהם
והרגו את הזאב אמר רב אשרשיה הינו דאמרי אנא שי כדפושתי
ושינורקתא עבדו הילולתא מבקראן דבבא גיזא עתה לחכו הן את
את כל קצב כלה השור אמרו כל חיות אונקות ומשיירות אבל השור
אופל ואינו משייר ואם שייר אינו ראוי לבחנה אחרת הינו דתנן
בטולין מלפני החמור ונותנין לפני השור אבל אין בטולין מלפני
השור ונותנין לפני החמור לפי שאינו ראוי שכבד נשתתף בדין
כדי שאל לא שאירדו לסיחון ועוג שריד ופליט שנן עד בלתי הש
השאיר לו שריד וישלח מלאכים אל בלעם בן בער תנן
התם ארבעה הדיוטות אין להם חלק לעולם הבא בלעם ודואגאחיתל
וגיחזי מאי בלעם בנה עם לא בלעם שבילע עם בן בער בן
שבא על בעור תאנא הוא בעור הוא פושץ רשעתים הוא לבן הארץ
בעור שבא על בער פושץ רשעתים שעשה שתי רשעות אחר
בימי יעקב ואחת בימי שפט השפן שנו ועבדו את פושץ רשעתים
ומה שמו לבן הארמי שמו בן בער כתב בער וכתבנו בער אמר
ד יוחנן בן שלעשה אב לאביו בני אבות פתורה אשר על הנה שמו
בלעם דומה לאומות כפתור הזה שיש בו מויכ מעדינים כך כל מי שיש
לו שאות היה בן ושוא מבלעם אמר בנן עמו אמר רב חנן בן הלוי
בלעם ובלק שניה בעיר אחת היו ארץ בנן עמו לא נאמלא ארץ
בנן עמו הנה עס יצא ממערים מעורבבין אין להן מלכות וכן טבסי

הנה עס יצא ממערים מעורבבין אין להן מלכות וכן טבסי

הנה עס יצא ממערים מעורבבין אין להן מלכות וכן טבסי

בשבות שהן משמדין את התורה שנ' ועדנה תהיה לבן כי נשא לעשום
ולא עניא א זוכין בלוי וכו' וכו' לאויבות ולואין במעלות ושמחין עטין
שנ' דאן צדיקים וישמחו ואויבות דואין וכו' וכו' שנ' שופרו בושו רגע
ואומ' בושו שוטני כלמה' ובלק אחו' געשה שראו ובושו' ויתע רבנן
ששה דאן ושמחו וששה דאן ובושו' געשה דאן ושמחו אברהם יצחק
ויעקב געשה פינחס ויהושע אברהם וירא את המקום מרחוק שראה
עין קשור על ראש ההר והיבנה יצחק וישא עיניו וירא וכה' גמ' גמ' גמ'
שלאה געשויה דומין למעשה שלה' וחזר עמוד העץ למקומו' יעקב
וירא ויעקב פי' יש שצר במעלים שראה קברו במעלים זה יוסף' געשה
וירא וכה' הקנה בוער באש ראה שהוא מלכסב ועולה מתוך האש ואינו
נשרף. פינחס וירא פינחס בן לעזר ראה מעשה וכשרת הלכה ועמד ופילג
ותחשב לו לצדקה' יהושע וישא עיניו וירא ומנה איש עמד לבג' בישח
שהוא כופש את ארץ ישראל ושהגיע ה' שנ' למשה וכה' אכבי שח
מלאך לפיך' שנ' ענה באה' ושהה דאן ובושו' ואין הנפלים
ועשו ובלק ובלעם אחיתופל והמ' הנפלים ויראן בעי האה את בנות האה
ולמה נקרא שמם נפלים שנכלו ממקום קדושתן' דא' שמילאו את
הארץ נפלים' עשו דבת' וירא עשו פ' דעות בנות כל' ובושו' ואת עשו
שעתי' אחיתופל דכל' ואחיתופל ראה פי' לא געשוה ענתו ראה שנתל
מגסן מן הדקיע וענתו לא שלמה אמ' עתה ישמע דוד ויהרגע מיד
ויצו על ציתו ויחבק' המן דבת' וירא המן כי אין מרדכי לדע ומל' ל' המן
ויתלן את המן' כלשם דלת וירא כלעם פ' טוב בעיניו לבדך אתיש ולא
היה בדעתו לא לקבל לא שצפד פיו ובושו' ואת כלעם בן בעד הרגו'
בחרב' בלק מנ' ממה שקדינו בעעין וירא בלק בן בעור' וירא
בלק בן עפור מה ראה ראה שהן מכבשין וכו' את כלת' עשה יל'
לאמרי' לו קיחוק ועוג שנכלו ביל' וכו' ויגר מואב מפני העם
שטערא וכו' בנה בן דעה כמה דאתאמ' פי' יגדת מפני האף והחכמה
פי' דבהוא ראה שנתל מפי שדת מקיחין להן לישאל מכל יצר

וְאֵלֶיךָ אֵלֹהִים אֲנִי יֹדֵעַ וְיֹאמְרוּ אֵלֶיךָ אֵל בְּלִעַס לֹא תִלַּךְ עִמָּהֶם אִם רַב
 כְּחֹזֶק חוֹצְמֵי אֶפְרַיִם בְּלִפְנֵי שְׁמֵי יְהוָה מִעִיקְדָאן כִּי לֹא תִלַּךְ עִמָּהֶם
 וּלְבַסּוֹף כִּי קוֹס לֵךְ חֲתַם אֲמַרְבֵּי שֵׁשֶׁת חוֹצְמֵי מִלְּבוֹתָא דְלֹא תִלַּךְ אֲמַרְבֵּי
 הָיָא שֶׁנְּוֹאֲנֵי הַיּוֹם רַךְ וּמִשׁוֹחַ מֶלֶךְ וְהַאֲנָשִׁים אֵל בַּעַר עֲרוּיָה קָשׁוּם מִמֶּנּוּ
 וְיִקַּס בְּלִעַס בְּבִקְרֵי וְיֹאמְרוּ אֵל שְׂדֵי בָּלְלָנוּ אֶל אֲרִיצַפֵּס עִמָּךְ בְּבִקְרֵי
 וְהִתְחִיל מִתְבָּרָא וְאֵל כִּי מִחָן עָ לִתְתֵי לַחֲלֵךְ עִמָּהֶם לֹא הִנַּח לִי הַיָּמִים
 בָּא וּמִכֵּלָה חוֹתֵן מִן הָעוֹלָם אֵל לֹו הַקְּבִיָּה רִשְׁעָ שֶׁבְּעוֹלָם בְּשִׁבּוֹל שֶׁלֹּא
 לֹא בִדְרֵךְ מִן הָעוֹלָם אֲמַרְתִּי לֵךְ לֹא תִלַּךְ עִמָּהֶם כִּי עֵנֵן שֶׁנְּכִי לֹא אֲחַנֵּן
 בְּמֹות הַרְשָׁעָ וְאִתָּה נִתְבָּרָא וְאֲמַרְתִּי כִּי מִחָן עָ לִתְתֵי לַחֲלֵךְ עִמָּהֶם
 אֲתָה סְבוּר שְׂפִיךְ בְּרִשׁוֹתֶיךָ עֲפִשׁוּ חִינוּ בְּרִשׁוֹתֶיךָ לֵךְ עִם הָאֱלֹהִים וְאֵל
 אֲתָרְבֵּי אֱלֹהִים לֹו אֲתָרְבֵּי וְיִסְפָּךְ עוֹד בְּלֵךְ שֶׁלֹּא שׁוֹר רִבִּים
 וְנִבְבֵּל כְּדִי לְהַרְבּוֹת גְּדוּלְתָו שֶׁלְּבַלְעִים בְּקִבוּר הַיָּד בְּלֵךְ שֶׁלֹּא
 כְּמוֹכָה בְּלִעַס מִלְּבֵךְ אֲיִלָּן לֹא בְּשִׁבּוֹל הַשְּׁלֹחִים הַרְשָׁעוּ שֶׁהָיוּ
 קִלְכֵן לִפְנֵי וּלְכֵךְ חֲזַר וְשִׁלַּח לֹו מִן הַמְּכֹוּבָדִים שֶׁבְּשִׁרְיוֹן וְיִעַץ
 בְּלִעַס אִם יִתֵּן לִי בְּלֵךְ מִלֵּךְ בֵּיתוֹן כִּמְךָ וְשֶׁ מִיכָן לַעֲוֹן רַעָה שֶׁהִי תִרָּה
 בֹו שֶׁלֹּא הַזְכִּיר לֹא מִעַן וְלֹא מִשְׁקָן לֹא מִלֵּךְ בֵּיתוֹן וְעִידָה שֶׁבֹו
 נִחַ בְּזֵה הַתְּחִיל מִעֵיז כִּי וְאֵל לֵךְ שֶׁבֹו נִחַ בְּזֵה גַם אֲתָם הֵלֵךְ אֲמַרְתִּי
 אִם אֵל אֲבֵי מִעֵחוֹ לִיכָךְ עִמָּהֶם עֲפִשׁוּ יֹאמְרוּ אֵל הַלְּבַע הַרְבִּים בְּנִלְעַר
 אֵל יֵלֶךְ וְיִדְאָה כּוֹחַן שֶׁאִינוֹ מוֹעִיל לֹו כִּלְשׁ לְכֵךְ חֲמֵל לֹו קוֹס לֵךְ אֲרֵבֵי
 וְיִבֹא אֵל אֲלֵךְ בְּלִעַס לִיכָה לְמַעַן בְּלִיכָה לִפְנֵי שֶׁחֵיכָה כְּבוֹדָה שְׁלֵמָה
 וְכֵן כִּי אֵל אֲוֹמֹת הָעוֹלָם לֹא הִיָּה מוֹדֵבֵד עִמָּהֶם אֵל בְּלִיכָה בַעֲנֵי
 שֶׁנְּכֵן וְכִי מִלְּבֵךְ וְעֵלֵהן הָיָא אֲוֹרֵי רַחֲוֹן עָ מִרְשָׁעִים שֶׁהִיָּה
 מִהֵן שְׂכִינְתָה עוֹזֵן אֲבֵל לְעֲדֵי קוֹס קְרוֹב הָיָה בְּאֲבָרָה וְיִדְאָה לֹו עָ
 בִיעָקֵב וְיִדְאָה לֹו אֵי עֲנֵב בְּשִׁלְמָה בְּבַעֲוֹן נִדְאָה עָ אֵל עֲלֵמָה כִּי עֵנֵן
 שֶׁנְּכֵן קְרוֹב עָ לְכֵךְ קוֹדֵא יֵן אִם לְקוֹדֵא לֵךְ בָּאן הָאֱלֹהִים קוֹס לֵךְ אֲתָם
 קָשָׁה הִיָּה גִסוֹת הַרוּחַ שֶׁבְּשִׁהֲקֵבָה מִבְּקָשׁ לִי שִׁכֵּל אֵת הַרְשָׁעִים
 בְּתַחֲלָה הָיָא מוֹסִיף לֵהן גְּדוּלְתָה כְּדִי שֶׁתְּגַבֵּה רוּחַן שֶׁנְּכֵן שֶׁבֵד גִּזְוֹן

מלכותי : הנה כקה את עין הארץ אמלן הדגו קיחון ועוג שהן היו
אורן של עולם : והוא יושב וממול שהוא רואה אותך נאמיך רואה
אותן מופע עניי הצדוקי : ועתה לפנה נא אדה לי אמלן יודע אב
שמלחמתן שלטן אינה לא ברמזים ולא בחדשות לא בדברים אף
אתה עמך דברים עמלי פנודין בדבריה : אולי אופל נכדה בוא
ל תחום בן חשתי למה היו בלעם ובלק דלפניך באומה שעה לשכ
טפחים שאחרי יודע לשחט ואחרי יודע לנתח אמ' השחט למנתח
אני שחט ואתה מנתח ואני ואתה נתקן את הבשר כך אמ' בליק
לבלעם אתה קלל : ואני בחורב ונאבדים מן העולם שנאמר שכו מן
הארץ : כי ידעת את אש' תב' מוצ' ואש' תא' יוא' שפבר קילל חומו
ובתקיים בהן ובידך קיחון ונתקיים בן : וכלכו דק' מ' וז' מ' מ' מ'
שהשלימו זה עם זה כתיב לעמוי על ישראל : וקסמים בידים מיפן
שהגוים קוסמים ומנחשים וכן הוא אמ' עב הגוים האה' אל מעב' ולקח
ישמע' : ויאמ' ליהוה ליכנסה הנלה : וישבו ימדי מואב' וקסב'
מדיון להיטא אזול ביון דאמ' להו ליכנו פה הלילה וחש' את דב' נאש' י' י'
או אמרו כלום יש אב שולח בנן לצדק בדתו אבל שרי מואב נתיאו
מן החלפות ולא בדתו : ויבא אה' אל בלעם סמיה שנ' באצמלק
ויבא אה' אל אבימלק בחלם הלילה מה להלן חלוס את כחן חלוס'
ויאמ' מי האש' הלה עמך אמלן מואב מודה לאיזן מודה התחיל
מספר שבחו שלב לך בליק בן צפנר מלק מואב שפח' לו אמ' לו
אתה לא כותב לי לך בשליחותך אל ישראל הרי שלוחין שלוחים
ארץ אמלן הקפה אס' לך לא תלך עמהם אמ' אשב ואקללם אמ'
לשם לא תאד את העם' אמ' לו אלק ואברכס אמלן כי ברוך הוא
כך אמרין לואצודיה לא עוק צדק ולא דוב שיק' : בוא נראה קו
תרוח עתה שעת שחיתה בבלעם הדיעב' בשת' לן הקפה מי ואני
הלא עמך חוס ועתו ואז בלך בן צפנר מלק מואב שנאמר אכלחמק
חששא בשאמ' לו הקבלה התחייבה העצמות הלה השיב בעבדה ואמר

אמ' אש' הלה עמך אמלן מואב מודה לאיזן מודה התחיל
מספר שבחו שלב לך בליק בן צפנר מלק מואב שפח' לו אמ' לו
אתה לא כותב לי לך בשליחותך אל ישראל הרי שלוחין שלוחים
ארץ אמלן הקפה אס' לך לא תלך עמהם אמ' אשב ואקללם אמ'
לשם לא תאד את העם' אמ' לו אלק ואברכס אמלן כי ברוך הוא
כך אמרין לואצודיה לא עוק צדק ולא דוב שיק' : בוא נראה קו
תרוח עתה שעת שחיתה בבלעם הדיעב' בשת' לן הקפה מי ואני
הלא עמך חוס ועתו ואז בלך בן צפנר מלק מואב שנאמר אכלחמק
חששא בשאמ' לו הקבלה התחייבה העצמות הלה השיב בעבדה ואמר

אעל בנג' כתיב שיקלל את ישראל : כד פאן

להולך זה בלעם שנ' ויחר אלהיך חולק הוא" כי לא ישוב עוד לדאור
 את הארץ שפשהלך ליטול שכרו שוב לא חזר לארצו שנ' ואת בני בני
 הרבו בחלב" ויתיעב מלאך ע' בדרך לשטן לו למה נקרא שמו שטן
 שהיא משפחה אחרת אדם ומעצרו על דעתו כמה דאת אמר שפה מעני
 ועבוד כאיזה עולה ומתעה יודך ומשטי" כוסל רשות כוסל נשמה
 ונדא האתו את מלאך ע' נ' ב' וחר על בידו יבדח תורה כלשן בע
 אדם בתורה וחלבו שלופה ביא וכת להלך וישא דני את עיניו וידא את
 מלאך ע' עומד בין הארץ ובין השמים וחלבו שלופה בידו כמורה עכ
 ידושם מה להלך מלאך המות ארץ באן מלאך המות מה כאן שמו
 אף להלך שטן" דא' וחלבו שלופה בידו ופימה עודך למלאך
 לבוא עליו בחרב והלא היה יכול לופח בו ולשרפו כעש שנ' וגם נשא
 בהם ויבשו את שרמז לו כלומ שהפה הוא לשרא והחרב לאומות
 העולם ואתה חילמת אומונתך לבוא עליהן בשלהן ואני באתי עליך
 בשלך לכך נא' וחלבו שלופה בידו" דא' כמה בחרב אמר המלאך
 דשעלא עזה אותך בעור אביך שלא לעבות את ישראל והדי חרב טאח
 בתק גל שלהן שנאם תענה את בנתך זו היא חרב שבה תהיה
 דתשך לבסוף" ויעמד מלאך ע' באשענו הפרמנים גד' ומלאך
 דמז לשע לחות שכ' בהן מזה ומזה הסתתרים" וינסף אלן עבד
 ויעמ במלך עד מה דתה חמלאך לקדמון בשלשה מקומות לא פעם
 דאשנה היה לו ריוח מניח ומניח שנ' ותלך בשדה ביעד שאן בולך שכי
 לקלל את דרע אברהם היה לו ריוח לבאן ולכאן אן ושמעא ובע קטורה
 בשעיה היה לו ריוח מיעד אחד שנ' במשענו אפרמנים למה שארן כלום
 ביקש לקלל את דרע יצחק היה לו ריוח ליעד אחד זה עשו בשלושית
 לא היה לו ריוח לא לבאן ולכאן שנ' אשר אין דרך לכמות ימין ושם
 זה יעקב שלא ימא ממנו פסולת שנ' ויעמוד במלך ער' ונא נאמ' ער'
 אא בינקב שנ' ויודא ועקב מנאד ויער כל ואומ' ועת ערה הוא ליעקב
 ויפתח ע' את פה החתן זה אחד מעשרה דברים שנכתבו ב' השעיות

44 יעמוד מלאך
 יו' במשענו
 אמר המלאך לבנים
 עזר הולך בעה שמו
 עול לבלל את ישראל
 כד' ש' אפרמנים
 ישרא זכה במשענו
 שדא ענל לשעיה
 כלום ליעד שפדית
 כד' 44 בע' קט'
 הכל שפדית
 בין הכרמל וקטורה
 יעקב ויבא אל ויעקב
 יעקב כל אפרמנים
 כל' יעקב ויעקב חסד
 אס יעבור כל אחוה
 ויפתח ע' את פה החתן זה אחד מעשרה דברים שנכתבו ב' השעיות
 ה' חסד שמועבד וכיון שה' ליעד לבלל את ישראל במשענו ויעקב ער'
 כד' אס' ע' בלעם וטקס לבקן שפדית וחלבו שלופה בידו ע' ויעקב ער'

ולפני כסלון גגה רוח יעד שלא השפיל את בלעם הנסוף בכבודו
 שבתחלה שלם לו כלן שרים שפוטן אמר לו הקבלה לא תלך עם ביון
 ששנה לן שרים רבים ונכבדים אמר לו קום לך אתם וכלכך למי שדי
 שלא יאמר הדירות אחר שחזו מאבדן וכי את מי איבד הקצה
 לא את פלו שהיה היוט לפיכך הוא מגדלך וכן את מועצ בהמך
 עי שלא יאבדנו הקבלה הנסוף לן גדולה ואף הוא הנסוף גבהות שנה
 ויספר להם הנה את כבוד עשרו ועכיהם הוא אור משגיח לבנים
 ויחבדים יא בשאמרו לו לא תלך עמהם כלום לא תלך ברעו
 ולא עלה לטבת רגל הוא מזהירו לא שלא לקבל אתי שאל שכן
 הוא אומר לו לא תמר את העם וכשאמר לו קום לך אתם בשכר
 שנתגאה עכשו קום לך אתם ואודיעך שאין פך ברשותך וזה
 שז ויחד אף אף כי הולך הנה על שחלך ובגבן לקבל אתי ושרא אמר
 רב הוצע ואמר לה אמר רב חונא ומורי לה אמר רב הוכחא
 ר' אעזר מצינו מי התורה ומן הנבאים ומן הכתובים בדרך שארם
 רועה לילך בה מנלפין אותו מן התורה וכל לא תלך עמם ופגש
 קום לך אתם מן הנבאים ופגש אף ע' אלהיך מלמדך להו עיל
 מדרוך בדרך תלך מן הכתובים הם כללים הוא יבוא
 ויקס בלעם בבקר ויחבש את את ולא הוה ליה אעש תאני משמא
 דל אעזר בילי שבען אחבה מבטלת שניה שלבדולה ושניה
 מבטלת שניה שלבדולה אהבה מבטלת שניה שלבדולה
 מאברהם וכל וישכס אברהם בבקר ויחבש את חמרו שנה
 מבטלת שניה שלבדולה מבטלת לכות וישכס בלעם בבקר ויחבש
 אתנו ויחד אף אהיס שחולק הוא עליו אמר ימניה א תבנו למת
 וא תבנו לן בנן בפה להולך אל תבנו למת או האבות שאבות
 בשם טוב שארי אחר מותת עמוי מעשה ואמר זכר לזכר יתעלה
 עבדיך ונתפיים לן הקבלה וכן איהו אומר ש אהי אב ית' ומיך
 נתדעה לן שז ותפל אש ש' בכו בכה להולך למי ערך לבבות

צדוק
 והדומה

ואמר ישיבדי
 לקבל אתה קבלה
 מנחם שכי
 פ' אהי לך הקבלה
 רשע עתה
 עכש

ר' אעזר מצינו
 מן הכתובים
 הם כללים
 הוא יבוא

להולך

פ' דמול ובעק מלכות ענין

וישמע בלך כי בא בלעם מלמד שעלך מופתו לכוון ויש
בלך בלך הרשעים אומרים (נעשין מעבד שכן את מוצא בבלך
כשעלך אצל בלעם מה אומר לו כי כצד אכבודך מוצא וכשבא
אצלן מהו אומ' וישן בלך בלך את זבח לשמו הקצופה שבבקר
והקצופה שבבוקר וישלח לבלעם מה שילח לו הירד וכן הבקר
לאכל הבקר הירד וכן הצאן לזכר הצאן ובאחרונה חזר וקלל לו
שנ' ועתה ברח לך א מגן ויהי צבקר ויקח בלך את בלעם
הקדוש בבקר כלי לחיה וצבוקין שלמות ולא עלת צדו

ויעלהו באות בעליו בארץ שמה ודא משם קצה העם לאה
קניעם שבעים רשעים שבהן התקדו אמה שבהן שכלפון העין
ועתבון להם לקללן ויאמר בלעם לבלעם צב לך בזה שבמלך
כבד שבעה רשעים והכן לו בלעם ושלום כדו שידחה
קרבנו לקרצם ויעש בלך פאשר אמר בלעם אמר ל חעמד
בשבע ארבעים ושנים קרבנות עוקלי יב בלך מלך מואב הוצנעו
מושרא ומצ' ילדים איב והא אמר ל צ יהודה אמר לב לעולם יעקוב
אדם בתורה ובמצוות ומפלו שנה לשנה שבעה ארבעים ושש
קרבנות שהקריב בלך מלך מואב זכה ויעזת ממנו דות שיעז
מוטה דוד שדיוקו להקצ' בשיררה ותושבחה דאמר ימי בר
חוב דות בת עבלון בן בנו של בלך מלך מואב
התם לאותו מיהא לקללה הוד אמר לו יוחנן משום ל מאמר כל
שאובן מלווה ומתלווה כל שופך דמים שלמלך לוהו אנשי
יריחו לאושע לא גיסה דובי בתעבוקות שנ' ועל משם ביר
א והט' הוא עולה בדרך ועדים קטנים / אמר לו עלה קרח
שהקדחת עלינו את המלך מואב נעדים קטנים אמר לעזר
שמכוערין מן האצנות קטנים שהיו מקטוב אמה בנתענת
תנא וצ' נעלים עצמם כקטנים מתקיי קליה רב יוסף ודלוא
על שום מקונן מי לא כתיב ואדם יעמו קדושים וישבן אמרין ישאל

כ' בית עז
ג' אמת
ד' תהיה

טו
טז

בלעם וצ' מתעבדים אשר לא טובה ויעזתם היתה והשיבונו למ בלעם
נהג בחי' ית' מחושב קטנים שבהן מידק ש' מתו ואמר וצ' אור וצ' לא צדקה
בלעם אבד לבועים לא ילעם כלום עליו וצ' אמת וצ' אמת וצ' אמת

ואמר כלום לאתק כי תג על עמך לו יש חר בידי עליו חכת
אמר לומר חסד בעד אם בדבר שחך מהו שאין בו צדד הן כנפלין
בלעם היתה אה אה צדו וטון לנתת לתוך עמך לומר לו חכמה לי הוה
בידי למה אה חכמה הדין מעשה עדי שודעו הכלאם לסנותק הוא
יבנה ים לאן יבון שרבעה לה האתק אמר לו יש חרבי בידי יבי עמך
הרבה באותה פעם שחקן עביו כל החכמה אה צדד הוא שופנו
לכלות ששים לבוא בדברו הרי אינו יכול להרה את אתונן לא אפילו
יש חרבי צדו וטון שדאה אותם מתלח שיון ואומרו וכן לא היה ידע
בה שבונו שאתנו רובת בדבר מתבייש ואמר שאונה היא הפחשו
אמר ואמר להגא אבני אתק ל לאמה דרבה לישא אהה אדם
הבטישה אותו ואמרה אשר רכבת עלי' זו דרבה לרבוך בדבר
הבטישה אותו ואמרה ההפך הסכנ לעם לך כה נאמר לא בעל פתו
באומה ענה נבויש בושח גזלה רבועין כשחיו מבי עיני
לפאק הזה היו צופו ואמר אוי לנו מינס דין אוי לנו מינס תוכרה
מה הם צלעם חכם חכם בגנים לא יבול לעמוד בתחת אתונן מ
לכשיצא מלך מלכי המלכים וקנה לתופח את כל בני העולם בעשן
שן אפיקד ואתקרה לפי עך על אחת כנסה ופעה ויבל
ל את עיפי בלעם שחזרה לו דעתו וסמנו באלאך עלמה וכו'
את אתק אה לו באה לרבוץ מידך וינה על אתונן להו די עבו
ומה אתק צר שאין לה לא זכות ולא בדיה אבות עבד צינה מידך
אומה זו שאינה מבקש לעקור אותה על אחת כמה וכמה
אה ל יחוק לעד בעל חיים ואורייתא דבת על מדה הכות את
אתק זה שיש דגלוס רוע לו שהוא מבקש אומה לקללה
שנעשות לתוך בלעם רגלים שני שלש רגלם תחג לי בשנה
כי וישוה רגל לשון נטו יקון וראתה לאתה נטתה
כי עתה גם אתקפה לרג יש אתם פון שפוישה אותה ונתה ואתה
שכן תגליק אוי לו גם אתקפה לרג מלמד שאך היא מצרה

הוא
מלכות

מסכת

להן הקב"ה ברכות וקבלות בברכות הזכירין ונאן ללות לא הזכירין בברכות מהו
 אמר ואלה יעמוד לבדך מזה עם ובקללות מהו אמר ואלה יעמדו על הקללה ואלו
 הזכירין שפיר דא מה אקב לא קבהא ומה אז לא זעו אמר לו היום איני יכול
 לקללן שלא זעם הקב"ה היום שנלא זעם ואלא היתה בדיה יכולת לכפון אותה
 שעה חוץ מבלעם הרשע והיכו דקא משתבח ואמי ויודע דעת עליון מאי
 ויודע דעת עליון השתחא דעת אתוכו לא הוה ידע דעת עליון ידע מאי דעת
 אתוכו דאמרי ליה מאי פלגין לא רכבות קוסיא אמר להו בלתיבא שדאי
 ליה אמרה ליה הלא אכפיי אתנך למעונתן בעלמא אשר רכבת עליון
 מעודך תצדי היום הזה ולא עווי לא שאת עושה לך מעשה אישית בלי להסת
 הכח הקסין הקסטי ופתחתי ומה לן קסטי לא מאי ויודע דעת עליון שדאי
 יודע לכפון אותה שעה שהקב"ה כועס בה והיכו דקא אמר למו נביא לישאל
 עמי צדיק מה יעין בלך מולך מואב מאי למען דשבת צדיקות לך אמר לו
 לעזר אמר לו הקב"ה לנביא לך אמור להן לישאל בע דעו כמה צדיקות עשית
 עמוש שלא כעסקי עליכם בימי בלעם הרשע שאמלא כעסקי עליכם צדיק
 בלעם הרשע היה מקלל אתכם ולא נשתעיר משונתי יהן שלישהא פשריך
 ופליש והיכו דקא אמר ליה בלעם לכפון מה אקב לא קבהא ומה אז לא זעו
 יתנן אותן היום לא זעם ו כמה זעמו רגע וכמה רגע אחוץ מואגשת רבוא
 ועשת אפיס וארבעים ושמונה בשעה וזו היא רגע ואין כל בדיה יכולת
 לכפון אותה שעה חוץ מבלעם הרשע אמר לו אפן ואיתומת ל אבינן רגע
 פא מרו ומונן לן דלבעא דתח דלת פ דמע באכו ואי בעית אימנן ה
 מהבא חבו כמעטו רגע עד עבד דעם ואי מהרתח אמר אביי בסלת שעי
 קמאי אתא בעדנן דחורא פרבמעה דתנודכולא וקא פחד כדעין והא
 כל שעתא ושעתא כמי מחור חורא אמר לו זיבא כל שעתא פישעיה
 שוראקי קאמאקי וההיא שעתא חורי בולתי ההוא מינין דיהוב
 בשיב בותיה דל יתושע בן לני והוה קח מצעל לה בקראי אהל
 כקט תורכבולא ואקר יה בסלעא דפנדייה ויתב קמניה אמר פמאיה
 מהיא שעתא אלן פליק איהי נים מליך שעתא פ אימער איה שמע

דוש תרצה
 יחזיקו לעלך
 לירושלם

פ מפרקה
 בשיב
 א
 וניל
 דל
 דא מר
 חמו

שמה יפסק צידך הדבר ויקראו אל בלעם וישם דבר בגון מלמדו שהיה
סודר קללות בלבו והמלאך הוכיח ויאמר לו בלבך מה דבר לך למה שהזכיר
כאן שם המקום ותלה הדבר בכבודך אמרו בלעם קום בלך ושמע עמו
מבטא מלכותך וחלוק בצווי לדברי המקום וכן את מניח בעצמך כשאת לך
אהוד דבר אה לי לך עמד מעצמו שני וקם מעל הבטא לפיכך לנו המואב
לעצת מהן מי שישב על בטא מלכות ישראל ואינו יודע שישב ממונה
דוד ושלמה לא איש לא ויבצר ביקש שלא תעמו ויהי צדית אבות וכה
וכתח אומר לא איש לא ויבצר ביקש שיגבולו מניח הדרכות בשם שיעבדו
הקללות נפתח ואמר הנה בדרך לקחת נבדך ולא אשיב ביקש שיהיו בהן
בעלי מרמות ועובדי ע"ב וכתח ואמר לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל
בישאל בימי שלח תשרה עליהם שכינה כתח ואמר אלהיך שמו שלח
יהיה להן מלך אמר ותדעתי שישלח בן שלח יעשו להן נסים ומנומים
בשם שבעשה להן במצרים אמר אמוניאס ממצר שלח יהיה בהם בעלי
זרוע ולא בעלי ממון אמר כתועפת דאם לו וכן הוא אמר וכסף תעבט לך זה
המנוח ותעופות הים זה הכוח ביקש שיחיו מתנהגין במזל אמר כי לא
נחש ביעקב ולא קסט בישראל ביקש שלא יעמדו להם כצואים אמר בעת
יחם ליעקב ויש מה מעל ל שלח יהיו בהן גזרים בעלי אימה אמר הן עם
כלבא יקום שלח יהא להם צות סמך ש אמר וכארי יתנשא ואין ארי
אה מקיש שכהן ארי ארי שלח ושלמו באומנות אמר לא ישכב עד
ואכל כדף נים חלום ישנה לא לא איש לא ויבצר אמר לו בלעם לבדך
אהיה שלחן פשהן מבעיקין לכפו גוזר עליהן גזרה לכלות אותן שכך
אמר לו למשה הדרך כגו ואשמך ואמחה את שמך וכשהן עושים תשובה
מיד מקבל אותן שג ולא דבר ש למחות את ישראל אבל כשהיא גוזר
גזירה על צמנות העולם היא גוזר ומקום שכימחה אמחה את שכימ
אמר שמנא בר נתח הסקוק קזה לא ראשו סופו ולא סופו ראשו כראשו
הוא אומר לא איש לא ויבצר וחזר ואמר יהוא אמר ולא יעשה הא ביידי נשוא
אמר להבא טובה לעולם אינו חוזר להביא רעה חוזר בשאמר לא צדקם

עיניו של בלעם אמרמי שהוא קדוש ומשרתנו קדושים יעוין עיניו בדבר
זה מיד נקמית עינו והינו דאמר יוחנן מאי דכתיב וישכב עפה בלילה הוא
מלמד שהקב"ה יפ באתו מעשה" דא מי מנח עליו עקב מיה
עפר מנחה כל הפנים כך בעו מכלוף כל האומות שנ הנה עיני ע' ליום נסמך
באמלכו החסא"ה דא מה עפ מבדל ימחים וממנו חיים כל העולם
כך בצורת המצוות שעשוין בניו יחיו כל העולם ואלו ישאל לא עמד העולם
דא אמר בלעם לבק מי יוכל למנות המצוות שישאל עושיין שהן
כעפר הארץ כד יצאן לחנוש מצותן עמה לא תחיש בש נצח' יחדו
ויצאין לגרוב מצותן עמה לא תזדע ברמל פלאים" יצאין לקצור
מצותן עמה לא תגלה פאת שורך בק' לעמר מצותן עמה ושכחת
עמר בעדה" לדוש מצותן עמה לא תחשב צעור בלמעון יצאו לבק
מצותן עמה כדקן מן הדק שהן מוניצאין תלומה ומעשדות צאו למנות
מצותן עמה ראש עשר חלה תדי תח לכך נאמ' מי מנה עפיתך
דא מי מנה עפ' יעקב דמז לבית מילה שבולבין אותה ישאל בעפר
שפשמלו במדבר היו לוקחין את העולה ואת הליס ומספין אותה
בעפרה מדבר וכשכח בלעם ראה את כל המדבר שהיא מלא מעלותיו
שלישאל ואמ' מי יוכל לעמוד בצבות דם מילה זו שהיא מוכוה בעפר
לכך נאמ' מי מנה על יעק' תמות כפ' אותיש תכו רבך בלעם אין לו
חלק לעולם הצא בלעם הוא ולא אתי לעלמא דאמי הא שאר גוים אחריו
אתו מתעבדן מפ' ל יחושע היא דתשא לא עבר אונ' ישונו דשעים
לשאולה כל גוים שפח' אהים ישונו דשעים לשאולה או פושעי וישאל כל
גוים שפח' אהים או אומות העו אמ' ל' ל יחושע וכי נאמ' כל הגוים והלא
לא נאמ' לא כל הגוים לא ישונו דשעים לשאולה ומאן מידון כל גוים שפח'
אהים ומן אונ' דשע' סתן כד מן בעצמו אמ' אם תמת כפשי מות ישרים
תהיה אחריתי במהו ואם לאו הנב' הונך לעמי" דא תמות כפ' מעת
ישרים בגלה לן שמונת בתיקום" ויאמר אין בלך נצ' אקח' למ' אה' אפ'
ק' תראה אמ' לן א תמכ' בצדיקים שפח' תן דעתך על הק' ציים שפח'

לו קה וכן כבודן שפדן מוקדם ומאוחר לדורי דורות ויען בלעם ויאמר
 אל בלק הלא דב לאך לאמ כל אש יד ית אתו אעשה כיון שראה בלק
 שאיך בן עורך שלפלוס והדבר תלוי בדיונון שלמקום אמ לו לכה
 עז אקחך אל מקום אולי וישר בעיניך ואל ויקח בלק את בלעם ויאמר
 המעור למה צדי להצטרך לך עון ~~הענין~~ שכ ויצמד ישראל לבעל פעור
 ויאמר בלעם צדי ליצו שבעה מגז כנגד שבעת ימי בראשית
 והפן לי בזה שבעה פנים כסבור בעצמו שהוא משחררו להקצלה בל
 הקרצרות אמ לו הקצלה דשע עכ עסקי בני בחיורי אתה משחרר אק
 חתה יודע שפונה ארוחת ירח ואחצה שם משוד אצוק ושטחה צו ערב
 לפי מלך כן סלת שמקריבין ישראל לפי שהן דע אברהם אוקבי מכל
 קרבות שמקריבין אומות העולם שהן שנואין לפי שזו וזאת עשו שנתנו
 בא לויס הראשון ודעה לקללן בפנים ובאריך שנבראו בן וטק הדבר
 בפיו ואמ מה טוב אהלך יעקב ואומ כהנים נטע ק ומז שנקראו שמים
 אהל שז הנטה כדן שמים ומתחם כהן לשבט בא לו ביום השש ודידה
 לקללן בדיקע שמזיל מים וטהק דברו ואמ יזל מים מדין בישלי שיליה
 לקללן במים ובזלעום וטהק דברו ואמ כחלם כלין כל על כה וזר עו
 במים רבים ברביעי דעה לקללן במזלות ובמאונות וטהק הדבר ואמ
 דרך כובב מיעקב בחמושי דעה לקללן בחיות וטהק דברו ואמ בתועט
 האם לו בישעי דעה לקללן במזל בליאת אים וטהק דברו ואמ מני
 מנה עפר יעקב לא חביט אק ציעקב זה אביכו יעקב ולא האה עמו
 בישאל או ישאל שהיו כונן כשרים בא ליום השבת ואמ היום אכ מקללן
 שאין נבית שלהן יכול היום לא לכתוב שם ולא לעשות וצדי וקדמת
 השבת בברכה שז ויברך אה את יום השביעי וטהק הדבר ובירכק
 שז וירא בלעם כי טוב בעיני ק לברך את א ישראל כשם שהיה טוב
 בעיני אהים לברך את יום השבת כך טובהיה לברך את ישראל מיד אמר
 מברכין ברוך וירא בלעם כי טוב בעיני ק לב אתי זה שיה מוטע
 בר יקבדו לאוס וברכה לראש משכד מונע בזה בלעם הישע אונע

מעשה פעור

הפסוק משמיעה וסוף הכפל לו חזרון אף חזנים חיים ככוננו השם לרב
 ובשעה שאם הדף מג' ואשמ חשי בן ויאמ' א קלחתי כדבדיך
 מן חיים מאל' כתנעפ' דאס' לן מלמד שתלמ' את חזרון ל' צמ' מנאן כד'י
 לחשמי עב' חזרון' מה שיכולה לשמנוע לפי שאין בכל החיות גבוה מ'
 הדוס ומקדשן לפיך הזכירן וס' דו' או' הושיעני כנפ' אדיה ומקדש
 דימני עב' תנע' אמר' חב' בשעה שהיה דו' רועה הקיע למקום גבוה
כנע' חזרון' דאס' יצא והיה דו' סבור שהוא ה' גבוה התחיל רועה עליו את ה' ו'
 עד שהוא יושב עליו עמוד חלאס ומי' דו' ר' עב' עליו והיה מכ' ע'
 לשמו' מד' את חזרון ומי' מזה אמה יש אומ' לארבע' ויש אומ' ר'
 לעי' ג' בחנותה שעה מה דוד ר' בן בעולם אס' את מעיל' אותו מי' את'
 בונה ל' היכל שלמ' אמה מוד' זמן ל' הקבל' חריה וכשדחה אופן
 החתם כתיב' מאנו מפ' שהוא מלך על כל החיות וישב מפכו יד'
 מאנו דו' ב' אמה שעה א' דו' עב' הושיעני מפ' אדיה שמקדש' ימ'
 לבד עב' תנע' דא' לפי שהיו גבוה א' הכת' בתנעפת דאס' ל' ואין תנעפת
 א' גבוה ש' ותנעפת דאס' ל' פי' לא נחש בעב' ל' חיו' אומ' כלמי
 שאין מנחש מחי' לתנע' ממלא' פי' הערה ומלא' תשרית שואל' מ'
 אותו ואומ' מה גדל הקצה היום מה פעל הקצה היום ש' פי' לא נחש בעב'
 ולא ח' ב' מה שברו בעת' אמר' לויע' ונ' מה עב' וכל המס' ש'
 סוף אותו כחש' להגיעו ש' פי' כח' מהתה' ל' וכן מצינו שלא גר'
 אבותינו לא עלמי' החושים ש' ויקדמו חזונים וינחשו אפ' כ' הקצה'
 מוכיח אותן ואומ' לה' פי' עושה עמך בית יעקב כי מלאו מקדש ועב' ע'
 כפל' שמים א' ד' חזרון' דא' מה כעל' א' חזרון' יד' אע'
 עתידה כתיב' להיות חזרון' על ראש ההרים ואומ' כתיב' לויע' ע'
 מה כעל' א' מה שבעל' עם ל' יצוא ויטול שברו ורוח הקודש אומ' חז'
 מי הקדו' ונש' מי קלם לפי ע' שלא נתתי בו נשמה מי מל' לפי
 ע' שלא נתתי לו בן זכר מי עשה לי ציונות ע' שלא נתתי לו מלכות
 מי עשה לי מזונה ע' שלא נתתי לו ציו' מי עשה לי מצודה ע' שעת'

כנע'
 דו'

היה דוד מתענה על אוחו המעשה ולא היה כפנם לתוך אכלוקא שלן אלא
 אחת לקצים ויצא מתוכן שנ' כצד פגשוהו כח' ויהי מתחזק בעפר
 ובאשר שנ' כנענותי בארצה ואומ' התנעמי מעט עד היכן עז שאחזרו
 יצ' צנה שאר ימיו שנ' ולא יחס לך' שלמה אמ' טאם הגבר גבורתו היתה
 לחביב חכמה מדעתו שנ' וראיתני אני שיש יתרון לחכמה מן הקטלוח
 ולא ענוך לא ששעה סיבות לחכמה' למה היו דברי תורה דומין עד שכל
 בא שלמה אמ' ל' טחמיה לבאר עמוקה ומימיה עופ' ולא היה אדם יכול
 לשנות ממנה באמון אחי וקשר הכל בחבל ומס' ק' יא' ב' ק' י' ו' ה' ה'
 מומה ושתה כך שלמה לא ד' מ' א' ל' מ' ש' ל' ע' על דברי תורה ו'
 הוא אומ' מים עמוקים עצה בלב איש ואיש תבונה ידלפה ואחר כך היא
 בעציות בלניה לכל כחל שנ' מים עמוקים דברי כי איש נחל נבע
 מקור חכמה' בלעם אמ' טאם הגבר גבורתו היתה לכפנת את ה' טובה'
 כמה טובות עשה יעקב אבינו עם לבן' ואברהם אבינו עם לוט ועם בני
 ועם ארם נהרים והוא הולך לקלל את לבן ח' לך כפני טובה יתר מזד'
 וכאם הגבר שתם העין מלמד שהיה קומה ופ' נבל ובלוי עינים
 הא כימי עד שלא נתן דעתו לקלל את ישראל היה מקח שנ' וישא בלעם
 את עיניו וירא' וכיון שחישב לקלל נפתחה וכך אמ' הקלה מעתה כל
 מי שידין לענות את בע' סוף שיתעוררו עיניו שנ' כי הנוגע בפס' צדק
 בצפת עיניו' טאם שמע אמ' ל' החייל להתקאות וזו היתה רוח גבורה
 שהיתה בו דתן תלמודין של בלעם עין דעה וכפ' חמה ורוח גבורה
 עין דעה זה שהיה לודף אחר המנון שהרי קיבץ בעצמו ובח מאלים
 כהרים אל ארץ מואב לקלל את ישראל בשביל ליטול שפרו שנ' ואשר
 שפר ענין אנת בלעם ב' בעד' וכפ' חמה זו הזנות שהרי יעץ לב' ל' ל'
 להושיב זאנות בשוק כדי שיטעו אחריהן ושרא' וכן הוא אומ' הן ה' ה'
 היו לב' ישראל כצד בלעם' נרוח גבורה שבתבאה ואמ' טאם שמע אמ'
 ל' נלפכך הן ינרדיון לבאר שחת שנ' נאתה להוס תושיב לבאר שחת
 אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ומטן שהיה בלעם איש דמם שגרי

כ' אהבה

44 טל על נלוישיו
 למה היה נכבד לוי
 "שלא היה יתרון
 מכל על פניו על 44
 שיבוא היגע לקדושת
 דבר פניו כלל יוסף
 וכך אברהם אבינו
 היה נכבד ויהי כבוד
 בגטלה שבו תראה
 וכלה על אהרם וכך
 יוסף אהרם על
 טעמו יתקן ויתא
 בלבן ה' ה' יתקן
 זכריה עב

עמנו מלבדך אתה יקבולנו לאום יעשה אהירה לאומות העולם וצרכה
 לדאש משפך זה משנה שצורך את ישראל בענין יפה אמר לי יצחק פת וירא
 בלעם כי טבע עיניו לבל את יעקב מזה לא משה שנ ותיה אנתו כי טוב הוא
 נח באהרן שמשנה עתיד לבדך את ישראל ארבע ברכות נהוה היה עליו
 לברך שבע ברכות שכן הוא עשה שבעה מברכות אמר אם אני מברכך
 שבע ברכות ומשה עתיד לבדך ארבע ברכות הדי אחת עשרה מיד
 כנסה בו עין רעה ולא עורף לא שלש בלדך ומה הן ארבע ברכות שברך
 משה וירא משה את כל המלכות ויברך אתם מע"י ויבא משה ויהי אה מונע ויאל
 ויברך את העם ויהי אבותיכם וס' עלפים כרס"י ויברך אתם וזאתה ברכה
 ומה הן שלש ברכות שצורך בלעם את ישראל מה סברו אולי יע' מי מנה עור
 יעל לא הצט' און בעל"י ונפי שהיתה עינו רעה בעקר מה העולם ואת בלעם
 בן בעור הרגו בחרב"י וישת' אמו צד פגז פדי לה זכיר להן מעשה
 העל' שעשו כמודבר שוא יסמרה עניהם השטן ותעלה בידן כיון שיש
 עינו וזאת שהשכינה שרונה בועה שז' וירא את יע' שכן לשכמו"י
 ידע שצדק ^{לפני} להן אותו עון מוד ותד עליו כוח אהים בלשון כבוד
 שני ישראל ב"י לברכה" דא וירא את ישראל שכן לשב מה ראה את
 ל יחזק ראה שאין פתחיהן מפונק' זה כנגד זה אה ראויין הללו שתשה
 עליהם שבעה מודותיהו עליו כוח אהים" וישא משלן ויאמ' כנס בלעם
 בכו בער שנשה הן שצבתן כנס הגבר דוד ושלמה ובלעם דוד מנח כנס
 דוד ב"י ש' ונס הגבר חקס על"י שלמה מנח דברי כל אהר' בקינה
 המשה נס הגבר ליתנה" בלעם מנח נס בלעם בין בער"י וכונן דוד
 גבורים כל אהר' ואחד באומותו" דוד אה נס הגבר בצורתו היתה לעמוד
 בלילות כח קיטג עיניו משמעות" בצורתו היתה לכפוש את יערו של
 ושקע דוד את אשצו בצורים בצורתו היתה לשמוע חדמתו והוא
 שנתן שז' מה לי ולנס בנ"י ירויה ואוג אולי יראה ע' צגי"ב" בצורתו
 שהיה יס ומתעבה על אותו מעשה עד שטן היה כוח לעמוד שז'
 בד"י כעלן מיס ובשרי כלם משמ"י אמר' שלש עשרה מצבה

כחש

וב יחיד שנת' בארזים עלי מוס אמ'ל שמואל ב' נ' אב אמ' ל' י' נת' י'
 דכל ט' אפס מצעי אהב' וכעוד ד' נשיקות שונת' טובה קלפה שקיל' ל'
 אחיה השילוני את ישראל מבדכה שצור כן בלעם הרשע אחיה השילוני
 אמ' נחפה ל' את ישראל כאשר יכוד חקנה בלעם מה קנה זה עומד על כלמים
 וגזעו מליף ושרשין מרובין ואפילו כל דוחות שבכונם באנת ונושבות
 בן הולך ובין עמיהן דממו תרוחות עמוי הקנה באקומו בלעם הרשע אמ'
 בארזים על מים מאה ארז זה איכן עומד על כל מים ואין גזעו מל' ל'
 ואין שרשין מרובין וט' ענין אה כן שרות דרומית מנשבת בו עוקרתו
 והופנתו על פניו לפי שך דפה קנה ליטול מומנו קולמוס לכתוב בו ספר תורה
 אמ' רב פט' הינן דאמרי אנשי טבא קול' דאומ'א מן שוקותא דאבא'
 אמ' רב יחזיה לבדכה היתה יושלים לכדה ביניהם על שם יגוד נדה בן
 הרחוקות ואה נדה יש לה דתרי אה ידושם כמי יש לה דתרי דפת עתה ידאן
 את תזכותי ואת כגרי גלוליהם נשכנת בתופם לעולם יזל כלים מדלוג' ל'
 דלם שבשרא מלאין תלמוד תורה ומצוות אין מוס אה תורה של הוי כל
 עמא לבו למים יודם וקרב מלכו זה דוד שמלכותו מתקיימת
 לעולם ותנשא מלכותו זו אקד' שנתקלה בפני אומות העולם
 מוציאן ממנו ופתיא מוציאן ממנו כפיכח עקבה הקציה בוי כל אחד
 ואחד מוציאן ומציון ממעדים יאכלגוים צדד' על שם ואפלת
 את כל העמים כדע שפ' כמרי כדע מיוהננה עז דוד' שפ' מדוד
 ועד יציקיהו לא נאמ' פאן כדע שפ' כה מושגלו ולמעט הוא אומ'
 כלביו יקום וכמרי יתנשא עז שלא גלו מברטיך ברוך וארניך קרו
 בעל פרו וט'א בטובתן למה היה בלעם דומה לשנעל שהלך לאכול
 בבו שלמרי היצין עבהן דאה אביהן התחיל מלמד עבהן אמ' ליה תשתם
 כלימך וט' כפך כך בלעם לן מנפון אה לחלג שובתי וט'א כיון שראה
 שביעה עמק התחיל מבלען וכדן עלבו לא פפו דפת נאח בלעם בן
 דער הדג בחרב האמק הקציה דן לא את המא שבות' אמ' רבון בר
 זבדיל אמר רב יחזיה בר צבדיא בקשו חפ' לקבוע פרשת בל' ל'

כ' דליתיה
 כ' אהוק
 מוס בקינה
 מלכות
 שבשטים והוא
 בעמק יזעא ית
 שמואל וזכר אה
 וירם אהג מלכו
 שיהיה אהג עתה
 וזהו שיתקבצו
 אלכא של ית
 עזריא יסני

ט' אהז

חמלכי עיריך מן המלכות אשר בנתה וששיתם את נטורי זמורי ואיש מן המלכות שפח
בעלמיה על ישראל עדי שעבדו עש נפתח להם טח לזכות בשמים לפי כד
לא יחיצו ימנם ואת בלעם עק בער רג בל מנהטבן את יעק אמר ליעור
מצדכותי שלחותי רשע אתה למד מה היה בדעתו ביקש לומר לא יהי
להן צד ככחות וצונו מודי שותאמי מה טובוה יעק ביקש לומר תהא
שפיסה שורה עליה אמר משכונתך יעק ביקש לומר לא תהא מלכות
מושיפת אמר כחלים טאין ביקש לומר לא יהיה להם בעל בין אמר כמת עלי
כחל ביקש לומר לא יהא ריחם בדרך אמר כחלים טאע פ כחלים של לטא
זו שאין ריח יפה ומכבו שר מור ואתם ולמה נקרא שפנו כד שהוא בא
דרך אמרים ביקש לומר לוי יחיו ביום חלבים בעל קומה אמר כחלים על
כיום ביקש לומר לא יעמוקו סלך כן סלך אמר של מים מורלן ביקש לומר
לא תתקד מלכותם שונמת בתמונת אמר נדעון במסד צים ביקש לומר
לא תהא מלכותם עזה אמר נורם מאנגב אמלן ביקש לומר לא תהא אימיה
למלכותם אמר ותבשא נטבותו אמר אשן בדי כהנא ובלן חשד חוקי מדינת
כמיהת וצונו מדי שות שר ויהפך פ אלה כך אתה קל לבדלה קלה לצדקה
ולק קללות לבריות ואם מה טעון זה יעק אמר יתורה אהל זה אתל
מועז וגשכנותך זה צד העולמים של עז אמרין מקום לטע משכונת
לאביד יעקב לא סתובצו את יעק אמר לו חקצלה ליעקב אבונן אוהל
שלך יותר טובים מאוהלך של שאוהלך של יש בהן חמה ולבנה וזופצם
שחומות העולם השותוין להן ומכעיסין אותם בהן ומר שנקראו אתל של
הנטה בדיק שאים וימותו לא לשבת אמר אוהלך שלך אין נכבתי בדין על
עליקים גמורים ויש צדין בהן ועוקין בשיר ושפח לכך כול מה טובו אהל
יעקב כחלים טאין למה פיסה אונן כחלים שצאנש ליתך דיוגבן
בישראל למה שהחלחה שעבב אדם מולאין מונק פוחת כחלים
טאע פ אמר חמון ביל חטנו למה נכסכו אוהלים לחלים דמת כחלים טאין
טאחלים טאע פ לומר לך מה חלים מעלן את האדם ובוועתה למה רדי
אם אוהלך מעלן את האדם מוכף חובה לכף זכות לו בתי כחלות

פיה
דוק
וחסין

הקצה עתה לדידי עמו בלשון היה מדבר עמו ככל שעה שיו
מחזה שדי יחזה ל' שמעך אומ' אף גופה היה מדבר עמו ככל
שירצה שבו וצבא משה אלא מנעל בר אמו כיון שהיה קצה ה
ככנס והיה מדבר עמו רבן דבכך הפרש בין נביאי ישראל לנ
אומות העולם נביאי ישראל יודעין אימת מדבר עמו אבל נביאי
אומות העולם יודעין אימת מדבר עמו וכן הוא אומ' בבלגם שמי
אמר לו נביאי ישראל אינן יודעין כמה אמירות מדבר עמו אבל
נביאי אומות העולם יודעין כמה אמירות מדבר עמו וכן הוא אומ' בבלגם
ויודע דעת עמו ופי' נביאי אומות העולם גדולים מנביאי ישראל לא משל
למה הדבר דומה לנביאי האומ' יודעין כמה אמירות יודעין להודיע כמה
הן יודעין לתקן לפי שכל אדם יראה קצבה אבל החשוד לפי המנהג אינו
יודעין לפי שכל אדם אין לה קצבה אלא כן ולפי עתה מלמד שנתקן
בלגם על שכן משיחך מעשיך ראשון זה דווקא שהושיע את ישראל מביד
עדיהן ונמשיהו אחרון שעומק מבין שמושיע את ישראל מביד בני עשו
וכן הוא אומ' אלאט ולא עתה זה דודי אשורכו ולא קרוב זה המלך המשיח
דבר כוכב מיעקב זה דודי נקם שצט' משרא זה המלך המשיח ומחך
פאת מנאב זה דודי וכן הוא אומ' ויך את יואב בחרב אמ' ל' יוחן
משום שנתקן בן יוחאי היין דאמר אנאשי מנה וציה אבא ליתל בגוה
בלג' כי אתה רב יצא אג' אמרי במעברא ירך ותרופה מקרחת וקלקר
מלצט שתהה במלך המשיח שג' נק' שג' מים ע' יס' והיה אדום
ירשה ביסר דוד וכן הוא אומ' ותהי אדום עצדיוס לדוד נושאי מנחה
והיה יום שער אב זה המלך המשיח שכו' ע' מנשיעיס בהר ציון
לשפסו את הר עשו וירך מיעקב כמה דאמ' כודה באף בוים
והאבד שרדי מבר על שם ולא יהיה שרדי לבית עשו דא' וירך מ
מיעקב בראשונה היה כוכב עולה מן המזרח ובראשו חרב דהין
כואין אותו ואומריין זה לזה מהו זה והיו אומות העולם שואלי
שפסו את הר עשו לכן מה טיבן של כוכב זה והיו

אספג סהולאן קאענא נאפצאמארה היצבור' וואו פון

ה' נימאן מעשום דעית בה' אמוניאן מונימאם טמא פרי שתי ר' בור
בפרשות משקלוהו דכת בהו יצואת מצרים וואסאן משום דכת פרי עשכנז
כארי' ג' נימאן הע תרתי: פיקוקי ומקולי: גמורי כלמר שיה ולא סמך משה
אן קליו פתקיה ליה' ויחר אפ בלק אן פ' וקספ אן פ' הסתול' סמחול
ואכל צשכו בשני' וקספ על מותו על שנתנה בישראל וסא עלת שדו'
גענה ברם לך אן מקומה אה' ו' לעזר הקצר כל המבצר את הכירן
לשם קמת און שנטר ממתן בקולן' וכל המבצר את מוצרן לשם משה
סוף שגמר במבון ככבוי' וטעין' שהמבצר את חשדן לשם ממוקסון
שגמר ממוקסון בקולן' שכן מצעט בצלעם ברשע שפיצר את בלע לשם
ממוקסון שן און ית' לי בלק מלוא ביתו כסוף ו' וכיפן מצעט שנטר ממוקסון
צדק' שן ועמה ביה לך' אמוקסין' ג' וספן שהמבצר את חשדן לשם ממוקסון
סוף שגמר ממוקסון ככבוי' שכן מצעטן כ' ג' במשה רב' שביזה את פריע
לשם קעב שן וידון כל עבודת ליה' ו' ופריעה היה עמרי על הגבומשה
עומדי על הודי' קאן אה' לן אה' עבודת ערשי' על צדקה שן' ובשון
מסע חייב שומע להן' וטעין' שנטר ממוקסון ככבוי' שן קומל' ערו
מתקן עמ' אסגרו' ו' ג' ג' ג' אסגון שנטר ממוקסון לא המוקסין' —
שיבא לטן הקצב' שבעה ענב' ו' עין צוח' צשמחה ו' בראש גליו' שנובע
ישדל' יעזים ביד רמה' וענה הנע הק' למי לכה' און אן יעלה עם
ה' לעבד עסקי' לעם הזה מיובע ליה' אה' ר' אה' צד' כהן כוהים סם
שמקלל' עמ' ותולה קללתן בחשדן' וסמ' עצה בצנח' וישא מל'
יואם' טאם שג' אסגין' שלש מדינת היהודי' משה מה' שלא היה צורך
בלעם משה היה מדיבר עמן עומי' שן ו' ו' עמרי עמרי' משה
היה מדיבר עמו טרם אן מדי' שן פ' אה' אה' בן' משה הקד' מי
מדבר עמן פ' אה' פ' שן ו' ו' אה' אה' משה פ' אה' אה'
פ' אה' אה' היה מדיבר עמן כופל' ש' ו' אה' עין' בלעם היה יודע מה'
חמקוס לדיבר עמן ש' ו' ו' על' ו' אה' אה' לטחון' ש' ו' אה' אה' ע'
עלחן שלמלך' כ' היה פ' אה' אה'

חסדים' ובר הוא תורה והוא חסדים צדיקה אמל ליה שמו י
 שמו יגרום החסון' וכן אמר' יוחנן יית' ולא אהמריכה: אמל ליה ריש לקיש
 ל' יוחנן מאי טעמא אילימא מנא דכח' טאשר ינוס איש טעב הארי
 ופגעו הדוב' ארואך דוגמות בעולם הזה אריס עיטא לשדה פגע טקס נפיל
 דומה כמי שפגע בו אריה נכנס לעיר כגעבו גפאי דומה כמי שפגע
 בו דוב' נכנס לביתו מעא בעו וננותן כופין ברעב דומה כמי שנשכן
 בחש' אמ ליה צהאי אלא קרא מקתפיטא של כל נחש אס וולד זכר
 מרוע ראית כל גבר ידיו על חלעין מאי טעמא כל גבר אמ רבא בר יוחנן
 אמרבי מי שכל בצורה שלן' מאי טעמא כל גבר אמרבי יוחנן פני
 כמלאך שלמעלה וסבי כמלאך שלמטה בשעה שאמר הקב"ה הללו מעשו
 ידיו והללו מעשה ידי און אבדן אן מפכאל' אמר רבסא הין דאמר
 אנא שי רהיטות תולדא ונפל' שארין לג' לוחין בארית' ועיס מיד כוס
 מאי ועיס מיד כוס אמר רב דב' ליה ל' יוספור' ועט אשור ועכו'
 עבר עי אשור קטל מכל מיכ' נחילך משעבדי שעבדי' ועיס
 בלע ויל' ויש' להקן שהלך והוא צהוי ומתענה בשעה שחיה שהמלכה
 חוזרת לשרא' וישב ישראל בשטים אמר' יוחנן כל מקום שנבנות
 אינלא לשן עשר וישב ישב בשטים מהכח שם ויהיו המתיס במגפה
 וישב יעקב ויבא יוסף את רביתם רעה' ואירע שם סבירת יוסף' וישב
 ישראל בארץ מצ' בארץ גשן מהכח שם ויקרבן ימי' למות' וישב
 יהויה ויש לבטח אי שותת גבן ואישותת תועבון מוד וערבאר
 שבעכל ימי שלמה' מה כח שם ויקם יי שם' לשלמה' בשטים ו'
 איעזר אומ' שנים שמה ל' יהושע אמר שטר עסקו בדברי שטות
 ויחל העם שעשו חולין כבהמה וכחיה' לצנות אל בנות מוא' כין ש'
 שעשו ישראל ארבעים שנה במדבר לון סגוס דרע ותמנה וגפני'
 ורמוק ושא ועש מלחמה עם סיון ועג וטבלו ביים וטלון כלמלך
 שהיה בידם המלכות הזאת מלחמה ומשחצת נאך לך לא ארבע
 מדינות דאוןיות למלכות אכיה נאכמנדריה קרסגיה וקנטוכא

ל

שמה

ל

כ

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ותקראן לעם לייער אומי ערומוות פגען בתן. ול ימשי אומי שעטון סוכן
 בעלי קראן ויעמקי ישראל לצעל פעוד ל לער אומי כשם שר אפש
 למקמר לפלוש מן הדלפולא עין כך אי אפשר לשורא לפלוש מכו עור
 בלא צבשות" תגר רבין מעשה באיבא מאילם שהשפיד המורן לבני
 אחת ביון שהגיעה לפעולך אמרה לה המתן עד שתפנס ותצת לאמר ש"א
 אמר לה אף את המתקב לי עד שאפנס ואינא אמרה לך נלמן יחודי אתה
 אמרה ומה איכפת לך כפנס ופער בעינו וקוטבחוטמו והיו כומדין ע
 מקלסין ואמריק מעולם לא היה אדם שעבדו צפר" ומעשה בשלסון
 אחד שבא מארדינתהים אמר לון הציאו לי כר אחל איל אחד פבש אחד
 שאקריבם לבעור אמרו לו איכן עריך לך לכל כך אף רעובו לא שתפנ
 עצמך לו בינה בהן את הסוכן גלין והיו מביעין ביתך ראשיתן ואמרין
 לבס ולטעותם לבס ולטעותם באותה השנה ויחר אף בלמא.
 ויאמר ע א מעשה קח את כל דג העם את מוציא בזמנ פופרל חופותך
 אין הקצה כפרע לא מן הראשים שבין שהרי הקצה אומלעשה קח
 את כל ראשי הע והונך אתם מושלן משל לבנה הדיב דומה למגלך
 בשר ודם שמרד עלין לבין אחד ואג המלך מנה הניחה עם הפולקוס
 הזה שאין הפסותן מיקר לא מעבד את כל הכתרים שהן כוטלין
 ששים ששים דיני ביוס" דא קח את כל ראשי העם אם העם חטאו
 ראשי העם מה חטאו אמר רב יהודה אמר רב אמר לו חלק לה בתו דינ
 מאי פועליה אי לימא משום שאין דינן שפס ביום אחד והא אמר
 רב חסדא לא שכו לא בשות מיתות מבצבגיתיה אחת דינן לא כרי
 להשיב חלוק אף מישתל" והונך אתם לקב השא אמר לו הושב
 ראשי העל דינין שיהו עולבין את החטאים כבד השמש" תכך
 היום דיני כפשות דינן ביום וגומדין ביום מנה הנה מוני אמר רב שיבני
 בר חייה דאמר קרא ומונע אותך לעבד השא ואמר רב חסדא מנל להקעה
 שהיא תליה שר והוקעכוס לך בגבעת שאול צויר ל ופול ותקח
 רעב בת איה את השק ותפוחו לה על הצור מתחלת קציר עד

פ
 כו
 כו

אן היו לבן ששים עור ראיות למחנות ענין ששים עור כל חבל ארבע
מוט עור כצדק וצדק ועשו מלחמה עם סיוח וענו וכפלו צודים וכפלו כל
מה שהיה בידי משפטלאן עזרו מן הצדקה התחילו מצד צדק מן הצדקה
מקד עין מסומוש לביין מקד עין בהמה ומשליכין ולא היו צדיקין אלא
כסף וזהב שכל נבל הבהמה ושכל העל צונו לנו וצאנו וישבו להן בשמים
במקום השמות באותה שעה עמדו עמושים ומאצבים וצנו להם קנים
מבית הישיבות ועד בית השלג והנשיבין שם נשים מוכרות מוע נט
כיסאעין וזו היא ענתו של כל עם הרשע שיעין לצדק שכל לפה
אועדך אש יע העהז לע ומו' הן הנה היו לבע ישראל בדבר בלעם
אמלו בלעם לבק אהיה שולן עונת זמנה הנח נהן מנתאנין לכל פסוק
בזא ואשיאך עצה לך ועשה להן קלעים והנשיב בהן זכות קנה
מבחוץ ויטה מבפנים וימכרו להן כל פשתן הלך ועשה קלעים מבית
השלג עד הרי ישימון והושע בהן זכות דקה מבחוץ ולדה מבפנים
וכשישאל אובלן ושמעין ושמעון ויועאין ליטייל בשוק אומרות להן
אי אתם מבקשין כל פשתן וככנס זקנה אומרת לן בשוה וילדה אומרת
בפחות ששם שלשה פעמים בתורה אומרת לו טול מבחור מיכן ואילך
אומרת לך הרי אתה כבן בית צדק ומול לעיניך וצד צדק שליך נעמל
שהוא קשה מונח וצדק (ועדין) לא נאמר ייבן שלבנים על ישראל אומ
לו רצונך לשתות כוס שליך כון ששונה בעד בני יעז ואתה לה השמע
לי מיך מוציקה ככוס שלם עור מתחת פסיקתא שנה ואומרת לן איב
נשמעת לך עד שתשתנה לזה והוא אומ' לה והלך יהודי אב אה לונות
איבמת לך כלום מבקשין מאך לא פנעו מיכן אה המעור עצמו לעל
בעד זהו עבודתו אלך דתא מנפין לבזויה הזורק אבן למקד ולים
זו היא עבודתו אע"פ דתא מיפין למד בגמיה והיינו בערבו והוא אומ' לו עור
השמע לי והוא אומ' לו איב נשמעת לך עד שתצור מתורת מוש רבך והוא כיצור
על המה ביו בעל עור ויפחד לשת ויהי שקודים בארצם עי שונעין משקלים
לאבין שבשמים באחר וזה היו עשור מזחים וקוראות להן והן אופקין אתן
לעם לצדאיהן

3
ידים

215

כָּבִיד וְהַמְּשָׁלָה לְמַעַן הַסִּירָע וְלֹא הָיְתָה הַמְּשָׁלָה לֹא כְּשֶׁבַע שָׁמַעוּ בְּכַבֵּד כַּעֲבָד שְׂאֵמֵר מְשָׁרָה
יִשְׁרָאֵל אֶחָד יִחָטֵא וְעַל כִּלְהַעֲדָה תִּקְרָא סֵם וְיִזְכְּרֵנָה בִּידוֹ: מֵאֵיכָן נִתְּנָה לָהּ הַחַיִּים אִם שְׂבַח לַמֶּלֶךְ וְקִיּוּמוֹ
יֵצֵאוּ מֵעֵשֶׂה וְנָתַן לוֹ רוּחַ יִשְׂרָאֵל שְׂלָא יִתְעַכֵּב פְּיֵנְהָ וְיִתְחַד אֲחֵרֵי חֶדְבֵי אִרְמוֹת כִּי שִׁיחוּ דְמִרֵי לֹא הַמְּשָׁלָה נִתְּנָה לוֹ וְעוֹ
יָעוּ בְּכָל הַיָּמִים שֶׁנִּשְׁלַח יִצְחָק: יֵאָמְרוּ לָקַח לוֹ רוּחַ מִן הַחַיִּים וְלֹא יִהְיֶה עֲלֵה רָח וְיִהְיֶה כְּאֵדְוִיָּה וּפְסוּדוֹת פְּסוּדוֹת כְּאֵדְוִיָּה
יָעֲשֶׂה רוּחַ צִדוֹ וְהִרְגוּ לְשִׁמְעוֹתָם: וְגַם עַל דַּרְךְ שְׂאֵמֵר כֵּן שֶׁמֶתַק אַתְּ הַמְּשָׁלָה כִּי לֹא יִשְׁתַּחֲוֶה
חַיִּים אֵינֶם שֶׁעֲשֶׂה הַמֶּלֶךְ
לְמַעַן יִשְׁמַע מַלְאָכָה מֵעַל
יְהוָה שְׁעָרֵי הַמְּשָׁלָה מֵעַל
מֵאֵל שְׂלֵב בְּרֶךְ
לְהַלְלוֹ וְלִפְנֵי מַלְאָכָה
קִיּוּמוֹ אֲבֻלֵכֶם
יְהִי לַעֲזֵר פְּרוֹתוֹ
אֶת שְׂמֵתָהּ לְחַיִּים
וְעַל זֶה וְעַתָּה
וְיָצִיא כַּמְּהוּמֵהּ הַעֲדָה אִם אֵינְךָ אִתָּה שִׂיחָה בְּחִיבָה הִיא אֵדְוִיָּה בְּרוּר אֲרִיָּה
וְהָיְתָה יְדֵי הַמְּשָׁלָה אֲרִיָּה כִּי שְׂרֵאֵה שְׂהַפְּלָה שׂוֹתְקִין קַפֵּץ מֵתוֹךְ סְטֵה דְרִיץ
מִשָּׁל וְעָמֵד וּנְכַח אֶת הַרוּחַ צִדוֹ שֶׁנִּיחָה לַמֶּלֶךְ בִּידוֹ "אִמְרֵי יוֹחָן מַכְּאֵךְ
שְׂאִין כִּכְנַסִּים בְּכָל יְמֵי לְבָיֹת הַמְּשָׁלָה שְׂלֵכָה שְׂגֵנָה וְהַנִּיחָה בְּאֶמְקַל הַתְּחִיל
מִקְּתָמֶךָ עַל מִקְּלָהּ וְהוֹלֵךְ כִּי שְׂהֶבַע אֲדָל שְׂבֵטוֹ שֶׁלִּשְׂמֵנוֹ אֲמִירוֹן
לוֹ מִמַּחְסַ לְמֵין אִתְּהּ הוֹלֵךְ אִם לֵהֲלֵךְ הִיבֵן מֵיכִינֹן שֶׁשְׂבָטוֹ שֶׁלְלוֹי גְדוֹל מְשֻׁבָּא
שֶׁל שְׂמֵנוֹ אֲמִירוֹ הֵיחֹן לֹן אֵהָ הוּא לְעֵשׂוֹת צִדְדוֹ כַּבֵּד הַתְּחִיל פְּרוֹתִים אֵת
הַבְּדֵי כִּי שְׂכַבֵּס עֵשָׂה לֹן הַקְּבָה כַּמֶּה נְקִים בְּאוֹתָהּ שְׂעָה שְׂשֻׁבְּל שְׂמַח
אֶתֶּן עַל קְדוּשַׁת הַשָּׁם "אִמְרֵי יוֹחָן שְׂשֵׁה נְקִים טַעֲשׁוּ לוֹ לְפַחַס הַכֵּס הַמַּלְאָךְ
הִיא דְרִיכָן לְפָדוּשׁ זֶה מִצְדָה וְהַדְּבִיקָן הַמַּלְאָךְ זֶה לַמֶּלֶךְ הַכֵּס הַשֶּׁבַע סְתֵם הַמַּלְאָךְ
אֲתָפִידָךְ לֹא יִפְלוּ לְעִוּוֹת הַכֵּס הַשְּׂנִינִי שֶׁכִּיּוֹן בְּזְכָרֵנוֹת שֶׁלֹּאֵשׁ וּבְנַקֵּב וְהִנֵּה
שֶׁלֹּאֵשׁ וְהִינֵה דּוֹחִין אֶת זְכָרֵנוֹת וְכִיבָה שֶׁלֶה מִפְּנֵי הַנּוֹקְעִין שֶׁלֹּא יִהְיֶה אִוֶּה
אֵהָ הוּא נִכְנֵס לְעֵשׂוֹת צִדְדוֹ הַכֵּס הַדְּבִיעִי שֶׁלֶה טַעֲמָנוֹ מֵתוֹךְ הַזִּיּוֹן
לֹא עָמֵדוֹ לְהֵן בְּמַקּוֹמוֹ" הַכֵּס הַחַמְשִׁי הַרְבִּיּוֹ הַמַּלְאָךְ אֵהָ הַשֶּׁקֶט כִּי
שִׁיבָנוּ עַל בְּתִיכֵן הַכֵּס הַשְּׂנִינִי הִיּוֹ מַלְאָךְ מְחַבֵּל בֵּין וְיִוֹעַץ וְכִיּוֹן שֶׁלֹּאֵה
הַמַּלְאָךְ מְחַבֵּל בֵּין וְיִוֹעַץ בֵּין וְיִוֹעַץ לְפַנֵּי הַמֶּלֶךְ אִם לֹאֵשׁ חַבּוֹן שֶׁלֹּעוֹ
עַלֵן אִפְלוֹן כִּי אֵהָ מִשְׁחָא וְחִיכֹן יִפְלֵן יִשְׁמַח פִּינְחָס וְיִפְלֵן וְתֵפֵי
הַמַּמְשָׁה וְיִתְפַּלֵּל לֹא נָאֵם לֹא וְיִפְלֵן אִמְרֵי אֶעֱזֵר מַלְאָךְ שֶׁעֲשֶׂה מִלִּבּוֹת
עַם קוֹדֵשׁ וְיִבְרָשׁוּ מִלְּפָנֵי הַשֶּׁמֶת לְדוּחֹסוֹ אִם לֵהֲן הַקְּבָה הֵיחֹן לוֹ קְנֵיין בֵּין
קְנֵיין הוּא מְשֻׁבָּא חַמְסֵין מִשְׁעֵי חַמְסֵין חוּמָה" וְיִבְרָא אֶחָד אִישׁ יֵשׁ אֵהָ
וְיֵלֵךְ אֶתֶּן הַכֵּס הַשֶּׁבַע אֲרִיָּה קְנֵיין כְּוֹבָעִין בּוֹ בְּעַת מַעַבָה

כָּבִיד וְהַמְּשָׁלָה לְמַעַן הַסִּירָע
יִשְׁרָאֵל אֶחָד יִחָטֵא וְעַל כִּלְהַעֲדָה תִּקְרָא סֵם
יָעוּ בְּכָל הַיָּמִים שֶׁנִּשְׁלַח יִצְחָק
יָעֲשֶׂה רוּחַ צִדוֹ וְהִרְגוּ לְשִׁמְעוֹתָם
חַיִּים אֵינֶם שֶׁעֲשֶׂה הַמֶּלֶךְ
לְמַעַן יִשְׁמַע מַלְאָכָה מֵעַל
יְהוָה שְׁעָרֵי הַמְּשָׁלָה מֵעַל
מֵאֵל שְׂלֵב בְּרֶךְ
קִיּוּמוֹ אֲבֻלֵכֶם
יְהִי לַעֲזֵר פְּרוֹתוֹ
אֶת שְׂמֵתָהּ לְחַיִּים
וְעַל זֶה וְעַתָּה
וְיָצִיא כַּמְּהוּמֵהּ הַעֲדָה
וְהָיְתָה יְדֵי הַמְּשָׁלָה אֲרִיָּה
מִשָּׁל וְעָמֵד וּנְכַח אֶת הַרוּחַ
שְׂאִין כִּכְנַסִּים בְּכָל יְמֵי
מִקְּתָמֶךָ עַל מִקְּלָהּ
לוֹ מִמַּחְסַ לְמֵין אִתְּהּ
שֶׁלֶה טַעֲמָנוֹ אֲמִירוֹן
לְעֵשׂוֹת צִדְדוֹ כַּבֵּד
אֵהָ הַשְּׂנִינִי שֶׁכִּיּוֹן
שֶׁלֹּאֵשׁ וְהִינֵה דּוֹחִין
אֵהָ הוּא נִכְנֵס לְעֵשׂוֹת צִדְדוֹ
לֹא עָמֵדוֹ לְהֵן בְּמַקּוֹמוֹ
שִׁיבָנוּ עַל בְּתִיכֵן
הַמַּלְאָךְ מְחַבֵּל בֵּין
עַלֵן אִפְלוֹן כִּי אֵהָ
הַמַּמְשָׁה וְיִתְפַּלֵּל לֹא
עַם קוֹדֵשׁ וְיִבְרָשׁוּ
קְנֵיין הוּא מְשֻׁבָּא חַמְסֵין
וְיֵלֵךְ אֶתֶּן הַכֵּס הַשֶּׁבַע

כָּבִיד וְהַמְּשָׁלָה לְמַעַן הַסִּירָע
יִשְׁרָאֵל אֶחָד יִחָטֵא וְעַל כִּלְהַעֲדָה תִּקְרָא סֵם
יָעוּ בְּכָל הַיָּמִים שֶׁנִּשְׁלַח יִצְחָק
יָעֲשֶׂה רוּחַ צִדוֹ וְהִרְגוּ לְשִׁמְעוֹתָם
חַיִּים אֵינֶם שֶׁעֲשֶׂה הַמֶּלֶךְ
לְמַעַן יִשְׁמַע מַלְאָכָה מֵעַל
יְהוָה שְׁעָרֵי הַמְּשָׁלָה מֵעַל
מֵאֵל שְׂלֵב בְּרֶךְ
קִיּוּמוֹ אֲבֻלֵכֶם
יְהִי לַעֲזֵר פְּרוֹתוֹ
אֶת שְׂמֵתָהּ לְחַיִּים
וְעַל זֶה וְעַתָּה
וְיָצִיא כַּמְּהוּמֵהּ הַעֲדָה
וְהָיְתָה יְדֵי הַמְּשָׁלָה אֲרִיָּה
מִשָּׁל וְעָמֵד וּנְכַח אֶת הַרוּחַ
שְׂאִין כִּכְנַסִּים בְּכָל יְמֵי
מִקְּתָמֶךָ עַל מִקְּלָהּ
לוֹ מִמַּחְסַ לְמֵין אִתְּהּ
שֶׁלֶה טַעֲמָנוֹ אֲמִירוֹן
לְעֵשׂוֹת צִדְדוֹ כַּבֵּד
אֵהָ הַשְּׂנִינִי שֶׁכִּיּוֹן
שֶׁלֹּאֵשׁ וְהִינֵה דּוֹחִין
אֵהָ הוּא נִכְנֵס לְעֵשׂוֹת צִדְדוֹ
לֹא עָמֵדוֹ לְהֵן בְּמַקּוֹמוֹ
שִׁיבָנוּ עַל בְּתִיכֵן
הַמַּלְאָךְ מְחַבֵּל בֵּין
עַלֵן אִפְלוֹן כִּי אֵהָ
הַמַּמְשָׁה וְיִתְפַּלֵּל לֹא
עַם קוֹדֵשׁ וְיִבְרָשׁוּ
קְנֵיין הוּא מְשֻׁבָּא חַמְסֵין
וְיֵלֵךְ אֶתֶּן הַכֵּס הַשֶּׁבַע

כתך מיס עליהם מן השמים וכתך את כל דא העם והוקע אותם לא נגה ה' ^{דא}
כגד השמש אמ לו הקצה למטה בדוק אותם בשמש פלג שבאו
עלו עדים היה נהרג בבית דין ומי שעבר לפעור ואין עליו עדים היה העם
מתלה מעליו והשמש זורחת על ראשו ובין ותפסין אותו להריגה
ויאמר מעשה אל שליט הרבו איש אנשין מי בן אתה למי שהטאים
נעלבים לא הדאשים הנעמודים לבעל פעור אותן שניתחבוץ לנג כצמד
פתי אמר ביהויה ארצ מעשה בגיה אחת שהיתה חולה ביותר אמ הם
תעמוד מחלה תלך ותעבוד לכל עג שעמם עמדה והלכה ועבדה לכל
עג שעמם כן שהמעה לפעור שאה אר כומרין במה עובדין ליה אמרו
לה אנפלין תרדין ושותן שכר ומתריזין לנג אמרה מוטב תחזור האשה
היא גלגלה ולא תעבוד עג בבך ואתם בית ישראל אין מעשי כטכ הנעמדים
לבעל פעור כצמד פתי ואתם הדבקים בך אהיבם כשתי תמרות והחזקות
זו בכו"במות עתה תקנח הנעמדים לבעל פעור כצמודים עלידי אשה
ואתם הדבקים בך אהיבם דבקים ממש באותה שעה כשהתחילו לדוך
דיכ נפשות הלך שבבו שלשמעון אצל זמרי אמרו ליהן ניזוכך דיכ
כפשות ואתה יושב בשלטה ושותן סוה עשה עמו וקיבץ כל אן משבבו
והלך אצל כצב אמ לה השמעי לי אמ לו בת מלך היא וכך צוה אותה אציה
לא תשמעו לא לגדלן שבהן אמ לה אף קוץ נשיא שבט הוא ולא ענו לא
שהוא אדון ממונו שהוא שכל לבון והוא שלשי לבון תדע לך שהוא כן
שמריכ לוקח אותך לפעו ולפע כל עמנו ואין יכולין לדיבר כלום ולא עוד
אם כשאת כבנת הכל עומדין לפעודי והיה דרכן כשקוראין קרית שאע
עומדין בשעה שמצפירין ייחוד השם באהם באותה שעה ועמדו בול
סבורה היא שעמדו לכבודן ושמה ל"בין שנשמעה לן תפסה בצלדית
והעבירה ככרן פל יאמר שז והנה איש מבט יס בל זה אמרתי ויקרב
א אחין את המציעת זו כשבי הצא אותה אצל משה אמ לו בן עמרים
זו מותרת יק אסורה זאם תאמר אסורה בת יתרו סג התירה לך נתעלמו
הלכה ממנו בעו כולם בצפה והיון דכל והמה בפיס פתח אה עלש אמר

כ תקלה
הרעו כטח
במה

חכ מור ממותנות האשה אמר יורה ביד שלום אין לך חשה מן האשה תדע
 לך שפע עשן ושרא את העבלות ויפל מן העם בשלשת אלפי איש ועל ידי
 אשה בששים נפלו ארבעה ועשרים אלף היו ומוצא חכ מור ממותנות האשה
 אשר היא מעוררים וחדמים לכה אמר תנחומה המוציאה צרה בעולם
 הזה בלבי אבל אשה רעה צרה בעולם הזה ובעולם הבא והחרט יד במים
 ואינו צד בצעה אבל אשה רעה צרה במים ובצעה מהו אקורים ידיו לו
 שבת בה אקורים ידיו היו תופקות אדם בשוק כוונתם הלא ימלא מנה
 זה יוסף שמו לבט מאד וכתו וחופא ילכד בה זה זמרי שנלכד בה בששים
 אהרן אשר על הפל הקצה מותר חוק מן הזמנה כח נידחו בכי הלא את צניה
 מה כת אחדיו ויאמר חממה את האדם וכן הקהו מיי כנס ישטע ופ המטיר
 עקסדוס ואומט משה אכאת הלה גר עב את מבי וישלח לשה למה
 ע שכי פעמים אה הקבה אני הוא שפיעתי מצמרי ומשמשון ומאמנו
 ואני עתד לשלם שפיר לבודי עצמו מן העצירה כשם ששילמת ליוסף לעל
 ולפלי כיון שפעה זמרי את מעשה וחרגו פנחס ופלה מקמה בעם
 התחילו שפעים מצדן אמתן ראיתם בן פנסי זה בן שפיוס אבי אמתן עמי
 לעז יתרוג נשיא שפא מישראל בא הפול ויחוסו פנחס בן לעזר בן אהרן הכהן
 אמ לו הקבל למשה לך הקדים לו שלום דבת לבן אמר הכב נותן לו את צדוק
 שלום וכן הוא אומ והחשב לו לעדקה לדוד ודוד עז עלם מן יאמר רחום

פינחס

מדינות ארץ אפס וגל כוח	בורא עולם בששה ויום שבעימנו
יתברך שמו ושרו כותק לעם כוח	יקרב קץ באופה לעם נזחור זכוח
ויריס צין משוחן ויפדות קוז וחוח	יקרא לשבויים דרור ולאקורים פקח קוח
יקיים הבטחתך והלפניך שחוח	ישמעעין עשון ושמחה וקריגון ואנח
יער קמחך תמי שלום עלם כו בך טאח	אמן כן יציר הרים ובורא דוד

הוא אהיונו ואין עוד מהולל באיוס

גבעון והפיריה ובארות וקרית יערים וערך הכת לחסן ואעידה לי עמים
 נאמנש את אוריה הכהן יחזקאל אמרו ולא מבט בנה שלרוב הזונה הוא
 וערך השל לחסן היה רצה ע' יחזקאל בן בוזי הכהן ירמיהו אמרו לא
 מבט בנה שלרוב הוא וערך הכת לחסן רצוי ירמיהו בן חלקיהו מק הפהניס
 דא פרי עדיק עין חיים זה תלמוד חסד בן תלמוד חסד שאין תורה פוסקת
 ממנו לעולם כמעט מים חיים הזה שאינו פוסק לעולם ולקח כפחש זה
 המקביל את בנ אדם בקבר פביס יפוג ומקרבן תחת כנפי השכינה כמרה
 דאת אמר ואת הכפאש עשו בחרן כבן הוא דגל סינן איקלע ל' לאתריה דר'י
 אעזר ביד שמעון אמרו יש לו בן לאותו עדיק אמרו לו בן ישלן נכל זונה
 שנשפדת בשלם שופדת בארבעה שדד איתיה וקמפיה ואשלימיה לה
 יוסי בן לקוניא אחוה דאומיה כל יומא הוה אמר ליה לקריתא אנת אזיל אמר
 לנת חפס עבדו יתך וגולתא דיהבא פדסו עבך ורצו רצי קרן לך ואת אמר
 לקריתא אנת אזיל אמר ליה הוקמי עשורה כי גדל אתה איתנב במתיבתא דר'י
 וקא מקשי ומפריק אמרו דאמי האיי קלא לקליה דר'י אעזר ביד שמעון אמר
 ליה בדיה נכהן קארי עליה פרי עדיק עין חיים זה בנן שלר' אעזר ביד שמעון
 ולקח כפחש זה ל' שמעון בן יוסי בן לקוניא אחוה דאומיה כי כד
 בפשיה אמריו והלא עריתא דאצנה אשכחנה לעבנן דהדירדן לה לאערות
 אמרו לה עפסו פתחי פוך ויפנס בן אצא בון לא פתח להו הוה קא מרע
 רבנן אמרי תלמי חסן ושלום לא הדר ביה שפיר יצתה בת קול ואמרה
 לא מנב שזה גדול מזה אלא זה היה בעער מערה וזה לא היה בעער
 מערה איקלע ל' לאתריה דר'י פורפון אמר להו ישלן בן לאותו עדיק
 שהיה מקפח את בעו בהלכות אמרו לו בן אין לו בן בת שלן וכל זונה
 שנשפדת בארבעה שופדת בשמונה שדד איתיה ואמ' ליה אי הדרת
 בך יתיבנך לך בדתאי איכא דאמרי לא נבזה כלל ואיכא דאמרי נבזה
 ומדשה דלא בימרו בשבילן חזר זה ול' מאי כולל האיי דאמ' רב' הוה
 אמ' רב ואמרי לה אמ' ל' חייא בדי אבא אמ' ל' יוחנן ואמרי לה אמ' ל' שמעון
 בדי כחמנ אמ' ל' זנתן כל המלמד את בן חבירו תורה זופה ויושב ביושבה

תחלת יוסף

בגד שהפועל

לגדש מנזרה
תרג' יד ושולמי כנען
לסודך גולת כנען

ב
שערי
בבב יוסף
ה' ה' ה'
ה' ה' ה'
ה' ה' ה'
ה' ה' ה'

ב העבד

מקצתו תעשה הארץ ולפניו יבועו עינים	כבודו עולם מלא ורם על כל האים
כן יזכירו וחסדי ימים חקרו יים	הוא המגדל לטוב תעשה עין החיים
ויהיו מושגות אצל ריבויים	ללמוד וללמד כל צבות כקיים
יהשגות מליש והלכו כדוים	תבוא לפעול אטקת חסיד ויעתק עני
במבצרי קרשו עץ פרי חיים	ישים פריינו למחול וחסד לזנוח חיים

זה סוף פרי צדיק עין חיים

ולקוח כפשות חכם פרי צדיק עין חיים זה צדיק המונח צדיק כמותו שהוא
דומה לעין חיים ועל ידו רמזה באה לעולם ולקח כפשות חכם שבדעות העולם
עומד וישאל כמלך עליון ממי את למד מאברהם יצחק ועקב שהיו צדיקי
וכי צדק עולם באמת ובהתקן לקח בריית שני אשר כדת את אברהם ושבועות
ליצחק וכן לאהרן ופי יצחק ואלעזר שהיו צדיקים עתה חרון אף מי שראו
ועד לתקן שית עולם שני נהיתה לו ולצד ען ומדיו בל פה ען ועל פי טחם
הוא אומ' ולקוח כפשות שהיה כפשות מצדו בקמתו ובתפלתו
ועל ידו כדיתה בריית שלמה על השמים שנלכף אמר חנני נח לו את ברי
שלוס ולפי כך חסד וחסדו שהוא צדיק בן צדיק שפיר שראה ששן שמען
שנעל אומנו פני אף באו אצל ששן שלגו וחמ לו מרובן במו שלפוטא פרע
מבין ש לעצמי שכל ששן אמן אמן יודעתי לריא וטון שראה המקום
שכן מנקל אברהם וחיל מוחסו סיטח בן לעזר בן אה הכ טח בן כהן קניד
בן קניד מן מנחה שקרינו בעצמ כחוס בן לעז בן אה רבן אמר שמואל בר
נחמן ארבעה חן שהן באין ממשפחה כסויה לן הן כימח אוריה יחזקל
וירמיה כימח את מוניה בין שפן לחם את ישאל אמר לו את בן לחסין
אעזר לוגי חיה נצוילא לבצע שלפוטא שן ולעל בן חן לקח לו מרוב פוטא
ואת בן לחסין פיר שראה הקצה שהן משלשן בו התחיל לחסו כימח
בן אעזר בן אה הכ ומוקב פוטק בן אעזר כגודחה עליהם לפעם ק' עמו
כהן בן כהן קניד בן קניד אמר היה הן אומ' עליו לא אצטעב הוא שן רגם
איש היה מתכבד בשם ק' אוריה בן שועיהת מקרית דיערים וכו' ועייהם

כנפולן לפני שני עמים תחול ימלו בלב איהם" ויא מצד שנונס זה פנינו
 שהרגל לשמרי ולפזבי ברומח שבדון שני פול בלב חיבי המלך ואין מלך לא
 משה שני והיו בישורון מלך" ומה שבח כסאך אהים עולם ועד שניתנה גדולה
 לו ולבניו עד עולם שכן נהיתה לו ולדמו אח בר כה עו בזכות מוי בזכות שצטן
 שלך שכקראן ישראל שני ביהלנים ישדי לבב להתקדש מהכהנים ולפי שיהי
 פוכחם להצדיק את ישראל אמרו להקצף פכחם אהבת צדק אהבת לצדק את בני
 ותשבח רשע ישעיהו מלחייב בשעה שנת עלמה הלכה ממשה" על כן
 משחק לה אה שג ששון מחצריך הריב מוחסך ומגדלך מכל בני דורך
 מנב ממה שקדיכו בעטן פכחם בן לעז בן אה הכין" כנחם בן לעז בן אה
 הבה עליו הבת אומ עבודת זקנים בני פנים את מעיני שלא נפרתה ברית
 לאהרן אה עלי ימנה בן בנו לפי שהיו מעשיו דומין לאהרן מה אהרן
 עזר את המוסר דבת ויעמד בין המיתים אבין החיים ותג המג אה פכחם
 פכחמו שני ועמדו פכחם ויפלל ותיעצר המוסר ופאחוק ברית הירבה אתו
 החיים והשלוס החיים שהחיה את ישראל מיד מלאך המות" והשלוס לו
 ברית שכברתה לו שכן הכי כהן לן את ברית שלום אמר יעזק כשהקצף
 פוסק גדולה לאדם הוא פוסק לו ולבס ולבן בנו עד סוף כל הדורות
 שכן לא יגדע כפודיק עיכו ואת מלכים לכסא ויושיבם לצבוח ויגבון
 ואם הרים דעתו הקצף משפיל שני ואם מקורים בזקנים / וכן אה
 מו צא ששכחקה ברית לאהרן כפקה לן לדורות שני ברית כהנת עלם
 ולח פלתי את בני ישראל בקניה אלפי תבלתו שלפנחם הין שומרון
 שני ישראל כלן במהרה לפי שכל ישראל פודין זה בזה" לפן אמר
 הנני סתן את בר של גדול הוא השלוס שהלי עשה הקצף לפיכחם
 עשדה כמים כשקוטן לשמן ואעפן לא בירכן לא בשלוס שני הנב
 כתלו את בני שלום ולו הן עפרה כמים שניעשו לן שהיה זמרי יכול
 לקדם ולא קדם שלא יסויעהו עב שצמו ושהיה יכול לפדושטן הקשה
 ולא כרש שלח להצמא שסרע על פכחם ושלח נשמתו הדורל מן העין
 ושכין ודקין כמקום עבדתה" ושכין בשעת הוצאת שפכת זרע

ושלחן ומטה ומנורה והנחמו לה עקובה על מכותו ויציאו לאחרי שיעתו
 כדרך שלחן ודלוקה מכורה ונתתם פת המערה שמע מינה איהו כהן הוא
 והיתה לו ולזר אחי כמיצאת אומ שלשה בתרים הן סתר תורה כתר
 כהונה וכתר מלכות סתר כהונה זכה אהרן ונטלו סתר מלכות זכה
 דוד וכבולן כתר תורה הדי הוא מונח לכל אדם שלא ליתן כתחוק פה לצא
 העולם שהדי כתר תורה מונח לפניה כל מי שדבר בו מעלה עליו כפת
 פלו זכה בשלשתן (כלמי שאינו זוכה בו כאן שלשתן מוכחין לפניו ולא
 זכה באחד מהן) ואם תאמר מי גדול משניה היה ל שאינו בין לעזר אהרן
 מי גדול המלך או המלוך העושה שדים אלה שרים כל עומד שלש
 בתרים לא באו לא מוכחה שלתורה שכל מלכים מלכותו בישורים
 ישורו גדולה ברית שכברתה לו לאמר מברית שכברתה לו לדוד
 אהרן זכה לבניו היצין והרשעים דוד זכה לעדוקים לא לרשעים
 וכן הוא אומ' אם ישמרו ברכך ברית ועודתה אז אלמנדים גם בניהם עדי
 עדי ישאו לבקש לך אבל בנימחם פול נהיתה לו ולזר אחי כה עולם
 ואומ' בריתו היתה איתו את מונעך עמדו מאיתמר עד שנבכה בית
 ראשון חמשה כהנים גדולים ואלו הן על ואחיטוב בן בן ואחיה בן
 אחיטוב ואביר בן אחימלך ועמדו ואלעזר בבית ראשון יח כהנים
 גדולים ובית שני עמדו ממנו שמונים כהנים בין שהזלו להיות
 מוכרין אותה התחילו שנותיק מתקצרות נמצאו העומדים בבית
 שני יתר משלש מאות כהנים גדולים והיתה לו ולזר אחי מי שזרעו
 מינחם אחריו כרפו לעשרה כהנים שהיו נעמדין ופירש אחי מהן
 ובעל ואין ידוע מי הוא שחולף שנתקי פלוג משתקין אותן מדין ידועה
 שאין זה מינחם אחרין. תחת אש קנא לאלה זה ש תחת אשר הענה
 לאות נפשו ויכפר על כבישהא איכו אומ' וכפר לא ויכפר אף עבשו
 אינו זכ מלכפר עד שיחיה המתים דורשי רשומות אומ' כנגד כל
 אף שנתלו במעשה חרי וקנתרונא עליהן זכה וניתן לו כל מתכונת
 כהונה בכלל ופרט ובדין מלך וכל המקיימן באו קיום כלל ופרט

ב
 פירוש
 חרי

ומה טעמיה שישם עלו צדיקים שבכרי יה עדינה לישאל יה מעיד עליהן
 שהן בעתן של אבותיהן תנח בשלשה מקומות חששן אומות העולם
 על ישראל שנתעבדו בהן ונחשן להונותן ובשלשה סמך הקצה ייחוסן צמח
 היו אומרים אם בהן שלפני המצויים לשעבר לא כלשכן ששלפני בני ישראל
 באומת השענה העוד הקצה שהן בע אבותיהן היכן העוד עליהן לחלף ויטח
 בן אשה יש והוא פן איש מצוי כון שפרסם הכת את זו בלבוז ילעמן שכולל
 בע אבותיהן שניה בערבות מונח לפי שבת וישבי ישראל בשטים ויחלה עם
 לזכות חיו אומות העולם יפולין להונותן בא הכת וייחוסן לאבותיהן שז שאו
 את דאש כל עת בע יש ולא עוד לא ששיתת הקצה שמו עס כל משפחה
 ומשפחה החכבי הפלואי התצדני יה מעיד עליהן שהן בע אבותיהן שנישית
 בימי עזרא לפי שנשוא מקצת נשים כפרית כת הכת והעד עליהן שהודין
 את כולן ולא נשתירה מהן אחת שז ויכלו כלל אנשים ההן שיצו לשום
 כפרית וקרק הכת בהן ויכלו כלל וצב איאב נאון ונתן נאון הוא דת
 נאון הן שעמדו בישע מתחלת ועד סוף וחמשה רשעים הן שכתוב
 בהן הוא נאון הן כמרוד הוא היה גבור צד"ח הוא שזן אצ אצום הוא דת
 ואצירס הוא המלך אתה הוא אחשורוש בהתם על אקסוא נחלק
 חננך מתרעם חמא מדיב רב בהן מהרהיר סימך אמר רב חסדיה כל
 החולק על רבו לאן חולק על השפיטה שז בהתם על"ע אמר רב חננין
 בר פלח כל המתרעם על רבו כא מתרעם על השפיטה שז לא עלין תלעל
 פי על"ע אמר רב חמא בר חנינה כל העושה מריצה עס רבו כא עשה עם
 השפיטה חמה מי מריצה אש רבו בעי"ש את"ע אמר רב בון כל המהרהר
 על רבו כמהרהר על השפיטה של וידבר העם בל"ע ובמשה ותבלע
 אתם ואת קרח בג' חל באכלתאש זה הוא שאמ קרח מן הפלעין וברך
 השדופין ובע קדח לא מתו תתנת משום רבינו אמרו מקום
 כתביר להם במהבס וישעון עלון וסן הוא אומ' ויהי איש אחד מן הרמתיים
 ואמ רב חנין אדם הצא מבע אדם שעולא דין ברוגע שלעגלי ומאן יטען
 בע קרח" אלה סקוויי בע ושהל כלל מניין בפני עמק ולא שיתת שבי

עזר

אפי

וברית מלח' וכל העובדי עליהם באו עמי על כללם ופרטו וברית מלח'
 נשם אישיש המכה זמרי בן קנא אמ' ל' יוחנן חמשה שמוותיש ל' ^ל
 זמרי וכן סלוא שאול וכן הכנענית ושלומיאל בן צורישי' זמרי על
 שנעשה רח' עזוב ציה מוזרת בן סלוא על שהסליח את משפחתו ושאול
 על שהשחיל עימו לעבירה בן הכנענית על שנעשה ממעשה כנעני ומת
 עמו שלומיאל בן צורישי' שמו' נשם האשה המכה הוא כצבי אמ'
 רב ששת לא כצבי שמה לא שוללתי בת צור בלן עמנה וכלמה נק' רח'
 עמנה כצבי שצצה באביה' וידבר צור את המדינים לפי שהיו
 תחלת הקדחה לפי כך כדון תחלה' ועל צור כצבי בת נשיא מלוא
 וכי אחות כל אומתה היתה לא מתוך שנתנה נפשה על אומתה כקלאת
 על שמש' ויהי אחרי המלך ויאמר א' אלמע' שנתן את רגש כל עדת
 בניש' דה' שיה' בן בעול אחות כל' כל בעול מבי' חתום' ל' יודה ביר' סמו'
 בשם ימושע בן לוי למלך שחיו לו בכנות בוארות ולא נטה להשיא
 והלך לו למדינת כרם ושהה שם שנים הרבה ועמדו הכחות ונתעסקו בע'
 בעצמם ונשיאו לאנשים והיתה כל אחת ואחת כפולת חותמת של בעלה
 וסמכותו של' לאחר ימים בא המלך ממדינת כרם ושמע קול הציון
 מליון על צמתו ואומרך שזינו כדומן שלמלך' מה עשה הנציא כדון
 נא כל עמית לקמנו קרא כל המלך הראשון אמ' לו מי את אמ' חתך
 הוציא חותמתך לו שלמי הוא זה אמ' לו עלי חוציא סמכותיך שלוא
 שלמי הוא זה אמ' לו של' נפ' לשע' וכן לשע' אמנה מלך בנותי כתיקון
 בעצמך ונישאו לאנשים' אתם אמרתי שזינו בנותי שלמלך' כך
 לפ' שהיו אומות העולם מוכן את ישראל ואמרתי להן שהן בניהן שלמי
 בנשונתיהן חיו שולמות בנשונתיהן לא כל שכן' אמ' לו אישעיה בארנה
 השעה קרא הקצה למלך' וזהו מעשה על הידין אמ' לו לך וצור
 לי את הולדותי בדימתי' וזהו מעשה לראות משפחתו הראובע אמ' רבי
 מרדכי פול השעה באישיש המכה זמרי בן קנא אמ' ל' אישי' הי'
 ברישית דתיבותת ד' בתי' וי' מוש' עליהן שהן בניהן שלאבותיהן

שמה ש'
 ישפחה
 יע קולה
 לא תחלה
 בכתב אופיר

פול
 שני
 קול
 ובעדן
 סמכותי
 (ל' יעני)

יבטן תקוה
 והחלה מרג'
 לישועתך
 קוית' קבדית
 מרגס ייעל ויבט
 וקליח יאכא

שחיו בחלקיהן מתלוננים ועדת קרח לא היה להן חלק בארץ וזאת תנת מת
 מירגלים ומתלוננים מעצמת שלקרח יהושע וכלב נטלו חלקם לא קשיא
 הא במאן דאקיש מתלוננים למרגלים הא במאן דלאת אקיש מתלוננים
 למרגלים דתנא אבינו מת במדבר זה עפ"י וזאת לא היה בת הע"א מרגלים
 הנועדים על פ' או מתלוננים בעדת קרח כמנענעו מר מקיש מתלוננים
 למרגלים ומר לא מקיש מתלוננים למרגלים אמר רב פפא לאבי וזמאן
 דאקיש מתלוננים למרגלים איסוריהושע וכלב למידתה לפניה ארץ
 ישראל אמר ליה מתלוננים שבעדת קרח קא אמרינן הבעים כפול בזנות
 אבי אביהן ובזנות אבי אמותיהן והא תנית בזנות עצמן כללן לא קשיא
 הא במאן דאמ ליוצאי מצרים נתחלקה הארץ הא במאן דאמ לבאי הארץ
 נתחלקה הארץ ואי בעית אימת הא והא לבאי הארץ לא קשיא הא דהווינן
 עשרים הא דלך הווינן עשרים לרב תרצה נחלתו הרי מי שיעז אמר
 ועמו עשרה בעים מעצמים ובכניסתן לארץ כמעט חמשה קורא אב
 עליו ולמעט תמעט נח"ל לרב תרצה את מלתו ולמעט תמעט
 את נח"ל מי שיעז ממצרים ועמו חמשה בעים ובכניסתן לארץ יין
 כמעט עשרה קורא אב עליו לרב תרצה נח"ל ולמעט תמעט נחלתו
 איש יעז נשים וט' נאכוס ואנדרינק לפי פקודין מלמד
 שלא נתחלקה ארץ ישראל אלא לכל שבט ושבט לפי מה שהיה שנינו
 בני יוסף אלהיושע לאמ מינע נתי לי גורל אחי ואני עם רב ורץ
 שומעאע מעורבים תל בגורל ופולמי עצמו תל על פי הגורל אמר
 שלא נתחלקה ארץ ישראל דא ברוח הקודש על פי המקום בשהוא אומ
 אך יעז יהושע וכפב שב ויתנו לכלב את חצרון כאשר דער משה וזאמ
 על פי פ' נתנו לי את העיר אשר של לשונות מכונות אב יחולן יעדן
 גרים ועבדים על פי הגורל תחא בין רב למעט מלמד שלא נתחלקה
 ארץ ישראל אלא בשוויה בית קוד כנגד בית סאה ובית סאה כנגד בית עור
 תנת עתידה ארץ ושאל שתחלק לשלשה עשר שבטים שבתחלה
 לא נתחלקה אלא לשנים עשר שבטים ולא נתחלקה לא בפסטים שנבין רב

לוי עמקן להנדיע שלח היה אחי משבט לוי בעצת השטים ועוד לפי שמו
 אגמ' אחרק ללא תחלק הארץ ושבט לוי אין לו נחלה בארץ לפיכך חפיק
 הענין וידבר ללא תחלק הארץ הכל במשמעותם נכונים קדים נשים
 ועצרים מחמסות ואנדריביס כשאמר ויאמר ל' אל הארץ בארצם לא תחול
 יצאן נהנים עלכן אמרתו להם בתוך כפי ישראל לא ינה כה יצאון לויים" אי יש
 לפי פקדין יצאן נשים טומטום ואנדריביס" לש מנת מסוות אפיכה יצאו
 קיים ועצרים" ל' יאשיו אומ' לוי יצא מ'רים נתחלקת הארץ שז' לשמנות
 מסוות אפיכה לא מה אפי מ'קיים ללא תחלק הארץ ללא כהלה לחניכיה
 את הטובלים" ל' יונתן אומ' לבאי הארץ נתחלקת הארץ שז' ללא תח' ה' לא
 מה אפי מ'קיים לשמנות אפי אפיכה משונה נחלה זו מכל נחלות שבמנה
 כל נחלות שבעולם חיים יורשין מתים" כהן מתים יורשין חיים" ל' היה
 מושלן משל למה הדבר דומה לשני אחים כקטן שהיו בעיר אחת
 אחי ישלן בן אחי ואחוי ישלן שני בנים והלכו לבית הגרנות זה שיש
 לן בן אחי נטל חלק אחי וזה שיש לו שני בנים נטל שני חלקים ומחזירין
 חבל אביאציהן וחוזרין וחולקן בשווה וכן בוניצאי מצרים שני אחים
 שהיו עומדין בערבות אחיב לזה בן אחי ולזה שני בנים זה נטל בית
 פאה וזה נטל בית מתים והלכו לאבותם וחזרו וחלקן בשווה וירשן
 מתים את החיים" ל' שמעון בן אעזר אומ' ללא וללא בחלקה הארץ
 פדי לקיים שני מקראות הללו הא פייעז היה מוויצאי מצרים נטל חלקן
 מוויצאי מצרים" מובאי הארץ כטל חלקן מובאי הארץ" מיכן נציטן נטל
 חלקן מיכן נמיטן" מרגלים יהושע ונצטן כטל חלקם" מתלוכלכם שנת
 קרח לח היה לחן חלק בארץ הכעש נטלו בשנות אפי אפיכה ופדנות
 אפי אמנותה" מתי משמעות דהתי לשמנת מסוות אפי יצ' בוניצאי מ'ר
 הואי כח' ונטעו אפי לשם אנדריב' עושה הנת לים מאבונתים ונוצאי
 מצרים נא אפי ל' יצ' מ'רים חושע נטל חלקו חלקם מנת ל' אפי עולת
 דאפי קרא ויחושעם כ' נ' ל' יצ' יצ' מ'רן ח' אפי ח' אפי ח' אפי ח' אפי ח'
 דאשתיר הא כח' ונא ח' מ'רים אפי כ' אפי ח' ויהושע כ' אפי ח' אפי ח' אפי ח'

חלקי ש
 חלקי ש
 חלקי ש

דבת את שיה העיר ואת חציה כתבו לפלג באחשתן תחנה פלג בן קנז
 הוא פלג בן יסכה ולמה נקרא שמו פלג בן יפ שפנה מעצת מרגלים ואת
 בן קנז הוא בן חצרון הוא דפת ופלג בן חצרון חונף את עזובה אמ' רשב
 הורגיה דקנז הוא וכתב גמרא פלג אשר יבא את קרית ספר ולכדה
 ולכדה עתגיל בן קנז תטח הוא עתעל הוא ועצן ומה שמו יהודה אחי
 שמעיה שמו ומה נקרא שמו עתעל שעהן א"י ועצן שיען ודיבן
 תורה צדעל ומנלן דעשה א דפת ויקרא ועצן לשה ישראל לאמ' אם
 בדרך תברכב בתורה והרצות את בצול במלג' ימים והיתה ירך עמי
 שלא ישתח תלמודי מלבי ועשית מלכה שיסד מבן לן רעים ואחס
 פמות' לבתי עצב שלא יעדיבני ימי הרע מלשבות עצב' אם
 עשית בן הרי מוטב וחס לאן הרי כ תלך בר קיסי שאול מניץ ויבא הלו'
 את אשר של' במתנתה תנא אף נשבע מאות קולין וחומרין ובזירות
 שנות ודקדוקי סופרים נשתבחן בימי אבנן של משה אמ' ר' אבהו א"ע
 בן החסידן עתעל בן קנז מתוך פרשתו שג' ויאמר פלג אשר יבא את
 קרית ספר ולכדה חסידן על כל המקרא ולא מצינו מקום ששמו
 ספר אלא דקדוקי סופרים וילכדה עתעל בן קנז ויתקלן את עכסו
 בזון למה נקרא שמו עכסה אמ' ל יחכך שכל הוואה אותה הנלך
 וכוונע על אשתו' ויהי בצואתו ותקיתו ל' שאולמאת שדיה ותצנה
 מעל החמור' מאי מענה החמור אמ' ל יאחזק מה חמור כיון שאין לו
 תבן באיבוקן מיז עונע אם אשה כיון שאין לה תבואה בתוך ביתה
 מיז יזעקת' ותקמר לן הנה ל' בקרה ל' ארץ הנגב כענת' מאי
 ארץ הנגב כיון חמור' מכל טובה' ונתת לי גלות מים סתני ל'
 אדם שאין בו אף תורה בלבד ויתן לה פלג את גלות עלית ואת
 גלות תחנית אמ' לה מי שפד רש עליונים ותחתונים גלויים לן יקט
 מזונות מוכנו ונתת לן דא עלפי הגורל מלמד שהיה קול יוצא
 מן הגורל ואומ' זה לבשע וזה למנשה זה לשבולן נשה ליהודה זכ' אר
 פלג שבטיס ואל תבנה על חצרי שהרי יהושע משיח על באב' שהיו

פ' בעל יוח
 תרי דוויס
 סוף

למעט אמר יתורה בזה ביהודה שונה חמוש קאין בגליל ולא נתחלקה
 אא בגורל שב ארץ הגורל ולא נתחלקה לא באנדים ותעמים שנ על פי הגורל
 הא ש ביהודה לעבר הנהר מלבט באנדים ותעמים ויהושע וכל ישראל שנ
 על פי הגורל עומדין עליו והיה קלע שלש מאים וקלע שלתמונת מלכות
 לקצו ומכיו ברוח הקדש ואומ' אם זבולן עליה תחום עכו יעלה כדרך
 בקלע שלש מאים ועל ברוש זבולן בקלע שלתמונת ועלה ביא עכו
 ומוצ ומכיו ברוח הקדש ואומ' אם נתב עולה ממוס בגיסקר ועלה טרד
 בקלע שלש מאים ועלה ברוש נתב בקלע שלתמונת ועלה ברוש בגיסקר
 וכן כל א שט ושפט לא כהעולם הזה העולם הצד העולם הזה מני
 שיש לו צפונה פים אין לו צפונה לכן יש לו צפונה מידם אין לו צפונה
 לכן העולם הזה כלואי ואחוי יש לו בהר בשפלה ובגב שז שער
 כיוצא אחוי שער פני ארז עני יהודה אחד והקלה כחלקיה להן בעמון
 שזאה ממקנתם נחם פ אמר מד עבדתי ארץ ישראל שתחלק לשלשה
 עשר שבטים אידך לבנה ארד חסדא לכשיה שז והעבד העיר
 יעבדוהו מכל שבטי ישראל אמר ליה רב פפא לא בני דלואי דאורי
 בעלמא לא סלקא דעמא דבג והנומד לטעיה מזה ומזה לתרומת
 הקדש ולחזרת העד ולא נתחלקה לא בבסמ שז פין רב למעט לאי
 מילתא לשועמא ולמנין בראשית עמיקין לא לקולצא עליונותא ז
 כמתיי ה איעבד ומה בבסמ העלמי ד יושע אומ בקרקע העלה
 ולא נתחלקה לא בגורל שב ארץ בגורל וחלק תנת ארץ בגורל יתח
 יהושע וכלב למתא אי לימא דלא שקנא כלל השתא דלא דידהו
 שכלו דידהו מיבעית לא לא נבולו סלקן בגורל לא על פי יושע
 שז על פי ע נתת לן את העיר אשר על ארץ תמנת מרח' כג סרד
 וכל חרם ארץ לעמד בשתה היו כרוונה סרד וכלבסו היו מקווחין
 איטא דא מני אמר ל לעמד בשתה היו כרוונה כמקדיוחין וכלבסו
 נעשו כחלק פתגם כתיב יושע ויתן את המדבר לכלב
 בן יפנה לנתח' חצרון על מקד' תת אמר אבי' כד יתרה יובן ליה

פ לבע יהושע
 נהיה לעמ' וסוף
 ביום הקדש
 ויהו' וצ' וסוף
 בקלע
 וכל קלע פלו

פ
 נא
 ארבע
 מוע
 פ ליה ולרע
 פ בדברי הסתים
 והטוים חרם
 ויועלמי עמ' על
 אר חס' אמטא
 ולא חטימא

פ
 בנחמה
 ומגכטיה

למטה דן לבנות בה את כל שבטא קל וחומר לביתא קל וחומר לאומה
 קל וחומר למשפחה קל וחומר לבית אביה ותקדמה בנות על כל בנות
 בן גלעדי האם לאדם אשר שהאנוני בתוך דור ישבע זכה ליוול שר
 כולו נח עמו בדרך המבול וזכה ליוול שבד כולו אברהם עמו בדרך
 הפלגה וזכה ליוול שר כולו ולוט עמו בדרך קדם וזכה ליוול שר
 כולו אן עמו בדרך המצוד וזכו ליוול שר כולו וללמדך באיסו שעה
 עמו לפי משה בענין שאמר ישראל לאשה נתנה ראש ונשן את א
 לה והלך כל ישראל מקבצין לחזור למערים ואחך מבקשות נחלה בארץ
 אמרו וידענת את שסוף כל ישראל להחזיק בארץ שן עת לעשות לע
 הפרו תורתך ואל תהי קורא כן לא הפרו תורתך עת לעשות לע וכן
 הוא חומר וארם יצחו וקנינים וישבו מארץ ישראל בערה קטנה ותאמר
 בקרבן אחרי חרני מביד שאמרה כך נסך מטהרין אתה עב
 וכך נסך מטהרין אתה עשיר שן פזאת ופזאת דברה הנערה אשר
 מארץ יש מקיף שהיתה דרשת פד שנת נקעים אבל אין את יודע
 אימות הין שלבות אביה ענשין את התורה בשעה שאמר להן
 איהן עד מתי אתם מקמים על שתי הקנים לקיים מה של עת לעשות
 לע השרו תורתך וכן הלל הזקן אמר בשעת המכשין פגל ובעת
 המכשין כשן בשעת המכשין פגל אמר דאית דור שדברי תורה
 חביבין עליו פגל שן יש מקפד ומקפד ענל ובשעת המכשין כנס
 אם דאית דור שאין דברי תורה חביבין עליו כנס שן וזאת כשן
 זקנה אחר עת לעשות לע הפתורף אמר רבא האיי קרא אי דרשו
 ליה מדישיה לקופיה מידריש ואי דרשת ליה מסופיה לדישיה
 מידריש עת לעשות לע מה טעם משום דהפרו תורתך הפרו תורתך
 מה טעם משום דעת לעשות לע דרש בר קפרא שלת קבוצ קני
 מינה ובאת דליתמון אבר הני גבר"א אמר אביי ומעך באתר דאת
 גבר תמן לאתרווי אבר"א פשוטא לא יריפא דאפלי בשון דא
 ותקדמה בנות על כל בן חל והלך ידוע שמשעה בן וסף ומה דאדל

מל

מל הל

הכונה

מש

מש

פ ארא מסת
 צל אצד אקא
 איננה

שומרת קודמת רבתי היא שמונה אנשי אמרי ק' אשר דבר נאום
בי אמן בקודם שיען ואילו בקודי הלוי למה נמנו כמין כדי ליתן
להם עדים לשפט אמר ילדה אותה כלוי בחיל מאחר שפירש
שלידתה במעדים למדון שעיבורה היה בארץ כנען וימדת
נדב וחצ' בהק' אשזרה במרבעה פעמים הוא מזכיר מיתתו ומזכיר
מה קורחם לנמוך שלא היה להק' אלא אומן החטא בלבדי" אלה פקודי
מש' ואלה כל אימתי מוטאום היו אומ' בשנת הארבעים' ולא כותר
מהם איש על האשים היחד: הגדה לא על הנשים שקרי ערה בת אשר
חיתה מלצאי נשים ומוצוי הארץ והרי אחיה השילוב מיוצאי מע'
היה שחרי ראה עמנו והוא מוצי' הקדש דפניו רבני שבעה קיפן
את הצולם נאן הן אדם המאשן ומתושלה נשם בן נח ויעקב אצ' ועמוס
ואחיה השילוב ואילו זל' עורחא קייס' אמר רב המנומת לא בגדה גזה
על שבתן שללוי לבי שנתקדן מוכן שלשים שנה ובגזירה הוא אמרי
כל פקודים למל' נסמכו מוכן עשרים שנה ובשנתאמרו מורגרים
לא שנתאמרו עמרו מוטאום לני ואחיה השילוב לוי היה" והא תנא יאיר
הן מוטאום ומיד בן מוטאום נולד בחיי יעקב אבינו ולא גמון עד שנבחנו
לארץ שנ' ויבן מוטאום העי בשלשים ופשה איש ואמר ל' יהודה אמרי
ל' מותיה ובי מוטאום שלשים ויש שיה לא נמנה אלא בשלשים ושתה
זה יאיר בן מוטאום ששקול כדוד הסודרי" אמר רב אחא בר יעקב
לא בגדה גדה לא על מחור מצן עשרים ולא על יחד מצן שלשים'
ל' יוסי אור יאיר ונפיר בני מוטאום מתו לאחל מוטאום בעבר הירדן
שנ' ולפי נומר מהם איש כיוס עלב בן יפ' ויהוש' בן נון' ותקדצנה
בנות על מחור בן חפ' בן ל' אכל כל אדם אשר שהוה עומדי בתוך
העשב ודי גה דאש שבת לכל שאכל קלחום לביתו קלחום לגופו קלחום
למשחו קלחום לבית אביו וכן קאמר ואתו אהלין עין חיק לנט' אן לשבח
בן את כל שבתו קל וחומר לביתו קל וחומר לגופו קל וחומר למשפחתו
קל וחומר לבית אביו וכן קאמר אמרי ושם אמרן שלומית בת דברי

פ' חו
עמך
זעזע

כ"ג י"ג
נחמיה

לגטה

זה עתה לודו כש
 וזה טעם חלק לרצוננו
 והקול
 דבנו קול
 גדל חל
 עו אי חוק
 כבוד אצלנו
 במקום
 הרב לאס
 כד דרך
 נבול חלק
 לרצוננו

חולקין והלפתא אין חולקין קשיא הלפתא אהלפתא לא קשיא הא חולקין
 ליה רצה יקרא קרא לא פליג ליה רצה יקרא "אבינו מת במדבר" ונאמר להלך ויהיו בני
 ישראל במדבר מה מדבר פאן ילפתא אף מדבר שנלחן ילפתא
 אמר לול שמעון אפשר לא מקושע היה ילפתא מפני שהיה מקושע
 בשנה שניה בעשרים ואחד לחודש השנה ופי אפשר שהיו בנות ילפתא
 בנות מלכים נאות וכשיראת הקב"ה שבהן היתה יושבת ארבעים שנה
 עד שלא נישאת ופי באיזן שנה מת ילפתא בשעה שכו וישמע הפנע
 מלך ערד באותה השעה מת ילפתא "והוא לא היה בתוך העדה תעא
 במרגלים הכוננים עלץ במתועמים בעצת קרח בעצתו של קרח
 פי בחטאו מת מוטא שצדו מת מניבן שאין מניחה בלא חטא נלהלך
 הוא אומר ופקדתי בשפט משעם מוכן שאין ייקורין בלא עון ובעים
 לא היו לו אמרו יודעות אנו שאין חכמי יודעת במקום הבן למה יגרע
 שם אביך למה שם אבינו נמחה מתוך משחתו פי אין לך בשבט
 שאין לו בעים אנחנו מבקשות אחזק נחלם משלחו אבינו בתוך
 אחי אבינו מה שזפו לנו אחי אבינו תנח בנות ילפתא חכמותהן
 ודישנותהן צדקנותהן חכמותהן שלפני שעה דברו דאמר שמואל
 בר רבי יוחנן באותה שעה דברו היה משה רבינו יושב ועוסק בפרשו
 יבטין ובאו ועמדו לפניו ואמרו לו אם כבן אנו נודע אם לאו תתיבם
 אמרו לו מי ויקרב משאת משת' ללץ" דישנותהן שהיו אומרות לו
 היה לך לא דברכן והא תניא אמר ר' ירמיה קמי מניבן בת" אביי אה
 אפלו היה בת לכן לא דברנו צדקנותהן שלא נישאו לא להגן להן
 דתנא ר' אי עזר בן יעקב אומר אפלו קטנה שבכולן לא נישאת מחנותה
 מבת ארבעים אינו והא אמר רב חסדא נישאת מחנותה מבת עשרים
 יולדת עד ששים בת עשרים יולדת עד ארבעים בת ארבעים שוב
 אינה יולדת מתוך שעד קניותהן נעשה להן נס כיופבד דבת וילך
 איש מבית לוי ויל' את בת לוי אפשר שתמאה ושלשים שנה אחריה

תעא
 מעין ענין
 אולי ר' יוחנן
 בעיה כ"ו וכו'
 אמת ענין לוי
 אם כד ברין יתיר
 פישתו וכו'
 תורה וכו'
 נשוא לוי
 אולי יתיר
 דל

אק שט לפערכת
 מן הנה

לשפוט באין אל כל מלך כשר שחיה עומד היו רואין מי שבאבותיו עשר
ומולין אותו בן שכן הוא אומל בזה מה ש' אלהי דיון אצרך וכי צנן שלצדו
היה חזקיהו והלא ארבעה עשר דורות היה ציפה לא כל מלך כשר שחיה
עומד היה נתלה בדיון וכל מלך דשע שהיה עומד היה נתלה ביד בעש
בן נבט שנ' על המוות ידעלם בן נבט אשר הטא ואשר החסא את שוין
ולא עשה בנתו ולמען הוא אומל ושם צנות כלפני שם היה
להן בצנות ושהיה להן במעשה טוב וכן הווא אומל שם הקדלה לאלה ושם
הקטנה רחל שם היה להן בצכות ושם היה להן במעשה טוב וכן הווא אומל
שם החת שפרה ושם חשבונועה ששהיה להן בצבות ושם היה להן
במעשה טוב וכן הווא אומל איש היה בארץ עון אינו שמו שם הקדלו
בצכות ושם היה להן במעשה טוב הא פלה שמוט שבהורה ושבתאים
ושבתאים אם לעצן צבות שם הובצבות והם לעצן דשע שם להן
בפושע' מחלה כע חמ על ותי ולהלן הוא אומל ותהייה מחלה
תי אומל וכל צבות עלתו מה דמה לעצמן פאן לא מלך
פחיונות שקולותו בן' ותמציתו לפמול' על חכה ולפ' הנה' וכל
הע אמל אשר ציל שבעו ופ' יש בצריך כמשהלפן מעל משה
הלכין מעל אנזר והלכו מעל הנשיאים וכל העמה לא בתולה הלכו מע
שדי בערות אכזריתון און אכזריתון הלכו מעל שרי הגשמי
אסרו און אכזריתון הלכו מעל שדי בערות אמ' און אכזריתון הלכו
מעל שרי אפס אמ' און אכזריתון הלכו מעל אעזר אמ' להן איכ
יודע עה בן אגזרה ולכן אצל משה' מוכן חתה אמ' אף מעשה אמ'
איכ יודע עה' וקד' את משה' לסב' פ' תפס אידך אפשר
עמדו לפי מעשה ולאו אמ' כלום ולפי מעשר ולאו אמ' להן בצד חזרו
ועמדו לפי מעשה וכל העדה לא סרס מנדרין זה ורד שהן דברי
פ' אשה' אבא חנן אמ' משום לאנזר בצות המוריש היו יושבי אבין
ועמדו לפי כון במדין קא מי פלה' מו סבר חולקין ככונן לתלמוד
במקום הרב' ויהי סבר אין חולקין ככונן לתלמוד במקום הרב' וה' לכתא

במדי
רפ'

קלכ' הקדמות

למה כהנה הקרב
מע' את השם דעמי
לפי שמה חנה את
ה' הקדש יביא את
ע' את לו הקדש
העשרה קדוה לעצמו דעמי
וקרי צנת עלתו
א' לפ' בדבר שאם
הוקף לבית דב'
ל' בו ואת יודיע סכ לה שוכי

ועמדו לפי מעשה ולאו אמ' כלום ולפי מעשר ולאו אמ' להן בצד חזרו
ועמדו לפי מעשה וכל העדה לא סרס מנדרין זה ורד שהן דברי
פ' אשה' אבא חנן אמ' משום לאנזר בצות המוריש היו יושבי אבין
ועמדו לפי כון במדין קא מי פלה' מו סבר חולקין ככונן לתלמוד
במקום הרב' ויהי סבר אין חולקין ככונן לתלמוד במקום הרב' וה' לכתא

חולקין

ל' חמ' צ' כ'

בנות עלמחוי כטלו שלשה חלקים בנחלה חלק אביה שהיה מיוצאי מצרים
 וחלקו עם אחיו בעבסי חפר ושהיה בכור ונטל שני חלקים אמאי ראוי הוא
 ואין הבכור נוטל בראוי כצמחזק אמר רבא ארץ ישראל מנוחזקת הוא שנ'
 ונתתי אותה לכם מורשה ירושה היא לכם מאבותיכם שגעינן מהאי מתנתו
 לא שנאבין ולא שנא בת כדאמרי אבהון בנכרא שקט חלק בכורא בהדי
 אחיאבוקן ואלבני שחא תוצר יכול ליוצאי מצרים בלכוד ומנ'
 אהל דורות אמר ואלבני שחא לא אהל דורות איש פי ימות ובן איש לך
 תנן התם קודם למה שחא הוא איש פי ימות ובן איש לו בן קודם לבת ובלי יוצאי
 יריבו שלבן קודמין לבת בת קודמת לאחים וכל יוצאי יריבו שלבנת קודמין
 לאחים אחוס קודמין לאחי חזב ופ' יוצאי יריבו שלבנת קודמין לאחי האב
 זה הכלל כל הקודם בעולה יוצאי יריבו קודמין האב קודם לכל יוצאי יריבו
 תנו רבנן בן איש לוי לא בן בן הבן ובת הבן ובן בת הבן מנ' תל' אין לו איש עליו
 בת אין ליה בת בן הבת ובת הבת ובן בן הבת מנ' תל' אין לו איש עליו הא פ' יוצאי
 נחלי ממשמשות והלכת ער ראובן ולימות ער יעקב גמירי דלח פלי שבט א
 דכתיב פי חזק על לא שנת וחסב פי יעקב לך פליתם זה הכלל כל הקודם בנחלה
 יוצאי יריבו קודמין באעראמני בר חמא חזב האב ואחיו כמין אברהם יעקב
 בכפדי עשו איזה מהן קודם אמר רבא תא שסג האב קודם לכל יוצאי יריבו
 וראמי בר חמא יוצאי יריבו שלו ולא יוצאי יריבו שלבנת נהפי נמי מסתברא
 דצא תנע קודם כל הקודם בעולה יוצאי יריבו קודמין ואן איתיה ליצחק יעקב
 קודם השלח נמי יעקב קודם שמע מינה תנן התם יש כוחין ומנחילין כוחין
 ולא מנחילין מנחילין ולא כוחין לא כוחין ולא מנחילין לאו כוחין ומנחילין
 האב את הבנים והבנים את האב והאחים מן האב כוחין ומנחילין האיש
 את אמו והאיש את אשתו ובע וחיות כוחין ולא מנחילין האשה את
 בנה והאשה את בעלה נאמי האם מנחילין ולא כוחין והאחים מן האם
 לא כוחין ולא מנחילין האב את הבנים מנ' לן דתניא אתא דמיש רבי
 שמעל ציל יומי איש פי ימות ובן איש לו ותעב את נח לבתו במקום בת
 אבד מעבד סלה מן האב ואי אתה מעבד כחלה מן האב במקום אחים

תל' מנ'

בת דאמ' ל' חמא ב'ר' חנינא ז' יופצר שחוריתה ב'ר' ד'ך ולדתה ב'ר' החומות
אמ' יהודה ב'ר' אבין שכולו בה סימני בעינת' מח' ויצח אמ' יהודה ב'ר'
זבנאן ש' עשה לב' מעשה ליקנח' הנשיבה באפריון ואחר' ומל'ס מר' דין
לכניה ול'ר' ומל'ר' השבת אומ' אס' הבט' שמחה הללויה" ויקרב
משה ואת' משפ' ל'פ' דודשי ר' שומות אומ' דין לב' שאמ' משה וחד'ר' ג'ר'
ינ' מ'ר' ת'ק' ל' ושמ' אמ' לו ח'ר' את' דין הקושי'ות מ'יך ה'ר' בבות' ז'למ'ר'
שול'ות א'ות'ך ב'ד'ר' א'ר'ל' ת'חוק'ות ש'ל'בו'ר' ב'ר' יודע'ן א'ומ' ו'א'ן את'ה יודע'
מה ל'ך ש'י' ל'כ'ך נ'א' ו'י'ק' מ'שה את' משפ' ל'פ' ד'א' ו'יקרב' מ'שה את'
משפ' ל'פ' אמ' מ'שה מ'ע'ני יל'מ'ד'ו כל ח'דו'רות ה'ב'א'ים ש'ל'מ'ת' ה'ד'ב'ר'
ב'ר'ב' ה'ד'ול' ו'ח'ר'י ד'ב'ר'ים ק'ל ו'א'מ' נ'מ'ח מ'שה ל'ב'יך ש'ה'ע'יד ע'ל'ן ח'ר'ב' ב'פ'ל'
ב'ית'י נ'א' ח'א' ל'א ד'ן ב'נות' ז'למ'ח'ד' ע'ז ש'ע'ל ב'ד'ח' ח'ק'ר' ע'ז ת'ל'ו'ת' ל'ש'ר'
א'ד'ס ש'ל'ת' י'ר'א' א'ר'ס מ'ד'ב'ר' ב'ס'ב' מ'י ש'ח'נ'א ג'ד'ול' מ'א'נ'ן נ'ל'ת' י'ח'א מ'ר'יך ג'ד'י'ה'
ש'ל'ת' נ'ר'ה ו'מ'כ'ב'ר' את' ע'ד'מ'ן ל'ש'א'נ'ל מ'מ'י ש'ח'נ'א ג'ד'ול' מ'מ'י ו'א'ס ת'ח'ג' ש'ל'א'
ת'יה מ'שה יודע' ד'ן ב'נות' ז'למ'ח'ד' ש'ע'ר'י'ך ל'א ב'ת'נ'ה מ'ד'ש'ת' נ'ח'ל'ות ו'ת'ל'ת' כ'ל'
ח'ת'ר'ה מ'ע'ל'ה ב'ת'נ'ה א'ח'ר' ע'י'ב' ו'ט'ע'ת' ב'א'ח'ל' מ'ו'ע'ד' ו'נ'ש'ת' ל'ש'ה ב'ע'ר'ב'ות'
מ'נ'א'ב' ו'א'ו'ת'ה ש'נ'ה ש'כ'ת' א'ר'ב'ע'ס ה'ית'ה ל'א ש'ת'ל'ה ה'ד'ב'ר' ב'ר'ב' ג'ד'ול' א'ג'
ל' ש'כ'נ'ע'ו'ן ה'ס'ק' מ'ו'ע' יודע' ה'יה מ'שה ל'ב'י'ן ש'ב'ות' ז'למ'ח'ד' יוד'ש'ות' ה'ך א'ב'ל'
ל'א ה'יה יודע' א'ס נ'ט'ל'ות ח'ל'ק' ב'ב'ור'ה א'ס ל'א'ו' ו'ד'א'ו'יה ה'ית'ה מ'ד'ש'ת' ח'ל'ות'
ש'ת'י'כ'ת'ב' ע'ל' י'ד'י מ'שה ל'א ש'ז'פ'ו ב'נות' ז'למ'ח'ד' ו'נ'ש'ת' ע'ל'ו'ן יודע' ה'יה
מ'שה ל'ב'י'ן ש'ה'מ'ק'ו'ש'ש' ב'מ'ית'ה א'ב'ל' ל'א ה'יה יודע' ב'א'י'ז'נ'ע'ו'ת' ה'ו'א' מ'ר'
ו'ד'א'ו'יה ה'ית'ה כ'ר'ש'ת' מ'ק'ו'ש'ש' ש'ת'ש'ת' ע'ל' י'ד'י מ'שה ל'א ש'כ'ת' ח'י'י'ב'
מ'ק'ו'ש'ש' ו'נ'ש'ת' ע'ל'ו'ן ש'מ'ג'ל'ת'ן ע'ו'ת' ע'ל'י'י' ז'ט'א'י ו'ח'ו'ב'ה ע'ל' י'ד'י ח'י'י'ב'
ו'א'מ' ל' א' מ'ע'י' כ'ן ב'נות' ז'למ'ח'ד' ד'ב'ר'ת' מ'נ'י'ן א'ת'ה א'ומ' ש'ל'ת' ע'ו'ס'
ב'ד'ב'ר' מ'ה ש'ל'ח' ר'א'ת' ע'י'נו ש'ל'מ'ש'ה א'מ' כ'ן ב'נות' ז'למ'ח'ד' ד'ב'ר'ות כ'ל'מ'ע'ה'
ש'ת'ב'ע'ו' מ'נ'ט'ב' ת'ב'ע'ו' נ'ת'ק' ת'ת'ק' ל'ה'ן ז'ה ח'ל'ק' א'ב'י'ה'ך ב'ת'ו'ך
א'ח'י א'ב'י'ה'ך ז'ה ח'ל'ק' א'ח'י א'ב'י'ה'ך ו'ה'ע'ב'ר'ת' א'ת' מ'ז' א'ב'י'ה'ך ז'ה ח'ל'ק' ב'כ'ו'ה' ת'ת'
ת'ת'ס'

להולך ואמר רב יהודה אמר רב להולך בלח בנים לאח אמר יהושע בן לוי
 הוא דאמר תלמידי ומדל יהושע בן לוי אמר תלמידי ויחזק אמר בן
 קשיא דל יחזק אמר יחזק לא קשיא דא דידיה הא דרביה" ואם אין
 אחים לאח ונתת את נח לע' הק' איו ממי הקרוב הקרוב יורש ראשון ומנ
 אתה אומר יורש הוא אדם את אשתו תל' יורש אותה יכול בזמן שגירשה תל'
 יורש אותה בזמן שחיה עמו לא בזמן שגירשה אמר ל' יהודה בן בתריה
 קל וחומר ומה אם אמו שחיו זמני במעשה יורה הרי הוא יורשה" אשתו
 שזמני במעשה יורה אינו דין שיוירשנה אם יורש אדם את אשתו
 הניא לשאריו ה' ל' און זו אשתו מלמד שהבעל יורש את אשתו ומא' יכניא
 ליה משאריו החיי וקעברתם מאי עביד ליה מיבצי ל' לבי דתניא ל' אור
 בבולן נאמרה כתיבה כחן נאמרה העצרה א' לך שמעפיר נחלק משפט
 לשפט לא בת הואיל וצנה ובעלה יורשין אותה" ומאי משמע דשאריו
 זה האב דכ' שאר אפי' היא אימנה שאר זה חס דכ' שאר אפי' היא
 אמר רבא אמר קרא משפחתו וירש אותה משפחת אב קרויה משפחה
 ומשפחת אם אינה קרויה משפחה" אמר ל' יחזק מנן לבעל שחיו נטל
 בראוי סבמוחזק שנ' ושהב' הוליד את יצחק ויהי ל' עשרים ושלש ערים
 בארץ הגלעד מנן ליתאי שנא היה לו לשגוב מלמד שנשא שגוב
 אשה ומתה בחיי מורישיה ומתו מורישיה נירשה יתיר ואומר ואלעד
 בן אהרן מת ויחברו אותו בגבעת פנחס בכו אשרי נתן לו ביה אפרים
 מנן לפנחס שנא היה לו ללעד מלמד פנחס לעזר אשה ומתה בחיי
 מורישיה ומתו מורישיה וירשה פנחס" מאי ואור ופיתמא אהוצ הוא
 דנסיב אתמא ושביב ויריתו אפל לעזר לא" תא שמע ולעד בן אהרן
 מת ופיתמא דנפלג ליה בשנה חרמים תא שמע בגבעת פנחס בכו
 נחלה קראויה לו יורשה בנ" ודיתה לבני ישראל לחק משפט תניא
 אורעה כל הפרשה כולה להיות דין' מה דיוני' ציוס ולא בליה כן מפילין
 נחלות ציוס ולא בליה וכדרב יהודה דאמר רב יהודה שלשה נלשין
 לבקר את החונה דעו כותבין דעו עושין דין' שנים כותבין ואין עושין דין'

והבית את האב שכל דבר איש שימי ובידיו לו טעמא דאין לזין הוא יא
 לו בן בן קודם וחי באיתא דאיתא מהרץ והתחלת אותם לבצעם אחריכס לזין
 ברכם ולא בתיכס והחיים מן האב מנולן דאמ' קרא משפחתו וירש אתה
 משפחת אב קמיה משפחה משפחת אס קלויה משפחה דבר למשפחות
 לבית אבות והאיש את אמו וכולין ולא מנחילין מנולן דיתנו רבנן וכלבת
 ירש' מן ממשות כתיב ופי' היחך בת ירשת של ממשות לא זו שאביה
 משבת אחי ואמה משבת אחי ומתנו וירשת' אין לי לא בתב' מנ' אמת
 קלווומי ומה דבר שהוריע פוחה בנכסי האב זכה פוחה בנכסי האם בן
 שיפה פוחו בנכסי האב אינו זיך שיפה פוחו בנכסי האם וממקום
 שבאתה מה להלן בן קודם לבת אף פא' בן קודם לבת והאיש את אש
 אשתו כותבין ולא מנחילין מנולן דיתנו רבנן שארזו קשתו וכל אף הא
 תרשנו אל ירש אותה הוא ירש אותה והיא אינה ירשת אותו ורב
 אחיהו ונחילין ולא מנחילין תנא בע אחיות ונל' בלתי אחיות אמר ר' ש
 ששת לקיים דכלהיפא דע חודי עבהו קומי בעט לבנות' תע רב
 שמש' על לב ירחק קמיה דרב הוצא ירש אותה מקיש ירשה שעיה
 לירשה הרחשונה מה ירשה הרחשונה בן קודם לבת אף ירושה
 שעיה בן קודם לבת' האשה את בעה והאשה את בעלה ואחי האב
 מנחילין ולא נחילין סך משמע לן דאשה את בעה דומיא דאשה את בעלה
 מה אשה את בעלה אין הבעל ירש את אשתו בצב' אף אשה את בנה
 אין בצ' ירש את אמו בצב' לה נחיל' לחיון מ' האב' אשה נמי תרשאת
 בנה אמו קרא וכלבת ירשת נחלה ירשת ואינה מגרשת'
 והעברתם את נח' לבתו אף רפי יוחק משום ז' שמע' בן יוחאי כל שאינו
 מנחב' לירשו הקציה מתגלה עליו עברה שנ' והעברתם את נח' לבתו
 וכל זמן עברה חיוס ההוא אשר אין חליפ' נח' למן ל יוחק ול יחשעב'

לירי
זא

בבא בתרא
ברק י' נחילין

יתו עליו שירה בעס
 זר ש' ילעש' ירשה
 ס' אבס' לטווי
 ע' אירע'

לחול

רוחה מקצתה כונה אחרונה אין את האלה חציה אע"פ כל לשונות שהיו
 מהארץ לחו"ע לארץ היה משה רוחה אותך וכל לשונות שהיו מחו"ע
 לארץ לארץ לא היה משה רוחה אותך ומשום ל' יוסי החרס אמרו כל הארצות
 היה רוחה הרחוק לפי רחוק והקרוב לפי קרוב בארץ ישראל היה רוחה
 הרחוק פקדונ' וכמותה אותה וכאספת על פדמנת וראית וכאספת אל
 עמיק זה הצדקה יצחק ויעקב' לא זה לוי וקח ועמרם' גם אתה ר'
 יוסי בר' מתתיה אומ' לפי שנתפרשק בניכה בארץ ולא נתפרשה בויעה
 במשה חמ' כן גם חזנה כיתן לו בויעה מפא' פאש' לאס' אה' אה' כמיתה
 שהימדת לאחיו' ל' סימני אומ' הדי הוא אומ' ויפס' מש' אתה' אתב'ג'
 וכל את' אש' על' בני מלמו' שהעמית משה את' ארץ על' קלע' והיה מפטיט'
 בקרי מהוה ע' שומע' לבוש' בק' שפיט' אמי משה אשרי אדם שוליה
 לו כן בחיו' אפשר יתא' ליכ' גם אב' אג' לו המקום גם אתה וד' הוא אומ' ויב'
 כל העדה ע' גוע' אהרן ניצפ' את' אה' אג' משה אשרי אדם שצפ' לו פד'
 ישאל' אפשר יהא' ליכ' גם חז' אמ' לו המקום גם אתה' באש' מריתם
 מ' צמ' יכ' אמ' משה לפע' המקום רבוב' פתוב' מפע' מה פרעת' ממכ'
 אמ' לו המקום אכ' כותבה' שלא היתה' לא על' המים שכ' פאש' מריתם פ'
 במד' יצ' חיו' המ' לפע' המקום רבוב' פתוב' מפע' מה פרעת' ממכ' אמר'
 לו המקום אכ' כותבה' שלא היתה' לא על' חנם שכ' ות' ית' לו לפע' חנם'
 ווד' אמ' לפע' המקום רבוב' פתוב' מפע' מה פרעת' ממכ' אמ' לו המקום
 לא שונה לך שלא יהו' הצדיות אומ' רין הדבר ע' צדיות היה ציו' ווד' לא
 שלא כתב' המקום לא אכ' כותבה' שלא היתה' לא אחר' שכ' אשר עשה'
 ווד' הישר בעיני' ארץ' בדבר' תנדיה' החת' הם מו' מריתם קדש'
 מ' ע' הם שהיו שהמרו במרה' הם שהיו שהמרו על' הם הם שהיו
 שהמרו במרה' ע' ויד' בר' משה ל' לאמ' זה ע' הפד'ה
 ל' שא' בל' כפשי' איפה תל' ע' איפה תר' ע' בארץ' ל' ברכות' פת'
 קרייה' במשה שאמ' יס' ל' לאי' הדוחות' אמ' לפע' רבוב' שלעולם
 הוא' ואתה' מקל' מן' העולם הודיע' מ' פכס' את' מעמיד' ענין'

ע"ה

ואני רב חסידא לא שני לאביזם אבל בליה כותבין ואין שארין מאי טעמא
דהו להו עדים ואין עד בעשה דין לחזק משפט מיישן אמרו כל תנאי
שבסמון קיים תמן מתנאי שבדושה של לחזק משפט כאשר ענה פ' את
משק כמה שנצטו ויאמר אגשה עליה אהרבע הזה עלתך הרבין
ובמקום אחד את קורהו הר הר זראש המסדה כמעט קרוי ארבעה שמו
הר העבדים אהר בצורה הר הרשע המסדה ומה עורך לכל צאי העולם לכל
כך לא שהיו ארבע מלכיות מתבטשות עליו זאת אמר יקרא לשמי וזאת
אומרת יקרא לשמי והרי דברים קל וחומר ומה אם פקולת קרי ארץ
ישאל ארבע מלכיות מתבטשות עליו קל וחומר לשבחה של ארץ ישראל
כעצמא בצד אנה אומ' עירום יקרא לחומר שדין והאמר יקרא לו שני
ובמקום אחד את קראהו שטאן צמית קרוי ארבעה שמוות חרמון אשדון
ושכיל ושיאון ומה עורך לכל בתי העולם לפסוק אה שפין ארבע מלכיות
מתבטשות עליו זו אומ' קרא לשמי וזו אומ' יקרא לשמי והרי דברים קל
וחומר ומה פקולת קרי ארץ ישראל ארבע מלכיות מתבטשות עליו קל וחומר
לשבחה של ארץ ישראל כיון צד בל אנה אומ' ויקרא ליה קפה היא
דציר ובמקום אחד הוא אומ' נשם דציר כלענש קריה קפרי כמעשה
קרויה ארבעה שמוות דפה וקדית קנה וציר וקפרי ופי מה עורך לכל
בתי העולם לפסוק אה שהן ארבע מלכיות מתבטשות עליו זו אומרת
תקרא לשמי וזו אומ' תקרא לשמי והלא דברים קל וחומר ומה פקולת ערי ארץ
ישאל ארבע מלכיות מתבטשות עליו קל וחומר לשבחה של ארץ ישראל
עלה אל הר העב עליה היא לך ולא יודיה וראה את המל' יבן
שלא בצקעה ושלם בתחנה לל ואותחנן אלך גדולה ראויה שנאמר
במשנה מראויה שנאמר באברהם' באברהם מהו אומ' קום חתה' בן
לאר ולזה אמר במעשה הוא אומ' עליה וראה' אשר נתתי לבע ישראל
מלמד שהיה חכמה תחומי של שבט ושאר זה חלקן שליוודיה וזה
חלקן של בנימין זו ארץ אפרים וזו ארץ בנימין כעשה' וראויה
אותה אותה את רואה אין ארץ רואה בנימין עתה' כולחא

ב' ע' ארבע

לאמר מה תל לאמר אמר לו תודיענו אם ממנה את אחד תחת ואם אין את
 ממנה יפקדו עליה הדחות לכל צד הא שהוא יציע ויעת ורוח שלכל אחר
 ואחר אינו רוח גבורה ואינו רוח כמנחה אינו רוח הולענת ואינו רוח קפדנות
 וכי הוא אומר הוצר יחיד לצד המצין אל כל מעעלס ואומר ותנן לצורתו
 איש שיהא בעל כוח ובעל חפמה ובעל גבורה חתיפה וכפיסס איש על
 העדה שלא יהא תומתו פמה שנ מה זה היה לצד קיש הקס שאול בכביאים
 אשר יצא לפי ואש יצא לפי שלא היה עושה כדרך שמלבי אומנו העולם עושין
 שהן מוציין את כפי דת המלחמה ויושבין להן בתוך בתיהן לא אשר יצא
 לפי ואש יצא לפי שכן הוא אומר בדודי וכלי שדל ויהודה אהב את דודי כי הוא
 יוצא וצא לפניהם ואשר יוציאם ואש יצאם שלא יהא מוציין רבבות
 ומכנסן לפי מוציין לפי ומכנסן מאות שכן הוא אומר בדודי גם החול
 גם שלשם בהיות שאול מלך עלינו ואתה היית המוציא והמצין מה שאמה
 מוציא אתה מוציא ולא תהיה עדינתך בעל אף לה דעה אמר משה לסב
 המקום המעולל מוציא לא הוצאת את ישראל מערבים על מנת שיהיה
 חוטאים וחתל כפרע מהן לא על מנת שיהיה חוטאים ואתה מוחל להן
 לא הוצאת את ישראל מערבים על מנת שלא יהא להן פרכין לא על מנת
 שיהא להן פרכין לא כמות שהוא אומר דאיתי אתי שדל לפועים על
 ההדים בעצן אשר אין להם דעה דא ולא תהיה עדי פלע אש אי להו
 למה היה משה דומה לרועה יפה שאמלו בעל צאנו הקתלק מצאני אמר
 אינו הקתלק עדי שתודיענו מי אתה מוציא תחוב ואמר על מנת
 לך את הנוש לפי שאמר משה יפקדו עליה הדחות לכל בשר אמר לך
 המקום הדי מה שביצת נתון לך קח לך יהא משלך קח לך איך לא
 בלתיחה לפי שאין חבד נקטה לא בקשיון מיכא אמרו לעולם יקנה
 אדם חבד לעצמו שיהא קורה עמו ושונה עמו ואוכל ושונה עמו ובגלה
 לו כל קתריין ומסנב מה לאמר משה ילך יהושע בן נון דחתי שקיה חתי
 שלא יענן מושלפין אותו משל למה הדבר דומה לתיכוכ שנדוה בגחלת
 והיה רואה אפן טובה קבור בה שהיא חלבה היה דומה מרגל קבור בה

פ מן הומעיקת
 מעשים
 פ יעס תכנס
 מן קו לבידוד
 ליתן גידי לחיובת
 דעולת

היכן פרוצו פון קפידה לי שמואל סמוי ויפה תרעה בימי מלכות חיה
 תרע"א אחרים בנתון העת שבתנו והביתו אהרן שמשב אחרים שלמה
 אהיה כעוטה רב חלבו בעש רב הונן אמ שלם אחיה כאכל שעוטה על
 עפס וינשב וינשב היך דתינור ועל עקס יעשה על ערדי חציריך דין
 אמרי יראו ככך ערות ירה ויבנו וידבקו בערדי חצירי היך מה דתינור
 היחבדך נקח תות"ץ לא ופייש חברים להקלה חס ושלום לא זה דורן
 שלשמי שנתחברו צאהבת המקום ונתנו בפעם עם תורתו אמלו הקלו
 אם לא תעני לך היתה בקשים אמר ל יוסף בר ירמיה למה נמשלו כבאים
 בנשים לומ לך מה אשה אינה מתבוישת לתבוע ערבי ביתה מבעלה
 כך אין הכבאים מתבוישין לתבוע ערביהן מלכת אביהן שבשמים יא
 לך בעקבי השון זה יהושע קח לך את יהושע בן נון לא יאן לך
 בעקבי היטון אמר הקלה לישאל פסחדבר נעלה מסס לכו אינך קטנהו
 של יאן לך בעקבי היטון ופייש דעת בעל קאן או תלמידי חכמי שני כן
 לש נעניי ארץ ויעני את דתך או תנוקת שלבית רבן שבה בר
 פיהם העולם נמוך דבת דברי עולם ויזכרים יסודת עש על משפחות
 הרועים או בתי כנסיות ובעי מדעשות וידבר מעל אף לאו איך בכל
 התורה וידבר מעל אף לאו כחך לפי שיערך לתבוע ערבי יצבור אמר פאן
 וידבר מעל אף מהתל לאו אמר לו באי עבט אם משנה אתה אחר תחת
 אם אין אתה מנעל וזה אחז מן הדברים שאם משנה לפי המקום ה
 הודיעב אם אתה עושה ה אמר לו המקום אב עושה וידבר מעל לפי
 לאו מה תל לאמר אמר לו הודיעב אם אתה גואן או איך אתה חאן פינען
 בדבר אתה אומ ויעק משה אפך לאו מה אעש לעם הזה עוד מעט
 וסקלוני מהתל לאו אמר לו הודיעב אם אני כוכל צדס ואם איב כופל
 כיוצא בדברי אתה אומ ויעק משה אף לאו אכא רפח טא לר מה תל לאו
 אמר לו הודיעב אם מדפא אתה את גרוס ואם איך את מדפא פינען
 בדבר אתה אומ ואתחסק ל בעת ההיא לאו מהתל לאו אמר לו הודיעב
 אם ככנס איב לארץ ואם איב ככנס נפא מהו אומר וידבר מעל אף

או תלם חמה
 שכיילע מוונק
 חייך אר

לאמר

קעיל'ה זאם הווערד'ה דער לשטנה טאחזידין לן שבהן ש' וישל' דוד ב'ל ל'מ
 אדרף אחרי הגדוד הזה ואש'בן ויאמר' עלן דדף פ' הש' תשי' והי'ל
 תעיל' ואע"פ שהזידת' כביא חזרת' אורים ותמים אינה חזרת' שנ' במש'
 האורים ולמה נקרא' שמ' אורים ותמים' אורים שמ' אידין דב'יה' ותומים
 שמע'ומע' דב'יה' ואם תמר' כג'עת' בעמק' מפ'מה ל'אש'נימו' לה' מפ'
 של' צוח' אש' ל'ת' אש' ל'נינו' וב'אחרונה שבו'חנו והק'ומנו הש'ליונו ל'ן
 ש'כ' וכ'ח'ק' ע'ל' א'עז'ר' א'ה'ר' ה'כה' עמר' לסג'ו ב'מג'ס' הא'מ' הא'נס'ף
 ע'וד ל'עת' ל'מ'לח'מה עם ב'ע'מק' אח' א'א'ח'ל' וכל' כ'ה'ן ש'מ'ד'ב'ר' ב'רוח
 הקודש' וש'פיכה שורה עליו שולין בו' וש'ח'יון מ'ע'ד' ב'רוח' הקודש' ואין
 שפיכה שורה עליו אין שולין בו' ש'ח'יון ש'ל' צ'דוק' ועל'ת' לן ע'ל' א'ב'ית'ר' ול'
 על'ת'ה'לן שנ' ויעל' א'ב'ית'ר' ו'א' ב'מ'ש'פ'ו האורים ל'פ'סוק' ו'ר'מ'יה' ב'שם
 ל' ח'יה' ב'ד' א'ב'א' פ'ת' ולפ'ט' ע'ע'ר' ה'כה' י'ע'ג' ו'ש'ל' ל'ן ב'ק'ר'ל' האורים אין פ'ת'
 א'ח' ב'מ'ש'פ'ו האורים ל'ל'מ'וד'ך ש'ב'ש'ע'ו ש'יש'ע'ל' ו'ע'ג' ל'מ'לח'מה' ב'ת' צ'יך
 של'מ'ע'לה' י'וש'ב' על'ה'ם ב'עין אש' ל'כ'נ'וח' אש' ל'ה'ת'ח' כ'ע'ת'ך ש'כ' ב'ר'ש'פ'ט' ו'ל'
 ר'ש'ע' ב'מ'ת'ן ש'אין ה'ש'ט'ן מ'ק'ט'ר'ג' ל'א' ב'ש'ע'ת' פ'כ'נה' ע'ל' פ'ט' י'צ'או' ו'ע'
 פ'יו י'צ'או' י'כול' ש'ה'ן כ'ע'ל'ין ב'ח'ק' ל'ה'ד'יו'ט' ת'ל' ח'נ'א' נ'כל' ב'ני' ש'ד'ל' א'ת'ו' ו'כ'ל'ה'ע'דה
 מ'צ'נ'ח' ה'וא' ע'ה' מ'ל'ך' ו'כ'ל' ב'ני' ו'ש'ד'ל' א'ת'ו' ע'ה' מ'ש'וח' מ'לח'מה' ו'ג'י' ש'מ'נ'ד'ך
 ה'צ'י'בור' ב'ן' ו'כ'ל' ה'ע'דה' ע'ז' ק'נה' ד'יך' ד'יש' ל' ד'ונ'ק'ת'ח'י' ע'מק' ב'י'די' מ'ת'ו' ד'כ'ר'
 ו'י'ב'ידו' ל'צ'וד' ל'א'מ'ר' ה'נה' מ'ל'ש'ת'ים' נ'ל'ח'מ'ים' ב'ק'ש'ו'ב'ה' ו'ה'מ'ה' ש'ק'ים' א'ד'ך'
 ה'ב'ד'כ'ונ'ת' ת'ז'כ'ח' ק'ש'ו'ב'ה' ע'וד' ה'מ'נ'ו'כ'ה' ל'ס'פ'ר' ה'יתה' ו'ה'ן' ל'ח' ב'א'ן' ל'א' ע'ל'
 ע'סק'יו' ת'צ'ן' ו'ק'ש' ו'ב'ש'כ'ת' ה'יה' ו'יש'ל' ד'וד' ב'ל' ל'א'ח' ה'ח'ל'ך' ו'ה'פ'ו'ת' א'ת' פ'ל'ש'ת'ים'
 ו'ה'ו'ש'ע'ת' א'ת' ק'ש'ו'ב'ה' מ'א'י' ק'ח' מ'י'ב'ע'י'א' ל'יה' א'י'ל'ו'מ'ת' א'י' ש'ר'י' א'י' א'ס'יר'
 ה'א'ב'ית' ד'י'כו' ש'ל'ש'מו'ע'ל' ה'מ'ת' ק'ו'ים' ל'א' ה'פ'י' ק'ח' מ'י'ב'ע'י'א' ל'יה' מ'ע'ל'ח' א'ול'
 מ'ע'ל'ח' ד'ונ'ך' מ'י' ד'י'ת' ו'ח'צ'י'ת' ב'פ'ל'ש'ת'ים' ו'ה'נ'ש'ע'ת' א'ת' ק'ע'ו'ל'ה' ש'א'ע' מ'י'נה'
 ו'י'ע'ש' מ'נ'ש'ה' ב'ש'מ'ח'ה' מ'ל'מ'וד' ש'ה'יה' מ'נ'ש'ה' ש'מ'ח' ש'ה'ו'א' מ'ו'ר'י'ש' א'ד'ך'
 כ'ב'וד'ו' ל'יה'ו'ש'ע' מ'א'ר'ים' ש'ה'ו'א' מ'ו'ר'י'ש' א'ת' כ'פ'ס'ין' ל'פ'נ'ו' ו'י'ק'ח' י'ה'ו'ש'ע' מ'נ'ה'
 ש'כ' ח'ל'ך' א'ת' ו'ה'נ'ש'ע' ו'י'ע'מ'ד'ה'ן' כ'מ'ה' ש'כ' ו'ה'ע'מ'וד'ת' א'ת'ו' ו'י'ס'מ'ך' א'ת' י'ד'יו'

שם יצאו
 פ' שאמר' ל'א'ח'ך'
 ו'ה'וא' ק'ח' א'ע'ד'ו'
 ת'ר'ג'מ'ל'יו'ך' י'כ'נס' ע'ל'ך'
 כ'י'מ'ע'י'א'

שהיא גחלת בך אמר משה אהרן אחי ילך תחת וענש המקום' איש אשר
רוח צו שיהא קולך עם הקופרים לפי דעתך ועם המתנים לפי דעתך וסמך
את ירך עלך שיתברך תלמודו על ירך' והשגרת צותן לפי אע הלולב כל
העצה שיהא מוזהר מפני אעדר הבהן וכל העצה מלמד שאם לו חזקה למטה
לך והעמיד תדגמן ליהושע והוא יושב ודורש ושאל לפניך בדאש כל גדולי
ישאל' ועיות אתו לעיניו אבל אין אתה יודע הענין הזה מיהו צומ' באך
ועיות אתו ונאג להן קרא את יהושע והמלך באה מווע' ואע"הא אין צווי בכל
מקום לא צדי תורה' וכות מהודך עליו מן החוד שנתק עליו צהר קיט
שנ ודאן כל בני ישראל את כפי משה פי קהן עור פני משה מלמד שקרנים
יוצאות ממנו של משה כדכרס היוצאות מפני האמה שנ וכנה תורה קרנים
מידולן דא מקודך ולא כל הודך קרנים שצאתו הדור אמרו פני משה
כפניו ופני יחושע כפני לבנה אין לה לאותה צושה אין לה לאותה כלמה'
למה היה משה דומה לכר שהיה מוכח על בני מבורה ודלקו ממנו נדור
הדפה אצל אורן שלכו לא היה חסר כלום אך לא היתה חסרתו של משה
חסרה כלום' למה ישמעון כל עדת בני ישראל שיהי נהנהגו בו בצדק וביונה
כדרך שהיו נוהגין בך' ולפי אע"ה כל יעמד כחן לן הקצה גדולה לעתה
שאכלו מלך עומל מלפניו' ושאל לו יכול יעמוד על לפניו יפול בלב
תל ושאל הא מה היצר שול צפנו ואורים ותומים משיצון אותן' תינו רבנן
ביעז שאלן השול פניו כלפי הנשאל והנשאל פניו כלפי השואל השואל אומר
מרדף אחרי הגדוד הזה הנשאל אומר כה אמר' ע' עלי והעלה ה יהודה אומ
אינו צדיק לומ' כה אמר' ע' לא עלי והעלה' אין שואל' בקול משום שנ
ושאל לו במשפט האורים ואיכנ מהדור כלבו משום שנ על פני יעזן לא
כדרך שדיברה חנה בתמלתה שנ וחתה היא מרדפת על לבה' ואיך
שולן שני צדיים פחותים שא
אין מחדירין לו לא לא שוך
שנ היסבירוני בענין קשילת הירדף שאורל מנ' שמע עבדך ונאג' ירך'
וקח אמרת יען מחדירין לו לאן לא שוך' דוד שא שילא כדרך החזירין
לן כדרך כין שידע ששאל שאל כדרך חזר ושאל כדרך שנ היסבירוני בעני

כטרים
כרך בא ל

פ' שם יצחק

פ' חדימות

גשפנים אחת גזרה מלכות הירשעה שמד עלי שרל שכל הקומך יהרב
 וכל הנסמך יהרב וכל עיר שקומצין בה תהרב וכל תחומין שקומצין בהן
 יפקדו מה עשה ל יהודה בן בצור הלך וישב לו בן שני הרים גדולים ופין
 שתי עיירות גדולות ופין שתי תחומי עבתי בן אשוח לשמריכם וסמך שם
 חמשה שקצים ואנהן ל מאיר ול יהודה ול יוסי ול שמעון ול לעזר בן שמעון
 ול אויה מוסף אף ל נחמיה כיון שהפירו בהן ארביסבאן להרבן אמר להן
 בערוצו אמרו לו רבינו ואתה מה תהא עליך אמר להן תריב מוטל לפניה
 כאבן שאין לה הופץ אמרו לה זנו משום עד שכעצו בן שלש מאות לונגיות
 של ברזל ועשו קופכברה ל יהודה בן בצור ומרין אחריו הווי בהדיה והוא
 דלא חשיב להו משום כבודו של יהודה בן בצור ול מאיר ול יהודה בן
 בצור סמפיה ורא אמר רבה בר בר חנא אמר ל יוחנן כל האוג ל מאיר לא קמכו
 ל עקיבה אינו לא פונעה אמרי אין סמפיה ל עקיבה והלא קבלה דאכתה
 הוה ירוקא והדר אמיה ל יהודה בן בצור וסמפיה פיהוה פיהו קבלה אמר
 רבא בר אשי היה על אחד נאחד ממנה את תלמידין פגו רבן יוחנן בן זכאי
 מינה את ליעזר ואת ל יהושע ול יהושע את ל עקיבה את ל עקיבה את ל
 מאיר ול שמעון אמר ישב מאיר תלמידי פתרכאן פתך שמעון אמר לו רבי
 עקיבה חייך שאני וצוראך מכידין את פוחך חזרו וחלקו פבזך לבית
 הזה אמרו אב בית דין שמעיה שלח לדעת הנשיא אין מעגין מינוי ונשא
 שמינה שלח מדעת אב בית דין מנוץ מינוי חזרו והתקינו שלח יהא אב
 בית דין ממנה לא מדעת הנשיא ושלח יהא הנשיא ממנה לא מדעת
 אב בית דין ור' יודן בן אביתר ושלח ושלח ושלח ושלח ושלח ושלח ושלח
 אם ארעב לא אומר לך כי לי תכל ומלמא אגר סימון שלש עשרה מדות
 של דחמים פת בהלכה פ' ל דחוס וחכון ופי יש דחום מוקד מדוכותיו
 לאפזרי הוי אס ארעב לא אומר לך אמר ל יודה ביר סימון אמר הקלה עשר
 בהמות מהודות מקדמת לך שלש ברשותך ושבע איתך ברשותך אלן
 שתי ברשותך שור שה פשבים ושה עזים ולן שאיתך ברשותך איל ועב
 ויחמוד ואקו ודישון ותחו וזמרי שמא תחמוד הטרחתי עליך שרתהא

עליו קמה ענין וקסופתו ודניך עליו ויצונו בטהרה שני וצונו וצונו לצויהם יצונו
שדן לי שחיה וישנה שמנוח לא לכל הן מוכן עוף לענון חזונו אמי שאני וצונו
ביד וישנה אפי' לענון הקול' אמ' ליה דבה לטבת פרי מארי כל ימי צלמים אלהים
עלמה כמשדך ויגדל את כסאו מכתתך אנרה ארעא למימר ליה למלכא
הפי' אמ' ליה מנען קא אמ' ליה דא לא למאן הכי תבדיל מנשים ישלומאן ז'
עטרו נשים שתי רבקה ולאה ורחל' סלקא עתה איבדך כפי לא מענין
הבית נמי מצי' ומליכא דל יקפי בד רבנות דאמ' ל יקפי בד רבנות בכל
חדס מקטלתך מבען ומליכא בכוונתה תלמידין אי צעות או כמא
מוקמת את דך עליו וכפי ויסדך מוס' את ידיו ואי צעות וצומו יהי' צ'
שעם בדומך ל' ויצונו את עונו אמ' לו יהושע עס זה שאני מוקד
לך איב' מוסד לך לא קדיים ואיב' מוסד לך לא מלכים עדיין לא כמשדך
במצוות ועדיין לא הביעו למישים וכן והוא אמ' אם לא מציעי לך היפה
בנשים" ויסדך את ידיו עלך אחז סגודי גדולה ואחז סגודי קטנה
ואחז צונו עשעשעה עדיין שיהיו סמוכין וספ' סמוכין ואשה רבין
סמך יהושע ביו' שז' ויסדך את ידיו עליו ולזרות בדישות שסמך לך
ותמנ' סמוכה נמניכה זקנים בשלשה מאן סמוכה ומאן סמוכה
זקנים בשלשה סמוכה זקנים סמוכה פדים שז' וסמוכה זקני העדה את
ידיהם על מאש הפי והוא כד העלם דבד של צבור' לא סמוכה מאן
היא אמ' ל' יחזק למקומך קטני אמ' ליה אצוי לרב יוסף כניסמך קצבי
בשלשה מנח לך אי' למטא מנשה רבת ויסדך מנשה אצונו עליו מנדי
משה יחוד הוא אי' הפי תמג' בחוד ופי תימא משה בגנוס שבעים וחד
הוא קא' אי' הפי ליבעי שבעין וחד קטני אמ' ליה רב אחז בדירה
דדבה לרב אשי הי' סמוכין להו מותצו להו יצא אר' שיהו נסמכין
להו אמ' ליה לא סמוכי ליה בשעתא למקדא ליה רב ויהי' ליה רשותא
למיון וי' קטנות וסמוכה בוחי לא והא אמ' רב יהודה אמ' רב
זפור אותו חדיש לטוב ופ' אחוזה צבא שמו שלמלא הוא נשתפח
ויי' קטנות מישראל נשתפחו וכד' סמוכה לא צבולו יוכי קטנות מישראל

מק כנפצח אמ' לו ומתן בטון רשעים תחקר אמרתי לו בני אחד בערך היה ועשה
מעודה לכל זקני העיר וזימנב עמה והביאן לפני מכלמה שבדא הקבלה בעולמן
ממשותי מו בדא שית ולא היה שלפון חסר לא אגוז כרך בלנד ומה עשה של את
הטבלה מלפנין שהיתה יפה בששה כפרי עקפו ושיבה אמרתי לו מפע מה עשיתך
אמ' לו ר' אתם אומ' העולם הזה שלנו והעולם הבא שלכם אם אין חנו אופלך עכשו
אימתי אפן אופלך וקראתני עליו ובטן ר' תח' דא עדין אפן לנפזה חזקיהו
מלך יהודה אמרו עכשן על חזקיהו מלך יהודה שתי גודות שליח ויטל אחת
שלב שר הין מעלן לפען בצל יוס והוא ישרא מנין עליו וקומה זה מלך ורעין בן
דמליהו מלך ומשנש את רעין ובן דמליהו י' היא מלכותו לדעין בן דמליהו
ופת יעקב מאת העם הזה את מי השילוח החלבים לאט מהו אלו בן קפא
אמ' חילדני על כל המקרא ולא מעינו מקום ששמו לאט לא זה חזקיהו
מלך יהודה שהיה מטהר את ישראל במקום של ארבעים סאה מנין לאט
אמ' לך הקבלה אובדן אתן בעיי המה ע מעלה עליהם חסמי הנהר העומס
ובטן רשעים תח זה מושע מלך מוא צדק ומושע מלך מוא היה
נוקד' דא עדין אופל לשובב נב' ין מלכי בית צור' ובטן רשעים
תחקר על מלכ מצדח' יודה אומ מיה עין היה עולה לפל אחץ ואחד
בפליוס' דא עדין אופל לנפזה הקבלה ומ' הקבלה לישירל בע מפל
קדכות שאתם מקריבין לפע כלום אפ' מה' מעין לא הריח נחוחי תש'
להק' לי במוע' עו את בני ישראל משלעבור התמודץ באין אינן באין
לא משלחידים ולא משלברים ולא משלשים ולא משלעבדים' ומנין
לרבות יחידים וגדים ונשים ועבדים שישקלן או שישתתפן אמ' וידבר
ע' למשה לאמ' לרבות יחידים' עו את בני ישראל לרבות את הקרים' ואמר
להם ריפה נשים ועבדים' ובעד השני אתה אומ' בני ישראל להזהיר ארץ
הבדולס על ידי קטעם להנהיגן במצוות' עו את בני ישראל ר' יוס' בן לוי
אומ' כל מקום שהוא אומ' עו אין בו חת' אפ' י' שמעון אומ' כל
מקום שהוא אומ' עו הרי זה בטח כפי' את קדבע זה הדי' לחמו' או
התמודץ' לא שאלו החלבים' ריח נחוחי' א' הנקבים שהן השמן והיין ר'

ב דפוס
בית ספר
מס' נפ'

מחזר בהרים ובגבעות שתבוא ליקרצן מהן שאין ברשותך והלא לא אג
לך שתבוא לפניה אמה שיש פרשותך ומן הקידל על אבולך הן אט לא
אמר לך אמר לי יצחק בן את קרצנ לחמני לאשי ופיא שאטלה למתייה לפני
למד ממלאכיו למד ממשהתנו משרתו אש לוחם מאיכן הן כזוכין ל
יודן בשם לי יצחק ואתה מתייה את פולק ואתה מזין השפיכה הן כלוכן
באור פני מלך חיים באור פני מלך חיים ר' חביב שם לי יצחק ואתה נחיה
את בולק ואתה ואתה לרוב אמר לי שמוען בן לקיש בן עפרתמוז השם
בחד קיט ופי יש לפני חכילה ושתיה אל תאמר שיש לפני חכילה ושתיה
למד ממשה ויהי שם ע' ארבעים יום וארבעים לילה לחסל ארבעים יום
חמט ית אביל חמט ית שתי והלא דברים קל וחומר אמה אם גשה שהילך
שנחות ודרכיו יום וארבע לילה לא לא אפומ לא שאל ולפע יש חכילה ושתיה
הוי ארבע לא חומר לך אמר לי חייא בד אפן בריות איך עדיין כן
לבריות ואי עדיין לבריות שבעת גימורך אומדן השקנות הרבן היו
יין שהיא עשה יין הרבה השקן את הזית הזה שמו לדי שתעשה שמו
הרבה בריות איך עדיין לבריות ואי עדיין לבריות הוי אם ארבע
לא אומר לך אמר לי יתו בנוהק שבעולם אדם עובר על גבי הכהן
אשר לו שאל ישנה שנים שלשה לובן מים ואי על לובא דחמריה
כתבית דאנא שתי דאנא רוי דאנא קבע תכל חייא בקדש הקד
נקד שפר לץ לשון שתייה לשון שובג לשון שכרות תע אין מבא
את המוגמר לא לאמר הקעודה כלום האורחין טהן ממכנ לא הרח
כך אמר הקבה לישאל בני מכל קרבות שאם מקדיין ללפי כלום
אכנהנה מוג לא הריח ריח נחוחי תל לק לי במוע" דא עדיין אוכל
לשובע נפ ובטן רשעים תחמר" עדיין אוכל לשובע נפ דומהמגבי
דכל בה ותאכל ותשבע ותתר" אמר לי יצחק את שמוע מוכה תדרת או ברנה
שרת במעיה של עדינת חן ברכה שרת בידו של עדין ומן מה דכל
ותקבל ותקבע ותותר כראין דברים שברכה שרת במעיה
של עדינת ובטן רשעים תחמר" אומר תען אמר לי מאיר שלם דוקרנן

פך עולות מייחיס" אעלה לך בעולות מייחיס כזה שהוא ממחה בקעת
 ו' אבן אמ דורי' ו' אבן אמ למגלך שהיה מהלך בדורך הריע לבדוקין ה'
 הדאשון ואכלשם ושתה מים" הגיע לבדוקין הש"ב ואכלשם ושתה ש"ב
 וכן שם כך מפני מה הוא מותנה על העולה היה העולה זאת העולה שנים
 ליום עלה לא מלמד שהעולה פונה כליל לאשים" ואמרת להם זה האש
 ו' יודן ב"ר סימון בשם ר' יוחנן שלשה דברים שמע משה מפי הגבורה
 ונפלה ונדתע לאחורין בשעה שאגלו ועשו לי מקדש ושכנתי בו
 אמ' משה לפני הקב"ה רבונו של עולם כל הנה חסמים ושמי השמים לא
 יכלילוך ואתה אומ' ועשו לי מקדש ושכנתי בו אמ' לו הקב"ה משה לא
 בשם שאתה קבור אני קבור לא עשרים קדש בצפון ועשרים בדרום
 ושמונה במערב ואני יורד ומעמדם שכינתי ביניהם למסך שני ונעדה
 לך שם' ופשעה שאמ' לו ונתנו איש פפר נפ' אמ' משה לפני הקב"ה רבו
 העולמים מי יוכל לתן פדיון כפשוטו אח' לא פדה יפדה איש' ויקר פדיון
 נפש אמ' לו הקב"ה משה לא בשם שאתה קבור אני קבור לא זה יתנו
 ופשעה שאמ' לו קדשני לחמי לאשי אמ' משה לפני הקב"ה רבו העולמים
 אם מבכר את כל חיות שבעולם יש בהן כדוי העלייה אחת או כל העצים
 שבעולם יש בהן הבערה אחת ולבנות אין די בעוד וזיתן אין די עולה
 אמ' לו הקב"ה משה לא בשם שאתה קבור אני קבור לא זה האשה אשר
 תל' לך דברים בני שנים ליום ולא שנים בבת אחת לא אחי בשחרת
 ואחוי בין הערבים את הכבש אחד תל' בב' ואת הל' חט' תע' בין הערבים
 ו' חוטא בשם רב שדי לא מעאכוהו שגיא כוח לא מצינו כח גבורתו
 שנה קב"ה אין הקב"ה בא בטרחא על ישראל פיון ששמוע משה התחיל
 משבח לישראל ואומ' להן אשרי העם שככה לו" זה האשה אשר
 תל' לך יכולתך מנחות ועופות אמ' כבשים ולא עופות כבשים ולא
 מנחות שומע את כבשים ולא בקר' אדיין אני אומ' אם הביא אכל
 בהמה דקה עולה לו תל' כבש" מועט מע' אמ' הרחל ולא אמעטאת
 העז תל' כבש" מועט אכי את העז ולא אמעט את הקרי תל' כבש"

אבית

יתורה אומרת קדבני לחמי טאן קדב על שלחב וכי יש לפע אטלה ושתירה
 תל לאשי לפי שה מעלן לאשים עולה חמ כמחת רוח לפע זכ הוא אומ' בזבל
 אם ארבע לא ידעו כל עוף הרים כי לו כל חיתו יעני בחטות
 בחדיאל אם טן למה נמ' היה נחמי תל' לה' לי פטוע בשביל לרבות שפדן
 שלי שרד' תשמדן תסקלו להוצא מן השקול יפול שאין לו שתשמדן
 לחביו נק שקול לא מהשפעת כשאמר לי ייבדעל שה מביאין לשמי
 שתסקל לחביו נק השקול י'א תשמדן בק בגב אומ' נאמן כחך תשמדן
 וטמא נתן והיה לפי למשמרת מה לה' הן מבוזקין קודם שחיסה ארבעה
 ימים אף שאן יהו מבוזקין ועומדין קודם שחיסה ארבעה ימים מינן אחר
 אין שותק משה טלויס המבוזקין כל שפטה (אויס צדי לשבת ולשני
 ימים חביוס ומתקין עז למל' מאי צדי לשבת ולשני ימים טובים
 עיבודם בשלמ' הוא דקייט' ואע"פ שהו מבוזק מבוזקה לא היין
 שוחטין את המומין עז שמבדקין אותו שנה קודם שחיסה לאור
 האבוקות ומשחין אותו ימים בשלש שלחב פני שיהא נוח לחכשט'
 להקריב לטלמקום שכל לי הרי הוא קיים לעולם' במועדן שיהא
 יוחה את השבע ויחיה את הטומאה' ד'א' יוח נחמי תש' בן צר
 כהן נ' חכ' תנינאן בשס' עזרה דכפי חטיא למלך שהיו לן שני
 מברייסין בישללו תלמשו תבשיל ואכלו והיו ערב לן בישללו השני
 תבשיל ואכלו וערב לן ואין אכנו יודעין איזה מהן ערב לן ביותר אא
 כענה שהו מיתווה את השכר ואוכלו בתבשיל הזה עשה לי אכנו
 יודעין שהשני ערב לן ביותר כך הקריב כח קרבן והיה ערב לנתק'
 ריח' נידח ט' אתריח הנחת' והקריבו ישמל קרבן והיה ערב לנתק'
 ואין אכנו יודעין איזה מהן ערב לן ביותר לא מוחה שהוא מעזה את
 ישמל ואוכלו יוח כחמי תש' לה' אכנו יודעין שקרבן עליושול ערב
 לן ביותר' ל' אכנו חמי תרת' ל' אכנו אכלו לאלף שבוה מוסב על
 גבי אקובטין שלן חכנסו תבשיל הראשון ואכלו והיה ערב לן
 חכנסו לן תבשיל השני ואכלו וערב לן התחיל טומאה בין ערה'

פ' טבא
 וכל שו קין
 קודם לחכשיל
 ל' יום (תשע)
 מברוק

פ' טבא
 למנוך
 ל' יום
 לקבייה ח'
 למקרה

אשר תעשה על המזבח אם לוג' מזבח בנן וחלא כפר נאמ' וזבחת עליו את עלה
 האמהאני מקייסוזה אש' תעש' עלהמז' לא זן המערכה מיכן זכינו שהמערכה
 קודמת לכל המעשים ושחיתות הפגש האחד אחרי כך וזריקת דימוז' אחר כך הקטר
 קטרת אחר כך והקטור חלבי הפגש אחר הקטר קטרת וח ביתי כהן גדול להיוצאות
 אחר הקטר חלבס כמעשה מקייס כהן בקר וכאן בקר והאן בצקר' מיהאמ' כיצד
 סודר עבודת התמיד בשחר עם קריאת הקבר תורמין את המזב' ומקדיין את המערכות
 ומעלין שני גזרי עצים על מערכה גדולה ומשקין את התמיד בכוס של זהב ואחר
 כך כותחין שער הקדול ובשעת כתיחתו שוחטין את התמיד ונכנסין שני כהנים להיכל
 אחד מצד מזבח הפנימי ואחר מצדו את המנורה ואחר כך זורקין דם התמיד על
 המזבח ואחר כך מטיבין חמש נרות ואחר כך מוליכין איברים לכבש ומולחין אותן
 שם ואחר כך מתקנין לשכת הקדש וקורין אהבת עולם ושירת הדיבור ושמע
 והיה אם שמע ויאמר ואמת ויעב' ולעה נשים שלום ואחר כך מקטיר הקטרת ואחר
 כך מטיב שני נחת ואחר כך מעלין איברים להצי המזבח ואחר כך מברכין
 ברכת כהנים ואחר כך מקטיר הקטרת שלגזבים ואחר כך החבתין ואחר כך יין
 הנקבים ובשעת כסוף היין מתחילין הלויים בשיר ותשע תת עות היו תוקעין
 על פיקי השיר' זה הוא סודי התמיד שלשחר וכך מעשה תמיד שלבין
 הערבס וזה הוא סודי התמיד לעבודת צות להיכן יהירען שיבנה במהרה
 בימנו" תעשה צבקר יסולאם עתאחר אכלן עד ארבע שעות לא יהא כשר
 תל' תעשה העיד ל' יהודה בן בצר על תמיד שלשחר שקרב בארבע שעות
 ועל היין בן ארבעים יום שנתנאך על גבי המזבח' תנו רבנן כשערן
 יוטס היומשלשין להן ככליום שתי קופות שלזהב ומעלין להן שבע
 טלאים פעם אחת שלשן שתי קופות העלו להן שני גזיים באותה
 שעה האיר הקב' עיניהם ומעחו שני טלאים מצוקדין בלשכת הטלאים
 ולקחום והקריבום ועל אותה שעה העיד ל' יהודה צבא על תמיד
 שלשחר שקרב בארבע שעות" ואת הפגש השע לפה שאמרתי
 שני יהא שע שלשחר שלא יקריבון אחר יסולאם קדמון אחר לא יהא
 כשר תל' תעשה יסולאם חיתון מנאך זריקת דמו תל' תקריב יכור'

אויין אע אוקי אס כ ביא מכל בהמה נקה עולה לו תל צה' בני שיה
בן שנתן ב שנה לעצמו לא ב שנה לעולם מכן אמרו שעות מועד
לקדשים מיום לידה שנים ליום שיתא הקדשן לשם היום שנים ליום
שתא שחיטת בגדיהיום וזמן יום לא שמש ששן וצת חסבהם חשך היום
מיכן אמרו תמיד שנשחר היה נשחט על קרן עטרת מערבית על
טבעת שניה ושלבת הערבים היה נשחט על קרן עלונית מצד
על טבעת שניה עולה שתוא שחיטת לשם עולה תמיד אף
בשבת תמיד אף בטומאה תמיד שני ימים לה קרבן אחר ולא יב
יתאחר אחריו קרבן חול חוץ מקרבן פסח לא כבשים צב שנה צב
שמה נבונה ליל בלב שמה אומר כבשים נבונה ליל אולי כבשים
צב שמה אולי כבשים אפונשין עונותה של ישראל ודבר ישנו ירחם
יבן ש ענן צב חלב אולי כבשים שהיא נבונה סוף ליום לא כבשים שהיא
נבונה עונותה של ישראל היא דכה אם יהיו חטא כשנכש יבין בן
עזאי אולי כבשים צב שנה שהיא נבונה עונותה של ישראל וטושן
אולי עונותה של ישראל שנים ליום כהלל היום שנים ליום כרק ליל
ליום דכח והיו ליום ליום אשר אע עשה שנים ליום שתהא
שחיטת לשם היום של ליום אשר אע עשה אתה כבש אחו תעשה
אם ליונה ביר פיו מיוא לא לן אדם צדושלם וצדון עון כא בינו
תמוך שלשחר הוא לכפר על עבדות שעשו כלילה ושלצן הערבים
מכפר על עבדות שעשו ביום מפל מקום לא לן אדם צדושלם וצדון
עון שזעדיק ילן בה אתה כבש אחו לפה שאר שנים יהו עתה שוין
ומתוך שוין יכול שאינו לוקח אחו אף אתה כבש אחו תעשה כדבר
אימות שוחטין אותו קודם שתעלה בהמה משאיר ככל המזרח
תעשה צדוקה ויקדים יכול שחיטתו ומנדינת דמן על תגובת תעשו
אשר לומ שיקדם הקטר קטר לצדוקה וצדוקה של כבש כבש כח את הכל
אחו תעבד ואי אפשר לומ שיקדים הקטר חלבן של כבש לתאר קודם שפד
כח הקטר על אף קטר וצדוקה הוא מה קטר חלבן של כבש לתאר קודם שפד
דמו של כבש להקטר חלבן וכבר זכינו שאין מקריבין לא על מערה בכוונה

שהן

ונכסו רביעיה ה' לכב' האחד כת אחד אומר האחד אין מערבין נכסים -
 בנכסים וכת אחד אומר נכסיהם נכסיהם בנכסיהם ומערבין וכול ש"ל
 בא שאת מערב נכסים בנכסים לא נכסי תמידין בנכסי מוספין ומנכסין
 מוספין בנכסי תמידין תל' מוספין כמקפיד מערב את נכסיהם בנכסיהם
 נכסי מוספין בנכסי תמידין ונכסי תמידין בנכסי מוספין בקודש הקדש
 שלא יעז הקדש י"י קודש לפי שהעיד בן באבא לומר כשרי המבש עד קדש
 שעות וכל אס עיבדו איבדו ארבע לא יהא פשר תל' הקדש נקד שמי
 לט' אס הוא העיד לומר כשר היין בן ארבעים יום למזבח" הקדש נקד
 מלמד שמנסך את היין עלבצו השותין לא על האש" ואת המבש הג' תעש'
 כמות הג' ופנה כל שלמד על ששחל לימוד בשלכין הערבים חזן מהרוא
 הישן וסודר המערכות וחסייסות בלבד" וביום השבת שכי פגעים
 זה מוסף שבת יחד על התמידין שבכליום" עלת שבת בשבתו לא
 בשבת אחרת מייך אמרו חלבי שבת קריבים בליל יום טוב אם חל
 יום טוב להיות כמו ימי שבת אבל אין קריבין בלילה יום הפערים סג'
 עלת שבת בשבת ולא בשבת אחרת" על עלת יעש' לימוד על מוסף
 שבת שהוא קרב אחד תמיד שלשחר שז' על עלת תמיד בסמוך לו
 ולפיכך משמר חיותא מקריב תמיד שלשחר ומוסף היום ומקטיר
 שני הקריבים שללחם הפנים ומשנה חכמה מקריב תמיד שלבין הערב ואו
 ולחולקין בלחם הפנים" ובראשי חודשי תקרי' עלל' זה מוסף
 ראש חודש ותא שני פרים וחיל אחד ושענה כבשים כולן עולות ושעור
 חמות' רבן גמלי אומר בראש חודש מקריבין פרים שנים ואיל אחד
 ושבעה כבשים ושעור' שני פרים פנגד שני עולמות העולם הזה
 והעולם הבא' וחיל אחד שקני אחד בארץ ולהיין אחד ושבעה
 כבשים פנגד מה שעבדו הקב"ה לחייו ולהוסיף עליו כמון שבעה
 הימים שז' והיה אור הלילה מאור החמה ג' וכן הוא אומר זאת עלת
 חיש במעלותי הש' למחודשן כמות שעבדו ושעור למה על שנתמעט
 אורו מאור החמה אה' הקב"ה יהא זה כפרה לפי על שמיעטתיה ידא"

קריטחנות כמללחור חרות אמר תעשה תקדיב תעשה תקדיב" בין הערב
 משיא ריקי העל ויזכר לכל שהארץ שואב ומה משש שמתווחס: נלחם
 עד סוף הינוס זמן הן שואבין אותו בלילות על בשמים ומחצה וקרוב בתשע
 ומחצה פניו שיהיה להן פניו להקדיב שאר קרובות לב שאסור לשקט
 קרבן אחרי' נעבד פחוס היה התמיד כשחם בשבע ומחצה וקרוב בשלש
 ומחצה כדו שיהיה להן פניו לשחם פחדהן חל ערב פחוס להיות ערב
 פ' שבגדה בפחם בתחם אמון בשש ומחצה וקרוב בשבע ומחצה
 פניו שיהיה להן פניו לעלות פחדהן קודם שיפסק העצב ועשורת
 החמה קלת אפ' האמורה בכל מקום היא על שאין והחמה ששרת
 קבץ כמסורת קודמה שמונה עשר קב ונמצאת עשורתה שני קבין
 פחותותו מען נה הוא שינוי עומי והוא עשירי הקערה בכל מקום וקב
 האמור בכל מקום היא ארבעת לוגין והלח ארבע רביעיות ורביעיות
 עלגורה בינה ומחצה כמדת הלוג שלש ביצים והקב ארבע ועשרים
 ביצה נבדלת העשירי שלש וארבעים וחמשה ביצה" בלילה בשמן
 כמדת כל השבטש נעדים למזבח לח נחמ כמדת לח למזבח לח לחם שאר
 ויקחו לך שמן זית זך כשאהי עמך ריבה שמן של עטוש יכול להצא
 מן המזלח ומעין אף מותרת הקורה תל סמון כשאהי שמן ריבה שמן
 של כנוללות" כול הוא מן המזלח ומעין אף מותרת הקורה תל שמן
 כשאהי שמן ריבה שמן על גבי ריב"ס וסול שאר מרבה שמן של שלשים
 ושלכבשים ושלשוחים במים תל שמן סעית במדת משמן של שלוקים
 ומגדיו כצב למס להאבה רביעית ההין שהם עשר לוג
 רביעיות שלשת לוגין שהן שנים עשר רביעיות עלת ממנו העשו
 ב' ס' וכזה עלת ממנו לידוע פס הקים עלת ממנו לעולת קינ מנה עולת
 הר סייע טעונת פל' אן טעונת פל' אמר' שמעון מען לעולת הר סייע
 שהיא טעונת פל' אמר ויקח עשה חצי חמי וישם בזה נות" עלת תג העל
 ב' ס' משקורו בחרטוב עוד לא פסקה" לריח נוח מלמד שחז
 לריח ושהריח כחורח לפע הקב"ה" אשה לט מלמד שהיא לאשים

פ' חן לוי
 לוי כחן פי
 למעט והו
 חסד' לזית
 לשבת
 למע ערה

פ' למע לוי
 נסח בזה לזית
 והי תבין מן סוף
 לזית
 ירוש שלט בזה
 לזית
 עשה קל מן שגרת
 על תחום כשאהי

קח מיתבא דעתיה אמר הקב"ה הביאו פפיה לפע שמיעטות את הירח
 כלום פיון שאמר לו הקב"ה כל כך ולא נתישבה דעתו אמר לו הקב"ה הריב
 ענשה לך כבוד שמושב את דעתך תחת שמי ענתיך ומאי ניהו שיהר
 ישראל בכל האש חדש מקריבין קרבן לפפר עונותיהן של ישראל לפיכך אמר
 הקב"ה הביאו לפפ קרבן בראש חדש לפפר עליוס ועל מה הוא מפפר
 על טומאת מקדש וקדשיו דתנן על שאין בה ידויבה לא בתחלה ולא
 בקוף שעירי דגלים ושעירי ראשי חדשים מכפרין דבריה יהודה אמר
 רבי יהודה אמר שמואל מאי טעמיה דיל יהודה אמר קרא וכשעיר עזים
 אחד לחטו לץ חטא שאין מכיר בו לא י יהא שעיר זה מכפר והאי מוצע
 לי לפי דל שמעון בן לקיש דאמר שמעון בן לקיש מופע מה נשתנה שעיר
 של ראש חדש שלכו לץ אמר הקב"ה שעיר זה יהא פפיה על שמי עבדו את
 ה' אס בן לימא קרא עלץ מאי לץ שמע מינה להפי הוא דאחיל ואימא
 עוליה להפי הוא דאחיל אס בן נומא קרא חטאת י מאי לץ שמע מינה
 תרתי ואימא בשאר עבירות תאנה דצי ל' ישמעל הואיל וזה בא בזמן
 קבוע כידוע שעיר יום הטמורים וזה בא בזמן קבוע מה זה איס מכפר
 על שאר עבירות אף זה איכו מכפר על שאר עבירות אשפתו שעירי
 שעירי ראשי חדשים שעירי דגלים מנע לן במריבך ושעיר ושעיר
 על עולות התמי יעט לימד שאינן קריבין לא אחר תמיד של שחר
 ומועשה העולות שבכל מוסף כמעשה התמיד וכן מועשה החטאות
 שבכל מוסף כמעשה חטאת הנמפלה ובחדש הראשון זה ניסן
 שהוא ראש פחדשים והקרבות אשה לץ זה מוסף הפסח והוא שני
 פדים ואיל אחד ושבעה פבשים כולן עולות ושעיר חטאת הנאכלת
 ומען שמקריבין כדור הזה כלשבעה תל כאלה תגשון ליום שבעת ימים
 מלבד עלת הבקר אצל לעלת התמי מיפן אמרו כל התמיד אצל חבירו
 קודם את חבירו שנ מלבד עלת הבקר וכל המקודש מעבירו קודם
 את חבירו שנ וקדשתו לכל דבר שבקדושה היה לסגן תודי ומקודש
 קודם איזה מהן שיהיה תאנא בשלשה מקומות הוא מעביר פרישת

שעירי

ה' יהודה אומ' בשבתות היו ישראל יושבין ורואין גלות בית המקדש נסתחות
מחילתן ועד עתה שהא' יום השבת ומקדשיו אותו ואחר כך מקדשיו אורטו
בעל גבס וס' בדוקי חדשים היו רואין ודלגתו בפתחן כמא' עתה ויודעין ש'
שבאו ותר' שעה נטרי מנלך לבנה ומקדשיו אשתדלש ואחר כך מקדשיו
מתפלגים וצ' וכן לעתיד לבוא כשהחין הירלנות בפתחן מאילתיה ווד' עין
ששם שש' סט' שלחקבו שג' אצ' ע' אה' ישל' בא' בן ויהי סגור ומיר' פנדען
ומשתחווין עת' וד' שתחונ' עס' הארץ סת' השער הוא בש' כסמ' ובחדשים
לכ' ע' אה' יותק' והל' אין כל חדש תחת השמש אמרו לו היצ' יק' ים
מתחדשין וכל מעשיהן מתחדשין אמר' הישנים שהן משתחווין לשמש
אין מתחדשין וחין להם יד' חדש שג' אין כל חדש תחת השמש" זאת
על' חדש בחי' וכן רבנן באר' באר' משמעי' על השקל' למה
באר' באר' בא' שיבאו יל' ש' ש' ותיק' ותיק' ותיק' ותיק' ותיק'
חדש' במס' באחד כעק' ל' כ' וי' א' ב' צ' ל' פ' ה' נ' א' ב' ג' ד' ה'
ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל'
כ' א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז'
ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז'
ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז'
ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז'
ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז'
ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז'
ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' ד' ה' ו' ז'

חולין פ'
א' ט' ר' ל' כ'

דבוק

חביב אדם שתאנוש קיטן מהלל ירד חנוך ויתהלך את הלוה"ג באבות הז'
 חביב אברהם יצחק ויעקב לוי קהת עמרם משה ומושה עלה אלהיה בבעם
 הז' חביב אונקם הששי דוד השביעי ויבחר בדוד עבדו" במלכים השביעי
 חביב שאול איש צבת דוד שלמה החכם אביה אסא ויקרא אסא אט והין בשש
 השביעית חביבה והשביעית תשמיטה ונטשתה" בימים השביעי חביב
 ויצרך לו את יום השביעי" בחישים השביעי חביב בחדש השביעי" ה'
 אבא בדיה דר' פפי ה' יהושע דסכנין בשס"ל לוי פל ימות השנה ישדל עמינן
 במלאכתו ובדאש השנה הן נוספין שוכרותיהן ותוקעין והקבה עומד
 מכסא דין ויושב על כסא רחמים ומתחיל עליהן רחמים ומרחם עליהן
 והוסף להן מידת הדין למדת רחמים ומתחיל בחדש השביעי" יום תרועה
 יה לכפ"ר יוחנן נל שמעון בן לקיש הוון יתבין מתקשיי תנכין יום טוב ג' צו
 של ראש השנה שחל להיות בשבת במקדש היו תוקעין אבל לא במדינה
 אמרי אט דבר תורה הוא במדינה ידחה ואם לית הוא דבר תורה אפרין
 במקדש לא ידחה עד דאנו יתבין עבר מרה דשמועאתא אמריה הא
 מרה דשמועאתא איתא לכוס וכשאלוה קמוץ שאון ליה אמ' להוץ
 פת אחד אומ' יום תרועה יה לכ' ופת אחד אומ' שצו תרועה מן קל הא
 פיעד יתקיימו שבעתופים הללו לא בזמן שהיה בא בחול יום תרועה
 ובזמן שהוא בא בשבת זכרון תרועה מצידין אבל לא תוקעין" ה'
 זעירא מפיקיד לחבריא עלן שמעין קליה דר' לוי דלית אפשר די פיק
 פרשתיה דלא באולפן על ודרש קמליהון פת אחד אומ' יום תרועה ונת
 אחד אומ' זכרון תרועה כקמאיה' תעל שמעון בן יוחאי ידחה במקדש
 שהן יודעין זמכו שלחיש וא ידחה במדינה לש אינין יודעין זמכו שלחיש
 תעל שמעון בן יוחאי יום תרועה ועשיתם מקום שהקדבנות בשמים
 ידחה" ועשיתם עלה אמר' תחלימא קסדייה בכל הקדבנות פת והקדבתם
 ופאן כל ועשיתם לא אמר' הקבה מוכיין שכבנתם לפעו בדין ביום הזה
 ויעאתם בדימוס מעלה את עליכם עלן היום נעשיתם ופעו היום בראתי
 אתכם בדיה חדשה שני פאשר העמים תחדשים" ועשיתם עולה

מועדות בתורת פאנעס מנע קדדין בן נכנע הפקודים מפע הקרבן במעו
תורה מנע בזה פניו ללמדך ששנע משה פישת מועדות בסיכ ואמרה
ליסרא ושר געציה לחן בשעת מחנה וצום הבכורים זה חם השבוע
והוא יום עזרת עשאו חכמת קיבון לבכורים שאין מצאין בעולם קורם
עזרת ואם הבנה זמן מקבלין סומנו" בהקריבכם לנחה חדשה
שתהא תחלה לחדש מיכל תגנן אין סוביאן מנחות ולא מנחת נקיים
ולא בכורים מן הגדיש קורם הבנות שתי הלחם ואם הבית ישר ופיר
המקריב מנחה מן הגדיש תחלה מצריך שהחיונו" דא מנחה חדי
שלא תהא בא זא מן הגדיש וכן תהא לא מצאין חדיש יבאן מן העליה
בשבעתיכם לאחר שבועות וחס" והקריבם עולה זה מוסף עזרת
והוא שבעים וחיל ושבעה כבשים אבל עולות ושעיר חטאת הולכת
ומוסף זה יתר על הקריבות המועדות בתורת פאנעס שאחמוד בתורת
כהנים הן קריבות הפאין בגיל הלחם" שעבר עזים אחד לטפר על
מפע מה בכל המועדים פת בהן חטאת ובעצרת לא פת בה חטאת
אם הקבה הואיל וקבלתם את תורת מעלה אכ עניכם כל לא חטאתם
תמימים יהיו לכסונם מה הקרבנות תמימים ומובחרים כך
הנקיים שיהיו תמימים ומובחרים שלא יבאין מעושים ולא סלף
שהתליעה ולא יבלול בשמן שדיןן אנטעמן דע לא יהא הכל מן המעלה
והינה שבכסיו וסן הוא אומכל חלב לע" ובחדש השביעי באחד
לחדש זה חדיש תשרי והוא לאש השנה דתני באחד בתשרי ראש השנה
לשנים ולשמאים ולנובלות לשנים למאי הולכת אמר רב כמא לשטות
לזידא אמר לתקופה ולא יעדר היא דאג בתשרי נברא העולם" רב
כחמן אמר לדין שז מראשית השנה ועד אח שנה מראשית השנה
מה יהיה בסופה" וקחדש השביעי כל השביעים חביבין למעלה
הרקיע השביעי חצב שמטס ושמי שמעו רקיע שחקים זבול אפוק
עלבות סלו לרכב בערבות בארעות השביעית חביבה חדיש חמה
אדקא גיא יציה כשיוה תביל והוא ישפט תביל בעדן" בדורות קד

על שאין בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף דלא אית לכולל חטאות ולאן
 בר קרבן הוא ונכפר בפיה המודה אי פת מחטאות כדקאמרת השתא דפת
 לכל חטאות מפלל ובע חטאות בעת וט מאחר שאיט מכפר כמה תולד
 אמר זירא שאם מת מת בלא עון מתקין ליה רבא מת מיתה ממעדיקת
 לא אמר רבא להגן עליו מן היסודין ואמר מד עלמה שזה מכפר זה מכפר
 מכדי התקושי איתקוש לו דדי אכפר פעמי חדידיה ואדחיון כפקא
 מינה להיבא דלא עבד חיעון אמר קרא אחת כפרה אחת הוא מכפר ואינו
 מכפר שתי כפרות וכיכפר חיעון אדחיוה ואדפעמי כפרת מינה לטומאה
 שפדעה בן זה לזה אמר קרא אחת בשנה כפרה זו לא תהא לא פעם אחת
 בשנה ועל דון טומאת מקדש וקדשיו כר פהן גדול שליום הפסחים ממז
 אם היה המזוי מן הפהים ואם היה מישראל דם שעיר הנעשה בפעם ויום
 הפסחים מכפר שג נכפר על הקדש חטאות בע ישראל מטומאות ולא כל
 טומאות מה מצינו שחלק מכלל הטומאות טומאת מקדש וקדשיו אף כן
 לא כחלק לא טומאת מקדש וקדשיו דברי ל יהודה ל שמעון אומ ממקומו
 הוא מוכרע הדי הוא אומ וכפר על הקדש מטומאתו שלקדש יכול על כל
 טומאות שבקדש והא מכפר תל ומפשעיהם לכל חטאות מה פשעיהם
 שאינן בעקרבין אף חטאים שאינן בעקרבין ובחמשה עשר יום לח
 השבוע הזה זה מוסף חב הספות ומוסף זה אינו שוה לכל השבעה ימים לא
 מוספון חלוקין זה מזה כיצד ביום טוב הראשון שלשה עשר פרים ושני אים
 וארבעה עשר כבשים כולן עולות ושעיר חטאת נאכלת וכן בכל יום ויום
 משבעת ימי חג מקריבין שערים ויך כבשים ושעיר חטאת אבל הפרים
 פוחתין אחי אחי בכל יום בשני יב פרים ובשלישי יא מוסף יום שביעי
 שבעה פרים ושני אים ויך כבשים ושעיר חטאת והיאך היו המשמרת
 מקריבין קרבנות אין בחב הספות הואיל והן כף משמר וכולן שנוין בגמס
 היה כל משמר מקריב כר אחי הואיל אחי או שעיר חטאת אבל כש
 יש משמר שהיה מקריב בשבעים ויש משמר שמקריב כבש אחד
 כיצד ביום הראשון יג משמרות היו מקריבין יג פרים ושתי משמרות יד

לריח ניחם לו זה מוסק ראש השנה והוא כר ואיל ושבעה כצדדים חסל עולות
 ופער חסות העולות וזה מוסק היום יתר על מוסק ראש חדש הקרב
 בראש חודש שני מוצץ עלב החודש ומטל לפיכך אסחל הוצת בשבת
 היו שם עולות מוסק מוסק שבת ומוסק ראש חודש ומוסק היום והיארך
 הן קדיצין מוסק שבת תורה ואחריו מוסק ראש חודש ואחריו מוסק יום
 פוג שכל התיר מחבירין קודם את השירן - וכפיהם כנגעפוט לפי
 שמצינו שהטאת קודמת לעולה בשלמאס אפילו חסות עסק קודמת
 לעולת בהמה של והקדיב את אשר למטאת ראשונה יבולאך בקרבנות
 חמועדות תהא חסות קודמת לעולה תל כפושפאס במירי חסות בתורה
 הן קריצין בתורה פדים ואחריון אילוס ואחריון כצדדים ואחריון שעורים
 אגפ שהעעירים חסות נגז' שאך בשקבל עז תקדום עולה לחסות
 תל בו כמשפטו מלמדי שהקר קודם לשעיר אגפ שהשעיר חסות רל'
 דבעשור לחודש השביעי זה יום הכפורים והקרבתם על לל זה
 מוסק היום והוא מל ואיל ושבעה כצדדים כולן עולות ושעיר חסות נחל
 לערב ואיל זה האגור כאן הוא האיל האמור בפרישת אחריות והוא
 הכקרא איל העם ואלו הקרבנות יתר על הקרבנות האמורות בפרישת
 אחריות שז' מוצץ חסות הכפורים שעיר עזים אחז חסות על
 מה השעיר הזה מכפר על פומאת מוקדש נקדשיו שאין בה ידיעה בתולה
 ויש בה ידיעה בקוף דתגן ישבה ידיעה בתולה ואין בה ידיעה בקוף שעיר
 הנעשה בפעם יום הכפורים תולה עד שינדע לו ויביא בעולה ויורד'
 אין בה ידיעה בתולה ויש בה ידיעה בקוף שעיר הנעשה בחוף וזה הכנתם
 מכפר שז' מוצץ חסות הכפורים על מה שזה מכפר זה מכפר מה
 הפטמי אינו מכפר לו על צד שעשבו ידיעה אף החיצון אינו מכפר
 לא על דבר שיש בו ידיעה ואימא נפוך מיפך אמ' קרא וכפר על הקדש
 מסומן בעי' ומשעי' לכלחט להנך דאתו לכל חסות כלום טומאת
 שיש בה ידיעה בתולה ואין בה ידיעה בקוף דכי מתנדע ליה בר קרבן
 הוא הוא שעיר הנעשה בפעם מכפר עליו הכל החיצון אינו מכפר לא

פאזה יד צום האשון היו שם יב כדים לוג משמרות יהויריב יד עבירה
 חרים שנוכרים מלפני מימין הקוץ אציה ישעב שפניהו לשב יקיס חכה
 ביום השבע היו שם שנים עשר כרים ליב משמר ישבב בלגה אמר
 חזיר הכעץ פתחיה יחזקאל יבין גמול דלנהו מעזיהו יהויריב ביום הב
 היו שם יא כדים לאחד עשר משמר יד עיה חלים שנוכרים מלפניהו
 מימין הקוץ אציה ישעב שפניהו לשב יקיס ביום הדביעי היו שם עשור
 כדים לעשר משמרות חכה ישבב בלגה אמר חזיר הכעץ פתחיה יחזקאל
 יבין גמול ביום החמישי היו שם כו כרים לפי משמרות ולנהו מעזיהו
 יהויריב יד עיה חרים שנוכרים מלפניהו מימין הקוץ ביום הששי היו
 שם שמנה כרים לשמונה משמרות אציה ישוע שכנהו אישב יקיס חכה
 ישבב בלגה ביום השביעי היו שם שבעה כרים לשבע משמרות
 אמר חזיר הכעץ פתחיה יחזקאל יבין גמול כל שבעת ימי החג מנכין
 את המים על גבי המזבח ניסוך המים הלכה למשן מסיב ועם ניסוך היו
 שלתמוז שלשוד היה מנכך את המים לבדו ובקרן דרומית מערב
 היה מנכך למעלה מוחצ המזבח והכל יורד לשחת וכיצד היו עולין
 עלוחות שלזהב מוחצות שלשת לוגין היה מולאה מן השילוח הנעו
 לשער המים תקעו והדיעו ותקעו עלה לכבש ופנה לשמאן ומערה
 המים לכפל שהיה שם נשע ספלים שלכסף היו שם מערב שלמים
 ומזרחי שליון ומכוסין היו פאין שבע חוטאין דקין שליון מעבה
 ושליון מידן כדי שיהו שעה כלם בבית אחת וכשמנכך היו אומדן
 לו הגבה יד יך שפעם אחת ניסך על רגלין ורגמוהו כל העם בארמונה
 שאמדו מן הוא שהן אומדן שאין מנכפין מים וכמעשהו בחול
 כך מעשהו בשבת לא שהיה מולא מערב שבת חבית שלזהב ואינה
 מפלי שרת ומנחה בלשכה ולמחר מולא ממנה ומנכך אם נשפטה
 או כתגלתה ממולא מן הצווד ומנכך ומכעמה מנכך המים בחג כדי
 שיתברכו בשמי שנה דתגן בארבעה כדים העולם כידון כפסח על
 התבואה ובעצרת על פירות האילן בראש השנה כל באי העולם עובדין

מקריבין אינם שנים ומשמרה אחת שעיר אחד נשתירן שם י"ז כבשים
לצמנה משמרות שש משמרות היו מקריבין שנים שנים שהן שנים עשר
כבשים ושתי משמרות אחת אחת ביום השני י"ב משמרות היו מקריבין
י"ב פרים ושתי משמרות היו מקריבין שנים ומשמרה אחת שעיר אחד
נשתירן שם י"ז כבשים למשע משמרות חמש משמרות היו מקריבין שנים
שנים שהן עשרה כבשים וארבע משמרות היו מקריבין אחת אחת
ביום השלישי י"א משמרות היו מקריבין אחת עשר פרים ושתי משמרות
היו מקריבין שני פרים ומשמרה אחת שעיר אחד נשתירן שם י"ז כבשים
לעשר משמרות ארבע משמרות היו מקריבין שנים שנים שהן שמונה
כבשים ושש משמרות היו מקריבין אחת אחת ביום הרביעי עשר משמרות
היו מקריבין עשרה פרים ושתי משמרות היו מקריבין שני פרים ומשמרה
אחת שעיר אחד נשתירן שם י"ז כבשים ל"א משמרות היו מקריבין
שנים שנים שהן עשרה כבשים ושמונה משמרות היו מקריבין אחת
אחד ביום החמישי תשע משמרות היו מקריבין תשעה פרים ושתי
משמרות היו מקריבין שני פרים ומשמרה אחת שעיר אחד נשתירן
שם י"ז כבשים ל"ב משמרות שש משמרות היו מקריבין שנים שנים
שהן ארבעה כבשים ועשר משמרות היו מקריבין אחת אחת ביום
הששי היו מקריבין שמונה משמרות שמונה פרים ושתי משמרות
היו מקריבין שנים שנים ומשמרה אחת שעיר אחד נשתירן שם י"ז
כבשים ל"ג משמרות משמרה אחת היו מקריבין שני כבשים וי"ב
משמרות היו מקריבין אחת אחת ביום השביעי שש משמרות היו
מקריבין שבעה פרים ושתי משמרות היו מקריבין פרים שנים ומשמרה
אחת שעיר אחד נשתירן שם י"ז כבשים ל"ד משמרות כל משמרת
מקריב כבש אחד ומצא ביום השביעי מנין הבהמות כמנין המשמרות
וכל משמרת שהיה מקריב פרי חוס לא היה מקריב פרי למחר אל לא
חוזרין חלפת כמלאן שבעים משמרת פרים לפי משמרת לב משמרת
מקריבין ששה ששה פרים ושתי משמרות מקריבין שנים שנים הא

לשם
משמרות

וכך צריך לדון אשר נתן מנוחה" כעת שלח לך וכך צריך עכ"ל
דעל ואמר להוא שמיא יאלחא מצדך" רחוק כל קצווי ארץ אמ' ל
לוי צדקת קרובין וצדקת רחוקין קרב קרובין ורחוק רחוקין" קרב קרובין
קרוב לך לכל קוראין" ורחוק רחוק רחוק לך מלששם" דא יספת לך
אומות העולם את נותן לאחד מהן בן והוא מושך לו ערבה ומגדל לך
כלורית ואם הגייל מולוכן לבית ע"ל שכן ומפליקך" אבל ישל את נותן
לאחד מהן בן זכר והוא מולוכן לשמונה ואם היה בשר כוונה לשלשים
יום ואם הקדיל מולוכן לבית הכנסת והוא מצדך בכל יום ואומ' צדק
את' המצדך" דא יספת לבני לוי אומות העולם את נותן להם ימים
והן אופלין ועותין וטוחזין וככסין לבתי מפרדות ולבתי קרקסיות
שעל ומבשסין אותן חבל ישדל את נותן להם ימים טובים והן אופלין
ושותין ושמחין וככסין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ומרצים בתפלה
ומרצין בקרבנות ומרצין במוספין לפיכך יצדך הבת לוג ביום השנה
עצרת תולס" דא דהעדה לוח' רשע וט' ישלם כלהלוה ואיך
משלם נקדח רשע" ועדיק חונן ועל' שהוא משלם וחונן לאחרים משלם
דא לוה רשע וט' ישלם לן אומות העולם שהן אופלין ואיך מצדכך
ועדיק חונן ונותן לן ישראל שהן אנכסין ומצדכך" דא ועדיק חונן ונותן
אמר שמעון בן לקיש פשהקצה כותל לעדיק מה שנתבזק הוא חונן וחונן
משלם" דא ועדיק חונן וכו' אמר לני כך עלת על דעתו שנהקף לית
לישראל רגל אחד בכל חודש בקיץ" בניסן פסח באייר פסח חסן בקיץ
עצרת ועל ידי עצרות ומעשים רעים שהיה בידים ניטל מהן שלמה
תמוז אב לול ובא תשרי ופרעלשלתן כוש שותא לקצול תמוז" טומא
יצא לקצול אב" שבעת זמני חבא לקצול אכל אמ' הקצה לאחרים הוא
פורע ושלן איכן פורע יתנו לו משלן יבוא ויטול את שלן לפיכך ערך הדת
לומ' ביום השמיני עצרת" דא זה שיה ביום סוכה היה כפופ וצדק רמז
דא זה שיה לעמותה עשה העולם" ביום סוכה היה כפופ אמ' ל' אב
כל כהנא אם נדאמה לך יום פוב עשה אומן ממד דכל ביום עובה היה

לית
הוא
הוא
כע"כ

לפניו כפי מדון שני היוצר יחד לבס המובין לכל מעשיהם ובהם כחונן
על המנוס' תשור' יהודה אומ' משום ל' עקבה מנס' מה אמ' תורה הבאן
עבאר בפסח מפע שפסח זמן תבואה הוא אמ' הקבה הקריפן לפע עומר
פסח פרי שתבדך לפס תבואה שבצרות' ומפע מה אמ' תורה
הבאן שתז' הלחם בצערת מפע שבצרות' זמן פירות האילן הוא אמ'
הקבל' הקריפן לפע שנת הלחם בצערת פרי שיתבדך לפס פירות
שבאילן' ומפע מה אמ' תורה נכונתם בזה מפע שהחם זמן גשמי
שנה הוא אמ' הקבל' נכונתם בזה פרי שיתבדך לפס גשמי שנה
ואמדן לפע ברמז השנה מלכות' ושופרות' וזכרונות' מלכות
שתמלכות' ענינם' וזכרונות' כפי שיפוא זכרונותם לפע לעופה
ובמה בשופר' ועשרון' עשרון' לבבשה' אמ' ל' יוא' למה נקוד
על ון שבאמצע עשרון' שליוס' סוף הדאשון' שלחם' שלא ימור'
בשלהלשה' לפי ובשלהלשה' לאיל' אא מורד' הפל בעשרון' אחד
שהיה במקדש' וביום טוב הדאשון' שלחם' שחל להיות בשבת
היו שם מלכות' נפיש' שלתמיתין' ושלמוספין' אחי' ופעוים' עשון'
ולא היו מערבין אותן' אא נכפי' פלים' לעצמך' ונכפי' אים' לעצמך'
וכן היה עם מאה' וארבעים' לוג' שנה' ופמותך' יין' שאין לכו' יין
שמקדיבין' בן קדבנות' יתר' מיום טוב' דאשון' זה שחל להיות בשבת
ביום השמיני' זה שנה' יקפת' לבני' ע' יספת' לבני' כבדדת'
דחוקת' פלקינו' ארץ' יספת' לבני' ע' נתת' שלנה' לפרעה' הרשע'
במה קראך' ע' לא' בחידופים' ובגדופים' היה אומ' מני' ע' אש' אשוע'
בקולן' נתת' שלנה' למתריב' הרשע' במה קראך' ע' לא' בחידופים'
ובגדופים' היה אומ' מני' בגל' אהי' הארצות' אשר' היציל' את' ארצו'
מירי' פני' יפיל' ע' את' רשע' מירי' נתת' שלנה' לכבודך' נצרי' הרשע'
במה קראך' ע' לא' בחידופים' ובגדופים' היה אומ' וכן' הוא' יי'
ישת' כלון' מן' יי' יספת' לבני' כבדדת' נתת' שלנה' לצוד' וכך' בדרך'
בירכך' ויבדך' יודך' את' לעיני' כל' הקהל' נתת' שלנה' לשלמה'

שמיני עשרת לבד נזמ' בזמ' השמיני עשרת' ביום השמיני
 אמר' יוחנן השמיני רגל בפע עצמו אמר' אבון בכול פת ובוט נפא
 פת ביום מיין שהוא רגל בפע עצמו תנא נמי הכי שמיני פ' ל' קש' ל'
 פיוס בפע עצמו זמן בפע עצמו רגל בפע עצמו קרבן בפע עצמו
 שיר בפע עצמו ברה' בפע עצמו פיוס בפע עצמו אמר' ל' יוס' כדתנינן
 תמן ובשמיני חזרו לפיוס כרגלים' זמן בפע עצמו זמ' ל' יוחנן אומ'
 זמן בשמיני שלחג ואין אומ' זמן בשביעי שלפסח (כן אמר רב נחמן
 אומדן זמן בשמיני שלחג' רגל בפע עצמו למאי הילכתו לעש'
 אכל בראי רבינו יוס' אחו' לפע החק וחג' שמיני עשרת הרי כאן
 עשרים ואח' יוס' למען שלשים' קרבן בפע עצמו פ' אחו' איל' אחו'
 ברה' בפע עצמה שאוגדין בתפלה וצדקת המזון את יוס' חג' שמיני
 עשרת הנה' אמר' יהושע בן לוי דאניה היתה עשרת שלחג להיודת
 רחוקה מומנו חמשים יוס' פ' שש שהעשרת שלפסח רחוקה מומנו
 חמשים יוס' מושלן משל למה הדבר דומה למלך שבאת לו שמה
 והיו לו בנות נשואות במקום קרוב ובנות נשואות במקום א' רחוק'
 אן שהיו נשואות במקום קרוב אית בינמי' דייטלן ויתין ואלן שהיו
 נשואות במקום רחוק לית בינמי' דייטלן ויתין אג' להן המלך אכ'
 וארס נשמו יוס' אחו' כך בפסח עלאי שישל' בכניסין מ' החודש
 לקיץ לפיכך היא רחוקה ממנו וחמשים יוס' דאית בינמי' ייזלון ויתין'
 אכל בחג על ימי שישי' בכניסין מ' הקיץ לחורף אבן דרפיס קשה
 יתדות דרפיס קשה לפיכך איתה רחוקה חמשים יוס' ממנו דלית בינמי'
 ייזלון ויתין אכ' הקבל' אכ' וארס נשמו יוס' אחו' לפיכך ערך הכת'
 לוג' ביום השמיני' עשרת תהיה לכס תנאל ליעזר אומ' אין לולאוס
 ביום טוב אה או אופל ושונה או יושב ושונה ל' יהושע אומ' חלקיהו
 חציו לאכילה נשתיה וחציו לבית חמדיש' אמר' ל' יוחנן ושניהם מקרא
 אחו' עישו פת אחו' אכ' עשרת לל' להיק' וכת' אחו' אומ' עשרת
 תהיה לכס הא כתיב ע' ל' יעזר קדר או כולן לך או כולן לכס' ל'

היתקבצו וביזוס רעה דאה אם נדווק לך ריע דאם היאך לעשות תשובה
ולדינעל מסונן גמאת זה לעשות זה עשה האה עשה הקצה עדין ודשעס
דכח ואחרי כן יצא אחיו ר' תנחום ל חלקיה בשם סומען אפלו הרק
עין לא היה בעין יצא זה עדין וזה רשע על שום גמאת זה לעשות זה
עשה קולו מפינה ברא הקצה עדיקים ורשעים כדו שיהיו מוכפין
או על אלו גמאתה לבעיה דא בוס טובה היה בטוב אלו תנחום
ביל חייא בוס טובתו שלם צדיק היה עמו בטובה וביזוס רעה חאה
היאך לעשות עמו חקר כך היתה אמו שלי תנחום ביל חייא עושה
בשהיתה לוקחת לו לפרט אחת של פשר היתה לוקחת לו שתיים
אחת לו ואחת לעניים ובעיה שהיתה לוקחת לו אגודה של פרת היתה
לוקחת לו שתיים אחת לו ואחת לעניים על שם גמאת זה לעמות זה מפני
מה ברא הקצה עניים ומשירים שיהו מוכפין אלו על שם גמאת
את זה לעמות זה דא בוס טובה היה בטוב אלו אחז בוס טובה
של תורה היה עמה בטוב וביזוס רעה דאה לכשיגיע אותו היום פחדו
בזון חסאים ו תהא מקדוהוין ולא מקדוהוין מוכפין טאי ולא מקפין
תהא מאות שכת בה ויצאו וראו בלבי האכזבים ולא מאות שכת
בה כי סבלתם לא תלעו והיו יראו לכל פשר מוכפין מה ברא הקצה
גיהנם וכן עדין שיהו מצילות זו מזו ודמה סוכב ביניה אמר ווחן
אומ' כותל' חנניה אומ' ססה' ורבע אמרין שתה שוות על שם גמאת
את זה לעמות זה אמר לוי אמי הקצה לישרא יבע אותך הקבוצה
שהכתפתו לפס בתורה הן זה הדין בהן שאין לפס פדקלים טוב
לירידת גשמים הן מן הקדשנות לפי כך ערך הכת לומר בוס השם
עזרת דא זה ש' תן חלק לשבעה וגם לשמונה ל' אי עזר
אומ' תן חלק לשבעה זו שבת דכל ופוס השביעי תשבת' וגם
לשמונה אן שבעה ימי המילה' ול' יהושע אומ' תן חלק לשבעה
אן שבעה ימי רגמזום לשמונה אן שבעה ימי החג וכשהוא
אומ' וגם לרבות את העצרת ואת פאש השנה ואמרוס הכפריס'
ל' לוי אומ' תן חלק לשבעה אן שבעה ימי החג וגם לשמונה זה יוס

למחבר

שם

ואתה טעמנו יוס אחד ואיני מפוריח עלך קדשה לא תרבעול אחד וליטא
 אחד שלבשר כן כל שבעה ימי חג ישל עוקין בקרבנותיה שלאומות
 העולם אמר כי נחם כל אותן שבעים פרים שהיו ושיל עסקין בחג
 כנגד שבעים אומות שלא ילצה מעלם מהן ומה טעמיה תחת אהבתי
 ישכונני ואני תפלה בנותן אכן תפלה וכן שיחן שבעה ימי החג
 אמר הקדש לישל בעיודי עמי שכל שבעת ימי החג היתם עסקין כנגד
 בקרבנותיהן שלאומות העו ועכשו אני ואהם נשמו יוס אחד ואני
 מטריח עליכם הדבה אחר אחד אל אחד וכן ששמעו ישראל כן יסלון
 מקלקל לקבלה ואמר זה היום עש לך בל ונע בו אמר ל אבן אן את ידען
 כמה לשמוח אם ביום אס בהקלה וצא שלמה ופירש בל ונע ושמחה
 בך בתורתך בך בשועתך אמר למחוק בך בלב אהיות שהתקן
 לכן בתורה כב וכל בך י עין פ עקדן אלה תעשו לך במעני ל
 חוטא שם ל תחום בן יודן אלה עשם אין כה לא אה תעשו התורה
 מרמסת לישל ואמר להן תנין יומיא ל ברכיה בשם ל אבן בך כהם
 כה ושמרת אהרחה הזאת למלוע התורה מרמסת להן לשרא ואמר
 להן תנין יומיא רמה לימות ממשיח מהרה יגלה במנוע דופם הריגה
 בא ליתן מנצי לשאר קרבנות היצור שלח נאה בהן מועד לבד
 מנצרים וכעין מלמד שמקריבן נצרים וכצבות בחובל שלמוניבך
 לעלתיים כגן עולמולדת ועולת מעודע ולמטחתיים להביא
 מנחת חוטא ומנחת קנאות ולשלמיים לדבות שלמי שיר הכל
 קריבין במושי ואן קריבין ביום טוב דא ולשלמיים גדול הוא
 השלום שכל הקרבנות מתמיהן שלום שזאת התורה לעלמנ ולח
 ונאש ולמלך ולז' השלם אין לילא קרבנות חיחוד ומנ אף קרבנות
 היצור תל אה תעשו לך במושי לבד מנדי ולשלמיים כקראן שלום
 שהן מביאן שלום לעולם ויאה מנ אלצני ישל על אמ צול אה משם
 מלמד שצוה משה את ישראל שיהו עסקין בחלפות החג בחג ובהלכות
 הכח בכסח ובהלכות עירית בעצרת ושיתו זהו הדין בקרבנותיהן

מקיצין

יהושע קבר חקיסון חצין לכס וחצין לץ זא הסא אמרו עירוביה
לכס וכלם אפנה עירוב לץ אהיך אמר חמוך ביל חפנה לשני פרהמא
שכבנו למדינה נענה אחי מלך ואם למצדו חס סתרון חנו שעכו
באות דדי אנו עושין אפנה ומה לא פתח את שבתך ואע
פוח שבת חמל חנה בדיח דרבי אורי מה יבן פסחין בנעל אין
מת כן לא בנעלים בשתי נעילות נעילה בפסח ונעילה בחג אלה קנה
לוישאל אתם כועלן בפסח ואע כועל בפעם בחג מה אפנה
דחור ומעלה נעלם ומוריד געמיה ומפריח כולם ומגדל עוחים
ומדע פירות ואם כועלן בפסח אתם יוצאין וקורדין ומולין
אותה למאה ברבות לפעך ירך חפת למצווס השנינו על תיה
לכס זא עירוב תיה לכס ופת עירוב לץ אהיך ליוון בשם לב
יחוק פלגן שיערל בעירובי בבתי כסיות וכבש מלישות הקבו
עוצר שפועמון ומה טעמיה נעירוב על חתך ל חגי בשם
ליחוק פלגן שיערל מקום בצע כסיות וכבש מורשות הקבו
מקווח שפועמון ומה טעמיה קוק קויתעץ זא עירוביה
לכס לשון חבישה כנה דחת אמר והאן גענר בח צר המכורה אמ
זא פנדי למלך שבאת לו שמחה כל שבגת ימי המשותק פסח
מכרונה מרמות לפלגן פלגין ואמרתי להן עד שהמלך שוקק
באלהיה שון שאן יש פסם ופון שלא הוענו חבישה לה
מכרונה ענן יום אחי צך כל שבעת ימי חק החולה מרמות לשון
ואמר להן שאן מיש מסד תע לך שהווא כן בשני ומכיהם בששי
ומכיהם בשביעי כמחזקום מים וזו מים מלך שיקוק חמים מה חתונה
וכיון שלא נתבונן חבישה להן חתונה ענן יום אחי לפעך ירך חפת
לנו ביום השמיני על תה לל ודקברם על אפריח נחא לץ פראחי
אין אחי אמר ל אכסגדי למלך שבאת לו שמחה כל שבעת ימי הש
השמחה בנו שלמלך טורח עם האורחין וכיון שיענו שבעת ימי השמחה
אמר המלך לבנו בניו ודעאע עכל שבעת ימי השמחה היית מודה עם החורח
ועשוהו

פ תמיד
לא שיה
כדו חפנה
אפנה
זא בן חנה
וכד קמלין
וכד גמלין
ואחרי

ש
אל
וג
אפנה

ז
ענ
שעה

שתצאם מפיך ודע שאנה עתה לית את הדין אפילו על שיהיה קלה
 שז' ומיך לאדם מה שיהיו ר' אחא בשפר' שמעון בן חלפתא חלש מלמעלה
 וגבור מלמטן מני כו' הוי אומ' עליה נוצה' חי העולמים מלמעלה ואתה
 מלמטן על אחת כמה וכמה הקב"ה אם אמרת לעשות לך טובה וזאתי אמר
 ביה אתה יכול לעשות לי שאני בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו
 דבריך מעטים לכפך הכת' מזהיר ואומ' יש בוטא פמדין חרב מבה
 החרב מגיתה אף הלשון ממייתה וכן הנה אומ' מות חיים ביד לשון
 ולשון חכמים מרפא לפי שהן עוסקין בדברי תורה הן מביאין רפואה
 לעולם שז' עוף ודבש אמרי' בועש מתוק לכמש ומרמא לעצם דא
 יש בוטא כמל' רות חרב הכת' מדבר בשבועות ובנדודים שמבטא
 אדם בשבתו שהוא דומה כמי שנוטל חרב ודוקרה בגופן שאין
 בוטא לא שבועה שז' או נפש כיתשבע ולכנא בשבתים האביצ
 שאם נשבע או נדר ולא קיים וברו גורם דעה לעצמו שז' תדר נדר
 לך אלהי' לא תאח לשל' כיו דלש' ידעש' נ' אהיך מעמ' והיה בך חסא'
 ונקרא בקול שז' אין חפץ בקיליס ואת אשר תדר שלם לפיכך דויד
 מחיר ואומ' כדון ושלמו לל' יתנים כל קציבין ומנין שכל המקיים נדרו
 שאו חקריב דרון לפע' המקום ונתלצה ממנו שז' ופלו' שי למורא ולשון
 חכמ' מרפא שכיון שאדם נודד ואינו יודע היאך נדר יבוא אצל
 חכמים שהכינו לפואה לעשבעים ולכודדים ויפרוש נדרו בפניהן
 והן מרפאין אותו לכך נמסרה טר' שת נדרים לראשים מנין ממנה
 שקרינו בעט' וידבר משה אל ראשי המטות וידבר משה אל
 ראשי המטות ויש ראשים שבביאין אנשי דורם לדי' טובה ויש ראשים
 שמכשילין את אנשי דורם ברעה' יש דור מתקן ולועה מעונותיה
 דורו שלמנשה שז' ובע' דס נקי שפך מנשה הרבה מאד עד אשר
 מלא את ירושלים כה לפה הקא תרגימו שהרג ישעיה' במערה ברא
 אמרו שעשה עלם משווי אף בע' אדם ובכל יום ויום הורג את כול
 כמן אזלן הא דאמי רבא בר בר חונא שקולה מיתתו שלע' דין אחו'

הן שהקדמות מביאין לידי זכרון ולדי ישועה וכן הוא אומ' כי רוצה
 ל' עכסנוך ע'נ' צישועה' ל' יהושע ד'כ'נ' ב'שם' ל' ל' רוצה הוא הקצ'ה
 בקרבנו ש'לע'כ' ז'מ'ך ישועה' א'ק'ר'ט' ה'ך' ד'א'ג'מ' ו'ישע' ל' אל' ה'כל' ו'א'
 מ'מ'ח'ו' ד'א' כ'י'ר'וצה' ל' ב'ע'ט'ו' מ'ה'ד'ר' ה'ק'צ'ה' ה'וא'ק'ר'ב'ו'ת'ה'ך' ש'ל'מ'
 ו'כ'ה'וא' מ'א'מ' י'ז'כ'ר' ל' ע'נ'ה'ת'ך' ו'ע'נ'ה'ת'ך' י'ד'ש'נ'ה' ק'ל'ב' יש'ל'ח' ע'ל'י'ך'
 מ'א'ר'ש' ו'מ'צ'יק' י'ס'ע'ד'ך' מ'ן' י'א'מ' ב'ע'ל' ה'ר'ח'מ'י'ם'

ראשי המטות

מרשות צור הבורא כל בהמה" יתברך שמו וזכרון כפי כל בשמה"
 ימינו עושה חיל וזו עו רוממה" הבוחר בעמו וק'ל'ם' מ'ש'ב'ע'ת'ח'ו'מ'
 ויקדשם במצוות ותרומת מיטה" ל'ג'ר'ש' ב'מ'ל' ו'ר'ו'ב'ו' ל'מ'ס'י'ק' כ'א'מ'ו'ג'
 כ'י'ע'נ'ת' ל'ת'נ'ב'ל' ל'פ'ע'ו' ב'נ'ת'י'ב'ה' ל'י'ו'ה' ו'י'ס'י'ע' ל'פ'נ'א' ל'ב'ע'ה'ר' ו'י'ג'ן' ב'ע'ד'ו' כ'ח'ו'מ'
 וישוב לבי שמים לעצתי ויסקי חיי ימי" חמק כ'י'א'מ' ע'ו'ש'ה' ע'ש' כ'פ'י'ל' ו'כ'י'מ'ה'
 יעטנו צור יסעיט המהולל בכלפה" יע'ט'נ'ו' ע'ו'ר' י'ס'ע'י'ט' ה'מ'ה'ל'ל' ב'כ'ל'פ'ה'
 יתמוך גוד ליטן וממנו ידיו אל ירפה יתולנו ברחמיך וחמתו וזכרון חמק"
 יכלה חציו במקויו ורעות עליו יתק'ה' י'ש'מ'ד'י' מ'ח'ס' ש'נ'ש'ו' ו'ע'נ' ו'ר'ו'ס' ע'ס' ל'ן' י'ס'ת'
 תחשך שמשו וצדי השדה עלהם עלה" כ'ל'ה' ב'ש'ר'ם' מ'רו'ז'י' ו'ע'צ'מ'ו'פ' י'ס'ב'ו'
 ויושע עין ורחמי ולב לישעו מע'פ'ל' ו'נ'מ'ו'ל' ש'מ'ע'ם' ב'נ'ל' ח'ק'ו'ו' א'ו'ת'ן' י'ח'פ'ל'
 ונחמתי מופתם בלשון משיח מ'ח'צ'יק' י'ד'פ'א' כ'פ'ת' י'ש' ב'ו'פ'ה' כ'מ'ד'ק'ר'ו'ת'
 חרב ובלשון חשב' מ'ד'פ'ת'
 זה שיה' יש' ב'ו'פ'ת' כ'מ'ד'ק'ר'ו'ת' ח'ר'ב' ו'ל'ש'ו'ן' ח'פ'ז' כ'ב'ג' ה'מ'ד'ב'ר'
 ובריס חשת מדברי מלמוי שאין ראוי ללאים להרבות וצדיים שדוב
 וצדיים מביאין את האדם לידי עון של ברב וצדיים לא ירדו
 פשע ולפ'כ'ך' ש'ל'מ'ת' מ'ז'ו'ר' ו'א'ו'י' א'ל' ת'ג'ו'ל' ע'ל'פ'ן' ו'ל'כ'ך' מ'ל'י'ט'ו'ר'
 להו'צ'ת' ו'צ'ד' ל'פ'נ'ה'ל'ה' ש'ל'א' ת'ח'פ'ך' ב'ל'ש'ו'ן' ו'ת'ח'פ'ך' ב'ל'ש'ו'ן' מ'ר'ע'
 ותחשב בדעתך שהצדיים כ'ה'ו'ן' ש'א'י'ן' ב'ו' מ'ת'י'ם' כ'י'ה'ל'ג' ל'ב'ש'מ'י'ם'
 ואתה על הארץ על כל יהיו צדיק מ'ע'ט'י'ם' ח'פ'ש' ב'ו'צ'ד'י'ך' ק'ו'ד'ם'

בפה אמר מוסקי עלהם משה שנתפא בזה הדבר" זה הדבר אמר ל' יוחנן
חכס שאמ' בלשון בעל ובעל שאמ' בלשון חכס לא אמ' כלום דתנא זה
הדבר חכס מתיר אין בעל מתיר שיכול והלא דין הוא מה חכס שאינו מפי
מתיר בעל שאמר אינו דין שימיר תל' זה הדבר אשר צוה ל' חכס מתיר
אין בעל מתיר" תנא חידך בעל מפר אין חכס מפר שיכול ומה בעל
שאינו מתיר מפר" חכס שמתיר אינו דין שיפר תל' זה הדבר בעל
מפר אין חכס מפר" איש כדמ' לקטן או יכול שאם מוציא את
הקטן שיש בו הפלויה תל' להלך פי' יכולא נדר נאמן כאן נדר וכאמר
להלך נדר מה נדר האמור להלך פי' יכולא אף נדר האמור כאן פי'
יפליא" מה נדר האמור כאן בלא תאחר לשלמו ובלא יחל וצדו אף
נדר האמור להלך בלא תאחר לשלמו ובלא יחל וצדו" מיכן אמרו
בן שנים עשרה שנה ויום אחו' נדדיו נבדקין בן שלש עשרה שנה
ויום אחו' נדדיו קיומין אע"פ שלא הביא קומטין ובדקין כל שלש
עשרה שנה קודם לזמן הזה אע"פ שאמרו יודעין אנו לשם מי נדדנו
ולשם מי הקדשנו אין נדדיהן נדדים ואין הקדשן הקדש" אחר
הזמן הזה אע"פ שאמרו אין אנו יודעין לשם מי נדדנו ולשם מי
הקדשנו נדדיהן נדדים והקדשן הקדש" פי' יוד' נדר עד שידור
בדבר הנדר יצא האומ' רגיו פירותיו על' בפשר חזיר או בע"ז
או כבצילות ופריפות שאין לו דבר הנדר" פי' יוד' מהתל' נדר מיכן
שכנוי נדדים כגון האומ' קונס קונח קונז הרי' לו כנויין
לקרבן חלק חרף חרף הרי' לו כנויין לחרס" וכנויין כנויין מותרין
תונו דבי רב יוסף מקב' מקנינא מקניס אמ' קרנא לא אמ' ולא
כלום מפני שהיא כנויין כנויין לקרבן או קשבע מה תל' שבעה
מיכן שכנויין שבעות פשעויות כגון האומ' שבעה שקקא מונא
או דפרי' עקיבה שחא דורש רבנויין" ל' שמעל אומ' פי' יוד' נדר או
השבע שבעה לשונות כמולין הן ואינן רבנויין" נכנויין מהיבא כפקא
לוב ל' ושמעל מן ככל היצת מוכן ועשה" לאמר אקר על כפשו

ככג פל וצנח פל פמאן דאמ' הרג את ישעיה דוד מעוות ורועה
מתוקן דודו של שמואל שאמ' לו מקבל שמע בקול העם לכל אשר
יאמרו איך בילא אותך מאומי אותי מחסן ממלך עליהם דוד
מעוות ורועה מעוות זה דודו של צדקיהו ש' ויהי מדעבים במלכות
האלהים מתוקן ורועה מתוקן זה דודו של משה שהאמינו בהקב"ה
ובשליחותו שהאמינו בו ובמשה עבדו למען איך הדבר תרין
לא ברואשים ש' בתחתיו כעצם היום כלכם לכע' עליכם ראשיכם
או הראשים המונינו את העם וכן החריך לא נתחלקה לא על ידי
ראשים ש' ונעתי אחד נשיא אחד מה' תן לנו את החריך וכן השמעו
והצדיקים לא נתנו לא על ידי ראשים ש' וידבר מש' אל ראשי המנוות
תאבא שלש פרשיות נתנו לישאל בערבות מואב ואוהן פרשת
נחלות פרשת כרי מקלט ופרשת נדיים ואם תאמ' אם פרשת קדבות
ניתנה בערבות מואב כבר נדמה בסיכ' ופתרשה בערבות מואב
לפי שמועדו נדיים וכן לרובים כול כול נאמר בעש' אחד
אמ' זה הפק העב' וכל שאיך ש' שקדמו לישאל לישאל לשמוע
לא מה שבעטו נדיים כשאמ' לתן וידבר עלי' אל משה לאמ' ליבד
אבל אומ' אע' לכה או ש' נדיים אמ' ארצה נדיים האמוריים וכו'
שקדמו לישאל לשמוע על' וידבר דבר א' בע' ישאל לרבות
מצוה פלא תעשה כי יעשו לרבות מצות עשה לבני ישראל כל
שבעטו בע' ישראל קדמו לישאל לשמוע חוקי בק'
יהודה אומ' מל' אתה אומ' שנמסרו נדיים למדוים לחתני אמ' וידבר
משה ל ראשי המנוות תאמ' אין חכמת נדיים צדיקה מומחה
והא ראשי המנוות פ' אמ' רב חסדא אמ' ל' יוחי בקוד מומחה
ואם אין שלשה אפ' היו וכו' אין עם מומחה לבני ישראל
בני ישראל עובדין בכל יחל אין הגויס עובדין בכל יחל אובב
ישאל פרס לגרים אמ' איש לרבות את הגרים זה הדבר אשר
צוה עלי' מגיד שפטים שתנבא משה פה כ' אמ' נתבאן הנביאים

חולין ד' לא יחל דבריו מנן אתה אומ דברים המותרין ואחרים
כהלן בהן איסור אין אתה רשאי לנהוג בהן התר כדי לבטל תל לא יח
ד' מוכ' אמ' האומ קונס שאיכ' ישן שאיכ' מדבר שאיכ' מהלך ע"פ
שאין כהן נדר אין מוכין לו לנהוג בהן התר לא מותרין לו פתח ממוקנס
אחר ומתירין לו כדי שלא ינהגו קלות ראש בנדריים" ד"ה לא יחל
ד' דביהודה בשם שמואל אומ הוא איכו מותר אבל אחרים עושי דבריו
חולין ואיזה זה חכם שהוא מתיר לו את נדרו" חכמה בן אחי ל' יהושע אומ
נשבעתי ואחיימה" פעמים שאני מקיים ופעמים שאיני מקיים" ל'
יהושע אומ אשר נשבעתי באפי באפי נשבעתי חוזר אני ב" זה הוא
התר נדרים ושבעות היט דתגן התר נדרים כודין" בצדוק ואין להק
על מה שיקמוכן כלום אין לדבר זה עיקר בתורה שבעתב לא למדוהו
מפי הקבלה" פועד מתירין יבוא הנשבע הוא בעצמו אצל יחיד מאומה
או אצל שלשה הדיינות במקום שאין מומחה ואומ' אע נשבעתי
על כך ופך ועחמתו ואלו היותו יודע שאני מצטער עד כך לא היותי
נשבע או כודל" והחכם או השלשה אומדין לו וכדי ביחמות והוא אומ'
הין חוזר ואומ' לו שרזי לך או מותר לך או מתול לך" והלכתא מתירין
בליילן ובקדושים ובשבת ומעומד ופותרין לאדם בכבוד אביו ואמן
ופותרין לו כן חבל בתורה ופותרין לו בבית אשתו ובמעט טובים
ושבתות ובכבוד עצמו ובני אמואל היות יודע שהוא כן לא
היות כודל הריאן מתירין לן" ל' יצחק סתאן היות יודע שפיר
בעל נוסח חרב ודוקדה על לבו היות כודל הדא היא יש בוכרה
כמדקרות חרב' לצוד שכד' מן חכבר אין אבל עבר על כדריה
ואין לא אבל חסו הוא על כפשיה כועד הוא עושה הולך לו אצל
חכמ' והן מתירין לו את נדרו שנ' ולשון חכמ' מרפא' אמ' ל' אעזר
אל תהי פשת נדרים קלה בעיניך שעליה נהרגן סנדיי קדושה
שליצדיהו בשעת שהחליף נבוכד נצר קרשכ לעד קיהו מינהו
על חמשה מלפנים שנ' ושכחתי אמלך אדום ולמלך מוצב ואמלך

יכול נשבע לאכול נבילות וטרפות שקעים ורמשים קורא אב עליו
ככל היצא מפני יעשה תל לאסר אסר לאסור את המותר ולא להתיר
את האסור ל אידי בעם ליצחק לא דייק מה שאסרה לך התורה עד
שאת אוקר עליך זכרים אחרים לאסר אסר על כפשו דא לאסר
אסר על נפ מי שפצו בדשותו יצא עבד שהוא בישות אחרים
לפיכך עבד שנשבע אין עדיך רצו לכפותו ולא חלה עליו שבועה
דא איש ש יודי נדי לט ריבה הנשבע להדע לפחמתו מרוב
שחנא זכאי להדע לה ולהיטיב לה' או תשבע שפ ריבה הנשבע
להדע לעבדו ולשכחתו מרוב שהוא עטוי במצותת קטנים וברזלים
לאסר אסר ריבה הנשבע להדע לזנותו מרוב שהוא זכאי במצותת
כשהיא קטנה על כפצו ריבה הנשבע להדע לבנו מרוב שהוא
יודשו ומנוחשו' לא יחל דברו ריבה הנשבע להדע לאשתו מרוב
שאינה יודשת לא הרי היא מודשת' ככל היצא מפני יע' ריבה
הנשבע להיטיב לשקר על בפי אדם' חק היה אומי יכול שאין לה
עבד בדברו כל יחל לאתנא ומטן אחרים יהו עובדין עמו תל ככל
היו עמ מפני יעשה חלל היה חומי הרי מני שאמ קונס לביט חזה שיע
כפצו כפצו שאיב מונע' וכול יתן העיתו שלביב ויכנס לו דברי
כפצו ויאכלנה תל ככל היצא מפני יע' ל חכניה אומי מטן אף
האומי ליתן מונע' לחציו וליתן מונע' לענים ולעשות רצון אחרים
שיעשה מוד תל ככל היצא מפני יע' דא לא יחל דברו אמ' רב
גדל אמ' שמואל מני שאין נשבעין לעבדו על המצוה תל לא יחל
דברו' דא לא יחל דברו לא יחל דבר שיצא מפני מלמד
שאי' לנדיים שיעוד לעבד חומי הדי תאנים דבורים עלי ואכל
מותן על שהוא לוקה שהדי חילב דברו' דא לא יחל דבר מנכ
שאכלן מרבעה נדיים שהתירו חמנים ותן נדיי זירו זיין נדיי
הבאי ונדיי שפאות ונדיי חוכסין שאסור לו לאדם להיות נודר
צוק על מטנ שאסור לבטלן תל לא יחל דברו לא יעשה דבריו

חולק

משלח כמים ששיבדוב אצלך ככלהיוצא מפיו יעשה זו מצות עשה עיקרים
 אדם נדרן ושבועתו וכן הוא אומ' להלן מוצא שפרך תשמך ועשית ככל
 היוצא מפ' יע' אחך ובד' תעבר מצות ואחך ובד' הרעות מלמד שהנדרים חלות
 על דברי מצות בדברי הלשון "מה שאין כאן בשבועות מה הרשע בין נדרים
 לשבועות בדברים כגודר בחיי המלך בשבועות פשנשא צמלך עצמו אלף
 שאין ראיה לדבר זכר לדבר חיל וחי פשך אם אעברך ואשה פיתול נדר
 אין ל' לא גדולה ומג' לרבות הקטנה שיש בה הפליה תל' ואשה מיפן חמ' בת' א' שני
 ויום אחך נדריה כבדקין בת' יב' שנה ויום אחך נדריה קיימין ובולקין כל שתים
 עשרה כיון דהתנא בת' יב' שנה ויום אחך נדריה קיימין בולקין כל שתים עשרה ומג'
 ל' תואיל נאמר שלשים יום בשנה חשובין שנה הימא דב' חמ' שלשים יום ולא
 ידעה להסתרות תולא לבדוק קא משמע לן ובולקין כל שתים עשרה כיוצא נדרין
 אם אמ' יודעין חנו לשם מי נדרנו ולשם מי הקדשנו נדריה קיימין קוים חזמג'
 הזה אלף שאין יודעין לשם מי נדרך נשם מי הקדשנו אין כ' דיה נדרים ואין
 הקדשן הקדש' ואחל הזמן שנמצא הכ' בן יב' שנה ויום אחך והפ' בת' שתיים
 עשרה שנה ויום אחך אלף שאין חנו יודעין לשם מי נדרנו ולשם מי הקדשנו
 נדריה נדרים והקדשן הקדש' מעשה בולקין אחך שבא לפ' רבי
 עקיבא חמ' לן הקדשן של דבר זה מהן אמל' בע' שמה לשם חנו ולבנה הקדשת
 אמ' ל' ל' א' תעביע ל' הקדשתו לא למי שבדא אן אמ' ל' יא בע' נדרין נדרים
 ואקרה אקר כ' א' כ' כ' כל זמן שהבת ברשות אביה אלף שהגד' יד'
 היא כערה האב מפר כל נדריה על שתבאוד בגדה אין לאביה בה רשות יד'
 כל נדריה קיימין כנדר' אמנה רדושח' ושמוע אביה הראוי לשמוע
 מפר נשאיכו דאוי לשמוע איכו מפר אלף שאין השמועה מעכבת הראוי
 לשמועה אין השמועה מעכבת בן את נדרה עד שידע אישה נדר
 נדרה ואחד בן יד' לה לפיכך אם נדרה בבזיר וקבור שנדרה בקצבן והפר
 לה על דעת שנדרה בקרבן אסרה עצמה בתמנע' וסבור שבעכב' והפר
 על דעת שהן עכב' איכו למפר' נחריש לה לא לנדריה' והחריש לה לא
 לשלוחה מפ' מה לא חסדתה אמל' לא היית יודע שאב' זכאי (הפר)

כפי שמואל מלך עם האספן עשנין ככנס ויוצא אצל נבוכד נעמי וילך ברישו
הר גמל ללמטה אשכנז תלוש סך ארבעות ואפול אמר ליהא תפר סמנע
אנלך ה' אמר לו השבע לי נשבע לי ואחר כך מרדכי שזנאם במלך נבוכד
כערי מרדכי אשכנז השבעו בלה' בכמה חסדו עו במשפט השבעו נהוין לך ה'
המשה ונצא ענין ונפמן משאני בשלמתי וידי זיה חזי זנב מתוכו סרוק
זיסין סך נבוכד נצלו ומרדכי לא ליה למלכות ואכלי אמר להו' אף אגיד חזויה
דנעם בקרא מן ארבעות ואפילו ליה מנץ ענין אמרין ליה לחזי יהודי ארד
דענין לבבך דלך ברישו אמר ליה חזויה דתלויש בקרא דאגיד נעם ואפילו ליה חזי
עלה וישע וקרא לקנה דרי גדולה כיון שבאו אג' להן הביאו לי ספר תורה קצאו
לו אמר להן קרעו לפני והזקודאין לפניו עד שהגיעו למרשת כדריס אן השבע
שבועה לאמר אפר עלנך אמר להן אם רעה אדם שיפר שבועתן מה' עשו
אמר לו ילך אצל זקן ויודע לו אמר להן מתדריס אתם לו בפניו או שלא בפניו
אמר לו בטן אמר להן שמא התרתם שבועתן של צדקיהו מיד גדל ותשיב
בקרית ע ה' ויפולק ארץ יצא זקן בדביו אמר ל' יצחק מלמד שישמעאל
כריס וכפתור מתחתיהו דא לא יחלצו שאלו יהא אדם נוצר וכשבע
וענשה דפרי תורה חלץ נלך יהא כרוח בנדיס וכשבועות זיבוא לידי
מעילת וחילול שם שמים ויתחייב בכסףו כדעשה בל שמעון בן
אנביספרדס שהיה מאכיל אנדתי' נמשקה אותן ומלון ואחר כך מלך האות
וכש שבועות יוחנן בן זכאי שלח לו את' יהושע הלך ל' יהושע מצא
יוצא ספית חפצות אמר לו בית לינה הלפני שניה עסקו בגדוריה עד הערב ועמדו
אבלו ושתו וכשתפון לשחזית אמר לו נלך למרחץ הלפני למרחץ וחזרו אבלו ושתו
וכשתפון אמר לו מסמלתי אמר לו אע' הלך ל' שמעון אחיהו בחי' סלי' והיה ל' יהושע
פתיחת שמה יקפחן על שוקין כיון שהלך לדרכו אמר ל' יהושע דבד אחזי אכ
שאל אותך נכסע מה אחרתי הנכסעין אמר אותה ולקח אותה ולי לא תשתיה אמר לו
ל' חכם גדול אתה ודודך אלקי ישכך ואותך אנשים עיון נכסעין אצלי כוד דרין
ביתוה ומבדין נשבעין עלישיבא על לופ על מאכל ופך שלערת שפיר
הנודד ומבדין יתקו ארבעים אמר לו ל' ארבעים נשכך וארבעים משני וארבעים

עידן
וידי

דל

משלח

נדדה של תכלול של תשורה ונטל ונתן לה ואמר לה טל אכל טל
 שתי הרי אאוכלת ושנתה ולא יאמי אדם לאשתו בשבת מוכר לוי
 כדרך שהיא אומ' לה בחול לא אומ' לה טל אכל טל שתי והכדר
 בטל מליך ונדד למנה יכול כל חלמנות ובחן שות במשמע תל
 ואם בית אישה נדרה כרט לשנדה חוץ לבית אישה מיס' אמי האשה
 שאין לה בעל ואינה ברשות אב ואמה על עצמה הבשר לאחר שלשים
 עס ולשאת בתוך שלשים יום אעפ' שבעת שחל הנדר הדי הוא בר שות
 הבעל אינו יכול להפיק שבעת הנדר לא היתה ברשותו ועל זה נזכר
 אמה וגדושה ואפילו היתה מאורסת לו בעת הנדר שאין הבעל מפר
 בקודמתו נדרה תחת בעלה שיהיה הבשר אסור עליה לאחר שלשים יום
 והפרלה בעלה ומתה מדישה בתוך שלשים יום אעפ' שבשעה שהיה לנדוד
 לחול הדי היא ברובה או למנה הדי וזמורת שכבר הפך לה דא ונדו
 אמה וגדושה תעא דבי לונדד למנה וגדושה מה אכל וחל מועצה אכל
 אב ומועצה מכלל בעל לא הדי שמקד האב לשטחי הבעל או שמקדו
 שפוחי האב לשלוחי הבעל ונתלמנה בדרך או נתברשה היחך חט קרא
 בה בית אביה שלחו או בית בעלה שלחו לא לומ' לך פיון ששכחה שעה
 אחת מדישות האב שוב אינו יכול להפר' ואם בית אישה או בנוקה
 לחופה ומשתכנת האשה לחופה הבעל מפר לה עד שיגרשנה ויגיע
 גט לידה ואין הבעל מפר נדדי ארוסתן שלא שמעין עד שנכנסה
 לרשותו שאין הבעל מפר בקודמתו לפיכך היה דרך תלמי חפז עד
 שלת היתה בתו וועצה מאכל אומ' לה כל נדדים שנדרת בתוך ביתי
 הדי ה' מופדין וכך הבעל עד שלא תכנס לרשותו אומ' לה כל נדדיים
 שנדרת עד שלא תכנסו לתוך ביתי הדי ה' מופדין שהבעל מפר
 נדדי אשתו אעפ' שלא שמע אותה נדדה אומ' סדה אפר על נפלי
 בשב' אפר זה היכן הכת' בין נדד לשבועה הוציאן בלשון נדד הדי
 הוא נדד בלשון שבועה הדי הוא שבועה ביצד כמין שאם אבסא
 אסר לך אולמי ששמו חנוך ורחוס של אעשה או שאעשה הואיל

להפך הדיעה יפרי' שכתב מה לא הפרתה אלא להן למה היית יודע שזה כדור הריגה
 פרי' מוכ' אתה אומר שחס סמוכ' שאת' פרי' לעצמה ה'ע' שלם היה בלבן לקיסר
 ועבד הקס ולא המרי' שאינו יכול להפך תל' זה חריש לה' וקמח על כל נדריה בלגמ' ^{על}
 שבין ששתן הדי' הן קיומין וכל המקום בלבן הדי' זה קיום שג' והמריש לה
 א"ע' שלם ה'ע' הקין בל' ע'תון' ואם כנא אביה אותה עד שיהא מותפון
 לבודרה עצמה כר'ט לעבדה אמתן וקבור שהיא בע' והמרי על דעה שהיא
 בתן שאינן מוסר' כל נדריה ואקריה מוקד שדאב מפר כל נדרי בתן וכל
 שבוטות שלה כר'ט שחן כח בצע' ו' י' יכלה לה' פי הכא א' ע' המר ול' י' ע'ו
 והזדה ועבדה עליהן כנ' שהיא פטורה מל' ו' י' יכלה לה' או יכול אפ'ן עבדה
 קודם שיפ'ר לה' והמרי לה' אחר כך תהא פטורה מל' פ' הניא א' א' ה' ש' קדמו
 הפרתן לעבדותה ולא בג'ן ש' דעה עבדותה ל' פ' ה'ת' ואם היו תהיה
 לאיש בנערה מאווקדה הפל' מ'ע' א'תה א'מ' ב'נערה מאווקדה הפ' ו'ד' בר
 או אינן לא בשנערה לחופה כשהוא א'מ' ל'ע'תן ואם בית אישה פ' למ'ע' ש'ע'ו
 האמרי לח'ע'תן ארוסה הוא' ונערה מאווקדה א'ביה ובעלה מפ'רין כדריה' ומכ' ^{ש'ע'ו}
 אותה אומ' שאם נדריה נשמע א'ביה והמרי ולאחר ימ'ס שמעב הארוס והפ' ב'ס
 שג'ע'ן פ'ת'ן זה מומל' פ'ל' ואם הניא א'ביה אותה ב'וס ש'מ' א' ואם היו תהיה לאיש
 נשמע א'יש' ב'ין ש'מ' והחל לה' וק' כל נדל' ב'וס שמע' זה ב'וס שמע' האב' ומכ' ^{ש'ע'ו}
 שאם הפ'ר לה' ב'וס שמע' האב' שהוא מומל' פ'ל' ואם ב'וס שמע' א'יש' י'נא אותה
 והפ'ר ח'ר'ב'רה' ואם ב'וס שמע' א'יש' י'נא אותה א'ין האב' וה'ע'ל מפ'רין לא
 ב'וס שמע' בל'ב'י' עבד' י'וס שמע' נלא המרי' ע'ב' א'י'ס י'כ'נ' לה' פ'ל' מ'י'ל' א'ו
 הפ'ר נדרי'ס כלה'ס ויש' בצ'ד' לה'ל' ול'ה'מרי' ט'י'נ' נדריה ב'לי' ש'ב'ת' מ'פ'ר
 ב'לי' ש'ב'ת' וב'וס ש'ב'ת' לפ'ת'ח'ש'ך' נדריה ע'ס ח'ש'כה מ'פ'ר ע'ד של'ת' ח'ש'ך' ^{ש'ע'ו}
 שאם לא הפ'ר וח'ש'כה א'י'כו י'כ'נ' ח'ז'פ'י' והפ'ר ח'ר'ב'רה' מפ'ר הוא' ב'ל'ע'ן
 וא'ע'פ' ע'א'י'כ'י' מ'כ'י'ת' ש'א'י'ן ה'א'ע'ה' צ'י'י'כה' ל'שמע' ה'ח'פ'רה' ופ'י'צ'ד' מ'פ'ר' א'ומ'
 לה' מ'פ'ר' ל'י'ן א'ו ב'ב'ל' א'ול'י'ן כ'ע'ד' א'ה' כ'ל'ע'ס' א'מ'ל'ה' א'י'א'י'פ'ש' ש'ת'ז'ו'ר'י' א'ו א'י'ן
 כ'ד'ר' א'י'ן ז'ו' ה'מ'רה' ו'צ'ד'י'ך' ל'א'צ'י'א' ב'ש'כ'ת'י'ן ו'ה'מ'ב'ט'ל' א'י'ן צ'ד'י'ך' ל'ה'צ'ע' ב'ע'ט'ע'ן
 ומ'ה'נ'א' ה'ב'י'ט'ו'ל' ש'י'כ'ת'ן ח'ר'ב'ה' ל'ע' ש'ו'ת' ד'ב'ר' ש'א'ק'ר'ה' א'ו'ת'ן כ'ג'ן ע'כ'ש'ב'ע'ת' א'ו

כל ענין במשמע אחי ענין גדול ואחד ענין קטן ואחד ענין שהו לאמר
 מרוב צד חן לפי שעה הכל מופר הצעל כגון שפירה שלא תדחוק היום או
 שלא תשתנה יין העיסאן שלא תמכר דבש היום הדי זה יפר אמר קונס שאיע
 עושה ואבא אופל ואימא אופלת ואחי אופלין אינו יכול להפר קונס
 שאיני עושה ואביך אופל ואמך אופלת ואחייך אופלין אינו יכול להפר
 קונס שאיני טועמת בליל עיר ובליל עיר טועמת בליל עיר יכול להפר
 קונס שאיני טועמת מחנות שלפוח אינו יכול להפר קונס שאיני
 טועמת מחיטי העיר הזאת מחיטי העיר הזאת מעטפי העיר הזאת
 יפר משום דברים שבינו לבניה שעסק גדול הוא לו להיטפל ולהציה
 לה ממניינה אחרת קונס שאיני טועמת מפירות העולם הדי זה יפר
 משום עיניו אושה יקימנו ואישה יפ אמר שבא לכלל הקס בא
 לכלל הפר לא בא לכלל הקס לא בא לכלל הפר לפיכך האומר לאשתו
 כל נדלים שתדירי מיכין ועד שאצא ממקום סלוב הדי רק קיימין או
 הדי רק מופיין לא אמר כלום עשה שלח להקיס או להפר לא אינו כלום
 שנ אישה יקמ ואישה יפרנו ולא שלוחו והוא קדין לא צ"ו ואם
 החדש יחדש לה איש מוסליוס אם ללמד שהפרת נדלים מעבר
 לעת והלא כפר נאמרו שמוען אם כן מה מל מניס אליוס מלמד
 שמופר בלילה אם נדירה בלילה וכן מפר כל חיוס זה החקים אשר
 צוה פ את משה לפי שלא נתעש מוחלה שפירש נדלים נאמר לו
 למשה בסעי שומע את משה מעעמן אמרה תלי לא החק מעצו פ
 את משה בין איש לאש בין אב לבתו מיכין למצו של לכערה
 מאורסה שאבה ובעלה מפדיו נדירה לא בין איש לאש זה
 שאמרנו לדורות נדלים שצוין לבינה שיפר הבעל בנעודה
 בית אביה כל שבח נעודים לאביה מקדש אותה ואכלו בתנים אחו
 ומקבלת אר ביטה וסך כסף חכמה לאביה וזכאי במציאתה ובמעשה
 ידיה ובהפר נדירה ומלך שמציאתה ומעשה ידיה לאביה ופרת
 ופי ימכר איש את בתו לאמה מה חמה מעשה ידיה לרבה במעמי

והוציאו בלפניו שפועה הדי הוא פשוננה" ושמע אונ' והחדש
לה זה המצויים לה שיעד מקיים כגון שיאמר לה קוים ליפי או יפיר
כדדת זה אין כמוהו אלא לא כדלת היית נדידך הדי זה קוים יחייב
בלבן הדי זה קיים" ואם הפיר יפר אתם איש ביום שמ' חדי שנודד
ושחת פמה ימים ואחר כך שמע מכ' שהוא מיפר ביום שמעון תל'
ביום שמעון ולא ביום נדדה בלפי" כל מו' מא שפתך לול פר פי
למה רהק בלבן מוצד שיעדיך הכודד להוציא בשפתך ויהיה טוונגו
שוין אבל המתכנין לנדנד בנדיר ונדד בקרבן בקרבן ונדד בנדיר
בעצמה ונדד בנדד ונעצב לומ' תעם ואמ' עבדים הדי זה מנרר
בשעה ואין כאן נדד" אישה הכרס ופ' יסלח לה במה הכת' מוצד
באשה שנלדה בנדיר ושמע בעלה והפר לה והיא לא ידעה שהפילה
והיתה שותה ביון ומסוכנתא למתים" וכשהיה ר' עקיבה מנגע לפסוק זה
היה בוכה ואמר ומה מי שנתבונן לאכול בשר חזיר ועלה בשר
טלה אמ' תורה צדק כפרה וק' תורה" מי שנתבונן לאכול בשר חזיר
ועלה בשר חזיר על אחת כמה וכמה" אבל נדד וכל שבעת
אמר שומעאני כל נדדים ושפועות הבעל מיפר בשם שומפר האב
תל' שבעת נפש את שיש בו עיכוי נפש הבעל מיפר ואיכן מיפר את שיש
בו עיכוי נפש" ומנ' שאף דברים שצוכן לבנה הבעל מיפר אמ' בין
איש לאשתו" נמצאת שאין הבעל מיפר לא נדדים ושפועות שוש
בהן עכוי נפש או דברים שצוכן לבנה כגון שנשבעה או כדדה
שלא תבא אל אשה חתונה" ומה בין נדדי עיכוי נפש לדברים
שצוכן לבנה שנדדי עכוי נפש מפר לעצמן ולאחרים" ושצוכן
לבנה לעצמן מפר לאחרים איכן מיפר" שיעד נדדה שלא לאכול
בשר מנדיתיה מותרת לאכול עם כל אדם לעולם" אקרה עליה
תשמיש כל איש שבעולם יפר חלקו ותהיה משמשתו ופשימות
או יגרשנה הדי היא אפורה בתשמיש כל אדם" לעכר נפש

בשלב לפי כדש בו הכת הרבן בע ישראל בחרב על חלליהם ובלעסוחי
 בשיהתם אמר יוחנן שהלך לטול שפר כל אף שנכלו מושדל אמר רב בא
 אמר זוטרא בר טוביה אמר רב הינו דאמרי אנאשי הזל גמול למבעי
 קרעקו פונתי לאורעה כנהכא ואת בלעס בן בער הר זב וכתרתם
 ואת בלעס בן בער הקוס קוסס הוא כביא הוא אמר יוחנן בתחלה נבא
 ולבסוף קוסס אמר רב לפא הינו דאמרי אנאשי מסיבנא ושלמי הוואי אוזא
 לבדא כגריי הרבן בעי ישראל בחרב אל חלליהם אמר יוחנן שקיימון
 בו ארבע מיתות סקנה שדופה הרב וחנני אמר ליה הווא מיעל לר חכמה
 שמינע לך בלעס בר פנה שני הווא אמר ליה משמע לא שמוע לו
 לא מדבר אנשי דמניס ומרמה לא יחצון ימיהם אי בר תלתין ותלתא
 אי בר תלתין וארבע אמר ליה שפיר קא אמרת לדידי חזאי לי פנקסיה
 דבלעס והווא כל ביה בר תלתין ומלת שכן הווא בלעס חגירא כד קפול
 יתיה כונחס לקמיה וישבו בעי ישראל את נשוי מדיון או הנשים גדולות
 וקטנות נאת פופס זה טרף של פופס כמה שנצטוו וצמחא נמת הדשון
 וק הנשים והטרף והבן תבזלך ואת כל מידות זו בתי עז שלח
 ויבאו א משה את השביאן הנשים והטרף ואת המורלקוח זה המזנה
 והצהמנה ואת השלל זה כסף וזהב וצבאים ופלים מלמד שהביאו
 הכל אצל משה באמונה ולא נטלו ממנו כלום ויצאו משה ואעזר
 הרה מלמד שיצאו לקראתן לבדכן בענין שז ויטא שחול לקראתן
 לבדכן ויקצף משה על פקודי החיל כל מקום שאמר מועת קציפה
 העלמה שם לפי שקצף עליון כאן בעלמה אמרן כהדת גיעול הוויס עד
 שהשיב אעזר תמונו הקמה היו לפע ישראל בדבר בלעס מאו
 בדבר בלעס בעצתו של בלעס שיעני לבולק להנשיב זכות כדי שיוכסן
 בהן ישראל דכת לכה איני צדק אני יעשה הע הזה לעמ ונקראת הנזקלה
 על שמו זעתה הרבן כל צד וכל אט יא אוש זו שהיא מוצת שלש
 ולמעלה שביאתה ביאה ולכיכר היא בחזקת בעולה מיכא

לא אורט
 שהו ליה
 בזוהרי מעדי
 פירוש
 זוכ שחיתת ליה
 לבסעס ולשוליס
 לבסוף נבדירי זכאס
 בקר שח עץ וענינות
 זכא ישי ופופס
 שמוספי יספנה
 קא יספנה
 ס ספנה יספנה

מעשה ידיו לא ציה לפך נאמ' בנענדיה בות אבות כל זמן שהיא בעלה
 בגדה אמן לא ציה בה רשות' וידבר נקם כנמו' בם ישראל אמר
 לו הקב"ה למשה פדע פוד ענותן שלבט מוז מטיח קודם שיגיע זמן
 להיכבד וכן העולם כדי שתעמול להן זכות של אחר תעמול עמך
 וידבר משה החלצו מאת אנבי' לעצמ' אנשים בגורים ידאי חטא בעל
 קנאת כדי שינקמו מאויבי המקום של לותר נקמת' בצדק' אף
 למטה אמ' לו בדור כך מכל שצט' ושכט' אף כדי שתצטרף שורר
 השבטים כונן סחור' ויבקרן מלפני יי' שמוקרו עצמם להרעה
 על ישראל' וישלח אתם משה תנא אותם זו סנדי' ואת פיסוח
 זה משוח מלחמה' וכלי הקדש זה הארון והלוחות שבעתן' וחצונת
 התרועה או חצו צדקת שעשה משה בצדק' ונגנזן אחרי פן' נלמ
 לחם הפך צדק למלחמה לא ליכרע דין אבי אמן שז' והמד' ב
 מפרו אותן למערים' ויצאון על מדין מה תל' פאשר צוה ל' אר
 משה מלמד שלא הקיפו על מעיד לא משלש רוחות בלבד והכחו
 רוח רבנות פניה בלא חספה כדי שיהיה מקום לבויה לברור
 ולמוי שרועה לראובן על כפשי' ויהרגו כל זכר כמה שז' להלך
 במלחמת הרשות והפיתות כל זכורה לפי חרב' ואת מלכ' ודין
 הרגו על חלליהם מה תל' על חלליהם שלא נהגו בהם מנהג מלכים
 כשם שעשה יהושע במלך העי ובחמשת המלכים ופגות שעשה
 דוי' קולב והרגום עם ההוי' וצות לפך עמך על חלליהם' ואת
 בלעם בן בער הל' בחרב למה פירט' בו הטל' בחרב ופי' השאר לא
 נהרגו אל' בחרב לא שמתחלה נחלו ישראל הקול' ואומות העולם היידי
 דכל הקול קול ערב והידיים ידי עשו והתנה יעקב אביך עם לבן
 אם לא תעב ער' ואם אלה לא תעב לו לא תל' אחי יעמור
 בשלן ובטגה שהורי' שנות אבותיו ובלעם לא עשה כן לא לקח עליש'
 ובא עשהו בלשון לקלל' ופי' עשו עמו ישראל כשתפסוהו והרגוהו
 בחרצו אמרו לו אלה באתה עלינו בשלן אף אנן באים עליך

ויבטחו
 אף תעו
 זכר נמסרו
 אף תעו
 צדקתו
 להקמתו

המשה
 מלך
 המה
 כנפי
 בני
 לו
 ופי'
 שבת
 יחוק
 ולע

שע

מנוחה

המצופה הואיל והן דומין לעצם הדין מקבלן טומאה כפי עינים
 וכל כלי עץ כל הכלים העשויין מן הקומץ ומן הערבה ומן הקנים ומן
 כפות התמרים ומן העצים והשריגים ומקלפי האולנות ומן החנף כגון
 הקפנות והטורסלין והמחצלות והמכצות הכל בכלל כלי עץ
 שהכל גידל מן הארץ לעץ תינו תבין למדנו למפץ שמיטמא
 במת מדורה שווק משלך ומפץ בשדך מנין ודין הוא ומה פנים
 קטנים שטקורים בזב מיטמאין בשדך מנין שטמא בזב אינו דין
 שיהא טמא בזב במת מנין לך נאמ' בגד ועור בשדך ונאמ' בגד
 ועור במת מה בגד ועור האמור בשדך מנין טמא בו אף בגד ועור
 האמור במת מפץ טמא בו מוספה דמי לא מוספה איכא לאופדך
 מה לשדך שכן מטמא בצבדשה תמ' במת שאינו מטמא לא
 בצדית לא איפנוי מוספה מיכדי שדך איתקש לשכבת זרע דכח
 ואיש כי תצא ממ' שכבת זרע או איש אי' יגע בכל שדך וכתב בשעבר
 זרע וכל בגד ועל עור אש' יהיה עליו שכבת זרע בגד ועור דכחב
 רחמנא למא לי שמע מינה לאיפנוי ואיכתי מוספה מצד אחד הוא
 הנחא למאן דאמ' מוספה מצד אחד למידין ואין משיבין לא למ'
 דאמ' למידין ומשיבין מאי איכא למימר דמות נמי איפנוי מוספה
 מיכדי מת איתקש לשכבת זרע דכח והכנגד בכל טמא נפש או איש
 אשר תנא ממנו שפצת זרע וכל בה בשפצת זרע וכל בגד ועור
 עור אש' יה' על של זרע בגד ועור דכח רחמנא למא לי שכב' ע
 מינה מוספה משע' עצדין' הא נחא למן דאמ' דון מינה ואוכדי
 באתרה כלום הע' שלמדנו טומאה למפץ במת מן השלך
 לא יהא המפץ טמא טומאת ערב בשדך לא טומאת שבעה
 כמות' לא למאן דאמ' דון מינה ומינה מאי איכא למימר אמר
 קדח וכבסתם בגדי'ל ביוט השביעי ומהל כל טמאות שאתם
 מיטמאין במת לא יהו פחות משבעה' דין וכל כלי עץ אין
 מיטמא כפי עץ מן התורה או מקבלתן אבל כשוליה מוטמאין

פירוט המושגות
 ארץ אשכנז
 בלשון וקנין
 דומה לזה
 אגואם ארצה
 א' מאיזה פאה

הגיונת והשבניה והמשוחררת שפגגו ונפדו ונשתחררו מחומות
מצבות שלש שנים פתעבתן מחתום היו מצבות שלש שנים ולמעלה
פיתותן מאת ארבעה בחזקת שנבעלן ולפיכך הריהן כבעולות לכל
דבר" ואתם חנו מחוץ לחומה שצבנתם למוז על כל המיטמא
במת שיהו סומאין סומאין שצבנתם כל הרק נפש לדמות השדרה
והקלבלם שיהו מצבנתם אף שיהו סומאין שצבנתם נכב בחול
לדבות אבר נג החי ואצ"ל מן הכנת שאין עליהן בעל פראי וכשהוא
אומ' וכל חובע לייבה עזס כשעורה שהיא מוכפא במגע ובמשא
ומז לאדם שבע בעלים שנגעו במת שיהו סומאין סומאין שצבנתם
הרי הוא אומ' כל הרק נפש וכל נג' בא ובי העלה על דעתך שצבנתם
שיבא חץ ומרג נפש חן זרין אבן חזק כפומא שצבנתם יחיס לא זה
שהרק נפש בחדר ופוצת בה יהיה כומא מפכ שנטמא בכמיבתו
בפני שהרק בו שקרי נגע אומ' הכל במת" ומג' לטלס שנגעו ט
באדם שנגעו בלס שנמנעו במת שיהו סומאין סומאין שצבנתם
שהרי הוא אומ' אצבנתם בא וחס בונס הש' ופוזתם" אומ' ושצבנתם
יכול יהו מקצבין הדיה על שלח נכבון לצדית תל' אומ' ושצבנתם
מה אטבנת צדית אף השצויה משתבבש לצדית שאין הקנים מוצבין
הזיית' וכל בקד' הצבד האומ' לעט' פוזתם הוא כל שרהוא
אליה בין מצבנת ומשנים בין מן הקצבין און המשי או משאר דברים
הקדילים כובשה והצבדים כצבדים לפל דבר" וכל כלי עור מן צבנתם
מן שמקצבין סומאין דין תודה אבל משופיות טהוליס מן התורה
וטמאין מצבדיהם" וכל מעשה עזיס או פל עזיס" דומעין ה'
ישמעאל בני שלל יומן בן בדוקה אומ' מה תל' וכל מעשה עזיס
להבא דבר הבא מן מעזיס ומן הקדכיס ומן הצולפיס שאר בהוא
וחיה מן תל' וכל מעשה אס כן מה תל' עזיס פדט לעופנת שהכלוס
הנשנים מעצבות העוף טהוליס חוץ מפכף העצניה וביצת העמות

- קמץ ולא נכנס לתוך דברי חפידו שכל המזקנד סופו לשכח את דבריו
 שכן מצונו במשה אבי הנביאים על שהקפיד שעה אחת שפח את דבריו והשיב
 לעזר תחתיו שזו יאמר לעזר ככה אמר להן למשה ל עוה לא עוה אותי והיה מצונו
 שהקפיד משה רב על דבריו הרי הוא חזק וינצח מל על ספק החיל והדי דברים
 קל וחומר ומה אם משה אבי החכמה נאב וצביאים על שהקפיד שעה אחת שפח
 את דבריו קל וחומר שאר בני אדם על אחת שמחה ומנה"ב עזאי אומ' אם עמדת על
 דבריו בטיפות דא' ויאמר לעז מיכן למדנו קבלת התורה שבעלפה שאנו
 מלחמת מדין ושעשה רצונם לאלהינו לומר הלכה בפנינו ולא יפיר
 לאמרה אחר אותן מנע שהיו אומ' למה לא דבר בפנינו לפיכך משבאו אנשי
 המלחמה אמ' מנע ללעזר אמור מה שקיבלת מאנשי כדו שידעו ושל שאני מקומי
 לך סתרי תורה לפיכך ויאמר לעזרי' אך את הזהב ואת הכסף דג' זה בא ליתן
 טומאה לכלי מתכונת ומנ' שאחרי פשוטיהן בגן הקניין והמקדשים וחרור
 מקבלניהן בגן היודות והקומקומים שהכל מקבלין טומאה דין תורה ה' מלוצר
 בין מקבל בין גשונט ומל' שאר המקבלין מהן ארבעים סאה בלח שיהו
 מקבלין טומאה תל' כל דבר' כל דבר אש' יבא באש אמל' שמאל' אבר נחמט
 אמ' לי יוסתן מנ' למשמיע קול בכלי מתכונת שהוא טומא שז' כל דבר אשר
 יבא באש אפילו דבור יבא באש מיכן אמרו העושה זוגין למכונת ולעריקה
 ולמכונת ספרים ולמכונות תיכונות וש להן עכנול כומאין אין להן עכנול
 טהורין עטלו עכנולתן עדיין כומאיתן עליהן' תעבדון באש הדי זה בא
 לטהרן מיד בעולי גוים וישהו אומ' וטהר הוסיף לו טביבה אחר העבירה
 באש' דתין הלוקח בלי תשמיש מן הגוי את שדרכן להטביל יטביל לקגעל
 יגעיל ללבן באור ילבן' השפוד והאקבלה מלפני באר והקבץ שטה ודיא
 טהורה ונמט ונול' עדיין טביבה בארבעים סאה' מנחמט מיל' אמ' רבא אמ'
 קרא תעבדון באש וטהר הוסיף לו הפל טהרה אחרת' אמ' רב טומא אמ' רבא צי
 אבוה אפלו כלים חדשים דהא ישכס כי מלבין באור כחדשים דאמו ואפלו
 הכי צעו טבינה' נמקיף ליה רב ששת' הכי אפלו קוא דסרבלא נמי' אמ'
 יבא כלי סעודה אמורין בפרשה' אמ' רב נחמט אמ' רבא צי אבוה לא שבר

פסאקין הוא
 המכונת
 הדין והמדין
 בדין המדין
 קרה'

מדידותיהן תתחטאן לומד על כל הכלים שנתמאן שיש להן טהרה
הוא מכלי חרש וכלי זכוכית והמפץ כלי חרש נאמרו ואחת השברין
וכל זכוכית בכלי חרש בדבר זה המפץ עהדי חינו בפלגלי עץ
האמורים בתורה לפי שחינו כל קעוב אעפ שהיא מתמאן ממחנה
דין תורה מדינת כל המשפט ומפץ נמי דאני למשפט וכיון שאין
לו טומאה וטהרה בפירושו וכתרצה לטומאה מדיבריהם לא יתברר
ליטהר במקוה דתעא ואיש איש יגע במשפטן מחוש משפטו
לן נמו יש לן טהרה במקוה אף משפטו יש לן טהרה במקוה לא פוקי
כלי חרש דאין לו טהרה במקוה מותר ל' אעא מפץ במת סגנין
ודין הוא ומה פנים קטנים שטהורין צצ טומאין במת מפץ שטמא
בצ צין הוא שיהא טמא במת ואלאי הא לית ליה טהרה לרי קדא
כתוב ואיש איש יגע במש' וכתב המשפט איש ישפט על הא
פיעד יש במינו אעפ דלית ליה טהרה במקוה אין במינו מכליש
משפטו לו כלום חטא ולמני המפץ טהרה במקוה כגון הקופות -
ופינעא צין יהיה המפץ מילמא בעצדס וכלי חרש הוא ל' אעפ
למינו טהרה במקוה ולפיכך לחיטא במדרס למדנו שהמפץ
אין לו טהרה במקוה ויאמי אעזר הפה זאת חצת התורה לפי
שקצף משה נתעלמה ממנו הלכה והשיב לעזר ולפי שהיה לו לעזר
לומר למשה ולהכירו ההלכה כדי שיואמר משה בפע ליש דאול
על עשה מאכן כן נפסקה מאכן גדולה והעלה עליו כלל חזרה הלכה
בפע רבו אעפ שפירש ואמר אשר צוה ע' את משה משה הוא
שנצטווה בדבר אי לא כעמיתו אעפ כן נעשה ומנ שנסקה
מוכן גדולה שהרי הוא אוח ליה נשע ולפע לעזרה הדין יעמוד
ושאלו במשפטו האול ומעולם לא מעיין שנעזר יהושע לעזר
ומנ שאף יהושע נענש מפע שלא סיפף לעזר לא היה צין לדי
אותו מעשה הא למדת שנסקה היא קאות הדוח שהיא מורדת
את האדם מגדולתו מיכן אמ' היו מתונים בדין שלא יהא אדם

של א כהן ממנו ומה נכשל אסון אחוז בשער המהמה שז' א כפ
 ממנו איש לא בענין שנ' להלן ויפקדו מעבדי דוד תשעה עשר איש ועשהו
 דא' ולא נפקד ממנו איש אמר' שמעון בן יוחאי לעבדו ונקראת
 קרבן ע' איש את' אצא פלו זה אצעה זה ה' אצעה זה ה' אצעה זה ה' אצעה
 זה חתם שעל האצעה אמר' לעוד עמל זה לפקע על ידי' ופומח זה דפוס
 שלבית הרוח' אמר' רב יוסף אי הכי הינו עמית רבמינן מחור דבר המביא
 לידו מחור' אמר' ליה רבא אבוי מקרייא לא שמעת לנינה פומח לאן קנוס
 זמח' ויקצף מנע על פק' החיל אמר' רב נחמא אמר' רבה בר אבא אמר'
 להן משה לישדל שמא חס ושלום חזרתם לקלקל לבם הראשון אמר' לא
 נפקד ממנו איש לעבדה אמר' להן אס לאן פפיה זו עליכם למח' אמר' להן
 רביק מידי עבדה יצאנו מדידההר לא יצאנו לכך נאמ' לבפר' על
 כפשתנו' ומנא דבי' לישגע על מטב מה הוצרכו ושמא שבאנתו הדור פפיה
 מוכי שזכו עינתם מן העדוה' אמר' רב ששת למב' מנה נכת' תפשיעין
 שצחוק עם תפשיעין שצפנים לומ' לך כל המסתכל באצבע קטנה
 של אשה בלא חסתכל בצות התורה וכל המסתכל בצות התורה בלא בא
 עליה' ויבאו איתו אמה מונע זכרון לבני' ש' זכרון לבן טעשה לה' ז'
 המקום' רמקנה רב' זה שיה' וטתתי את לביל לירוש' ולר' דור
 בחכמה מהו לתור בחכמה לעשות תייר לחכמה היך זאת אמר'
 ויתרו את ארץ כענן דקארי טבות איתו לבבאי ודמאנ' טבות איתו
 לבבאי' דא' לתור להותיר הדין כפא פואנא כד הוה עבד אף בתין
 זמנין דהוא מחסל ליה זמנין דלא מחסל ליה כדס שלמה כד הוה עבד
 אף בלתי הוה מיתר' ליה חמשה חתין הדיא היא ויהי שירן חמשה אף
 ויהי שירן של אלה חמשה' ולא בוצלי תורה בלבד היה שלמה תייר
 לא על כל אשר לעשה תח' השמש כגון היאר ממתקין את החלוד
 ואת התנדמוסין ושדת עלון רוח הקודש' ואמ' שלשה ספרים הללו
 משלו ושיר השירים וקהלת' הוא ענין דענת' אהוס' ל' איבן חנוכ'
 אין אדם יוצא מן העולם הזה חזי תמותו בידו אא דאית ליה מאה בני

בית
 פלמון
 אחרת
 ויהי

ליתר
 תרם
 שיה

מיקו

לשא

אם בלקוחן וכמעשה שהיה אבל שאולטן לא רבי יצחק בדי יוסף שם מאכזר
דמדדא חרוב סגור קבד לא טובלטה אמר ליה הווא מורבטן ור עקב שכביה
לדידי פחדשא לירמיה דר' יוחנן כלי נקבות אמורין פחדשא דכח אר את הוהב
ואתה פ' אמר רב חשי הכ מול כלי נקבות הואיל ופ' פחדו יש להם תקנה ככל
מתנות דאמר וכמאני דקוניא ככל מתנות אך במי נזה ותחטא בא
ולמוד עלה דמסדה באש שאין לעני כומאה ומהדה לא לפהרן מידי גיעול
מים שהיי העדיכן הגא בני תואת אחר ההעברה ותבולה ופלא לאש
באש תעבירי במים לו כלם שלט נשתמשן בה כנ עיקר או שנשתמשן על
ידי עובין דתגודבן חלוקה כלי תשמיש מן הקנים דכלים שלט נשתמשן בה
פל עיקר פוטבן ור' פהרין דבדים שנשתמשן בה על ידי עובין כגון עלה
וכוסות וקיתובת מדיין ולטובין ור' טהורין דבדים שנשתמשן בה על
ידי תמן כגון הידות והקומקומים ומחמי תמין מבעינן ומפובין און טהורין
דבדים שנשתמשן בה על ידי האר כגון השמודין והסבלות מלבן ומטבין
והן טהורין וכולן שנשתמשן בה על שלט יגעיל עד שלט וטובל עד שלט
ילצן מותר דין מאכל נוסף טעם לבס מוד שלט דתורה תורה לא קדריה
בתורה ועד כמה מלבין אמר חמי עד שמשך קליפתן ופי' דמגעיל
אמר רב הונא יורה קטנה לתוך יורה גדולה ויורה גדולה מלודל לה לישא
אכילה ואם למה מים ומורתה לה פבולעו כך כולטן מה בולעו בני עצות
כך פולטן בני צויות וכפסתם בג' צ' ה' ופ' זה שאמר שזה בא
ללמד על הכלם הנמנים באדם שסגן במת שיהו טמאין פומתת שבעה
ואת תבא אהמחנה זה מחנה שביטה ויאמר ק' אלמשה שא
את ראש מלקוח השב' או תרומת מדין וחיתה לפ' שעה ושרת תרומות
הין תרומה הראשונה אחי מחמש מתנות והיא לכה נים ש' והלמדת
מכם ל' אחי כפש מחמש המתנות ופ' לעזרי העה ודור' א' והתורה
השנית אחי מחמשים ש' וקח אחי אחי מן החמשים ותיא ל' נים ש'
וכתת אים כלים שמדי משפיר מ' ש' ויקדבול' משה הפקדים
ויאמרו עבדיך שאון ק' אמרו לו עדיין אכולותן פדיון כפשוותיך למקום

מחלוקת

מחלוקת

מקנה הרבה והיו מצדקשין להתרחק מן הגזל ולפי שפרשוהו ממשל תחלה
 לפיכך הן גלו ותחלה שזויעל אהים את רוח פני מלך אשור ויגלם לראובן
 ולבני נפתי דברים קל וחומר ומה אם מי שפרשו מחבדיהו כפי להתרחק
 מן הגזל כך נבנשו חמדיהו מחבדיהו מוכנ השנאה והתאדות על אחרת
 כמחלוקתה וכן מצדן שלא מל אצוריהו עד שאשחז את השלום ותבסו את
 המחלוקת שזחלקו לפם עתה יאשמו לפיכך גלינו לביין החומות שאינן יודעין
 שלום וכן ותזנו משלום כפשי טעית טובה: ולא עוד לא ששוכתי אורבן לפי
 שאכן אזהבין שלום שז רבת שפנה לה כפשי עם שוטאי שלום ולא עוד
 לא שאכן מחבדיהו עמיהו דברים של שלום ומשיאין אותנו לרצוים אחרים
 נלדיברי מענת שז אפי שלום נפי ארציהמה למחלוקתה וכוהבין מחשבות רע
 יתר מן היחס השלום כיעד השלום פשם אחת בינם והן מחשבין רע כמדין
 רגעים שבנים שז כ לא שלום יצדו ועל רגבי ארץ יצדי כמדינות יחשבו
 אף תקלה מצדדו את כללה וחומר כי מי יחמל עליך ירושלם ומי ינוח לך ומי
 יסוד לשחולל שלום לך: מיכן אמר בות שיש בו מחלוקת סופה לישועם עיר
 שיש בה מחלוקת סופה לחתפזר מחלוקת בעיר שפכות זמים בעיר שפ
 תלמודו חכמי דרין בעיר אחת והן בדי עיני ופיניה מחלוקת סופה למורת
 מחלוקת בדיון חרין עולם הא גדול הוא השלום ושנאה המחלוקת
 ויאמר משה האחידים יצאו למלטה עשו אצתפם אמ להם מי גרם לאבותינו
 פליה לא על שכפנאן מקדתי והעחו מקצתן באו ואמרו להן מה שלא דאו
 והאמינו לרציהו ועמוזי פולן בתרעומת וסתחייבו הכל פליה שז אמרין
 איש באנשים האה אף אתם אם אין אתם נכסין עם אחידים הן אומרין אחן
 היתה ארץ ישראל מובחרת היו כותלין בתוכה והן חוזרין לרצוים ועבדין
 על יבדי המקום וכמעצתם אתם הבורמין להן לשוב מארצו ונתחייבו
 חכל פליה שז ושחתם לכל העם הזה ויבשו אין ויהמרז אין גשה האמונה
 כמן אם פוק כעמן שז ויבשו בפי יהודה אל הושע בבלבל אמרו אסבשבל
 לעזר אתחייבו במחלוקתה אכן מתבקשין כיפנס כעטן שאמ להן יתושם
 חמושים תעבדו לפע אחידים כלבני החיל ועשרתם אום גדדת צא נצרה

מחלוקת
 סופה לישועם
 עיר
 שיש בה
 מחלוקת
 סופה
 למורת

יבדלו ונתן מאתך ודאית ליה מאתך בני ייבדלו ונתן ארבע מאה לענוהו
ויהושע ידבר אל כל בני ישראל ויאמר הנה אנחנו נעשה לכם
שואל שואה תימחו ודיוקן נענה היך דאת ארבע מאה ונתתה צד יצאקל ופעמים
שפא ומקטורג היך דאת לענות בו קרה וי סוניה אומי זה שיפלו
שלפתנבוס שאן זכנ ישאל לא היך קודאין לא חמשת קפרי תורה בלבד
ופולס ביינ נבאים ופתובים לא להושיח את ישראל אעפ"י לענות בו
מקצבן עניה שבר בחמשת קפרי תורה ודבנן אמרין זה שיפלו
שלפתנבוס לנבובות שלמים הוא למדי ושוכח שאלו פן כיון שהיה אדם
עוסק בתורה שהם שלש שנים אחריכך הולך ומתעסק בדידי הצטלה
ומעט דברי תורה ומתוך שהיא למדי ושוכח אינו מניח עצמו מן התורה
כל ימיו ויחנן אומי זה שיפלו שלפתנבוס ויאמר לידן בשם ל יוחנן סאה
מלאת עומת זמי מקטורג בראש כולם זה גדל וי שמענו צד אבא
בשם ל יוחנן שמענו זה מן הפא וכעגם בראש כולם ל פיטוק בשם ל
יוחנן צנ אדם עובדי עז ומפני עדיות ושופבי דמינס גדל צדן שקול
כבדל הכל ויעקב בר אחא בשם ל יוחנן עשרים וארבע חמאה
סידי יחזקאל ומפני לאחתם לא על הגזל והנח הכית סכ לביעך
תדע לך שכן היא שנים על ידי שהיו שפוטין בגזל דמת גבולת
וקימו עדי גדל וירעו כעקרון מן העולם אבל שבט ראובן ושם
גד על ידי שהיו בולחין מן הגזל עתה להם חלה במקום שאינו גזל
היא היא ומקטורג היה לבט דאן ולב גז אמר אם כוחליך אנו בארץ
כנען עבשו בה מתנינו משחתת את חזרעים ואת האלילים של אחרי
ואנו מתחייבין ונקדאין גדלני כדך אמר למשא יתן לנו את האהו אל
תעבי את הירק ומקנה רב היה לצדאן ולב גז יסול לבט גד ולבאנו
היה לשאר שפוטין לא היה לא מלמד שאן פשטו ודיהו בן יואח
אם מעאכו חן בצענך יתן ארביה הו אמר יהודה קשה היא קטלוקת
אפלו לעשות סייב ללמדות שכן מרניו בצנ גד וצנע ראובן שאמר
למשה יתן את הארץ הו לעב לאתה ומופכ מהבאד בה מופכ שקיה לן

הנה אנחנו
נעשה לכם
שואל שואה

וידעו עם אחיו בשאר נפשים מוגרס לו לירש עם אחיו בשאר נפשים כפי
 גרס לן שפרקא אמר ליה ז' חכמה בן גמול לל מאיר וז' מאיר אמר לך סל קא
 יענה האיו ונחזקו בתכנס לא לתכני כמול הוא דאמא אס בן לבתו רחמנא
 ונחזקו בתכנס ולישתוק בארץ כנען למא לי לא שמע מינה לתנתי כפול
 הוא דאמא וז' חכמה בן גמול אמר לך אי לאו בתפ רחמנא בארץ כנען הוה
 אמרין בארץ גלעד אין בארץ כנען לא וז' מאיר ונחזקו בתכנס כל היכא
 דאיתנכו משמע והא לא דאמא משל למתבניתן משל אחת כפול לשאר
 לנפשים מתענתן שלמנלא כן יש בגושמע שאר בארץ כנען לא ינחלו
 וכל שק בארץ גלעד לא קשיא הא קמי צלמא ליה ז' מאיר ונחזקו בתכנס
 והא בתר דאמ' ז' מאיר ונחזקו בתכנס טובה זה חוקה מאבותא דחכמות קימ'
 בשלמא לז' מאיר היכן דבתמא אס תיטיב שחת ואס לא תיטיב לא לרבי
 חכמה בן גמול ואס לא תיטיב למא לי מהו דיתמא אס תיטיב אקרא ואס
 לא תיטיב לא אקרא ולא ייכר קא משמע לן בשלמא לז' מאיר היכן דבתמא
 תנחא בראשע בייצא א משמא ואס לא יתנו לך חיות נקי מהו לא לז' חכמה
 בן גמול ואס לא יתנו לך למא לי אע"ג עפחא ליה לדידה ולא טוחא ליה לדידון
 ארעא בעל פרחון ואס לא תצבה האמה למא לי אע"ג דנחא לדידהו ולא
 נחא ליה לדידהו אמתא בעל פרחא קא משמע לן בשלמא לז' מאיר היכן
 דסג אס בחקות תלכו ואס בחקתי תמוסון לא לז' חכמה בן גמול ואס בחקתי
 תמוסון למא לי מהו דיתמא אס בחקתי תלכו בדכה ואס בחקתי תמוסון לא
 ברשה ולא קללי קא משמע לן בשלמא לז' מאיר היכן דבתמא אס תמוסון ושמע
 טוב בארץ תזדלו ואס תמוסון ומריותם חרב תתכלי לא לז' חכמה בן גמול ואס תה'
 למא לי מהו דיתמא אס תמוסון טובה ואס תמוסון לא טובה ולא דעה קא משמע
 לן ומא חרב תתכלי אמר צדי בר רב הונא לחמא דיערי עקונשא נגלחא גליתא
 וצוילי דקשיון לגוף כחיצות בשלמא לז' מאיר היכן דבתמא אס תמוסון
 השלישי וציון הש' יטהר ואס לא יתמא ציון הש' וציון הש' לא יטהר לא לז' חכמה
 בן גמול ואס לא יתמא למא לי מהו דיתמא אס תמוסון דמזוה למעבד בשלישי וצביעי
 אצל דאי עבד או בשלישי או בשביעי אימא ליטהר קא משמע לן והזה

דתמוסון
 דתמוסון
 דתמוסון
 דתמוסון

דתמוסון
 דתמוסון
 דתמוסון
 דתמוסון

למקנכו והקצורים שבצד רצון וככנסן שני נחלק חשיו ולא עוז לא שאן מוקרין
עצמיון ועובדין בראש פנים שני לכתב צד יקרה וכך עשו שני שמתרבעים לך
חלוצי השבא עבדו לכתב אחיהן ויאמר להם משה אם תעשו את ההלל
אנכי אתם אם עמיתם כמעט שאמרתי וכל המעשה עם אחיהם בלבב שלכם הימים
כה עוזר על ידיכם שני וכבשה הארץ לכתב ולא עזר לא שאין אתם חוזרים
לאחיהם לא במחמון גדול יתר ממה שהיה מרגע לכם או הייתם בארץ צעם
ואתם זוכין לביתה מאחיהם של ואחר תשובו והייתם כקיום מלך וכישרון
ויאמר ליהם לאמך בכבדים רבים שובו לאחיהם ובמקנה רב מאד בכסף
ובזהב ובקחשת ובברזל ובשלמות הרצה מאד ואמר ויצרכם יהושע וישלחם
ויכלאו אחיהם והייתם נכמל ומלך אמר ש מעט מעידו בתורה בנביאים
ובכמובם שאדם צריך לצאת ידי הצדיות בדרך שיוצא יני המנוס מן התורה
ככל הייתם כקיום מלך וטמירא מן הצדיות צבא לאהים לא אלהים הוא ארץ ושדן
הוא יצא מן הצדיות מן המנוס ונשכל טוב בעיני אלהים ואדם וסן מעיכו בצדון
שהיה יוצא ידי הצדיות בדרך שיני צדיות המנוס אימתי במעשה אבני דתנן
כנן לו מעת אינו יוצא ומתחיל למתוך שלן ל יהויה אומ' אם רעה לצאת
לפני המנוס אינו יוצא לאחרי המנוס יוצא שכן מעיכו בצדון שיוצא לאחרי
מפאתו שלא צד שני (המנוס) ונח' אחרי המנוס אמרו לו לא היה הצד
לא לפנים את העם ומכפיק" ותכתיב היה צדו יוצא מנצח אנשים למשום מבי
נשים לאנשים נעו שדעו כל יש לא כילא היתה מדות המנוס לתמות את הצד
שני וידעו כל קום כי לא היתה מותרת המנוס לרמות את אבני ויאמר
משה אלהים יעבדו בע גז ובע ראובן אהרם תבן תנס ל מידר אמרי
כל תניש שאינן בתכתיב בע גז ובע ראובן אינו תניש שני אם יעבדו בע גז
ובני ראובן אהרם את הירדן ונת לה את כל קול לחזה ואסלא יעבדו תלויים את
ונאח בתוכם צדל כמעט ל חכמה בן כמעט אומ' צדך היה הצד לאמר
שאמלא מן יש במשמע שאת צדך כמעט לא יחלט תעא אמר חכמה בן
גמליל משל לאדם שהיה מחלק ככסיו לבטן ואח' מלוב בע מדש שדה
פלומה וכלוב בע יתן מאתים זוז ויריש אותה שיה פלומה ואם לא יבן

מבנודך שמו בכל לבבות וניבות	לבדו הוא נשגב וגמול כבוד רב
מכונן נחלתו ומנוף השם כדבורת	חסדיו מתחדשים לחלפת ולרבות
יחדש ימינו כקדם והנלכ נתיבות	ישיב לב אבות על בנים ובנים על אבות
ויקיים בימינו כבואות כתובות	וכאול במקר יזרח עמנו בקר לא עבודת

ישיענו מי שאמא רחשון ואכא חרון

יובלכו לעיר קדש ובעמנה ושנים ודוק	ינהגנו עלמות אל שפוכו באר ובחרון
ישמיענו קול מבשר על ההרים וקולו בגרון	קומנו לך יונת תמוני חביבתי ה שירוק
קומי אפירת התקוה שובי לך לבניך	כי יש שפר לפעלתך ולמנוע שירך כשדוק
יקרת בעיני ונכבדת ונך על הכל יתרון	אמלט שאתך בשמחה ולא אוביש לך עבדוק
תשבר עמנו וכן יהי ענין לגלותך זכרון	אנחך כקדם על מי מנוחת מבל קוערו חסדוק

כמאמר משיח כחית בעא עמוך ביד מל נאהר

זה שיה כחית בעא עמוך ביד משה ואהרן מהו כחית לשון כוונתו הווא
 ל איבזר אומ נאים עשית להם חיים נתת להם קדעת להם תורה כחית להם
 על ידי מלידי משה ואהרן י עקובה חוב נודות עשית להם חיות ית
 להם ימונך חושיעה להם תבעת המשכן הדאיתם עלידי מי עלידי מל ית
 ל יהושע אומ נחמות עשית באונייהם חרון אף עשית בשונ טאיהם ידך נלחמה
 להם תהומות כסו צדיהם עלידי מי עלידי משה ואהרן ל שמנו אומ נציתם
 העמדת מהם חמנים העמדת מהם ישדים העמדת מהם תמונים העמדת
 מהם עלידי מי עלידי משה ואהרן בעא מה היצא אין כככסין תחת קורה
 אף ישראל כל אומת ארבעים שנה לא כככסו לבות הווא מה הצמח מתעבד
 עשית עשיתות בלא קומה אף ישראל היו חונני ארבעים שנה בלא חומה
 ובלא ולתים וברית דא מנפ מנת הוא ממש לאת ישראל בעה שצמח שהן
 עושין דעכוו הת בעאן הללו שאון עליון חפוא ועומן שאינן עושין דעכוו הן
 משולין באדם שיש עליו חפוא שז והמה פאדס עבדו בדית וכשם שנקראו
 ישראל שאן שז והמה צאכ צאן מדעומת ואומ ואנחנו עמוך וצאן מדעיתות
 כך נקרא התורה כעה שז רועה ישראל האשנה כוהק פיעאן יוסף מעה
 הדועה חזה מנהל צאכו ממקום למקום בנחת ומוליכך בלא קום מדעיה

חסודי עלהטמא ציוס השנינו למא לי שלישי למעמד שר שבינו למעט
 ששידקו מוסביטו בע מהרה אבל צדי צני ובשמינו צנא מפת בזמי טורה
 איסוח לדי ושפד דאמי קח משמעב לן וחסוח צוס השציינ למא לי מהו
 דומטו הע מיני לקדשים אבל לתנומה אימא לא קא סנשמעב לן בשלגח
 לוי חכניה צן גאלי היכו דמאס לא שפד איש אומך ואת פאשית סוג תחת
 איש ולא למאס שפב לא לוי מואוי אומך לפת אס שפב אג' ל תנחום הנקי
 פל" בשלגח לוי מואוי היכו דמאס הנקי לא לוי חכניה בן גמליל מאי פסן
 מכו דומטו אס לא שפב הנקי ואס שפב לא לא הנקי ולא הנקי לא אסודא
 בעלמא קא משמעב לן אס לא שפב הנקי ואס לאו תצבה צטרה וקימא לן
 פל מואוי מוכן אה' כל תפדי בעולם עדין שהיו בן אצבה דברים נאן חן
 שיגיה תבדי כמכל וחין קודם ללאן ותנתי קודם למעשה והיה התכדי ובר
 שאכשד לקיימו ש' אס יעברו בני ג' ובני מאובן ואס לא יעברו קדי תפי
 טפול" וחין קודם ללאן שצדוקי אס' אס יעברו ואחר כך ואס לא יעברו ותפי
 קודם למעשה שצדוקי אה' ליה אס יעברו ואס לא מעבד ויין שקיבבו א
 ע ליה התכדי שניעבו פני קד ובע דאו ויהא אומך צ' על א עצעך כן טעשה
 וחלכך חלן להס את הארץ ש' חתן להס משה לצני ג' ולצע דאו' ודיבר
 שאפשי לקיימן שהדי לא חובה עליון לא לעבור אה' חודען וכין שקיימו
 התבדי זמן כחלנים שכתן להס משה בעצד הודי' משחה ושאר ישר' כחלן
 בעצד הודי' ימה ונמארו לו חלוקין מאן עז שהחזית חומ' שאין הסלומה
 אחת צע לך שהוא פן שהדי בשפישע ארץ טעבן וחזרו לאחלהס צרפן
 לעשות חזבה למלאה כתי שידעו כל סד העו שק אומה אחת שכל עז הוא
 שיכנו קיינים לאמ ולא יאה בפסם כחל לצונן אין להס חלק ב' וכל עתיד
 לבנות אין הדיבר כן לא עומדין פלישאל להיות כחלם במקום אחז צדיק כנען ש'
 ועשית אותם לבני אחז בארץ בקרי ישאל ומלך אחז יהיה לכולם למלך ולא
 יהיטור לשכ גויס ולא יחצו עוי'

פ' כגוע
 בלתי יוד והי
 ותיק שנין כלום
 תחנך הוא
 נדעש לקרא
 דמדיה כלום
 הנקי ואת טעשית
 ושרו אס
 ש' טיה תחנך
 תם

אלה מצעי

מורעות לוי קדם חפצ על ערבות קדו שומקוני ש צחיות מרפבור'

אילנות במדבר ועתיד להיות בן אילנות שנ' אתך במדבר ארז שפה נהרם
(עץ שמן עשן און) בן דרך ידועה ועתיד להיות בן דרך ישרה של אשים
במדבר דרך נאום והיה עם מסלול ודרך ודרך הקולש יקרא לה ואומ' והנה
מסלה לשאר עמו כאשר היתה לישרא ביום עלתו ממצרים שכן מצינו
כשיצאו ישרא ממצרים הסיען הקצה ארבעים ושנים מקעות במד' ומות
שאיך ישוב וכך הוא אומ' ולא אמ' איה ה' המעלה אותך מארץ מצרים המושב
בדרך ערבה ושוחה בארץ לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם' ומפני מה
צריך הכת' לפרש שמות שלב' המקעות להודיע לדורות הבאים גדולתו שלב'י
שאמ' והיה העולם ופלאים שעשה לישרא שזן וקיפח צדפיהן שלש מאות אר'
במקומות שהן רחוקות מן הישוב ואין בהן לא עם ולא דלע ומי שאינו מאמ'
בכך ילך לאותן המקומות וידעה שהדי שמוותהו מפרשין לכך נאמ' איה
מקעני בני ישרא' ויא' מה דאיה משה לבטח את המקעות משל למלך
שהיה בנו חוסה והולידו ממקום למקום לרפאתו ופון שהיה חוסר לביתו ה'
התחיל אבץ אומ' לופאן ישפנו כאן אכלנו כאן שבבנו כאן חששת את ראשך
כך אמר הקצה למשה מכה כל המקומות שהלכו בהן ישרא כדי להודיע יימ'
עשו יסדא רעונן של מקום היכן שגרו את תשבת חובן קבלו את התורה
אוסף חכמו' לכך נכתב בכל המקעות ויא' למה נכתבו המקעות לא
אמ' משה ביכו לבין עצמם אמ' איה אנכי ונתת מניחת מצ' ועד היום
הזה למחדי יאמרו' אומות העולם כל אומות ארבעים שנה ישרא במדבר
לא ניתן להן קורת רוח ולא היו מהלכין ביום ובלילה מפני שתנו במדבר לכך
כתב כל המקעות כפי שידעו אומות העולם שאי אפשר שיתנה אדם
בכמו מקומות אן המנויין ארבעים שנה כל שכן גשש מאות אף וכפי ידעו
שלא נתחוו ישרא במדבר ארבעים שנה לא בשבט מנה שארע להן
לכך כתב כל המקעות ולא היה משה יודע לכתוב את המקעות עד שראו
לו הקצה בשבט סוחות שהוריד מסיב שהיה צדק ארבעים ושנים שר' אט'
רמו לארבעים ושנים מקעות ומכ' שהספיק הקצה על ידו שכן הוא אמר
ויכתב משה את מוצאי למקעני על פי ה' ויסעו מר' עמקס מוכן

עמך ועשבים רפין ומים מצויין ועל ארוך שלט לימנך כן הקצף נהג ישראל
 במדבר ארבעים שנה ועודך בצמ ובשלך ובבארן וסיכך בעמנו ענין שהיא
 ישחשן מיה הדועה הזה כשהוא מולךך עאכו ממקום למקום אינו מוסרן אה
 לדועה אחר נאמן ודחמן למותו כן הקצף כשהוא ישראל נוסען ממקום למקום
 לא מסרן לא למושה שהוא נאמן שנ' בכל בית נאמן הוא מה הימן למקום
 שהדועה מכהיגן הן כמשעות אחריו כן ישראל למקום שהיו משה ואהרן
 מסייעין אותך היו נוסעין אחריו מנחמה שקיינו בעבדן אלה מק בני ישראל
 ילמנו מעל לכל ביד משה ואהרן דא זה עוה קיינה עמך בשבטיך שוכנ
 לבדך יער בתוך כדמל דעה עמך בשבטך המישל אהם מבני הקצף
 להחיותיכן לעתיד הוא מצוי עליכן יפנין בגן הזה כעי שלט נאצי לעתיד
 נאמן שבט לא יפליה שכ מושך שצמו שונא כנן דא כשהיו ישראל זוכין
 היותה אתה דיוס ולבטון אומות העולם דען אומן כעטן של נאמנות פליס
 שאין שבל אה משפטו רצונן שלעולם דעה עמך כמשפטן כעטן שלטנ
 ואשיכה שפטיך כבדא עונה לפי שכל שאתה דען אומנו את מרחס עליכן דען
 כעטן שנן ויסרתך למשפט ונקח לה אנקך ואומ יסרע א אק במשפטו אה
 באנדסן כמשטכ' שפע לבדך אמרו ישראל שפרכו ישעיהונו כדדך א בדך ינחן
 עפשו איכה ישכה בידך יער בתוך כדמל מנה חיער הזה איכן מוידא
 פירות ונספו לפרוטה כן אומנת העולם אין להם תקומה שנן והיו עמים -
 מי שרפות סידקו צים כסוחים באש יתנו אמר הכבוד רצונן שלעולם נסוח
 לבנים שאתן בהן תקנה לשלוח את בית מנדך שך שבקראן כדמל דעת
 הדרי כדמל ונה שלון השיבו הקצף ירעו בשען ארמנץ פיכרי עולם לחמה
 המשיח נאומי כימי עמך מנדך מיערים אדאכון כסלמות גלמוד
 שפכעשה להן נסוס וגמחות לשעשרי כן טעשה להן לעתיד אמר לשמואל
 עתיו הקצף לעשות חישוכ מודצר שנ' אשים את הריו שוממה ואת כחלת
 לתב מודצר ולשנות המודצר ושוב עב' ישועים מודצר ויכיה ותג' עתיד
 ותכרה פח בשרית ואתה מוצא עפשו אין מוס כמדוד נעתוד להיות
 בו מוס שנן ישם מודצר לאהם מוס ואדך יכיה למעשה מוס עפשו אין

אילנה

פחות עשרת ימים שנ' ויהי בשנה הש' בחודש חנוכה בעש' בחודש נעלה העכף
ובאו אחרי כן לקצרות חמורה ועשו שם שלשים יום ומקצרות התא לחודיות
ועשו שם שבמנינים נקטו מחול ופאולין לאדבר כחודש בט"ו בסיון נפלט
בסיון שלח משה את המרגלים שנ' והימים ימי בכורי ענבים ושב מיתור הא'
מקץ ארבעים יום ותשעה באב היה וכגזר עליהן אותה שעה שלא יכנסו
לארץ ועל אותה שעה הוא אומר ויחל אה' ב' ויניעם במדבר ארבעים שנה
תשלם לו שנה ליציאתם ממע' שהדי מרגלים נשתלחו בסוף שנה שניה
וכן הוא אומר והימ' אש' חלפנו מקבל עד אש' עב' את ג' אר' ל' שנה' או הל'ו
שנה מהן תשע עשרה שנה היו חזרתי ומיטרפין מוסקע למסע ותשע עש'
שנה עשו בקדש שנ' ותשבון בתי' רבים כי' אש' יצתם' חלה מסעוה' ב'ו
מ'ב' מסע תחלתו רע מסקו וסוף עובדות מואב' ויחנן על הירדן אביב
היש' עד א' השל' מלמד שקצתו להן אהלו' היכו דאמר לחייא יושבי צדיות
אין מורדין להן לא מפתח בתוה' (אמרין) מותב רב חסדא ויא' על הירדן
היש' עד א' השל' ואמר רבא בר רב חננל לצידי חזילי ההוא אתדא והוי
תלתא פסקי ותתא כשהן נפתי אין כמע' לא לכמה ולא לצדיבן לא לאחוריה
אמ' ליה רבא ויהל מרדכי לא אמרת שאנ' התם ציון צפת עלכו' י' יח' ועלפי
י' יסעו כמאן צקביעי דאמי' אמ' רב חנניה בר ריהנא אמ' ל' אסו ואס' יש' שם
שלש חציות שלש' שניבתם קצבנו' וידבר דבר לבני ישראל זה' שנה
שמעו בת וראו ווא' אשכך יש' לך שמעוה' קנאים כ' ח' אונ' לא הו' שומעו
לשנה וקפו אונ' לאמי' שעה' ושפתי עמך עם שנלצת עליו כמה ליבוסין
ולא קבלת הדא היא והוד' שתם את בני' ה' והם לא עשו כן אמ' לא השמיעו
את הבנים אש' אמ' י' להם ויתעבדו בקוים וילמדו מעשיהם' מוי' ויחד' אין י'
בעמו כמו שכ' דאן והיה אם לא תווישו' והיח' באש' דמיתני' לע' לה' אע"פ
לכס' ובית אבדך אב' שלק' עמ'ו כמה לקוין' ולא קצילת' לה' אומרים
לע' אב' אתה' וית'ו המלך יכ' זה המלך המשיח' כי הוא אדוותך והשתחו'
לו הא' אם את עושה צד' זה חדי' את גודה עלו כדוקפי בע' אתי' והל' כן
אליך שחוצ' מעטך והשת' על כל' דג' כל' מנא' והוד' שתם את

לעשות והדב עמדתו על עולם המזל לשיבת ישראל בגלות קבוצות ועיניו
הוא מבין הבריתים על ידי שינון ממצרים בחודש הראשון זה כספ
באמשה עשר יום בחמשה עשר כספ כיצד עם אברהם אבינו לביד
הפסדים ובחמשה עשר כספ סוף המלאכים לבשרו ביעוז ובפניו
כנפץ יתחן ובפן בביסן יעזן ישאל בארבעה עשר בו שחמו ישראל
את סחורה יום חמישי היה ממחרת הפסח יעזן בעיש זה ערב
שבת לומר שנקט שיצאון בו ישראל ממצרים עידע להצות בערב שבת
ביום רעה בראש הליו ובקמה זקופה לא פורחין ולא מעורבין לעיני
כל מצרים מלמד שהיו נקטתו בזה ונא מוידקן שניהם בענין שז' יתחן
על צאנו עדים לחדש ענינו לוי נאמי ביה ממחרת יענינו וז' ממנו ונא
לראי הניצואך ק' אהך ממנו לליה הא שיעד מלמד אצות לקן רשות לעצת
מבלתי שז' ויקם ברעה לילה ויאמי קדמון עז וליא יעזן אצותם שז' ממחרת
הפסח יעזן בע ישראל והיו במדות כפשותם מפוקשות בתוך גופיהן עז
הפסח כדו שידאן ישראל במדת בפורות לכך נאמי לעיני כל מצרים שז'
יעזן לא שז' וכן הוא אומ' ויהי בעצם היום הזה הוציא ק' את בני ישראל
ומצרים מקברים את אנש הפה ק' שז' כל בכור מה שז'ו שלם בוכך
הזה שנתבט סוף קודים יצ' את מצרים מפני שאה המצרים הם וצאון ישראל
לעצת מצרים אין אנו מעזין לעצת אמ' לון וק' אב מפוריח על האנשים
הם בילייה וכן ונעזין לעינינו ואינן יפגלו לחדל להן סלום לכך נאמי
לעצת מצרים ומצרים ומצרים קפה אבהם סל בפור שז'א נשעור
במצרים לא בפור ולא ראש ולא קנין שהראש קרוי בסוד שז' את אנש בפור
אתהו' ובליהם עשה ק' אפניו למה לקת עז שלם עמק סודי שלא יעז
שהיא הציונה עליהן את הפורענות שפטים דיני הרבה משוכן זה מה'
ויטעו בני ישראל מדיעמותו היתה תחלת נסיעתם נבחרה עשה בכיכך
היה שז' ממחרת הפסח ונעשו מפסע למסע עז שצאון למודי קיוב
שבו כיתה להן תורה ובאחד בניקן היה שז' כחדש השלישי לעצת בני ישראל
הא מ' ביו הזבאן מה' קינ' ועשו שרויין במדבר סיני שנים עשר חדש

הוא

קיימא ורמיהו המהלך מעטן לפנים ימוכו למשוח הדרך כמנהג משום קרי
העמים ופסורה משפיעות ומיגשר עץ שיוצע לך שזה חייב שמאל
למעדב הדרך פהורה משום ארץ העמים נחייבת במעשר ובשפיעות
עץ שיוצע לך שזה פגור עד הופך עד לפזיב' ה' ישמעלבי' יוס' לעום
אביו עד לפלבו' אמ' חבוי רעועה נפלא' ניהב תנא שומכא' איך קריא
כמי יהיב קומנת דכח' ויאמר הפה חק' בשית מומים ימיתת אשר
מצפונה לבית ה' למשדח השמחה למסלה העולה מבית ה' שפמה ומנהג
ללבונה' אשר מעפנה לבות למשדח השמש אמר חב' אימא למשדח
של מסלה' ופל השופע ויורד ממודי סמכוס ולכעם ה' היא ארץ ישראל
מטורי סמכוס ולחוק' היא חוצה לארץ' וניקי' שבים רואין אותן בא
חוט מתוח עליהן מטורי סמכוס ועד נחל מערים מן החוט ולעם זו
היא ארץ ישראל מן החוט ולחוק' זו היא חוצה לארץ' ל' יהודה אומ' שפנה
ארץ ישראל הרי הוא כארץ ישראל שנ' ובבונים והיה לפס' הדול' ובבול' ונקי'
שבצד' רואין אותן בא חוט מתוח מקפל' יא' ועד ענק' ויכוס מכחל מל'
ועד ענק' ויכוס מן החוט ולעם זו היא ארץ ישראל מן החוט ולחוק' זו היא
חוצה לארץ' ורבנן קאיי' גבונים מאו' עבדן ליה לכאין' ול' יהודה כסיך
לא יצוי' קרא' זיטבר' יה' שמות האנש' אש' ינח לפס' את הארץ
לעזר' הטה' זה כהן גדול' וצריפין' לו מפע' אנשים ועגונים שבהן נתחלקה
ארץ ישראל' ויהושע' אן נוק' זה מלך' וכשיא אחי' כשיא אחי' ממטה'
כדי שיחוב' ויטה' לשבטו' ואינן יכולין' עוז' למחוח' אמר' רבא בר' יה'
דחב' בר' רב' הונא אמר' רב' גדול' מל' שבית' דין' מעמ' ודין' חפס' ודמוס'
לחוב' ולשנות' בככסו' ותומים' של' וכשיא אחי' כשיא אחי' מל' תל' את הארץ'
למטה' יהודה' כלב' צן' יפ' מפע' מה' צפון' נאמ' כשיא חוק' מיהודה'
(שמעון) ובנימין' יהודה' יעל' ממנו' כלב' בן' יפנה' נפדר' נקרא' כשיא' מעילת'
המרגלים' של' למטה' חבתיו' תשטחו' כל' שיא' בהם' ושג' לפ' נהיה' עני'
ומרוחק' ממעשה' השפוס' לפי' כן' לא' שפ' לבי' דור' מע' צטן' כש' יא'
ובנימין' יש' אומ' שאו' דין' כקלן' האמור' כ' הוא' ל' חבירו' שנ' ארץ'
שנתפ' במחנה' ומפע' שהיה' לבי' לא' קראו' כשיא' שהכבואה' גדולה'

את כל ימי הארץ ענה אותם לאבן שבעה עומד לאבן עץ שלם ומשמש
ובתם העשויין לה של ואבדתם חותם משפוחת ומנשה כן בשוף בתחלה
ואחר כך מחלקין עהדי הוא אור והודעות את הארץ ממדוך והתחלתם את
הארץ אם כן מפע מה חילת יהושע את הארץ לעצמים קודם שיכבוש את
פולה צדי שלם תוא כבוש יהודי בשיעלה כל שפט ועצט ויכבוש חלקן
והתחלתם את הארץ בקודל מלמד שאינה מתחלקת לא בפולחן יהושע
אומי וידית לבספה גודל בשילה" למעפוחתם לבד תרצו את כל שאנפ
שחלקן של שפט ומתחלק על מנת המעפוחות שכן אינן כוסולין לא מעפוחה
שבות אבות שלה מוחצין כוסולין הרבה ומעפוחה שבות אבות שלה
מועטין כוסולין ממועט שן לבד תרצו את כל ולמכבו תמוע את כל אן
הטעם שצט מעפוחה ומעפוחה ואם לא תרצו את ימי הארץ מל סוף
שק מצדק עלטם ושמתין ברענתם ולא עור לא שמופוחין אתכם ואמ
לכסדברי חטוין בשעה שאתם חוטאים שכן רב שקה אנלפוחקיהו ועתה
המבולעדי ע עלות על הארץ להשחיתת ע אג לא עלה הארץ השאת
והשחיתת וכן כבוד ארץ אור לירמיה ויצא ויעש ע פאשר צדרי כי חטאת
לע ולא שמעתם בקולו והיה לכם היצר הזה ממפאשר דבר כל אשר דברי
תורה אמר שמנאבד נחמא הקצה לישול כע אנו אמרתי לכס ט החס
תחרימם ואתם לא עשיתם כן לא ואתרוב הזונה ואת בית אבה החיה
יהושע הדי ירמיה בא מוצני בעה שלח חב הזונה נעושה לכס צעדים
שק ספיים בעיכסם ועעכים בעציופם" והיה פאש צמית לעש אמרת
לכס שחבל אומן מן העולם כדי שתהיה נשכן בטח ואתם לא עשיתם כן
הדי חן עומדין שלטם ומכנין אתכם אימתן בקשו לכלותן בימי הרב
אולי רחמין שלה קצה וכן הוא אומי חמיו ע ע לא תמונ כי לא כלל נחמיו
דידברי עו את בני ים זאת הארץ אש תפלכס צנה וכו רבנן אור
תחומי ארץ ישראל שתחזיקו עלי מלרים מרקס שיהא מצדדח ארץ
ישול ער היסקחחן שהוא במעשי צ' מאשקלון שהיא לצדום ארץ
ישול ער עכושיה וצ' צ' למחמיה דעבוב בעסנה של ארץ ישראל

ישעיהו
למחמיה

באתה דב מילי היטו ונכח דדאמני ליה אצלן היטו דאיכא דדאמני ליה מדדאמני
ליה לכיכין זה יהיה לכם מקדשי העל תקחתם גבי תחום השבת אפיס אמה לבל
רוח עבולות דבדי ל חכמה בן אכטורגוס וחכמי אומי מרובעת טובלה מרובעת
כדי סיהא נשכר את הזיווג ל חכמה בן אכטורגוס מה נמשך אי אית ליה גזירה
שווה פיאנות בת דאי אילא אית ליה גזירה שוה אפיס מנא לאה לעולם אית ליה
גזירה שוה שאע תנס דאמ קדא זה יהיה להם מנה העלזה אתה כותף פיאנות ואי
אתה כותף פיאנות לשופתי שבת ורצונ תני חכמה אמ קדא זה פזה יהו כל שופתי
שבת ואת הערים אשר תתנו ללואם שמענן שהמקדש היה שלשת אפיס על
אבל הערים לא שמענן כמה היו כשהוא אומי את שש ערי המזק ועליהם תת מוב
עיר למדיכו שכל ערי הלויים מנח עיר ומתקל לאחר כך בלה עדים אשתתללו
אדבע ושם עיר והלא צדק אע וינע שחן מנח עיר ולמה כללך אחר כך לא בא
אם להקישן זו לזו לקלוטה מה חשש קולטות אף השמים קולטות אם כן מה
הכרח בין ערי מקלט שהובדלו למקלט וצין שאר ערי הלויים לא שערי מקלט
קולטות בין לדעת צין שלא לדעת ושאר הלויים אין קולטות לא לדעת ולדעת
הדר בערי מקלט אינו כותף שבת ביום וחדי בשאר ערי הלויים כותף שבת
לבעל הבית ומז שכל עיר הקולטות תחומה קולט כמורה תל ארדה
ואתמרג שיהן מה הקולטות אף תחומנן קולטו אינן שהנא עומע
בתוך תחום ערי מקלט וכנסו כנלא חוץ לתחום מסיגינע תחת הנוף כקלט
היה עומד חוץ לתחום וכנסו נוסה לתוך התחום משיגינע לעיקרון נקלט
והחובן שם נהרג עליו והערים אשר תתכן מאות הלב תדבן שיכול
לפ שהארבעים ושמונה עירי יהא כל שבטו ושבת כותף ארבע תלמות
הרב תבין ומאת המעט תתע נפן מציון בשחמדיש והנשע עירי מקלט
לא נפל מפל השפטים בלמה לא מכל שבט ושבת לבימה שהוא שהדי
הפריש אשבתו כמנהל שלש ערים ומשבתו יהודה ושבתו שומען תשע
ערים ומשאר כל השבטים ארבע ארבע לקיים איש כפי נחלתו איש ינה
יתן מעדיו ללויים איתמר ל יוחנן אמ חולקין עיר אחת לשני שבטים דיע
לקיש אמ אין חולקין עיר אחת לשני שבטים איתנביה ל יוחנן לדיש לקיש

גדולה מן השמים ומה שהיה ענין קצת מה שנתן שבת שלבניו
לעשות בגופו ללמד לא נקראו ששבתו סיוא" ויחד יין את בניו
יאל ומתנו ללן מסו אחיעדים לשבת לפני שז נתתי בבייש לא ינה נתן
יכול חסלו ערים לא יתנו להם לשבות תלו ונתנו ללום חנה אחז עדים
לשבתם בן מה תלו לא ינה נחלה שלא יקחו חלק בארץ שארץ מן השמים
ונתנו ללוים הרישז מוצת עשה ליתק להם ערים ומגריש קביבתה
הערים הערים לשיבתם שז נהק העדים להם לשבת ומגריש למקרה
ולשדות ולערים שז ומגריש יקון לבהמותם וליושם ומגריש
אומ ולכל חיתם למוי שז ותבין להם עיר חוק למגריש בית הקברות לא
ימות אחז מן העים אינו נקעד לא בעיה ולת בתחומה שז ולכל חיתם
לחיים כמתנו למקבורה ומגריש הערים אש תתנו ללן מקור הער
וחו אף אמה קצוב ומצתם מחוק לעיר תבין חתם בו גום ודיש ר עקיבה
ומצתם מחוק לעיר את מצת קדם אפיס ביהמה ומקרא אחר חומ מקור בעי
וחו אף אמה קצוב אי אמשר לומר אף אמה ששבר טעם אפיס אמה וז
אמשר לומר אפיס אמה ששבר חמ אף אמה ולמה נזמ אף ללמה נזמ
אפיס אמה אף אף אמה מגריש ואפיס אמה חתם השבת ר לעזר בכו
שלו ישי הגליל אומ אף אמה מגריש ואפיס אמה שחת נמרגים כמצא
ה מגריש שלשת אפיס אמה לכלוח מקור העיר ומצת אף המאשורה
מגריש ואפיס שמונדיין חוז למגריש לשדות ולפרגים ר עקיבה דאמ
אפיס חתום השבת קבר דלפיס מצד תורה וית הלכתא כותיה לא אפיס
מודד בן חנא ויה התורה ששם עשר סולת גל שמתו בר דקטובים
ר ש אחיה אפיק למחז מפולק לא חתום ששם עשר מיל בלוחה וישאלומע
אפיס אמה היטא כמעבא כי וזעזע שבו איש חתמו חו יתע אמת חליית
איש ומתחמת לרשם אמה סתול אמת חתום חתום חתום חתום חתום
ומקום חתום חתום חתום חתום חתום חתום חתום חתום חתום חתום חתום
מחוק ומצתם מחוק לעיר אפיס אמה קצוב אפיס אמה ונלה מקור העיר
ומצת אף אמה קצוב דיני חוק חתום חתום חתום חתום חתום חתום חתום
מיינה והתנו דבי ר ישמעל ועב הלכה וכת הקהן לו היא שיבה זו היא

היא ידו ידו כמי ארץ לא ידן בשלמא לה חיוא בראצא היכו דקא תנע ידן
ש' אמרתי סגאי אוריח ידן אפלן נהר בעלמא קשוא" בתנאי כי אתם עברי
שנדדן ידן כנען ואין ידן ארץ כנען וברדי ל יהויה ל שמעבון בן יוחי אומ
כנעיה לודן יפחו מה ידו ארץ כנען ארץ ידן ארץ כנען אמר רבא בר
חונא אמר ל יוחנן אין ידן לא מצית ידן ולמטה למאי אילימא לנודר הולך
אחר לשון בע ארם בלהימא דמניקרי ידן לא למעשר בהמה תנא כמי
הכי ידן יוצא ממערת פומינס והולך בימיה שלקדום בימה שלמיצפי
בימה שלכנעדיה והולך וכופל לים הגדול ואין ידן לא מצות ידן ולמטה
אמר חייא בר אבא אמר ל יוחנן למה נקרא שמך ידן שיוודך מידן אמר ליה
ל אבא לרב אשי אתוהפי גמכנינו לה אנן הרי מתכנין לה ויקראו כלשם
דן בשם דן אביהם ואמר ל יצחק לשון פלגים ותנא ידן יוצא ממערת
פמיס והקריתם לפס עדים עדי מקלט הרי זו מצות עשה להשיש ערי
מקלט שיהומוכנות לבס ליהן הרויח בשבגה ונקט שמוק דודח מל כנע
בשבגה ל אומ כנען לודע לבתן שפון שלעדיקום עא ולמוד מן הגולה לערי
מקלט שנונס שמה לודח מל נפלב חרי הרי קרא מכה כפס למי שהרה
בשבגה והרי הדברים קל נחומל אם כך קרא למי שהרי בשבגה קל נחומ
שקרא ידן למי שעשה מצוה בשבגה ואם הו' עשה מצוה בשבגה
קנלאו צדיקל וחומל בשמות עושה בגלוי שמדת הטוב מדוצה ל יוקא
הגליל אומ כנען לודע מתן שפון שלעדיקום עא ולמד מן החנויב ארם
תלוי ש' ואם פי תחטא נלא ידע ארשט ושא ענוב חוביא אילתה מן הצד
הרי הכה ענש את מי שאינן יודע אם כך ענש את מי שאינן יודע של אחר
כמה נפליה יכנוש את מי שהנא יודע ואם על אחת כפס נעמה יענש את
מי שהיא שפס על אחת כפס נפמה ושפס שפון למי שהיא יודע עושה
מצוות שמדת הטוב מדוצה ומכנה מה ענש הפת למי שהיה בשבגה
ואתמי שחטא בשבגה כדילעשות קוונ לתורה פדי שיאמ ארם אם
כשאנע שובגא כמתחייב קל וחומל כשאנע מזוד דא גליל יכעוס
טעם החסא ילך ויעשה כן כעס שנה ויאמר מה אם בראשונה כטור
אנא אף השנייה כטור אנ" והיו לפס העדים למנן לפס לכל צדפיכס

עד שיהו מדי חיה ומותה העיר נמארות העצבו מדי לאו דאנעב דמנ ייחיה
מאנתה העיר איסא מאנתה העצבו אינא לאו ופומנ מינה חוסר דעיר וקוד ללעב
שבטוים הסאבני עסקינן דכפלי ליה בירושא או נמי דכפל ליה בירושא אנת צדי
ערוס תשע פנאות עב הש טאים הלה מאי לאן ארבע נפלא מהאי ורבע נפלא
מהאי ושמוע מינה חולקין עיר אחת לשני שבטוים לאו ארבע מהאי חומש דפלא
אמ' ליה ושקלינן מהאי ארבע ומקאי חמש אמ' ליה אין שקלינן ארבע לקבל
חמש אי הכי לכדוש כדושי קצתא וידבר דבר לבב ישראל ואמ' להם
אמ' לחמא בלחטנא מסע מה מלשת מינחוס בלשון עז דפת וידבר יא והול
לאמ' דבר לבב ישול לאמ' תבו לכס את ערי הנקלסו מפני שהן של תורה
למי מרא דכל דיצטר לשון קשה כדכיל דברי האיש אי הוה איתגש והתגש
וקראו לן שקט עירן ויצרו לון אין ורעין לא לשון נחת וס' הוא אומ' וידבר
עמיס תורתנן ודבר לחוי וידבר לחוי כליגו בדי ל' חנויה נרצין חיי אמ' ורע
ששוו וחוי אמ' מסע עתה של תורה ויפתע חושע את חוצריהם הלה בקפ' תורת
הלה ל' יהודיה ל' סגמיה חז' אמ' שמונה כסוקין שבתורה וחויא ערי וס' ל'
בשלא לאן דאמ' שטעה סוקים שבתורה הילכו ודלת בקס' תורתה לא לא
דאמ' ערי מקלסו מאי באמר תורתה הכי קאמ' ויפתע יהוש' את חוצריהם הלה
בקס' חפתו בפיס' בפיס' תורתה ל' כי אתם עצדים את היל' אדן כנען באמ' ס'
עוברין את הידין אתם באין לארץ כנען מלמדי שאין הידין קדוין קדוין ארץ
כנען היינו דיתנו רבני ל' מאמר אנני הידין כנענין לגעעשר בהמה אמ' ל'
אמ' לא שכו לא שיקר שם גשר אפליש שם גשר גשר מצדית' אילומין
משום דלא מקורבא ליה תא מותעני היל' בשני עברי ירוץ חולץ ואלן
בשני אנס' ליות כגון שוכני ומרי אין מעמדתן חין עריך לול' תוסי
לארץ וארץ' תא חוניה לארץ חרץ וישיש שם גשר דאמ' וקאן תוצב אין
מעמדות לאן אמ' ל' חויא בל אפלי אמ' ל' יחנקין כו' הינו עומדה ד' חוניה
דאמ' קדח הידין מכול חונע לטעמ' קדחה הכת' עשיו האל' פתח ע' צבון
לא מעתה ועלה תצבון ודע' תצבון הכי מאי עתה חס' עשיו חונע בנכ
עצמו שאב' חס' ולא קדח' את תחיה לכס הארץ לגעע' רעג סביב כול' ארץ

והוא תחבין להרוג כפשות ככהטס הללן שמתחבין לסלוק תרומנו בבית
בכנות ומוליכא והאבות ועשרת תתן מוב עיר אמר צ"י הללו קולטות בין לדימ
בין שלא לדעת והללו ליצעת קולטות ושלם לדיעת אינן קולטות ומבדון עיר
מקלם הוא והוא כג' ויתן לפלב את חבדן אמר צ"י פרווארהא דכ"ח וא"ג שנה
העיר ואת חצירה נכנו לפלב בן יפנה וקדש עיר מהנאי והאבות ועלוי מבצרי
הי"ד י"ס י"ד וחמת דקת וככרת נקדש" ותנח עדיס הללן אין עושין אותן לאטריס
קטובס ול"ז פרטים גדולים לא עיילת בינוכות אמר צ"י וסוף תרתי קדש הו"ו רב
אשי אמר סליקוס ואקרא צקליקוס" לבני ישאל ולגר ולתושב בתו מיכן אמרו
ישאל פהרג בשבקה את העבד או את גר תושב גולה ובן העבד שהרג בשבקה
את ישאל או את גר תושב וכן גר תושב שהרג את גר תושב או את העבד בשבקה
גולה שנלכדי יל ולגר ולתושב בתופס תה ששה הע האה למלך או יכול חבלו גר
שהרג את הגוי בשבקה יהו ערי מקלם קולטות אותן תל לבטיס אבל גר תושב
שהרג את ישאל בשבקה אנפ שהוה שוכב הדי זה טהרא אריס מנעדי לעולם וכן גר
תושב שהרג גר תושב מפי שעה על דעתו שמונת להרג הדי זה קרוב למשך
וכהרג עליו הואיל וכתבו להרגו דאמריס איכא דחומי קריי אהיאוי"י בית לבני
ישאל ולגר ולתושב בתופס ומתווי לטלה למלך לכס ולא לגריס אמר צ"י כהנן
לא קשיא כהן בגר תושב שהרג גר תושב וכאן בגר תושב שהרג אמי"י וכמינהי
לכ"כך גר וגוי שהרגו מהרג"ן קחמאכ כהן אמי"י דהנ"י מיה גוי לא שניא דקלל בר
מנה ולא שניא דקטל לאו בר מנה כהרג"ן אף גר לא שניא דקטל בר מנה וכן אמר
דקטל לאו בר מנה כהרג"ן ומסקנא אמר רבא בחומי מותר" אמר צ"י אבי אומות
אינן אמר ליה שאכ"א אומר מותר קרוב לוגי"י הוא ואיתא מדר פקבור בהמה
ובמצא אריס גוי ונמצא גר תושב רבא אמר חייב רב חסדא אמר פטור רבא אמר
חייב אמר מותר קרוב למזיזי הו"ו רב חסדא אמר מפור אמר מותר אינן הו"ו אומיביה
דנא לרב חסדא הנך מפע עלה ט"ג לך סט"י לאו בידי אריס לאו בידי שמיס וזקא נמי
דכת מחסור לי ולטעמך וחפותה ללו תבינמי ללא ולא לאריס לא דיכונ מקור לזיס
הפי מני דיכונ קטור טאריס אומיביה אבי אומות הקורס צדיק תהרג התספי דינא
מהירי ליה עלויה ועתה קשב אמת האי שכי כביא הוא אשתנביא הוא דתתהדי

מבין אין אחרי מקה אחים כעשה גול הדים להמית את אביו לא בית דין ממיתו יצא
כד תלמי צבי יי שמע על לכל אין הטן נעשה שליו לאציו להכותו ולקלנו חוץ מן המקות יי
אם תגרה לא תחמל ולא תפ עליו "לא רצה גול הדים להמית את הרצח או שלם היה
יכול להמיתו בית דין ממיתו אותו" ואם בשענה יחדף זה הדוחף חבירו מהקש
הקב וכפולות ומנ שמעבדיו הובה המוקס שהפילו מעליו נפוח הנדחף שאינו
דומה בן יומן שככל לקדול שכפל תלו ואם בשענה יחדפן או השליך עליו לדבוק
כל דבר שמענית אמר רב פא האו מן דפתייה לחבירה ואשקיל עליה בידהא גרוא
דידיה תוא ומיחייב" והעמילי בטוח דאשון אבל בפוח שכי גרמט בעלמא תוא
בעדיה אין צדיה לא צמונה לרבות שחטו לתוך המים או לתוך האש ואינו יכול
לעלות משם או שהטח ידו עלפז וחוכמו עשה ליהא מפרסי או שפנתו והטחו
ביצה או בתורה או שבנה עליו מקום עז שמעע ממנו הרוח או שהכניסו לאעו
ובית נעישן עליו או שהכניסו לבית שליש והדלף עליו את הרגו עשה מיטו ההבל
בכל לו כהוג עליו שזה צמני שהנקן בידו או ביצה לרסנא את המצמצם זה
הכופש עליו בתוך המים או בתוך האש ואינו יכול לעלות משם האו בכך מצמצמה
לחיותה דחבריה בשמטת ומיתת דאצונו מחייב רב אחא בר רב פפא רבינא מחייב
הקל וחומר מרובח ומה דועה שלא עשה בן שובה שמזיד ואוכף כרעון חייב בן
את המצמצם נזקין שעשו ביה שובה פמשי די ואונס כרעון אינו דין שחייב בזה
את המצמצם רב אחא בר רב פפא אמר רב שישויה מאן עמיה דרב אחא בר
רב פפא ואמ קרא מות יומ המכה לועז הוא בדוניה הוא דחייבו לך האמצע בטעין
לא תפכו לך מצמצם" והתאן כרבינא" הכהו בידו זה המכה חבירו בידו יאו
ברגלו או שכפון בדאשו והמיתו משעדין כוח המכה וכוח הנקדה ומקום המכה יי
דומה דוחף חבירו באצבעו לבנועט בן ברגליו בכל כוחו ואינו דומה מכהו על לבו
למרחו על מתכין ואינו דומה חלש המכה את חבירו החזק לבריא חזק המכה
חלש או חולה" אונ' שמעדין בכל על שכ או צאצא הפהו בידו וימתו חמשה אע"פ
ש' בידו חבירו החל להיות חקטייה בדיבה מכלל שאשעדין כוח הכפיה
מותו חמשה און ללא במיתת חבירו בומל שאם אין איה שאל להמית
במיתת חבירו בן שאותה מוחו בכל עבר שאותו יכול להמיתו תלמות יומת
המשה" מותו המכה רוצה יאן לפי ש' תשודי יתקל ורס בע יונ' אמרין יומת

וכן תמצא איתן כי יהודה אומ' ופוא אומ' לו ולא מברע מוכן אזהרה לשע תלמידי
 יבמ' שצוין זה חמ' זה צוין ליושב בדין זה עם זה אמ' ל' השעיה כמ' דפת
 ופוא לי ישע מקלות לאחד קולית נעם ולאחד קולית חובל'ם כועס או תלמידי
 חמ' שצוין ישאל שמי' כמ' זה זה בלתי' תולס' או תלמידי חמ' שצוין
 אמו' בלין זה את זה בלתי' ויאמר לה שבע הוצר העומדי'ם על אחד כל
 האומ' יעוד חמ' ל' יעוד לו תלמידי חמ' שצוין ישאל ינוחין זה לזה בלתי
 לשמ' ושעם זמ'ם עלה לן תלמידי חמ' שצוין שצוין זה לזה בלתי כמות'ם
 ואשא שטי ומרא והנה שר'ם בשמ' ינעו'ת נרוח בלתי'ם ולהנה כמ'ם כמ'ם
 אקד'יה ותשאנה את סמ'יה בין הארץ ובין השמ' ואמר לה המולך הידבר בי
 את' הוא מולכות את האס'יה ויאמר לה לבנות לת' בית בארץ שמר' אמר'ב
 יומ' משום' שצוין בין נוחי' תמנפה וקנות הרות שיכר'ה מתר'ם שלב'ל' וקסות
 בצבל' היא ותת'יה בשמ' קסות קסות ידעו לעולם משעה נטל' עולם אחד לכל'עת
 כול'ן לא לבבל כמות'א שתת'ב' לגיל'ם יקס' כמ'י עב'ת לבנות לה בית ולא כל
 לבנות לה בית אכנעמ'נית וקסות בצבל' למה ויאמר כמ' קסות קסות הלוה עי'א'
 וככיות בצבל' היא אמ' לה מא' יכנת עב'ת דאו'יה את' צ'ת אחר' לכו קסונה יצו'ם
 את' לה ואמר' יתק'ן עולם שצ'ת'ה ללמו'י ולא זכת'ה ללמו'י וצבל' אמר' ינח' כ'
 בלתי' במקרה בלתי' במושג' בלתי' בתלמו'י בראש' שטי'ם ויש צב' כמות' ע'
 אמ' ל' ירעה זה למ'יה וצבל' ושב'ת' המ'ט' וצבל' קסות עצה לו קסודי
 קסות שבע צדי'ם ושל'ת' את' לקסונה שיהיו שבע צדי'ם ושל'ת' שני' צ'ת העצה
 והציל' העדה עצה יסופ'ת' ועדה מצ'ת' הדי' ינש'די'ם גמ' ל'עדה שיהיו עשה
 של' עדי' מת' לעדה חז'ת' הוי' צו'ן ינשע וכל' ימ' ל' צ'ת' צו'ן עשה מק' שמע
 שנ' לא תהי' אחרי' רבים לרעות שומ' מע' שא' ריה עק'ת'ם לעובה' תם כ' מה
 ת' אחרי' ר' ל' חז'ת' לא כמ'ות' לבונה' ה' ות' ל' רעה הס'ות' לבונה' א' כי אח'ר
 וח'ות' ל' רעה על' ע'עם' את' בית' שקול' מת'ס'ין עלי'ת' עו'י אח'ר' הדי' כ'ג'
 וה' ע'ל' ר' רעה את' הדי' ל' יוסי' צ'ל' יהודה אומ' בתלתי' אחד עוג'ג' ואחד
 גז'ז' ב'ק'ר' ימ' ל' ע'פי' מק'ס'ת' בית' צ'ין שול'ת' ומוצי'ת' אות' חז'ת' חו' ע'ת'ית'
 מ'ות'ה ר' רעהו' שנ' ושל'ת' ע'ול'ת' את' מ'וט'ת' את' ב'וד' ב'ל'ת'ם ל'מ'ה מ'י' ע'ל' ר' חיי'

צדיק אדם תלמידו מרוב עושהו עכר עיוות עצמו אתה חונקו ואת איתו הולך עדי
רצונת שונו. גל מדם יא אתה לבבך בזה ההודג בשמחה וזלתי עמדתו קדושה
לצדוק עמך עריסות קולפות אותן אם נמצאו גולהים והרבו פגות ענין ולמה
יעשה זה יעבד וישמר עצמו מן האדם ופך מי שרע עמו אחרי או בטל התורה.
אם הרגו קטל האדם להם דמים. ואם בפתע בלא איבה הרעו בכתב ברא לקח
זוית בלא איבה מרש לשונם. הרעו אדחמו בגומן. או השליך ענין כל פה להגיד
יכירה שהיה צורך ענייה. בלא צדקה כרע למתכוון לצדקה והלפתה להלצה
אחרי או ככל אדם שילבב כמק שהיתה אדם חונקו לו באיך ולא חכיר בה מעו
ועמד ופלה והמתנה בלא דעות פראולטומה. פלא צפורין מק הרלוה גילעב
שכן קרובין לאונם. גיפיל ענין עד שיפיל צדק כפילה מצל פלא צדק כפילה מינו
גולה מנכסותא אכס' תקן המס' אוקן הגולין ההודג כסש בשמחה היה מעבול
במעגלה זכילה ענין והרבתו היה משל של צח צדק ונכלה עלן והרדתו היה יוד
בצמל וככל ענין והרגו חריזה גולה אכל אם היה מושך במעגלה ונכלה עלן
והרבתו היה יודע בחצות ובמק החבצ' זכילה ענין הרדתו היה עולה נקושים
ענין והרגו חריזה אכס' זה הכלל של שרדך הודדתו גולה שלם צדק הודדתו יין
גולה מנכסותא מרש דאמי שמואל קרא ויפיל עליו חריזה ער שופיל צדק כפילה בעמ מעו
ל חסדו היה יודע עולה בסולם וכשעטה שליפה מתחונק ונכנה והודג מרגו כפ
הא יבוא עליה היה חן יודיע היה אמ' ליה כפריה בעת צדיקה שהיא צדוק וליה
תקן ליה אג' בלן וליה כפריה ערעירי פריה לעצמ' שהרג שחיון נקלט חסדו שהיא
קרוב למרדקא משה היה סלמ' כל שלא דבר עמו שלשה ימים בידעו גיכר אג'
חכמי האומה השופר' פולין לעדות נפולין לדין וזיכה הוא אונקב זה שופר' ער
כמה אמ' דיכלין וזי' ונמא ל' ידמוה בד אבא אג' רב פל שבע' חרי משה אוקן ודין
משג רבא ודמי' אפלו מוכחא עוק' שופר' מנל' ודינו רבנן הווא לא אוקן פלו
יעדין ולא מבק' שרע' יודי' נכו' אש' בוחן סוכ' אומ' סוכ' לן עב' ביה הווא אוקן רוב
לו ולא קודם עילת' ולא סוכ' שרע' וליה כוונתו יודי' מיהו אוקן וסוכ' כפ'
לא קודם עילת' ולא עמ' מוד' דלא עין דמריה קודם עילת' לא חסד' עילת'
אוקן עמ' מוד' עין דמריה דעמ' לא עילת' ליה חובת' חובת' חרי' וזל' ע'
לחובת' סוכ' יודי' ע' מ' יב' ליה חסד' לדין דלא לדין למן דקא עילת' ואידך

במצחו מוחזיק בכלך מאסח זפת רך לעג שקנתו חלה את רגליו ואמר ביהודה אמר
 רב שאמאן פוגרדא אמר ליה מר זכורא בדיה דרב נחמן לרב נחמן היכי דאמי אגרי
 ריה כמחטא בגרדא חיויא מנא יצע אי בגרדא נאמנא מוחש הוה חייש ביה ואי בעית
 מימנא מרביה הוה במיד ליה ואי בעית ממא קנזי לידאיו וכמלכתא מיא שיוג
 דבט ויורה מוריס למלך יאשיהו אמר רבי יהודה אמר רב שעשה אהרן ככברה ותקח לחם
 מניכנה דבת וארוחתו ארוחת תאניו כינתה לן מאתה אמר רבי יהודה אמר רב היך דאגרי
 חכא שיתוי ליפוח ולת תהני לפוסא אמר ריש לקיש שלש פגיונות עתיד שר שלדומי
 לפגיונות דפת מיזה בא מאדוס חמוץ בגל מבט פועה שאין קולפות לא בבר
 והוא גלה לבצרה פועה שאינה קולפות אע"פ שהוא מזיז פועה שאינה קולפות
 לא ישרא והוא גוי רב תחא בל יצק אמר בהא באגטא שאינה קולפות לא אגטא והוא
 מלך הוה אמר חלבן עבי מקלטי לא נתכן לזבחה שזאמא רשיהם יהיו לב ולר
 ולכל אימם לחיים נתכן ולא לקבורה מותעבי שמה שם תהא דירתן שם תהא
 מיתתן שם תהא קבורתן דומא שאב דגל ביה רחמנא וישב בה ולא בתחומה והא
 תק כסם שאגרי קולפת טך תחומה קולפי אמר אבוי לא קשיא באן לקלפו וכאן
 לדנר פיסוק לי דאין עושין שדה מגדש ומגדש שדה כרגש עיר ועיר מגדש אג
 רבאשי לא נכרכה לא למגתילות עד מות הכהן הגאמי משה אתו בש הלך אחד
 משוח בשוח הכנשחה ואחר מרובה בבגדים ואחר שעבר ממנו יחולתו ליהוה
 אמר אף משוח מלחמה מחזיר את הרוצח לפי כך אמרתיהך שלפנים מקפדה
 להן מחיה ופסות ברי שלח יתפללו עלבנה שימותו מנתה מיילא ארצה הו
 דאג קרא וישב בה עד מות הכהן הגאמי ופתי בעיר מקיש עד מות הכהן ואחר
 מות הכהן ולי יהודה בת קרא אוחריפא לשוב לשבת בא עד מות הכהן ואחר
 בת הדולחז מהכך הוה תא שמע כגמר דיכנ בלוא טהך גדעל הדי זה איכנ וזא
 משם לעולם ואם איתך ליהודי בדהניך בדלכא תא שמע ההוה כהן גדול או כהן
 גז שהרג איכנ יוסף משם לעולם ואם איתך ליהודי בדהניך בדלכא לפי כך אמרתיה
 שלפנים מקפדת להם מחיה ופסות ברי שלח יתפללו עלבנה שימותו לעולם
 ולא מילי הא מצנן איתיה והא בת בצמור לכוד בדדוד לענף לן קללת חנס לן
 תבוא אמר ליה הוה קבא מפריקיה דרבא עמישא לי שהיה לחם לבני דחגא

מיתה כבודו שנה עיני העז אתה רחל מויד גלה ירי שפתיך גלות ימדיך יומי
למחוקן שב ומשכנן ונתן העז לעדמך אל תשגל אג מערבת קמלך כפולך יז
אחד בשמך והחזקנו יד קולטות והן חייך יודיען שבעות קולטות בלתי יז
קולטות אשר נשם אינו יוצא משם לעולם חיינו יוצא לא לעדוה מצד ולא לעדוה
ממך ולא לעדוה כפשות גאול כל ישראל עיינין לן תגלן שד עבא ישראל פתא בן
עיינה אינו יוצא משם לעולם עב שמה שם תהא ידיתו שם תהא מיתתן שם תהא
קבורתן אמר רב יהודה אמר רב שמי שפועל מעה יוצא באומה שבה דפת ויכתוב
אל אהל ויחזק בקרנות המזבח טעה שזין קולט אלמנה והוא תפס בקרנות
ופעה שאיכן קולטו לא מזבח בזה תעלמם הוא תפס מזבח שילן אב"א אמר
בזה נמי מעה שאיכן קולטו לא עה ועבדוה צדו ותואר חזק וישאוג יודעיה
שאין המזבח קולטו ולמה אהז בקרנותן שיי שלח יכול אמנון המלך שהדור
מלכותו ומנון לולתן ידעו רבנן הדור מלכות חסות לולתן הדור בית דין כדור
לינרשים ליהוה אמר אף הדור מלכות בפסוק ליונשים אהל לן ליה יגורו והלא
נאמר הנה בפרס נבות אשר ידע שם לדישתו אמר לון בן ארי אבי הוא ודאי לישון
היה אהליו נאמר הדבר בפרס חולן אמר לון אונן ואם בנו דרש שם לא את דמי נבות
דמי צנו דאית אמש שם ו"נרבך בחן אבס הדארין לסות אמרן בשלמא לון
דאמר בפסוק לולתן חסן דסת ברך נבות לרס ותלך לא לון דאג בפסוק ליונשים
למה לן דכח ותלך ולפעמיך אי לנא לן לא לאפוש ליתתה חסן כמי לאפוש דחוק
בשלמא לון דאמר בפסוק לולתן חסן דסת ויכס יואב אל אהל ויחזק בקרנות
ופל ויגור לא כן פה אמרת אה לון דאג בפסוק ליונשים חסן כפוק ליה מי כד
כפוק ליה מי כן לוחי שעה וישב צדוהו אה חסן דברי לאפוק כד דברי יואב וסת
עבב אמר ליה זיל אפוק ליה תרתי לא תעביד בה בהיקוח גבראוי קסמל ליה ציל
לנשותא עלאסיה אפוק ואי לא שבקיה דליקס בלכותה דלאסיה אפוק ויגאלן
המלך עשה כדן דאמר וכבעו וקדרתו אמר רב יהודה רב תלמידי רב ללוי
יואב סתן יתקבצו ואל יכדת מצות קתב דהוה דע וסתן בלך וסתן
וחור סתן דהוה דע וסתן יתקבצו ויחזקו לעלות במדי צב וסתן חסן
יל עליה יב"א מעורר מעוררו וסתן ויחזקו גבה לבן ע"ה שחיה וסתן מעורר

ב
בכ"ה

בכ"ה

פהן גדול שהרג אינו יוצא מעצם לעולם אימא לא ליקל צאמשמעלך יאומא הפי
נמי קרא לנוק שמא דנחומה פהן זל במשמע" ואם יצא יצא הרע וזומצאנת
אל הים יצא יצא היצא חן לי לא בס"י בשוגג מל"ת"ס יצא יצא חבל מקום
והתעין במז"י יתהג בשוגג גולה" לא קשיחא במאן דאמרינן דבדה תורה
ש"ן בני אדם הם כמאן דאמרינן דבדה תורה כלשון בני אדם" הוא אמ' צני
מסתברא כמאן דאמ' לא אמרינן דבדה תורה כלשון בני אדם שלא יהא סוכן חמוו
מתחלתו ומה תחלתו במז"י כהרג בשוגג גולה אף סוכן במז"י כהרג בשוגג
גולה" נמצאת חומ' שאם כפנס לענין מקלפו ויצא אחרי כן חוץ לתחומה במז"י
הרי התיר עצמו למיתה וישות לקבל הים להרג ואם הרגו כל אדם חוץ חייבין אלן
ש"אין לו דם" דתנו רבנן ורצח גל הים את הרע מעזה ביוד גול הים אין לו גול
הדם ישות ביוד כל אדם דצרי ל' יוסי הגלילי" ל' עקיבה חומ' ישעת ציד גול הים
ובכל אדם אין חייבין עליון מאי טעמא דל' יוסי הגלילי מי פת' אס ריעה" וז'
עקיבה מי פת' ירעה" יצא חוץ לתחום עיר מקלטו בשוגג כל ההורג בין גל
הים בין שאר כל אדם מלה על ידו" הרבו בתוך תחום עיר מקלטו אפלו גול
הים הרי זה כהרג עליו" כי בעיר מקלטו ישב עיר שקלפתו כבד' דתנן
התם הרג באותה העיר גולה משכונת לשכונה וכן לוי גולה מעיר לעיר ותנן
רבנן שמתו לך מקום בחוץ מקום מקומך אשר יכנס שמא מלמד שהיוש
מחלן במז"י ל' אינן מהלין למחנה לווה מינן אמרו בין לוי שהרג גולה מתוך
לפלך ואם גולה לפלך כלכו קולטו אמ' רב אחא בר רב איקא מאי קראה
כי בעיר מקלטו ישב עיר שקלפתו כבד' ואחרי מותה פת' ה' ל' אהז
לאחאנו הוא שב ואינו שב למקום שהוחזקו אבותינו דצרי ל' יהודה ל' מאיר אמ'
אף שב הוא למא שהוחזקו אבותינו א"ע שאינו שב למקום שהיה צה לעו רבי
הוא שאר כל אדם שאם הרג גול הים כהרג עליו שכבד בתפרי לן בגלותו לפי
שהקלות מופרת שכן מעינין פת' כיון שקלה נתפטר לו ואמ' יהודה בדיח דל' חייא
גלות מופרת מופעה מעיקרא כל נע ונד תהיה בארץ ולפחות פת' וישב בארץ כוד
קי עזין אמ' רב יהודה אמ' רב גלות מופרת על שלשה דברים שצבה אמ' ל' י'
היושב בעיר השאת ימות בחיב ובדעב ובדבר והיוצא אל הפשעים ומה' והזכ

על דודס ולא ביקשן ואיפה דאמדי פדו שיתפלגן על צענהם שלא ימרחקן טעמא
דמזלן הא לא מיכלן מימי מנאי הוא להו למעבד הכי אמרי פרהידי תטי חובלי מגבאי
התאמרי שפס קצב מבקחי גזר מעשה ודיכא חז' להו ההוא קפא מפיקין ודבא שאיעו ל
שחיה להן לבקש חמאי על צדוק ולא צדוק שחיה הא זקווא בבדא אכליה אריא צדוקן תלת
פרסי כזניה דר יהושע בקלון ולה השתעי ליהו בהדיה תלתה יומי אמר רב יהודה קלל
ובעא חכס אכלו בחנס היא באה מאן לך מאחי תכל בשעה שברה יודי שיתק קפא תהובל
למשכבו ומיקם בזוטעה ליטה דאמ' ליה מידי אמר כל הירוע נחנין הוא יחק בגלות נשא תכל
לעלמא דהו למהתקבל נחומר בעצמו ומה לעשות שלום בק' איש לאיש אמר תורה שמי שנכתב בקדושה
שם אחסרו משה על כל העולם כולו לא מפך שכ' אמר ליה שדי כובדו שם אחסרה ושדיה
מיחות למיא הדור תהומת קם בזכותה וקפלו הכי כח ואחיתפל ראה כלא עשיתה עינתו
ויסן על ביתו נחנק אמר' אבהו קללת הכס אפלו עלתא היא בזה מנה לך מעלי זקא הוא
ל'ה לשמא כה יעשה לך אלהים וכה ינסף אס תכחד קסכ דבך ואעג' דכדגט שמו
לעל' את כל היצורים ולא כחודי מומן כה ולא הלפן בנו בדרי מין אצור משח
אתו בשה דת' וכי הוא משחו לפתן גדול אנבך גר' משח אנתן לא זה שנמשך בימיו
מיק' אמ' אפי ער שלא נגמר דיט מתכה עי' ומגן כה) אחר תחתן ולא חוד מיק' נגמר
חנוד למיתתו שלשט' כונן הב' מילי אמ' רב כהנא דאמ' קנא ויעב בה' ער' מות אפי' ה' מיני
אמו בשמן הן וכי הוא משחו לפתן גדול אמ' פתן גדול משח אורתן לא זה שנמשח בימיו
מאי קנה ליה למעבי היה לן לבקש דוחים שיגמרו דינו לזכות וללא בקש נגמר
דינו נמשך גדול הדינה אינו נלה תודי טעמא אמ' אבי' גל' וחז' ומה כד שגלה סב
ירמ' שבשו מי' שלא גלה אינו דיין שלת יתלה' ודילמא האיך איכבוד ליה תאי ולא
קלא לא מידי גלות קיא מוכסדא מיתת טון ג' הוא דקא מכפרין' נגמור דינו בלא
כהן אינו יוצא משם לעו ההורג כהן גדול אנוכא גדול שורג אינו יוצא משל' לעולם
תנא פתן גדול שהרה את הכפע במזיוך כהרג בשורג גולה' במעיוץ
נהרג פשיטא' בשורג גולה' אצטריכאן ליה' הוא נמי פשיטא אצטריכ' קלא
דעתא אמרינן הואיל וכחוב וישב בה עד מות הכהן הגדול אינא היכא
דאית ליה תקנותא בחזרה כמ' ר' לוי' ופתח כותל בחזרה ללא חילוף
והאי פתן גדול הנאים תלת ליה תקנותא בחזרה ואמ' מרי ההורג פתן גדול או

שם אחסרו
משה על כל
העולם כולו
לא מפך שכ'
אמר ליה שדי
כובדו שם
אחסרה ושדיה
מיחות למיא
הדור תהומת
קם בזכותה
וקפלו הכי
כח ואחיתפל
ראה כלא
עשיתה עינתו

ועא
למשכבו
לעלמא דהו
מיו למתקבל
שם אחסרו
משה על כל
העולם כולו
לא מפך שכ'
מיוחות
להומת
וכנפ' ד

ללמוד עליו שנות מען שהיו שומעין לו תלמידי לא יענה בנפשו אחרי כן
תלמידי יש ללמוד עליו חוצה מן שומעין לו תלמידי לא יענה בנפשו
קריח נמי הש עי שמיין עונה לשנות מן תלמידי לא יענה תלמידי שמיין
עונה לחוצה מן תלמידי אחרי לא יענה בכל חוצה ולא תקחו כל לכפ ריח אשר
קח ריח לחוצה ריח או אהרהר לבית ריח שלא ליקח כופר מן חיצונו ואפילו
נתן כל מומן שבעולם ואפילו רעה הוא הויס לכסדו שאין כפשו שלזה הנהרה
קנין הוא הויס או קנין הקצה שנה של הכפשות ליהנה ולא תקחו כפר לכוס
ל עיר מקום או אהרהר לבית ריח שלא יקחו כופר מן חיצונו אשגרה כפי נפש
בעיה לא מוגלן אפי לעדי מקלט ואפילו מן קודם שיהיה מוגלן את עצמותו
דאז אביי תקיפין כגמ דיון וסות מוליכין את עצמותו לשם דבת לשוב לשבת
בארץ עי מנות רחוק איזו היא ישפה שהיא בארץ הוי אומי אקבורה דא
ולא תקחו כפר הוי שהרהר הכפא במזיד שומע איך יתן מומן ויגלה תלמידי ולא תק
כפר לכוס ולא תקחו את הארץ אין לך בדידי שהקפידה עליו תורה כשפירות
דמיס עתה שיש עשרות חבורות משפחות דמיס כפן עי ועדיות אין
בין השחתת ישובו שלעולם לפי ששפיות דמיס מעבדות שפין אדם לחציו
ועי ועדיות מעבדות שפין אדם למקום ופלמי שיש בידו עון שפיות דמיס
הדי הוא רשע ממור ואין כל בדידי השעות שעשה כל ימיו שקליו סבבי עון
זה ואיך מצליח אותו מדינה שלקיהם של אדם עשוק דמיס כפש עי בודי כוס
ל יתמכרין לכף קדש מחירי ולחזונתן את הארץ לחוש הויס הוא יתכנס את
הארץ יתן חק על הארץ שהוא משוחרר אף על שונתיהן של ישראל
ולא יתן לא יכיל אדם שפך בה שאם צדס שפשו למח לי מי צעי לי לכו וזנבא
מז שאם נא ערפת העבלה ואחר כך ימצא ההורג מן שהורגן חותן תלמי
ולא יתן לא יכיל אדם שאם צדס שפשו ולא סבבונן הארץ מלמדו שצנע צניבור
דמיס ציורתה דמיס חרש ושפיה מקטנת מושלל שנ ולא תטא את הגל אשר
אני שפן ציתתה דמיס חרש מומן אורה אין אפי שופן בתופה בונא ודיאה
כמה קשה שפיות דמיס שהי אין לה כפרה לא רצוה על לא יתן יכפר
כי אם צדס שפשו ולא מקו דבר למי שהרהר אחריו לא אפילו חרשית הגדי שנ

חוב - ימים ושנים שואב מים וחזן וקופר נשמש "אם להוק ומה אתן בעיני
כדון אמרו ליה ינותן לנו שבעה אנשים מצטנ והוקעטם לך בהבעת שאול מחיד
ע אל לבן ומה הניח לטן ואנו מתקטלין קבלך כסף ויהי והוא אמרו אין לטן כסף
וזחב עם שאול נעם ביתו אמר ולטא בהתין אנו "פלגון" מאן פלג כסף פל חז וחך
והנה מתיסיה קוסי גרמיה נהוה אמר להו מה הניח לבן ואנו מתקטלין סב לך
כסף ויהי והוא אמרו אין לנו כסף עם שאול נעם ביתו אין לך כסף באותה שעה
אמר ינוי שלשה קומעין יש באומה לו רחמנא נביש עם וגומלי חסדים רחמנא
ידיה וכתן לך רוח ורחמנא ביש עם צפת ובעבור תהיה יראתו על כל לב חסדא
זה קומעין לביש שתיין חסדא וכל שארין לו בשת פטש וצר בריא שלן עמרו
אבותו עליה דקייב וגומלי חסדים דפליגי ידעמנו למען אש יענה את בני וארל
ביתו ואומי נשטרין להיך לך אתה דברית ואתה חסדא כל שיש בן שלשה קומעין
אן ראוי להדיבן באומה זו וכל שארין בן שלשה קומעין מללן אין ראוי להדיבן
באומה זו ואלו אין בהן אחי מהן שהלי אינן מתבוישין ממע ואינן מרחכעין
על אן ואינן קומעין חסדים זה לזה ועוד למי היה ראוי לתבוע לכהעם אן
לגבעונס הפתפס אין תובטין ותללן תובטין מדי עמדי ודיחוקן והגבעונס
לא מבני ישראל המה אף עזרא דיחוקן והתנינן יושבים בעמל חף לעתיד
לבנא חקבה מרחקן ההך והעובר תעדידי יעבדוהו ונבדוהו פל ויתמרו
אל המלך הזינן אשר כלבו ונשר צמיה לבן יותן לבן שבעה אנשים מבטן
ויאמר המלך אנאת ויקח המלך את שני בני דיצת בת איה אשר ילדה
לשאול את ארמוני ואת מופשישת ואת חמשת בנים ל בת שאול והפיל
ולמיכל בת שאול לא היה לה נלך ואינה חומיטן אמור מעתה צב מירב
היו ומידלתן חיסל ונקראן על שמה ומאי שעתה חל אמר צ תוכן העבדים לפע
הארוך כל שהארוך קולטו למיתתו וכל שארין ארוך קולטו לחיים מותיב רב
חאנא בר רב קטיטא ויחמשה המלך על מניב צהבין יונתן בן שאול שלא
העבירו ומשני פטסי שצדיצדי לא שהעבירו וקלטו וצניש עליו רחמיס
ופלטו ואצתי מושוא פעם יש בצבר אן שבוקש רחמיס שלא יקלטו
רבתי ויתנס בידי הגבעונס וינקיעום בהי לפגי עיני פלג צמיה

ויהי רצוננו ביום שנה אחר שנה שנה ראשונה אמר להם עמו וראו שמו
יש בכם עובדי עז שהמשמים נעצרו בנזק עז שנעבדתי לה אחרים ועמתי
את העמתי ולא היה חסד בדקן ולא מצאו שנה שנה אמר להם עמו וראו שמו
יש בכם עובדי עבירה שהמשמים נעצרו בנזק בלוי עריות של ויבטעו רביבים
מולקו ללא היה רביבים אשה זוכה היה לך בדקן ולא מצאו שלושית אמר להם עמו
וראו שמו יש בכם עובדי עריות ברבים ואיך נותן שהמשמים נעצרו
מקי עריות ברבים ואיך נותן שנשיאים ורוח ובשם אין איש מתהלל בת
שקר בדקן ולא מצאו מיטף נחולף אמרתי הדבר תלוי אלא כי מיד ויבטעו
יום אתפני עמו היה אמר ריש לקיש שש באורים חתומים מאי משמע
אמר לעשר אתה סכמך כע סתם הפא ויבטעו יום אתפני עמו וסתתם ולך אעזר
יבנה ושללו באש האו והל" ויאמר לך שאול וא בית הדמנים על אשר תמות
את הקבועים אל שאול שלא נכח פתלתל וא בית הדמנים שהקמת את הגבעות
ואימת הרק שאול יש אנה בענה שהקמת את נוב עיר הכהנים שהיו חסדי
עצם ושואב מים למקדש את מורם אמרו שור וחמור הרב שאול שטמור
למאיש ועצ אשה ושור וחמור ושה ומה אם שור ושה וחמור לא כילחוט
עצם ושואב מים על אחת בנה ומה ומה אמר את מנעא שמונים ושמונה
פה הרק ומה נוב עיר הכהנים אשה ונשיה וצאם נצחיים וחוטבי עצים
נשואים הכהנים בני הרק אם תצא ער ער שאול ותלך ידיוקים היו של ולך
תבן עבדי המלך לשלוח אתים ומי הרק קרוב שאול הרק אותך סכמך
שאול נולד בית הדמנים רבך אמרו היו מצויין בשאול שהפניתי את הקבועים
לא מתוך שהיה מוב עיר הכהנים שהיו נקטקין להן מים ונזון העבד שלך
הכח לא כדברך תבני א שאול שלך נכח פתלתל וקא תבעי על אפר
חמיות אברהם צדקס אין והוא פיש לקיש מאי דכח בקשו את ע פתלתל
אין אשר מנעסו פתלתל באש כעסו עס פתלתל אמרתי שאול כסך
לית תרעיד תרעיד שנת ולאו דמיטא למנעסו פתלתל פתלתל ונכח פתלתל
וקראתו חסדי רביבים דמור להם ומה אשה לכס ולך סאא נובלש את
לכס פתלתל חסדי שאול אמרתי על שהמית חסדי שבעה אחרים שנים

דבר זה לא יראה גס דא, כפרת ותפנך מעיניך ולא הוגתך אמר ליה מאת בני
גלות בקירה חזרת ופיו שצאו למעגל אמר לו הלח תענה אצט' בצכפ חמ
בקירה הוערת חנת ופחת בקירך חזרת ר' יהושע בן לוי על ששה דמך
עלנערים שחוק שנ' יקמו נא הנערים וישחקו לפניו ויש לך אה על שהנערים
שם לשם דני הוא היה ושלח אצט' מלכיים אליו וחתנו לחמור וישאומ' על
שהיתה קפוח בידו למחות בנוב עיר הפתח ולא מיחה ויפוחו יואב אה
השעה אמר ל' יוחנן שדכן בדין קנדי' אמר ליה מאי טעמך קטלתיה לעשה?
עשה לרודף היה לך להילך באחד מתיבדיך לא יוכל ליה בדופח חמישות
פנינת ליה בארץ מאעברך לא יכילת ליה לדיבר אתו בשל אה רב יהודה אמר
רב על עקרי של' ויכחו שם להחומש אמר ל' יוחנן בדופח חמישות מקום
שטרה וכבד תלוי' נטה היה עונשן שלטא בקילל דוד חמש קללות שניה
יחול על ראש יואב ואל יכרת מבית יואב שבמערע ופח כל וככלבחר
וחקר לחם ולבטוף נהרג שנ' ויפגע בו וימנע נפשו הקורב את פהו פ' זה
שאול שנ' ויאמר המלך לרעים קצו והמיתו את פהו פ' מי היו אצט'
ועמשא אמרו ליה פלוג אית לך עלן לא הדין זכרין והדין סבדלך היא
טריקן לך והין חנו חסדין לא בעבודתך ולא במתנותיך איד ויאמר המ
לדויג סב אתה ופגע בלחם וימנע ביום ההוא שמונע וחמשה נה' כנשא
אפוד בד נכיש פהו גדול במקום פהו גדול לא מלמד שהיו כולן דאנוח
להיגע פהטם גדולה ופל שכן החורג את נביאי פ' זה ראש שהרג את צפורה
שכ' ויקשרו עליו וירגמוהו אבן במצות המלך ומה היה עגשו ויהי לקוטת
השנה עלה עלו חילאריס ואת יואב עשו שפחים ונשאר דם זכריה תוסק
על הרעפה ועליו הוא אמר צל עחיו סלע שמתו לבטל הקשת עד שעלה
כדוראין וכיבש ידו שלם וכפכך למקדש ולאה את הקדש כד' חשייה לוחז
זכריה דמותה רעה וסליק אמר להו מתי היו אמרו ליה דם קל צכות דהו
מקרבין קסדי סבה אית דם פריס ואיליס דמי ולא כדמה אית כל מינ
דאא על נשמה אמר להו אי אמריתו לי מוטב ואילא קדיקנת ליה לבקריכו
במק רוקי דכרעל' אמרו ליה הואיל ואמרית לך לפי מא כפדי מינך נבייא

ויש אמן ש' לאמור עליו לא במדע הוציא לפי שהיה קטן בימי שמואל שנולדו
בן שאול בן כנען בן חמש עשר שנה שמואל שאלו והוא כולל לא יום אל עליו
ובן לא עמיל אבות אמר חייא בר אבהו אמר ל' יוחנן מוטב שתעקד אמת
אחת מן התורה ולא יתחלל שם שמים כדקרא ותקח ריפה בת איה ויהי
ותפוחו לה על הצור מהן על הצור אמר הנשיבה שהיה אומר הצור תמך מעל
מותלת קציד ער נתן מים עליה משה עשה כפיץ עז י' בתמוז והאכל
לא תליך כגלעו על העץ אמר ל' (חן משום ל' שבעו בן יוחי מוטב שתעקד
אות אחת מן התורה ולא יתחלל שם שמים כדקרא ותקח ריפה בת איה והשב
אמר מוה טיבן שלא ששתנות עליה חזית הדין והיא אומר להן שפוש פון
ידיהם בגדים גדודים אמר אין לך אומה שראו להידען בה פון ומה בע
כל בע קדיון אור על אחר כמה וכמה ומה גדוים גדוים פון יש על אחת כמה
ועמה מדין פלוגתו על ישראל מאה וממשיס לך באותה שעה שנ' ויהי לשלמה
שבעים לך נוש ק' ודלמתי הן לא סלקא דעתא דפני ויש בה אור' ויש
לצטום איש ותחבבנו ואיש תחבתנו ודלמתי דתנו בעלמא לא מהבא ויסר
דון את סלקא טיש הקדים ויעש וקום שבעים לך נושא קבל ושמונע חות' ב' ד'
ולא סוף ד' כדי שהדק בר לא חמלן דרג עבדו הצבעני הדי זה כה דק עליו
ש' נקם יעק' וסנ' שאף הוורג עצמו הדי זה שוכך דמיוס וחיב מותק לשל
ש' נאוך את דמכס לכפ' אד' יש' ועל שם ההורג את אחיו כגון אבימלך
ש' נ' הדרג אחיו בעי דובעל שבעים איש על אבן אחת אף הוא באותה
מיתה מות על ותשלך עליו אשה אחת מלח רכב' ולא עוץ לא שנעשה קללה
לדודות ש' מהכחאת אבימלך בן יד' ש' ו' ופ' הוא אומר ביהודים ויקום
יתרם על ממלכת הפון ויגדעו ויהרג את כל אחיו ומה היה עופעו
יתו לימיוס מימנס ובעת צאת הקץ ליתוים שעס יע' מוכן עס חלון וימנ
אמלתיס דעיס וסל' וסל' הקד' מ' ש' עווד' העי' בו כגון אב' אד' הדרג' א'
דל' וסל' את' א' וסל' וישיבו אותו מצוד הפירה אמר ל' א' ב' ד' כ' ו'
קד' קד' ל' לא ב' ש' הדרג' לפי שלא העח לשאול להתפייס מוין ד' ב' א'
הא

אניס הנכורים יאמרינן בשלמח יוס הפנורים יוס סלחה ומלח יוס שכתוב
למח יאמרינן לא חמשה עשר באב מאתיה אמרינן יהודה אמר רב יוס יאמרינן
בן זבדיס לבית אבהו מאי דרש אמר קרא זה הוצרך ופירש לא יהא כוהן לא
בדור הזה רבא בר רב חנינא אמר ליומין יוס שחזר שפט צימק לטא בקהל
שנחש ישרא נשבע במצפה להאיש חמני לא יתן את בתו לבטח לקשה
מאי דרש מוחן ולא מצענן רב דימי בר יוסף אמר טחמק יוס שפליגון גבית
פירש רבא ערשטאטון מוחן חוצר לא היה דיבר עם משה שכ היה
כאשר פתח לאשה חזלה לה ויאמר לא לאה אלהי הוה צדיצור עולין אמר יוס
שביט ל' אשע בן אלה בר דסיאת שחשיב ידעם בין נכט של על הדיכוס
שלא יעלן ישראל ליהל רב מתנה אמר יוס שנתנו ביהודא בית תור לקבורה תיקון הסוב
יהל רב מתנה אותו היום שנתנו ביהודא בית תור לקבורה תיקון הסוב
והמסוב הסוב שלת הקריתו וקטב שפגון לקבורה רבא רב יוסף דאמרי
תירין יוס שפסק ב מלכותה עתה עתה למעשה דתנא ל' אעזר
תנא לאונו פון שהגע טון באב תשע בוחה שלחמה והיו פוסקין מלכות
עתי למעשה תנא רבאשי קרו להיום תבר מגל' לטוב בעינהם
תנא אמר רב יוחנא אמר שמואל בכות כלמחי הוסיף להנשא לכל מי שירצו
שנלפוג בעיניהם וכל לני הא מה אב מקיס למשפחה מטה אפי תל לני
עבט טובה קא משמע לן שלא ישאן לא למגן להם ולא תקבנו לפי
יש מוסה אל מוסה בייכר הבין הכות מוצרי שאין הבין יודע ארמון ביד
לחמיל ליתין מ' אב' וכל ב' ידעוהו ברו כלמכחל בעי יש וכי
היאך בת ידעה עני מכוות לא זו שאפיה משפט אחיו ה משפט אחו
נחתו ודיעותן אין לי לא בתלמך מל אמרת קל וחומר ומקבת שהורע כוחה
בנשי ואב' לפה כוחק בכטי האם טן שיפה טוחו בכפס יאמב אינו דין
בנשי כוחו בכפס יאמב ומקנס שבארה מה להלך בן קווס לבת אר
סאן בן קווס לבת אר ישי בתי יהודה ולי אעזר מושוס ר' זבדיה בן הקצב
אמרינן ואחרי הוצר בנחלה ושונן בכפס האם מתי טעמא ציון לצא מה
הדין להיות פסוק ומגא קמח לא דרש דין והא רב יאמרינן הוה דתנא

למאד כיער יאמץ א משה ואציה ירק ירק :
וה' לשפית ארבעה עשר יום לא ציו לבא מן היין להיוונענין תנא
יטלמא צדוש ציו ושחכ יטח דאמ קדח מסות מקיש מטה האם למטה
האם מה מטה האב קוים לבת אף פאן בן קוים לבת סתמי סבד למעבר
עוצמא כל זכריה בן הקצב אמ' ליה שמואל פמאן כל זכריה בן הקצב יום
זכריה יטבלאן עבד עוצמא כל זכריה בן הקצב אמ' ליה רב נחמן
האמ' דאמ' חניסא בן שלמיה משמיה דרב הלכתא כזכריה בן הקצב
אמ' ליה זיל אהדי ואילא מפיקנא לי זכריה בן הקצב מאוניך רב ושמואל
דאמרי תרוהו אין תל כל זכריה בן הקצב בעא מנה ר' יהודה רשימה
חד ינאי חזן לבן שקוים לבת בככסי האם זכר מפות מקיש מטה האם
למטה האב מה מלפניו בן קוים לבת אף מטה האם קוים לבת אומה
זטה האב זכור נעלף שפס אף מטה האם כבוד נטול פי שנים אמר
ליה אמ' קדמו משפטו הבטורה פושטוה בכורה לאיש ואין משפט
בכורה לאשה נמצאת אומ' שהאיש את אמנו נוחל ואינו מנחיל ולפיכך
האשה איסור יורשת את בנה דאמ' קרא ושל בית יורשת נה ישת ואיסור
מורשת לא שפ טל ממנה למטה אחי בקיבת הבעל הכת מדבר
אתה אומ' בקיבת הבעל הכת מדבר און אינו לא בקיבת רבן כשהוא אומ' ונח
תקב טל לבניו הדין בקיבת רבן אמורה לא מה אני מקיים ולא תקב טל ממנה
למטה אחי בקיבת הבעל חסד מדבר דין לא אחי הוא נמצאת למד שאין
האשה יורשת את בעלה וכן קרא אומ' וירש אותה הוא יורש אותה והיא יורשת
יורשת אותו תדעו בנות עלמאן ואש צדי ר' ישמעל בנות ילמד
שקולת הירש היינה חיייה אחת לטוב לא הכרעות והמשפטים
אין לתן משה לישראל אם אתם מקחשים מצומען שלה קבה שנאמר
בהן לא המצות הוא עתיד לקיים לכם כל הכחות האמורות בלשון
אליה ר' אבהו ליה שני והולכת עורים צדיק לא ידעו בבעלות
לא ידעו אהייה אשיוס מחדש לפניהם לאור ומעחצום לטעור